Autobus

Brochikea

(Světy za závěsem 9)

Science fiction

Václav Semerád

© 2015 Václav Semerád, Nová Ves

Veškeré připomínky jsou vítané:
vsemerad@volny.cz

Jméno-knihy: Brochikea
Jméno-skupiny: Světy za závěsem 9
Autor: Václav Semerád

Tuto knihu si můžete přečíst upravenou tak, že jména hlavního hrdiny (hrdinky) nahradíte jinými jmény podle vlastního uvážení. Tento bonus najdete výhradně při přímém (online) čtení na webové stránce http://sw.gurroa.cz - jen tam jsou programy, které to zařídí. Zkuste si dosadit jako hrdinu (hrdinku) své jméno!

=*=

Učedník

Kdyby kameny, co padají člověku ze srdce, vydávaly zvuky odpovídající jejich velikosti, hřměl by staroslavnou aulou při předávání každé tuby s diplomem strašný rachot.

Soudím tak samozřejmě podle sebe, ale jsem si jistý, že u ostatních to bylo velice podobné.

Příčinou byla letos akreditační komise, která některým oborům naší školy vyhrožovala uzavřením. Důvod neměla podle mého mínění žádný, ale zde platí známé heslo o holi na vyhlédnutého psa, i když to z pohledu studentů vypadá vždy katastroficky. V takovém případě mají na vybranou – buď vzdát studia a bez titulu a praxe přijmout jakoukoliv práci, samozřejmě za žebráckou mzdu, nebo přestoupit na jinou školu, což je ale spojené s nebetyčnými a pro mnohé študáky i s neřešitelnými problémy. Od nejistoty zápisu na vzdálenou školu, přes delší dojíždění až po shánění jiného ubytování, což po onom známém převedení na nejběžnější srovnávací měřítko – peníze – ve většině případů znamená pro studenta a zejména pro rodiče finanční katastrofu.

Není div, že úspěšné ukončení studia je velice dobrým důvodem k řádné oslavě. Jak to popsat co nejdecentněji... ale proč to obcházet jako kočka kolem horké kaše, lidově řečeno, člověk má právo ožrat se pod obraz.

Jediným kardinálním omezovacím prvkem bývají, jak jinak, finanční náklady. Prakticky to však nehraje žádnou roli, úspěšné ukončení studia se nemusí slavit originálním francouzským šampaňským v hotelu Ritz, k tomuto účelu dobře poslouží i levnější krabicové víno na koleji... Tam je to navíc nejvhodnější, nikoho to nepohoršuje.

Slyšel jsem – asi třikrát za celé studium – pomluvy, že se to dá ukončit i s nadhledem a ve zcela střízlivém stavu, jenže mám vtíravý dojem, že jde o podobný jev jako yetti. Povídá se o něm

dobře, ale běda, když dojde na důkazy! Má snad někdo nezfalšovanou fotografii sněžného muže? Sem s ní! Jen se obávám, že jde, jako vždy, o čisté falzum.

Zkrátka jsem se připojil k většině...

Oslavy se běžně odehrávají v soukromí studentských kolejí, byť napůl veřejně před závistivýma očima mladších ročníků. Všichni to každoročně tolerují s vyhlídkou na to, že i jim to bude tolerováno – jako každým rokem. Ani my jsme nebyli jiní a nebrblali jsme.

=*=

Závidět oslavu úspěšného konce studia je samozřejmě normální. Každoročně jsem záviděl slavícím študákům, že už to mají za sebou, kdežto nás mladší to teprve čeká. Ale ne moc. Každý věděl, že si to poctivě přetrpěli a i nás čeká nejprve martyrium mnoha zkoušek a až potom – pokud to dobře dopadne – i ta jedna závěrečná oslava.

Promoce je už jen důstojné uzavření studia za účasti ctihodného profesorského sboru a největší význam má pro rodiče, kteří po dobu studií nesli za své potomky finanční zátěž a proto mají nárok na lví podíl na té slávě, i když jde jen o závěrečné pozlátko.

Rodiče si je ale zaslouží.

=*=

Trochu ještě odbočím k té závisti...

Závidět se dá i to, co rozhodně záviděníhodné není. To jsem naposledy viděl v čekárně zubní chirurgie, kde mi po částech pomocí hydrauliky trhali zub moudrosti. Tahat mi ho začal obvodní zubař, jenže zjistil, že mu to nějak nejde, takže mě bleskově poslal – s hubou opíchanou injekcí – na zubní rentgen, aby si po pohledu na snímek jen vzdychl, že mám neuvěřitelně zakroucené kořeny, takže to je práce pro hydrauliku na zubní chirurgii. A doporučil mi spěchat, než pomine účinek znecitlivující injekce.

První záblesk závisti jsem spatřil v okamžiku, kdy mě kvůli té injekci vzali před všemi nešťastníky v čekárně. To jsem si ještě říkal – jakápak závist, když jdu přednostně na popravu? Jaký vrchol absurdity to byl, to mi došlo až když jsem seděl pod tím strojem, sice nepodobným francouzské guillotině, zato pomalejším a důkladnějším. A ještě víc po povzdechu dentisty »A jéje, ono nám to prasklo!«.

Nebudu tady popisovat, co všechno se mnou dělali – pro sadisty to skvěle popsal už Karel Čapek, jenže i on se rozepisoval jen o bolesti zubů a o komplikacích s kořeny se zmínil jen okrajově ve smyslu: »mezi lidmi kolují fámy o kořenech zakroucených jako paragraf – a to teprve musí být mučení!«

Lidské spokojenosti někdy stačí málo a neštěstí jiných člověka potěší, zvlášť když o tom jen čte! Když jsem kdysi četl to Čapkovo povídání, ještě jsem netušil, že mě potká ta nejhorší varianta, o které se i Čapek zmiňoval jen jako o Starých pověstech Českých! Když mi hydraulika vyrvala z dásně trosky zubu bez kořenů a ty pak tahala po jednom, nemohl jsem si na tu povídku nevzpomenout!

Dodám jen, že zub moudrosti má kořeny čtyři.

Říká se, že největší závistivci jsou schopni sousedovi závidět i pěkné počasí na jeho pohřbu. Pravda ale je, že jsem se tenkrát v té čekárně nedokázal zasmát, když jsem při odchodu cítil další porci té absurdní závisti.

S tak rozrejpanou hubou se zkrátka smát nedá.

=*=

Byl jsem kdysi svědkem autohavárie. Auto dostalo na náledí smyk, sjelo ze silnice do příkopu, kde se čumákem zastavilo o mostek nájezdu na polní cestu. Nepřipoutaná řidička vylétla vyraženým předním oknem a pokračovala v několika přemetech, než skončila v závěji za mostkem. Musela mít velmi pohotového anděla strážného, neboť se jí skoro nic nestalo.

Zvedla se ze sněhu, oprášila si ruce jednu o druhou a po tom rachotu do nastalého ticha řekla:

„Tak to bysme měli...“

Tohle úsloví, ač pronesené nespisovnou češtinou (ale kdo ještě dneska mluví spisovně, že?) mi vyvstává v hlavě po každém ukončení nějakého karambolu.

Tak to bysme měli...

Myslíte, že vysoká škola není jistým druhem havárie?

Dobrá, myslete si to dál. Konec konců, máte právo na vlastní názor, jen nemáte právo na vlastní fakta.

Navzdory odvrácené hrozbě zrušení studijního oboru těsně před koncem jsem věděl, že teprve teď nastane pravé šílenství. Musím se totiž – řečeno slovy ekonomů – zapojit do pracovního procesu, neboli sehnat si práci. Kdo závodil na atletické překážkové dráze, nebo to aspoň jednou viděl v televizi, ten jistě ví, co mám na mysli. Překonáním jedné překážky závod zdaleka nekončí, po první hned následuje další a až na závěr je krátká cílová rovinka bez překážek.

Ta cílová rovinka nejspíš bude v lidském životě doba důchodu. Jen mám utkvělou představu, že ve skutečném životě pokračují překážky až do vrat krematoria a i tam si úředníci pohřební služby brblají, proč nebožtíci nevlezou disciplinovaně do rakve i do pece sami, kdo se má s nimi pořád tahat?

To se ví, že jim nevyhovím! To by tak hrálo, namáhat se i místo posledního odpočinku! Však jsou za to placení!

Jsem ale teprve za první velkou překážkou, nazývanou studium, takže ani nevím, kolik mě jich ještě čeká před tou závěrečnou pecí. Když se to tak vezme, stačí jeden šílenec za volantem a všechny překážky mi mohou být ukradené, pošupajdím do pece klidně i v mladém věku, jen co si mě byrokrati zaznamenají do suchých statistik černé kroniky, případně umožní doktorům odebrat mi použitelné orgány. Beztak by mi nepomohly, být zbytek těla na maděru.

Takové úvahy jsou však zbytečně deprimující, i když statistiky hovoří o tom, že to nebezpečí není zanedbatelné. Říká se o tom jeden černý vtip: chtěl bych umřít rychle, nejlépe ve spánku, jako strejda Alois. A ne ještě před smrtí půl roku trpět v bolestech, jako pasažéři jeho autobusu.

Auto naštěstí nemám a rodiče také ne. Zato mají doma vystudovaného egyptologa. Zapsal jsem se totiž na obor, který doma v Čechách nemá velké uplatnění. Neskromně jsem totiž počítal s možností uplatnit se v archeologickém výzkumu přímo na místě v Egyptě. Česká archeologie tam za dlouhá léta práce získala dobré jméno, jenže teď z toho kouká jen další překážka, kterou bude safra těžké zdolat.

Egypt je země nestabilní a dostat se tam dnes není ani snadné ani bezpečné. Dobré jméno české archeologie platí jen mezi odborníky, ale už ne mezi politiky. Dav místních Arabů bere archeologii spíš jako zdroj výnosného kšeftu. Výroba »zaručeně pravých« sošek a jiných artefaktů jede na plné obrátky pro krátký pocit štěstí napálených turistů, ale zejména pro svazečky dolarů, přemísťované do kapes místních vyčůránků.

Jistěže ne všech! To by mě ani nenapadlo! Dobře vím, že kolektivní vina je trestná! Nedovolím si házet všechny do jednoho pytle, jsou tam i poctivější, co netají, že jde o pouhé napodobeniny. Ale bílých vran je v Egyptě určitě víc než poctivců na jejich trhu.

A víte, že jsem v životě neviděl bílou vránu? Dokonce ani obrázek, fotečku! Musíme ovšem politicky korektně uznávat, že nejsou všechny vrány úplně černé! Tvrdit, že vrány jsou černé, je dneska rasismus!

A pokud dobré jméno české archeologie platí opravdu jen mezi odborníky, není div, že to v Čechách Akreditační komise při ministerstvu školství nezná a vyhrožuje oboru archeologie na Karlově univerzitě uzavřením. Zase někdo vybavil ouřednice pravomocemi a zapomněl jim přibalit odborné znalosti a hlavně

rozum! V archeologii je ovšem méně podaných patentů než kolik poctivců najdete na trhu v Káhiře a ***odbornost*** ouřednic stačí jen na porovnání toho jediného kritéria vědecké úspěšnosti.

Pravda je i to, že se egyptolog v Čechách těžko uplatní a ani v Egyptě se archeologie nedá dělat bez příslušného víza a balíku povolení. Zejména dnes, kdy staré památky z doby před prorokem Mohamedem nemají větší cenu než vějička pro bohaté a hloupé turisty. A kdyby se památky nedaly výhodně zpeněžit, potkal by je osud těch, které už dávno muslimové zničili, jako třeba obrovské Buddhovy sochy v Afghánistánu, které »urážely Proroka«.

A basta!

Mezi námi, plno soch a reliéfů v Egyptě ve středověku poničili i koptští křesťané, zejména když měly namísto lidských hlav hlavy psí nebo sokolí, ale protože tenkrát neměli dynamit ani semtex, aspoň těm »modlám démonů« pracně odtesali hlavy.

Naštěstí to u křesťanů (chválabohu!) skončilo už v temném středověku. Muslimská víra je o šest set let mladší, má středověk právě teď a Buddhovy sochy měly smůlu.

Naštěstí je Egypt památkami prošpikovaný jako zajíc na smetaně slaninou a spoustu památek dnes skrývá písek pouští, takže je pořád co objevovat.

Zkrátka jsem si vybral obor exotický a romantický, zpočátku vonící arabskou kávou ve stínu palem, jenže už během studia mi došlo, že to nebude procházka růžovým sadem. Exotika mi za tu dobu hodně zhořkla a dnes voní spíš po velbloudím trusu, nicméně jakási možnost tu pořád ještě je. Dal jsem se na vojnu, musím bojovat!

Ale pravděpodobnost úspěchu je asi stejná, jako najít na živé ulici ležet nepovšimnutou dvoutisícikorunu... Také není úplně nulová, ale od čisté nuly se příliš neliší.

Zvoral jsem si to ale sám!

=*=

S diplomem v aktovce jsem se vypravil za odborníky. V Čechách jich mnoho není, ale přece jen se někteří dají odchytit, když jsou zrovna na krátké návštěvě doma. Jen se to musí dobře hlídat, tady se dá příležitost prošvihnout snadněji než jinde. Přece jen bych raději bral Egypt, než se spokojit s bídně placeným místem odborného asistenta na některé škole v Čechách.

Naštěstí mi z dob studia zůstaly správné kontakty, bez nich bych byl ztracený jako tučňák na Sahaře. Obvolat mé bývalé profesory není problém, všichni egyptologové se mezi sebou znají, a ti, co pracují v Egyptě, navštěvují své kolegy v Čechách kdykoliv se podívají domů... když znáte místo a čas jejich nejbližší schůzky, máte napůl vyhráno, i když si na ni musíte až půl roku počkat. Ostatně – s mým diplomem mám vlastně právo se i těch schůzek účastnit, ne? Vždyť už mezi ně – byť jednou nohou – patřím!

Nažhavil jsem tedy mobil a začal volat.

Bohužel hned první hovor na mě zapůsobil jako pěkně studená sprcha. Hovor zvedla jakási paní a představila se mi uplakaným hlasem jako vdova po mém profesorovi. A sakra! Nedávno mi přece psal známku do indexu, ještě mě chválil, jak to znám, však také proto jsem začal u něho – a teď tohle? Vždyť přece tak starý nebyl!

Ačkoliv... odedávna byl bělovlasý, kolik mu asi mohlo být? Osmdesát? Skutečných odborníků je jako šafránu, na univerzitách přednáší důchodci, dokud jsou schopni chůze a myslí jim to... Zkrátka, lidský věk je omezený, nejsme pyramidy a nikdo nežije věčně... prostě smůla!

Projevil jsem vdově povinnou soustrast, pozeptal jsem se na den pohřbu – bude slušnost se tam objevit, navíc tam jistě budou všichni jeho kolegové – a rozloučil se. Paní do telefonu plakala, zřejmě si ještě na vdovský stav nezvykla, bylo mi jí opravdu líto... Nebude to teď mít lehké...

Úplně mi to ale vzalo elán. Vyrušovat profesory teď nemělo smysl, mají jistě jiné myšlenky... Sklapl jsem tedy mobil a zvolil dobře známou indickou metodu »nechat to na Indy« aspoň do toho pohřbu...

Dobrá, ale co dál?

Indická metoda má jednu kardinální výhodu, která je současně ještě větší nevýhodou. Odloží problém, ale nic se nevyřeší. A pokud problém v skrytu dál mokvá... no, tady snad nic nezkazím, den – dva – tři jistě nehrají roli.

Půjdu raději obtelefonovat kámoše...

=*=

Funus

Výhodou bylo, že jsem měl nový černý oblek.

Vybrala mi ho samozřejmě maminka, abych nepřišel na slavnostní promoci do staroslavného Karolina ve svetru a v džínách. Správně tušila, že by to tak mohlo dopadnout.

Slavnostní černý oblek je povinnou uniformou nejen starších zasloužilých vědců, ale i na pohřbu. Tam se džíny, u studentů oblíbené, přece jen nehodí. Teď se mi ale oblek hodil, dokonce už podruhé v tomto roce.

Ke krematoriu jsem kupodivu dorazil včas. Popoháněl mě ani tak ne můj vrozený smysl pro povinnost, ten moc velký nemám, jako spíš zvědavost, zda tam budou všichni známí profesoři. Třeba s některými pár slůvek prohodím, ačkoliv jsem si nedělal iluze, že bych byl pro ně zábavná nebo nedejbože důležitá osoba. Brzy jsem podle známých profesorů našel i správný hlouček pozůstalých a připojil se k nim. Nikdo se mě neptal, co jsem zač a proč tu stojím. Těch pár profesorů mi sice odpovědělo na pozdrav, ale nemohl jsem si být jistý, zda si mě správně zařadili jako studenta, nebo mě považovali za příbuzného.

Náš houfec zavolali do obřadní síně po druhé hodině odpolední. Držel jsem se pro jistotu vzadu. Po smutečním projevu profesionála z pohřební služby přednesl další řeč sám děkan, nebožtíka na rozdíl od svého předřečníka znal a mohl lépe zdůraznit jeho klady a tíži ztráty, která kromě rodiny a příbuzných postihla i českou vědu.

Nevím, jestli taková slova chvály o nebožtíkovi říkal, dokud byl profesor ještě naživu, ale nejspíš ano, profesor byl oblíbený – a nejen u studentů.

A že to byla pro vědu ztráta, v tom měl také pravdu. V Čechách není mnoho odborníků, aby ztráta kteréhokoliv z nich českou vědu nebolela.

Příbuzní, zejména vdova a děti, většinou i s vlastními dětmi, to jistě viděli z úplně jiného úhlu, ale jak se říká, pochvalou ani projevem soustrasti neurazíš.

Po obřadu a nezbytných kondolencích jsem vyšel před krematorium, ale domů jsem se ještě nechystal. Chtěl jsem se nenápadně přidat k houfu, až vyjdou páni profesoři. Na rozhovor s některým z nich byla malá šance, ale kdo ví?

„Hleďme, Tom je tu!“ ozvalo se znenadání za mnou.

S Vojtou jsme ještě nedávno stáli ve frontě na diplomy. Když jsem mu volal, co se stalo a kdy a kde bude pohřeb, vymlouval se, že asi nepřijde, ale nedalo mu to a přece jen se dostavil. Překvapený bych měl být proto spíše já, ne on, když věděl, že tu budu.

„Říkal jsi, že nepřijdeš!“ vyčetl jsem mu, ale jen tak na oko. Přece jen jsem uvítal možnost s někým tlachat.

„Pro změnu do toho něco skočilo Lence,“ vysvětloval mi rychle. „Tím pádem jsem tady.“

„Byl jsi vůbec na obřadu?“ podíval jsem se na něho s podezřením, neboť jsem ho tam vážně neviděl.

„Byl, jen na opačném konci sálu,“ ujišťoval mě. „Ale tam uvnitř nebyla správná nálada na kafrání.“

„To máš pravdu,“ vzdychl jsem si. „Ale myslím si, že tu dneska nejsme na kafrání. Nemohl bych to profesorovi udělat, že bych nepřišel. Pamatuješ, jak jsme si je třídili do skupin? A on byl přece ve skupině ***pashacks***!“

„Pašák, to teda byl,“ zvážněl konečně i Vojta. „Je ho škoda. Ale víš aspoň, že mu letos bylo devětaosmdesát?“

Nevěděl jsem to. Profesor na devadesátku nevypadal.

„Vidíš!“ řekl vítězně Vojta.

Nedalo se pochybovat, že je profesor již v důchodu, ale hádal bych mu méně. Jenže – musíme tam všichni...

„Česká egyptologie je o experta chudší,“ přikývl jsem.

„O jednoho chudší, o dva novice bohatší," řekl trochu bezstarostně Vojta v narážce na nás dva. Pravda, letos nás egyptologii víc neukončilo, jen my dva, já a Vojta.

„Mám smutný dojem, že my dva nejsme odpovídající náhradou," pochyboval jsem. „Jistě znáš starý vtip: »Odliv mozků nenahradíte přílivem holých prdelí!« Profesor byl mozek a my dva jsme jen ty holé... no, ty víš co..."

„Nepodceňujte se tolik, hoši," ozvalo se za námi.

Egyptolog Hynek Novák, musel přijet přímo z Egypta! Kdoví, jestli nepřerušil výzkum, aby mohl přijet! Zaslechl teď zřejmě naše kafrání a s úsměvem nás komentoval. Teď se k nám přidal a jak se mi zdálo, trochu posměšně si nás prohlížel sklíčky svého staromódního cvikru, neboli brejlí bez nožiček, které drží na nose jen silou napružené obruby.

„Proti profesorovi jsme my dva nuly," namítl jsem.

„Proti němu – jistě," přikývl. „Ale ve srovnání s deseti miliony obyvatel naší země jste experti i vy. Počítám sem i celou vládu, poslance, senátory i jejich bandy poradců."

Nebylo to špatně zvolené povzbuzení. Jenže my Češi máme v sobě sebemrskačství hluboko zažrané a považuji se za Čecha i v tomhle.

„Být expert v našem oboru není zrovna velká výhra," namítl jsem pesimisticky. „Už jsem slyšel i o *parazitech, vystudovaných za peníze daňových poplatníků, kteří nikdy nic do státního rozpočtu nevrátí*."

„Tyhle řeči znám," usmál se Novák. „Nejvíc jich mají lidé, co sice nevystudovali za peníze daňových poplatníků, neboť tak tak s odřenýma ušima prošli základní školou, ale do státního rozpočtu dodávají ještě méně, neboť jim po odečtení nezdanitelných položek na daně ani nezbývá."

„Ale ty řeči mají plno ochotných posluchačů," namítl jsem. „A většina s tím názorem souhlasí."

„Jsou významné názory lidí, kteří nemají o problému nejmenší ponětí?" pokrčil rameny. „V těch případech platí pořekadlo »Psi štěkají, ale karavana jde dál...«. Tihle lidé uznávají jen vědu, která jim nese okamžité dividendy, ale základní výzkum chybně považují za neužitečný."

„Ale nepodceňoval bych je," vrtěl jsem hlavou. „Ty názory začnou být nepříjemně významné, až se podle nich budou řídit ti, kdo rozhodují. Třeba Akreditační komise..."

„Víte aspoň, proč Akreditační komise od slibovaných sankcí letos ustoupila?" usmál se profesor.

„Nevím," přiznal jsem bez mučení, neboť jsem o tom opravdu nic netušil. Ani Vojta nevypadal jako chytřejší.

„Vy dva to jistě nebudete rozšiřovat," usmál se. „Dali jsme se nedávno dohromady a poslali Akreditační komisi vyděračské ultimatum. Nedivte se, nic jiného než vydírání to nebylo, ale Komise je jen ouřad a pokorné žádosti na ně neplatí. Vyhrožovali jsme jim zostuzením před vědeckým světem. Když zruší naše obory, získají nesmazatelný punc zlovolných pavědeckých fanatiků, vědecký svět se od nás odvrátí a budou nás mít za zaostalé barbary."

„No, to by snad víc uškodilo České vědě," mínil jsem.

„Myslíte?" usmál se profesor. „Možná – krátkodobě. Ale naši politici by měli při každém mezinárodním setkání na talíři jedovatý výsměch a s pravděpodobností hraničící s jistotou by to znamenalo rozprášení Akreditační komise jako tmářského, protivědeckého, svévolného ouřadu, který kde může, tam škodí."

„Jen aby to spíš nevedlo k jejich protiakci!" sýčkoval jsem dál. „Litoval bych studenty, které by stihli potopit."

„Jakési nepatrné riziko v tom bylo," připustil profesor. „Ale podle toho, jak hbitě slavná Komise vycouvala, se mi zdá pravděpodobnější, že se prostě zalekla."

„Kéž by tomu tak bylo!" vzdychl jsem si.

„Vědci se dokáží spojit," řekl s uspokojením profesor. „Když je to nutné, držíme spolu."

„Ale někdy je to pochybné," namítl jsem.

„Proč myslíš?" zarazil se profesor.

„No třeba když vědci podporují oficiální politiku, jako když podporovali cizí armádu, imigranty, radary... a tak..."

„Víš, jsou vědci a vědci," zamyslel se profesor. „Jsou obory, kterým se právem říká věda, a obory pavědecké, lidem spíš škodící. Škůdci nejsou jen vědci, zabývající se zbraněmi, ale i zaměření na manipulaci lidmi, »vědeckou propagandu a reklamu«, »public relations«, »politologii«, »feministky«, »gender« a jiné vši v kožichu vědy. Rádoby vědce opravdu nemáme v lásce – a to je ještě slabé slovo."

„Taky jsem si všiml, že vládní politiku podporují jen vědci »společenských« oborů," souhlasil jsem. „Bohužel je mezi nimi i pár historiků..."

„Historie je totiž věda snadno zneužitelná politicky," přikývl profesor. „Netýká se to vzdálenější historie, spíš té nedávné, která se dá ohýbat podle okamžitých politických potřeb a proto se také neustále překrucuje. Říká se, že historie je ze všech věd největší děvka."

„A nejhůř je na tom historie psaná vítězi. Ta se falšuje s železnou pravidelností," souhlasil jsem.

„Naštěstí se to netýká egyptologie..." řekl Vojta. „Tam se naposledy falšovalo před tisíciletími, dnes je to pasé..."

„Poslyšte, vy dva," obrátil se náhle k nám oběma. „Co teď máte v plánu? Nemyslím nejbližší půlhodinu, ale spíš nejbližších deset let?"

„Sehnat si práci!" odvětil Vojta rychle i za mě.

„Zrovna teď se uvolnilo jedno místo na univerzitě," kývl hlavou profesor.

„Tak vysoko ale nemíříme!" ujistil ho rychle Vojta.

„Ani to tak nemyslím," řekl profesor. „Na místo pana profesora – dej mu Pánbůh klid a věčný spánek – nastoupí některý asistent, je jich tam víc. Jenže tím se uvolní místo asistenta a jeden z vás by se měl přihlásit, dřív než nějaký byrokrat to místo jako nadpočetné zruší. Co vy na to?"

„Bylo by to dobré, jenže toho může využít jen jeden," pokrčil jsem rameny.

„Jistě," přikývl profesor. „Tak jsem to také myslel, to místo je jen pro jednoho. Kdo byste si na to troufl víc?"

Podívali jsme se s Vojtou na sebe. Asistent na Karlově univerzitě je prestižní, byť nepříliš dobře placené místo. Je ale v centru české vědy a to také něco znamená.

„Co takhle si o to střihnout?" navrhl Vojta neutrálně.

Vypadalo to spravedlivě, ale já nemám takový způsob rozhodování rád. Jednak jsem dávno zjistil, že rozhoduje víc psychologie než náhoda, proto jsem většinu těch duelů prohrával. Je mi to zkrátka příliš znát na obličeji, chybí mi potřebný nehybný poker-face. Když to ale není náhoda, není to ani spravedlivá hra. A Vojta je v ní naopak mistr.

„Nač si střihat?" řekl jsem. „Poslyš, Vojto, máš přece holku, potřebuješ to víc než já. Vezmi to ty!"

„Stejně bych vyhrál!" pokazil Vojta dojem obětavosti mé nabídky. Celý on – rád vyhrával, ale nesnášel pocit být někomu vděčný a chtěl, aby všichni, kamarád nekamarád,

uznávali jeho převahu. Jako kdyby měl na to nárok. I když musím uznat, že mě to místo ani moc nelákalo.

„Dejte mi vaše telefonní čísla, hoši," požádal nás oba profesor. „Zkusím to pro vás udělat. Místo asistenta bude jen jedno, ale něco se jistě najde i pro toho druhého. Tedy – pokud mou nabídku neodmítnete."

Odmítnout vstřícnou nabídku by bylo přinejmenším hloupé, takže jsme mu oba nadiktovali svá telefonní čísla.

Profesoři mezitím vyšli ven a zvali mezi sebe kolegu Nováka. Nás dva ne – jenže my dva jsme vlastně dosáhli svého a další vnucování se mezi zasloužilé akademiky by asi nebylo vhodné. Rozloučili jsme se s panem profesorem Novákem a zamířili ven na ulici.

„Ty tím svým ustupováním prošvihneš všechno!" řekl mi na rozchodu Vojta. „Neříkám, že bys měl šanci, ale je trochu zbabělé sám ji předem zahazovat, nemyslíš?"

„Nemyslím," odvětil jsem pevně. „Drzé čelo je možná lepší než poplužní dvůr, ale já se držím jiných zásad. Přeji ti, abys to místo dostal a užij si ho. A pozdravuj ode mě Lenku, mějte se oba a ať se vám spolu daří!"

Podíval se na mě pátravě, jestli to nemyslím ironicky. Nemusel se ale obávat. Já jsem holku ještě neměl, studium mělo přednost a na oboje jsem se necítil, takže pochopil, že mu to opravdu ze srdce přeji.

„Tak ahoj, snad se zase někdy uvidíme," obrátil se na odchod. „A přestaň už pořád ustupovat, život tě brzy naučí jiným zásadám..."

„Ahoj!" odpověděl jsem mu.

Neměl jsem důvod měnit zásady. Ostatně, na studiích jsme to táhli spolu, nic jiného nám ani nezbývalo.

Tak ať mu to vyjde!

=*=

Nabídka

Nedostal jsem se ani do metra a zabzučel mi mobil. To číslo jsem ještě neměl v adresáři, ale ukázalo se, že je to profesor Novák. Příliš brzy, než aby mohl něco zařídit, ale zvědavost mnou přímo lomcovala.

„Mám správné číslo, Tome?“ ozvalo se mi.

„Jistě, pane profesore!“ odvětil jsem.

„Mohu vám tykat, pane kolego?“ pokračoval.

„Neodvážil bych se...“ zakoktal jsem překvapením.

„Tykání nabízí starší a to jsem já,“ ujistil mě profesor. „Z mé strany to drzost není. Takže – tykáme si?“

„Nebudu proti,“ řekl jsem rychle.

„Takže jsem pro tebe Hynek,“ kvitoval to spokojeně. „Tak dál. Jestli jsem to dobře pochopil, nemáš ještě holku, nebo už ano?“

„Nemám,“ přiznal jsem. „Mám zásadu, že student má nejprve dostudovat a až potom...“

„Tím lépe, o komplikaci méně,“ přerušil mě. „Mám pro tebe nabídku. Dopravíš se co nejrychleji na letiště, kde spolu nasedneme do letadla směr Káhira. Nic si s sebou neber, není na to čas, všechno potřebné koupíme na místě. Opakuji, nezdržuj se ničím, všechno nech na mně.“

„Já ale nemám pas!“ upozornil jsem ho nešťastně.

„Nebudeš potřebovat pas ani peníze,“ ujistil mě. „Pas ti vystaví náš velvyslanec v Káhiře, nech to na mně. Máš právě čas na dopravu na letiště, cestou – máš přece mobil – uvědom rodiče, omluv se jim, ale jak říkám, není čas na zdržování. Co stihneš cestou vyřídit mobilem, to stihneš, zbytek se dá zařídit i z Egypta.“

„Mám doma počítač s daty,“ připomněl jsem ještě.

„S takovými detaily nezdržuj!“ napomenul mě. „Tam dostaneš jiný. Jestli v něm máš něco zajímavého, ať ti ho rodiče schovají. Jsi ochotný něco obětovat, nebo ne? Ber to jako mimořádnou šanci osudu, nebude se to opakovat!“

„Dobře, zařídím si to,“ ustoupil jsem raději. Byla by nebetyčná pitomost zahodit šanci, jaká se mi zřejmě právě naskytla. Profesor měl pravdu, nemusela by se opakovat.

„Tak už startuj, čas kvapí!“ řekl a zavěsil.

Panebože, to byl tedy fofr! Nestává se, aby návštěva funusu, původně jen zdvořilostní, skončila v Africe. Jenže by byl hřích takovou příležitost nevyužít. Co je proti tomu místo asistenta, byť na staroslavné Karlově univerzitě?

Přestoupil jsem konečně z tramvaje na metro. Mám-li nejvyšší čas dostavit se na letiště, musím volit nejrychlejší dopravní prostředek. Rychlejší by byl taxík, ale na ten bych neměl. Jenže v metru je mobil hluchý, nedá se nikam volat. A je otázka, zda budu mít v autobusu čas.

Ale i tento problém má řešení. Rodiče mohu upozornit textovou zprávou. Ta odfrčí z nejbližší zastávky a zavolat jim mohu z autobusu, až budou mít první šok za sebou.

Naklofal jsem tedy textovku, že odlétám do Egypta za životní příležitostí, jakou nechci prošvihnout, zavolám jim ještě před odletem, a ať mi doma schovají počítač.

To tedy bude pro ně překvápko!

=*=

Profesor Novák mě čekal u stanice autobusu, kde jsem vystupoval. Samotného mě zajímalo, jak mě chce bez pasu protáhnout přes přísné letištní kontroly. Ale ukázalo se, že to není nesplnitelný úkol. Nesnažil se mě totiž propašovat klasickým vchodem do normálního linkového letadla, ale vedl mě vedlejšími vchody přímo na letištní plochu, kde na nás čekal opravdu miniaturní tryskáč, takové miminko dopravního letadla. Jen pár okének na boku, dva tryskové motory vzadu,

k nastupování nepotřebuje pojízdné schody ani chapadlo terminálu a především – žádná vlezlá letištní kontrola, žádné obtěžující osahávání letištními buzeranty neboli – v původním významu toho slova – obtěžovateli, jen letmý dozor, zda opravdu jdeme k letadlu a nasedáme, hlavně že se nepokoušíme přikládat k podvozku nějakého velkého stroje bombu.

Kabina byla jen napůl obsazená, takže na mě vyšlo místo u okénka s báječným výhledem. Steward nám ještě připomněl nutnost zapnout si pásy. Neuměl sice česky, ale anglicky mu bylo docela rozumět. Pečlivě za námi zavřel dveře, načež se odebral dopředu.

Nebyl to totiž steward, ale druhý pilot letadla.

Pak teprve se pomalu roztočil jeden motor, hned po něm druhý, zakrátko hvízdaly oba ve vysokých obrátkách, letadlo se pohnulo a vyjeli jsme na ranvej.

„Stihl sis to ještě vyřídit s rodiči?“ naklonil se ke mně profesor Novák starostlivě. „I s tím počítačem?“

Vlastně byl jediný, komu jsem ze svého sedadla viděl do tváře, ostatní seděli za mnou a viděl jsem je jen krátce po nastoupení do letadla. Ale s profesorem na sebe kývali přátelsky, takže nejspíš i oni patřili k pohřebním hostům na funuse našeho oblíbeného profesora.

„Stihl,“ přitakal jsem. „Byli z toho sice trochu v šoku, máma do telefonu skoro brečela, ale přijali to. Na počítač mi v pokojíku nikdo nesáhne, jako kdybych byl doma.“

„To je dobře,“ řekl spokojeně profesor.

„Kde jste ale přišel k tomu letadlu?“ zajímal jsem se.

„Nevyznáš se v letecké imatrikulaci, že?“ usmál se na mě profesor. „Tohle je egyptské vládní letadlo a z toho je vidět, jak si nás tam váží.“

„To tedy jenom zírám!“ přiznal jsem.

„To se ví, nebylo to tak od začátku,“ smál se profesor.

„Ale i tak... co jste vlastně dělali, že si vás tak cení?“

„Zjistili, že nejenže máme čich na objevy, ale navíc nekrademe,“ řekl s úsměvem profesor. „Ubezpečili se, že nám mohou věřit více než místním. Upřímně řečeno, tam se krade víc než u nás v Čechách a my navíc nejsme žádní podnikatelé, ale vědci. Zpočátku je udivilo, když jsme se prokopali do neotevřené hrobky, že jsme ji pečlivě ofotili, zadokumentovali a pak jsme ji poctivě včetně nejmenšího zlatého drátku odevzdali. Napoprvé nás sice prohledali, ale když jsme jim ukázali, kde která věc v hrobce ležela ve chvíli, kdy jsme ji jen malým otvorem fotili, pochopili, že jsme nepřišli krást – jako mnoho jiných.“

„Přitom se o nás Češích ve světě vykládá, jací jsme zloději,“ vzdychl jsem si.

„To je někdy omyl a častěji úmyslné očerňování,“ řekl profesor. „Nejvíc v Čechách nekradou Češi, ale jiní. A jak je zvykem, zloděj často volá »Chyťte zloděje!«.“

„Nemůžeme přece svádět všechno na Cikány!“ mračil jsem se.

„Cikáni kradou jen v drobném,“ mávl rukou profesor. „Víc miliard rozkradli »bílí«, ale i mezi nimi musíš dobře rozlišovat. A jak říkám, rodilí Češi tolik nekradou. Smůla je, že zloději v Čechách vládnou. Říkají si »horních deset tisíc« a těm »dolním deseti milionům«, říkají »národ sluhů a děveček, kteří si sami vládnout nedovedou«. Nikdy jsi to takhle neslyšel?“

„Slyšel,“ usmál jsem se. „Ale to je jen taková pověra, i když ji říká těch »horních deset tisíc«.“

„Ona to taková pověra není,“ opáčil také úsměvem.

Pak se ale odvrátil a díval se okénkem ven, jen si na to sundal cvikr a pečlivě uložil v malém pouzdérku do kapsy.

Napadlo mě, že je to divné. Kdyby potřeboval brejle jen na čtení, viděl by dobře na dálku a nemusel by se celou tu dobu trápit s cvikrem. Kdyby naopak potřeboval dioptrie na dálku, nesundával by si je u okénka letadla. Ale co, to je jeho problém... nedošlo mi, že ten cvikr není cvikr...

Také jsem se chvíli kochal panorámatem Prahy, jenže brzy jsme vlétli do mraků a za oknem se míhala už jen mléčně bílá mlha.

„Za chvíli přistaneme v Aténách," otočil se ke mně profesor.

„Co tam budeme dělat?" zeptal jsem se zvědavě.

„Trochu se projdeme na řeckém vzduchu," usmál se. „Taky se v letadlech nevyznám, jen jsem slyšel, že Cessna má dolet kratší než aby to uletěla na jeden zátah. Než nám natankují nádrže, obejdeme nejbližší okolí, ale nemůžeme se pouštět daleko, hned zase poletíme."

Dobrá, nebudu proti, pomyslel jsem si.

Mezitím jsme vystoupali nad mraky, ale dolů skrz ně nebylo vidět, takže mě pozorování z okénka brzy omrzelo. Ačkoliv bylo teprve odpoledne, začal jsem mít hlad, neboť jsem se nestihl naobědvat. Před pohřbem jsem neměl na jídlo ani pomyšlení a pak najednou nebyl čas.

Naštěstí mezi nás jako na zavolanou přišel druhý pilot a ujal se opět role stewarda. Před každého položil nevelký tác s několika miskami a popřál všem dobré chuti, u mě se však nejprve zastavil a optal se, nemám-li zvláštní přání.

„No, thank you," usmál jsem se na něho. „I can eat everything. Ne, děkuji, jím všechno."

Přece jen ale ve mně zatrnulo, když jsem si uvědomil, že jím sice všechno, ale jen co se jí v Evropě, kdežto tady bych mohl dostat i smažené cvrčky nebo kobylky.

Dopadlo to ale dobře, dostal jsem jakési fialové maso, něco jako bramborovou kaši a zeleninu. Jíst se to dalo, ani jsem se nemusel přesvědčovat, že je to určitě jedlé a že mě nechce nikdo otrávit. Fialová omáčka byla jistě obarvená červenou řepou, stačilo dívat se jinam a už mi to nevadilo.

Přistání v Řecku proběhlo v dešti, takže jsme zůstali po celou dobu tankování v kabině, naštěstí to zaměstnanci letiště zvládli rychle, zřejmě pro ně Cessna nebyla nic tak mimořádného, aby na to potřebovali příručku. Zakrátko jsme se opět vyšplhali nad mraky, kde bylo krásné počasí, slunce svítilo jako o závod, jen se začalo zvolna schylovat k západu. Do Káhiry doletíme večer, ale ještě za světla.

Panebože, Afrika!

=*=

Televizní zprávy ukazují občas papeže, jak po přistání vystoupí z letadla, skloní se a políbí půdu, kam vkročil.

Připadá mi to sice jako modlení muslimů (ačkoliv ti při tom rozhodně zem nelíbají), ale i já jsem si neodpustil shýbnout se a sáhnout si dlaní na první africkou půdu, na kterou jsem šlápl. Musím uznat, byla rozpálená – a to už tady byl večer, slunce rychle zapadalo. Ačkoliv – jakápak půda? Beton ranveje, na pravou půdu vstoupím až později. Nedokázal jsem si to ale odpustit. Byl to první okamžik, kdy jsem se ocitl mimo Evropu!

Tak jako v Praze, ani zde jsme neprocházeli únavnými letištními procedurami. Egyptské vládní letadlo mělo svá privilegia, jistě nás nepovažují za ostatní plebs. Kdo přiletí soukromým tryskáčem, patří mezi V.I.P. osoby, kontroloři jim na letišti jen úslužně otevřou boční dveře, zatímco na davu obyčejných lidí si pak smlsnou.

Jenže jako V.I.P. persóna jsem se necítil dobře. Ohoz jsem měl sice důstojný, černé kvádro rovnou z pohřbu, ale na druhou stranu jsem byl docela rád, že jsem se vyhnul tomu šmejdivému prohledávání.

Šejtan ať odnese do pekla všechny teroristy! Předtím bylo létání požitkem, dnes je to tím podezíráním zkažené.

Organizace tu ale klapala, před letištěm na nás čekaly dvě limuzíny. Profesor Novák mě vtáhl k sobě do té druhé na zadní sedadla, takže jsem logicky očekával instruktáž za jízdy. A byl to správný odhad.

„Poslyš, Tome," začal profesor. „Nebylo ti divné, proč jsem bral do Egypta právě tebe a ne tvého kolegu?"

„Ani ne," pokrčil jsem rameny. „Vojta se přihlásil na místo asistenta, takže jsem z nás dvou zbyl jen já."

„Proč jsi mu ale to místo asistenta přepustil?"

„Protože to potřebuje víc," zopakoval jsem svůj postoj z areálu krematoria. „Vojta už má holku, nejspíš se budou brát a to místo by pro ně bylo velice vítané."

„Pro tebe by vítané nebylo?"

„Ale jistěže bylo, být tam sám, neodmítl bych, jenže Vojta to potřeboval víc."

„No dobře," spokojil se tím. „Takže ses toho vzdal. Proto na tebe zbylo lepší místo."

„Jenže o tom nepadlo ani slovo," připomněl jsem mu. „Slíbil jste pomoci oběma, ale univerzita je pro jednoho."

„A dostal to ten dravější," přikývl vážně profesor. „To jsem očekával, proto jsem se o druhé možnosti nezmínil."

Projížděli jsme hustým provozem ulicemi Káhiry. Do cesty se nám občas připletl tu oslík s jezdcem na hřbetě, tu vůz tažený hubeným koníkem. Povozy měly automobilová kola, ale výzdoba koňských postrojů byla určitě původní. Mezi auty se zručně proplétali i cyklisté a pár motorkářů.

Konečně jsme se dostali na nějakou výpadovku, obě auta nabrala rychlost a už jsme si to svištěli po asfaltu.

„Myslím, že nebudeš litovat," uklidňoval mě profesor. Jak mohl tušit, že právě rozvažuji, jestli není chyba skočit po

hlavě do takového podniku? Ani s rodiči jsem se v tom fofru nestačil rozloučit – byl to pro ně jistě šok.

Konečně jsme sjeli ze silnice na kamenitou cestu, před námi se objevil bílý domek.

„A jsme doma," řekl profesor.

=*=

Faraonův duch

Ubytování bylo proti očekávaným polním podmínkám přímo přepychové. Žádný stan ani maringotka. Expedice měla poblíž archeologického pole postavený domek, kde se nejen ubytovala, ale i třídila a dokumentovala objevy. Každý člen tam měl svůj pokojíček a jeden přidělili i mně. To jsem prostě nečekal.

Druhé překvapení mě čekalo na mé posteli. Ležel tam pěkně vysoký »komínek« různého oblečení, převážně džín a flanelových košil, které se do terénu hodí rozhodně víc než černé pohřební kvádro. (Už jsem skoro zapomněl, že mi to kvádro maminka kupovala k promoci...)

„Oblek patří do skříně," ukázal mi profesor. „Oblékni se na ven, pojedeme se někam podívat."

Pak odešel a nechal mě o samotě.

To bylo něco! Nemusím ani popisovat, s jakou radostí jsem ze sebe shodil černý oblek! Doufám, že bude ležet ve skříni co nejdéle! Košile i džíny mi padly, i do bot jsem se s mýma čtyřiačtyřicítkama vešel. Někdo to tu musel pro mě nachystat, ani jsem si nevšiml, že by profesoři dávali dopředu avízo, že s nimi přiletím. Buď jak buď, splnil se profesorův slib, že si sem nemusím nic brát.

Kvádro jsem pečlivě navěsil na ramínko, které tu jako na zavolání leželo, a otevřel jsem skříň, abych je uložil.

Jenže v okamžiku, kdy jsem skříň otevřel, jsem od ní prudce ucouvl a s prásknutím jsem zabouchl její dveře.

Uvnitř kdosi stál. Skříň byla prázdná, takže se vetřelec prostě nedal přehlédnout. Ten chlápek byl mnohem nižší než já, ale vyděsil mě. Jako kdyby tu na mě číhal! Měl na sobě typický arabský oblek podobný pytli a na jeho hlavě, opálené do hněda, byly nápadné hlavně veliké oči a krátký »ježek«. Jaké měl vlastně

vousy? Muslimský plnovous to nebyl, ale úplně holou bradu taky neměl.

Nebylo mi však dopřáno vzpamatovat se z leknutí. Ta podivná postava vzápětí prolnula zavřenými dveřmi skříně ven, takže jsem před ní musel opět ucouvnout. Teď teprve jsem spatřil, že má vousy na bradě svázané do úhledného svazečku. Jako faraoni!

Snad ne duch nějakého faraona?

„Ty jsi tu nový, že?“ oslovila mě záhrobním hlasem.

Přiznám se, vlasy se mi na hlavě hrůzou načepýřily. To přece nemohl být člověk, lidé neprocházejí dřevěnými dveřmi! Na ducha byl zase příliš jasně viditelný. Určitě je to jen halucinace, napadlo mě, jenže já jsem přece nikdy žádné halucinace neměl!

Okamžitě mě napadlo, že je všechno v tahu. Namísto vědecké kariéry mě čeká pobyt v ústavu, kde se prý ředitel od pacientů liší jen vlastnictvím klíčů ode dveří. Naštěstí jsem si ještě nestihl udělat řidičák. Jako duševně chorému by mi ho teď doktoři sebrali.

A další komplikace, že se mi to stane v Africe! Ještě tady budu na obtíž...

„Jsi tu nový, že?“ opakovala imaginární postava svou otázku trochu netrpělivěji. Jenže při tom vůbec neotevřela ústa a vypadalo to jako špatně synchronizovaný dabing. Vlastně vůbec nevydávala zvuky, působilo to na mě jako hlas ze záhrobí, nebo to bylo něco ještě horšího?

V té chvíli se na dveře ozvalo zaklepání a než jsem stačil svolit ke vstupu, vešel profesor Novák.

„No jo, Ferďásek!“ obrátil se k postavě. „Co koukáš? Máme tu zkrátka nového!“

Podíval jsem se na něho vyděšeně.

„Vy ho... vy ho taky vidíte?“ vykoktal jsem.

Podíval se na mě tázavě, ale pak se ťukl do čela.

„No jo, já na to zapomněl jako na smrt!“ řekl. „Měl jsem tě na ně připravit, ale doteď to ani moc nešlo...“

„Co je to zač?“ vyhrkl jsem.

„Ferďásek je allohmoťák,“ řekl trochu provinile. „To je taková zdejší specialitka a naše největší tajemství.“

„Prošel stěnou skříně!“ vysoukal jsem ze sebe.

„Allohmoťáci normální hmotou procházejí,“ začal mi s klidem Angličana vysvětlovat. „V letadle ani v autě jsem o nich mluvit nemohl, nebyli jsme tam sami a nevíme, kdo si tam co nahrává, ale tady se stejně dozvíš všechno dřív nebo později... zkrátka jsme tady narazili na nepozemský život a jednoho představitele máš před sebou. Neboj se ho, vypadá sice jako duch nějakého faraona, ale je neškodný. My se s nimi kamarádíme a pevně věřím, že si brzy budete spolu rozumět. Ferďásek se na Zemi vyzná a rozumí naší řeči, od arabštiny přes angličtinu až dokonce po češtinu.“

„On není ze Země?“ vyhrkl jsem.

„Jak se to vezme,“ pokrčil rameny profesor. „Nejsou z našeho vesmíru, ale nejsou ani z dalekého vesmíru. Jsou z posunuté dimenze, sami svému světu říkají »Brochikea«. Raději se seznamte, když už se vidíte! Ferďásku, to je náš nový člen Tomáš – a to je náš Ferďásek, vlastním jménem Firgu Flibykej, nejodvážnější a nejzvědavější allohmoťák. Dalo se čekat, že se potkáte v první půlhodině, ale připrav se, že se zde budete vídat denně. Egypt je jejich rajón.“

„Duchy jsem si ale vždycky představoval jinak,“ řekl jsem trochu zaraženě.

„Však tohle nejsou duchové z našich starých pověstí,“ řekl profesor. „Jsou prostě jiní. Zvykneš si na ně brzy. Asi ti budu muset o nich uspořádat přednášku.“

„Přednášku?“ opáčil jsem. „Souvisí to s archeologií?“

„Víc než si myslíš!“ zasmál se profesor. „Proč myslíš, že má naše expedice v posledních letech po celém Egyptě nejvýznamnější nálezy? Přece díky allohmoťákům! Jako nehmotní procházejí zdmi a není pro ně problém najít pod zemí poklady. My je vítězně vykopeme a jsme slavní.“

„Objevují pro nás podzemní poklady?“ ukázal jsem na Ferďáska, jenže duch, či co to bylo, už zacouval do skříně.

Rychle jsem ji otevřel, ale tam také nebyl. Aspoň jsem tam přece jen uklidil kvádro.

„Oni ne,“ usmál se profesor. „To my. Nedokázali jsme jim vysvětlit, co chceme, proto chodíme pod zem sami.“

„Jako tihle?“

„Jako tihle,“ přikývl vážně profesor.

=*=

Následoval jsem profesora do předváděcí místnosti, jak ji sám nazval. Vystavovali zde pár posledních nálezů, vesměs předmětů odhadem z doby Ptolemaiovců, byly již zdokumentované, ale především byly jen dřevěné. Zlato se prý v Egyptě okatě nevystavuje, leda pod ochranou a to ještě musí být spolehlivá a to každá není.

Bylo tu však také několik klasických notebooků, jeden dokonce připojený na projektor. Ale profesor si mě odvedl stranou k notebooku s připojenou druhou obrazovkou, na níž bylo totéž, jenže dvojnásob zvětšené.

„Posaď se k obrazovce a sleduj!“ pobídl mě a usedl k notebooku. Měl tam nějakou starší verzi linuxu, příliš mi to nevadilo, ačkoliv jsem zvyklejší na Windowsy. Ve škole to byl povinný systém a i doma jsem využíval zlevněnou studentskou verzi.

„Jedete pod linuxem?“ zeptal jsem se, aby řeč nestála.

„Máme tady speciální verzi," ujistil mě profesor. „Na rozdíl od Windowsů zaručeně nikam nehlásí, co máme na disku. To Windowsy dělají a pak se nesmíš divit cíleným hackerským útokům. Tahle verze linuxu se nás ani nesnaží otravovat aktualizacemi. Kromě toho máme další firewall, aby to bylo ještě jistější."

„Proč tolik opatrnosti?"

„Krátce po jednom větším nálezu nás tady nečekaně navštívila banda lupičů," pokrčil rameny. „Museli dostat od někoho avizo, že tu něco máme. Pamatuj si, že ve světě neexistují spřátelené tajné služby!"

Konečně profesor otevřel prezentaci podobnou Power Pointu, kde měl připravenou přednášku o »allohmotě«. Na začátku bylo anglicky a podle klikyháků i arabsky psané varování »Vstupujete do přísně tajné oblasti – neznáte-li heslo, opusťte ihned tento program!«, jenže to mělo jistě platit jen na návštěvníky, ne na zdejší.

Profesor heslo naklofal a jeli jsme...

Na prvním obraze byl zachycený Ferďásek, opatrně vykukující z obrovského kvádru pyramidy. Bylo to strašně komické, venku měl jen obličej, ale uši měl ještě v kameni a trochu níž mu z kvádru vyčnívala ruka. Až teď jsem si všiml, že má jen čtyři prsty a chybí mu palec, ale zdálo se, že nemá takovou ruku po úrazu, ale od narození. Napadlo mě, že mu chybějící palec musí strašně vadit, ovšem už na dalším obrázku jsem pochopil, že jsem opět hádal špatně.

„Allohmoťáci se v Egyptě objevovali již dávno," začal profesor s výkladem. „Zpočátku byli příliš plaší, lidem se neukazovali a bylo obtížné je spatřit, natož fotografovat, ale již ve starých arabských pověstech hrají úlohu skřítků. Podle všeho byli i u nás v Evropě. My skřítky považujeme za jakési přírodní bytosti, které lidem tropí různé neplechy

a v Čechách si je dokonce představujeme jako dobrotiska. Arabové jim však přisoudili roli služebníků ďábla Šejtana, proto by je s chutí lovili a zabíjeli – kdyby to šlo. Naštěstí jim hmotné zbraně vůbec neškodí, ale není div, že nemají chuť kamarádit se s Araby. My jsme pro ně přijatelnější.“

„U nás v Čechách jsem se ale s nimi mimo pohádky nikdy nesetkal. Myslíte, že jsou i v Evropě dodnes?“

„V dávnověku to vyloučené nebylo, ale dnes je to jen málo pravděpodobné,“ přerušil profesor přednášku. „Ještě se k tomu ale dostaneme.“

„Jak ale mohou ti skřítkové lidem škodit, když nejsou hmotní?“ zajímalo mě.

„Ovládají telekinezi,“ odpověděl profesor. „Dokáží na dálku pohnout drobnými předměty. Sice ne těžšími než do váhy asi čtvrt kilogramu, ale někteří se mohli bavit i tím, že drobné věci lidem přemisťovali anebo schovávali.“

„A dnes už je to vyloučené? Proč?“

„Mezi naším a jejich světem zůstalo málo průchozích bran,“ odvětil profesor. „Mezi sousedními vesmíry nemá Země nejlepší pověst.“

Nerozuměl jsem tomu, ale začal jsem získávat jakousi představu. Nač jsem studoval archeologii? Abych se dal do spolku s mimozemšťany? To je přece od sebe vzdálené jako málokteré obory! Ale když nám mimozemšťané sami pomáhají, nebylo by rozumné se jejich pomoci zříkat.

Další obrázek ukazoval Ferďáska v modravé bublině. Seděl v ní jako v nějakém člunu a nejspíš opravdu plul po hladině jakési široké řeky. V Egyptě to mohl být jedině Nil, ale nebylo jisté, zda je to opravdu v Egyptě. Vzdálený břeh totiž pokrývaly rostliny sytě modré barvy. Tady jsem si konečně všiml, že mimozemšťané dovedou otočit oba krajní prsty a získají tím hned dva vratiprsty.

Může to být ještě šikovnější než náš palec, i když dva palce proti sobě působí... no, přinejmenším hodně nezvykle.

„Ta bublina je »pefridu«, jejich dopravní prostředek," upozorňoval mě na ni profesor.

No budiž, pomyslel jsem si, je vidět, že jsou gumové čluny rozšířené i tam. Netušil jsem, jak hluboce se mýlím. »Pefridu« nemuselo být jenom gumový člun.

Nejsměšnější na tom obrázku byl ale Ferďáskův cvikr, stejný jako měl profesor Novák. Hned mě napadla otázka, jak může nehmotná bytost udržet na nose hmotný předmět ze Země? Ale i to jsem se měl dozvědět velice brzy.

„Allohmoťáci vydrželi ze všech míst na Zemi nejdéle v Egyptě, v Sýrii, v Indii a v Číně," pokračoval profesor ve výkladu. „V Číně nedávno zrušili dvě brány – nedávno z historického hlediska. Souviselo to s druhou světovou válkou a největší vinu měla armáda Japonska, která se tam dopouštěla neuvěřitelných krutostí, až Šangédové rozhodli zrušit bránu. Japonsko válku prohrálo, ale později, během »Maovy kulturní revoluce«, plavalo po řece Jang-tse tolik mrtvol, že Čína přišla i o svou poslední bránu."

„Kdo jsou ti Šangédové?" zeptal jsem se zvědavě.

„Nevíme o nich nic víc než že si říkají strážci bran," odvětil profesor neurčitě.

„Ale tady mi pořád něco nesedí," rýpal jsem. „Říkáte, že ti ...allohmoťáci... jsou nehmotní. Nechápu, jak mohou používat hmotné předměty? Za druhé, jak víte, jak si sami říkají? Zvuk je přece chvění hmoty a nehmotní..."

V té chvíli jsem si ale vzpomněl, jak mě před několika okamžiky Ferďásek oslovil, když předtím prošel jako nic dřevěnými dveřmi skříně. Zvuk to docela určitě nebyl, ale slyšel jsem ho naprosto zřetelně.

„Vůči lidem používají telepatii," objasnil mi to ihned profesor. „Proto je vnímáme tak zřetelně. A navíc, jakási interakce mezi naší a jejich hmotou existuje, jinak by se propadli do středu Země. Neprocházejí skrz naši hmotu úplně volně, podobá se to brodění vodou. Takže se k nim přenášejí i zvuky."

„K nim? A k nám ne?" rýpal jsem dál. „Ono to vůbec není symetrické?"

„Bylo by, kdyby vydávali zvuky," usmál se. „Jenže oni zvuky nepotřebují vydávat, dorozumívají se telepatií."

„Aha..." došlo mi konečně.

„A co se týče vztahů mezi námi, nás archeology jakž takž uznávají," pokračoval profesor. „Neplašili jsme je ani nepronásledovali, nikdy jsme nikomu neublížili. Jsme pro ně asi nejmírnější představitelé lidstva. Obávám se ale, že bránu v Sýrii brzy jako další v řadě zruší a zůstanou jen poslední dvě – tady a v Indii. Když to uvážíš nezaujatě, je docela zázrak, že brána v Egyptě ještě existuje. Také se tu vedly kruté války."

„V Evropě ty brány zrušili úplně?" zajímalo mě.

„Už dávno," přikývl smutně profesor. „Někdy v době Třicetileté války. Byla to příliš krvavá doba a Evropa je od té doby od sousedních vesmírů izolovaná. Svět měl kdysi bran více, ale lidé časem všechno zkazili. Střední Americe neprospěly lidské oběti a války Aztéků a Inků, vyvraždění Indiánů v Severní Americe byla poslední kapka pro zbytek kontinentu."

„No jo, jsme pro ně zřejmě barbaři," přijal jsem to.

„A teď to nejzajímavější," pokračoval profesor ve své přednášce. „S allohmoťáky je těžká domluva. Nechápou skoro nic z toho, co jim říkáme, ale na několika detailech

jsme se s nimi přece jen domluvili. Napadlo nás, když se dovedou pohybovat pod zemí, mohli by pro nás sem tam zařídit nějaký průzkum. Nepodařilo se nám vysvětlit jim, co přesně po nich chceme, místo toho nám sami nabídli, že v nás vezmou s sebou pod zem.“

„To by z nás ale museli nejprve udělat nehmotné jako jsou oni!“ vyhrkl jsem.

„A přesně to nám nabídli,“ řekl s úsměvem profesor. „Otevřeli nám netušené možnosti. Představ si, že se můžeš pohybovat dole pod zemí. Je to pocit, jako by ses brodil řídkým bahnem. Hmota je tam nejen prostupná, ale také částečně průhledná a přímo hýří barvami. Písek má barvu žluté mlhy, pískovec je červenější, žula modřejší. Ale co je na tom nejdůležitější, všechna poněkud ostřejší rozhraní tam jasně svítí.“

„Jak se tam ale to světlo dostane?“ nechápal jsem.

„To není světlo, aspoň ne to, jaké známe nahoře,“ řekl klidně profesor. „My to ale jako světlo vnímáme. Nevíme, co to způsobuje, sami si to neumíme vysvětlit, chtělo by to pozvat sem na to nějakého fyzika, ale uvidíš sám, povrch skály hluboko pod vrstvou sypkého písku vypadá jako červeně svítící koberec. Každé ostřejší rozhraní tam svítí, nejvíc podzemní dutiny. Všechny podzemní hrobky i malé skrýše nás přímo vybízejí k návštěvě. Prohlédneme si, co obsahují, ty zajímavější si označíme do mapy a po návratu nahoru je vykopeme. Jdeme vždy najisto a nepotřebujeme ani místní kopáče, kteří by všechno rychle rozkradli, nebo aspoň rozkecali.“

„Aha – proto ty nádherné nálezy!“ rozsvítilo se mi.

„Allohmoťáci nám pomáhají nezištně,“ přešel na další obrázek, kde byli hned dva mimozemšťané. „Zajímají se, co

tam vlastně hledáme a často nás doprovázejí. Pod zemí jsme objevili i poměrně zachovalé starověké město, kdysi dávno pohřbené pod pouštním pískem. Myslím, že se tam co nejdřív podíváš, je to unikátní objev. O něčem takovém se Schliemannovi ani nezdálo!“

„Ale o žádném objevu podzemního města jsem nikdy neslyšel!“ řekl jsem vyčítavě.

„To je v pořádku,“ přikývl profesor. „Dohodli jsme se ten objev nezveřejňovat, necháváme si to jako tajemství.“

„Proč?“ zarazilo mě to.

„Podívej se... kde najdeš největší soustředění památek starého Řecka a Říma?“ usmál se smutně. „V současnosti v Britském muzeu v Londýně. Angličané po celém světě kradli jako straky a kdejakou zajímavou památku odvezli do Londýna, kde je dnes můžeš obdivovat.“

„Ale to je snad... aspoň jsou přístupné více lidem...“

„Jsou,“ přikývl profesor. „Zatímco v samotném Římě, kde byly památky vystavené povětrnosti a v poslední době i působení kyselých dešťů, spousta vzácných soch i staveb podléhá zkáze. Mramorovým sochám odpadávají obličeje, kamenné fasády se rozpadají...“

„Takže Angličané kradené památky vlastně zachránili před zkázou,“ shrnul jsem to.

„Dá se to tak říci,“ přiznal profesor. „Britské muzeum mělo zkrátka štěstí. Stejně bohaté muzeum v Drážďanech to štěstí nemělo, nezůstal tam kámen na kameni a památky vzal čert, nebo přesněji – angloamerické bomby. Muzeum v Bagdádu zase nedávno vyrabovali Američané, po jejich odchodu tam chybělo osmnáct tisíc artefaktů...“

„Aha!“ došlo mi. „Domníváte se tedy, že ponecháním památek na místě přispějete k jejich uchování?“

„Přesně tak," přikývl profesor. „Vytahali jsme z písku spousty pokladů, poctivě jsme je odevzdali představitelům Egypta a nikdy jsme neučinili jediný pokus vyvézt nějaké památky do Čech. Proto si nás tady váží. Což neznamená, že jim musíme odevzdat všechno co najdeme. Mezi námi, jen dvě třetiny z toho, co jsme zástupcům Egypta poctivě dali, skončily v muzeu v Káhiře. Třetinu nálezů Egypťané sami zašmelili, většinou na Západ. Ale tomu nezabráníme, jsme rádi, že jsme je stačili co nejlépe zdokumentovat."

„O tom bych raději příliš nahlas nemluvil," řekl jsem a opatrně se rozhlédl po předváděcí místnosti. „Možná si vás tady váží, ale nechtěl bych ručit za to, že tady nemají mikrofony nebo kamery. Dnes jsou takové věčičky levné a docela dostupné..."

„Toho se neboj," usmál se profesor. „Zatím je to ještě nenapadlo a i kdyby nám sem nějaké štěnice namontovali, poznáme to velice brzy."

„To bych rád věděl, jak!"

„Jednoduše," usmál se profesor. „Začali by se tu brzy hemžit jejich technici a horečně by zjišťovali, proč jim ty štěnice nefungují."

„Tyhle věčičky jsou obvykle spolehlivé," namítl jsem.

„Ať si jsou spolehlivé," připustil profesor. „Ale máme tu rušičku elektromagnetických vln, žádná štěnice proti ní nemá šanci. Byl velký problém odstínit naše počítače, aby zde vůbec pracovaly. A kdykoliv potřebujeme na internet, musíme rušičku na tu dobu vypnout."

„Ale samotná činnost rušičky by naopak tajné služby varovala, že se tu děje něco nepřístojného," nedal jsem se.

„Varovala by je, kdybychom to propásli," usadil mě profesor s konečnou platností. „Jenže až je to napadne, my

ochranu zrušíme, ale o odposlouchávání už budeme vědět a nedáme jim sebemenší důvod k zásahu.“

„Takový zásah by mohli udělat i bez důvodu.“

„Mohli,“ připustil profesor. „Ale to je v Egyptě trvalé riziko. Znelíbíme se – poletíme. Ačkoliv, dnes si nás váží, přinášíme jim přece užitek. Uvidíš!“

„A podívali jste se někdy za ty brány?“ zeptal jsem se, když profesor vystřídal další sérii obrázků. „Jak to vypadá na druhé straně?“

„Pár těch obrázků je přece z druhé strany,“ ujistil mě. „Je to tam velice podobné našemu světu, jenže Šangédové nás tam opravdu neradi pouštějí.“

„Kdo tedy pořídil ty obrázky?“ chtěl jsem vědět.

„Byl jsem tam jednou na přímluvu Ferďáska.“

„Vypadají Šangédové jako Ferďásek?“ zajímalo mě.

„Ne, úplně jinak,“ odvětil profesor. „Ale nenechají se od nás ani fotografovat. Snad se časem dostaneš na druhou stranu i ty, ale raději s tím moc nepočítej. Budeš rád, že se s námi dostaneš pod zem. Ale i to je úžasný zážitek.“

„Uvidíme,“ řekl jsem.

=*=

Návštěva v pekle

Po úvodním seznámení s mimozemšťany mě profesor přizval na dnešní poradu, kde jsem se konečně seznámil nejen se svými nedávnými spolucestujícími z letadla, ale i se všemi zbývajícími členy české výpravy.

Měl jsem příležitost konečně poděkovat Péťovi, který pro mě nakoupil potřebné oděvní součástky. S úsměvem odmítl díky s tím, že jen plnil pokyny profesora Nováka.

„Jak jsi ale věděl, jaké velikosti máš kupovat?“ zeptal jsem se ho.

„Hynek mi poslal krátkou zprávu: »Vezeme nováčka, nakup mu oblečení, velikost jako na tebe.« To jsem splnil, nic víc,“ usmál se.

Profesor Novák to odhadl opravdu dobře, Péťa mi byl postavou velice podobný. A navíc na poradě dostal za úkol doprovodit mě k ruinám města, zasypaného pískem.

„Předpokládám, že jsi doposud neslyšel o allohmotě, takže jsi také nikdy nebyl v tom stavu pod zemí,“ podíval se na mě lišácky. „Nejvyšší čas, aby sis k ní přičichl. Nu což, pojď!“

Následoval jsem ho do zadní části domku, kde jsme po kovovém točitém schodišti sestoupili do sklepa. Stěny zde byly z nahrubo opracovaných kamenů, pospojovaných maltou nebo snad betonem. Sklep byl zcela prázdný, jen na konci stálo cosi podobného kleci válcovitého tvaru.

„Tak – nasedáme!“ vyzval mě Péťa.

Otevřel mřížové dveře a vtiskl se stranou, abych mohl nastoupit vedle něho. Pak mříž zavřel a položil ruku na krabičku se dvěma tlačítky.

„Náš výtah je jednoduchý a byl sestrojený k jedinému účelu – dostat nás co nejhlouběji.“

Na vrcholku klece se rozsvítila malá svítilna, nedaleko zakňoural elektromotor, klec se otřásla a začala zvolna klesat. Studna, do níž jsme se spouštěli, měla průměr sotva metr, byla vyložená klasickými betonovými skružemi a ze tří stran měla po jedné kolejničce, o které se opírala vodící kolečka naší klece. Na první pohled bylo ve slabém světle lucerničky nad našimi hlavami vidět, že stěny studny jsou naprosto suché. Voda tu zřejmě nebyla.

„Nebojíte se, že by dole byl nedýchatelný vzduch?“ zeptal jsem se, ačkoliv Péťův klid snad dostatečně vyvracel mé obavy.

„Máme to odvětrané,“ ujistil mě s klidem.

Spouštěli jsme se ale poměrně dlouho, snad takových šedesát metrů, možná víc. Konečně se klec dostala na dno. Byla tu nepatrně větší místnůstka, ale nic velkého, tak dva a půl na dva metry, se stěnami z hrubého holého betonu, osvětlená stejně nedostačující lampou jako klec výtahu. K mému údivu byla úplně prázdná.

„A jsme dole!“ broukl si spokojeně Péťa. Pak otevřel mřížová dvířka a dal mi přednost, ať vystoupím první.

„Jsme dole, ale co tady?“ podivil jsem se.

„Uvidíš!“ řekl Péťa.

Pak se nadechl a ostře zahvízdal na prsty. Vzápětí se z betonové stěny vynořil Ferďásek. Oblečený byl do pytle jako dřív, jenže teď měl na nose Hynkův cvikr. A protože se vynořil z betonové stěny i s ním, došlo mi, že nehmotný není jen on, ale i ten cvikr. Konec další záhady...

„Á, nováček!“ poznal mě. „Kampak jdete?“

„Do města,“ řekl co nejzřetelněji Péťa.

„Do města?“ opakoval po něm Ferďásek. „Tak to jdu s vámi, tam je to nejzajímavější!“

„Pojď, ale nejprve udělej zrcadlo!“ pobídl ho Péťa.

„Chceš asi zrcadlo, že?“ opáčil Ferďásek. Jako kdyby to Péťa před okamžikem neříkal! Ale uvědomil jsem si, že Ferďásek nejspíš všechno slyší slaběji a pro jistotu se opakováním slov přesvědčuje, zda správně pochopil.

„Můžete jít!“ ukázal rukou před sebe. „Vljokra je vám k službám!“

Na betonové stěně viselo elipsovité zrcadlo, v němž se odrážela naše místnost i s námi. Moji pozornost připoutal hned na první pohled jeho rám. Nebyl ze dřeva ani z kovu či z jiného materiálu, zrcadlo ohraničovala jen tenká čára, svítící klidným bleděmodrým světlem.

„Teď bych ti měl asi zavázat oči a podrobit tě tajemné přísaze,“ usmál se Péťa. „Protože tady vidíš naše největší tajemství. Tedy – ne naše, ale mimozemšťanů, my to jen hamižně využíváme.“

„Co to je?“ zeptal jsem se ho vážnějším tónem, abych dal najevo, že mi nějak není do žertů.

„Vljokra, neboli hmotové zrcadlo,“ odvětil Péťa. „Je to vynález mimozemšťanů, umožňující měnit se dočasně v allohmoťáky. Tím zrcadlem musíme oba projít. Neboj se a následuj mě. Vypadá to příšerně a kdyby ti dělalo potíže vstoupit do zrcadla, zavři na okamžik oči, ale projít sám skrz sebe není žádný problém. Tak – a dost řečí, jdeme!“

Aby mi dal příklad, zamířil přímo k zrcadlu. Vypadalo jako zrcadlo, ale nebylo to zrcadlo. Péťa se v něm správně odrážel, ale úplně chyběl typický skleněný lesk a i jinak na mě působilo dojmem elipsovitých dveří do další kobky. Péťa se před ním na okamžik zastavil, ohlédl se na mě, povzbudivě na mě zamrkal – a vkročil do zrcadla...

Po pravdě řečeno – zůstal jsem na okamžik stát jako praštěný. Péťa vstoupil do svého vlastního obrazu a pak – prošel skrz sebe. Obličej se mu vynořil ze zátylku, jako by to bylo

možné. Ačkoliv, možné to zřejmě bylo, když mi to právě se vší parádou předvedl.

Protřel jsem si oči, ale Péťa jako by se nechumelilo došel klidně ke mně. Usmíval se na mě a jenom posunky mě vybízel, ať projdu vljokrou také.

„Teď ty, mladej!“ pobídl mě Ferďásek. Telepatie byla mnohem hlasitější – přesněji řečeno, bylo při ní ticho, ale vnímal jsem ji jako hlasitou řeč, byť trochu... záhrobní...

Otočil jsem se tedy k zrcadlu. Můj obraz v něm přesně odrážel mé pohyby jako skutečné zrcadlo. Natáhl jsem tím směrem ruku, ale když se mé prsty měly skleněné plochy dotknout, zjistil jsem, že tam žádné sklo není a místo toho se mi ruka zlomila úplně do protisměru. Nebolelo to, měl jsem jen pocit, jako kdybych ruku v neviditelné gumové rukavici ponořil do vody.

„Nezdržuj, mladej, kdo to má pořád držet?“ pobídl mě Ferďásek. „Každej to jednou dělá poprvé!“

Zavřel jsem raději oči a vkročil do té skleněné stěny, která vlastně sklem nebyla. Po dvou krocích jsem otevřel oči. Stál jsem krok od usmívajícího se Péťi. Ferďásek mohl konečně zrušit zrcadlo a také je zrušil.

„Být námořníci a být na moři, měl bys dostat pěknou sprchu,“ řekl Péťa. „Jako když se křtí každý, kdo překročí rovník. Protože tady jsi právě překročil práh allohmoty.“

Jeho hlas zněl zastřeněji než před chvilkou, ale to bylo jediné, čeho jsem si všiml. Znamenalo to ale, že jsme teď allohmoťáci všichni tři. A že se tu šíří zvuk normálně.

„Nekecat, nekecat, jdeme, čas utíká!“ pobízel nás oba malý Ferďásek. Vrhl se hlavou proti betonové stěně, jenže se o ni nezarazil a zapadl do ní jako kámen do bažiny.

„Má pravdu, čas utíká!“ souhlasil Péťa. „Dej mi ruku, ať je to rychlejší!“

Popadl mě za ruku, ale pak se také vrhl proti betonové stěně a zapadl do ní stejně hladce jako mimozemšťan. Ale protože mě držel dál, vtáhl mě do stěny za sebou. Tak tak jsem stihl zavřít oči, když se mi k nim blížila ta betonová stěna, o kterou bych si za normální situace rozbil nos.

Náraz do stěny jsem pocítil jen jako když vstrčíte ruku do vody, byla jen trochu horká. I vzduch tu byl žhavý, ale dýchat se dal.

Obklopovalo nás něco, co mi připomínalo od první chvíle peklo. Bylo tu horko, kolem nepozemské světlo, tmavohnědé pásy vystřídaly červené a žluté a korunovaly to shluky jasně žlutých jiskřiček šikmo nahoře před námi. Obloha nad námi byla tmavá, tmavší než naše okolí, až to vyvolávalo dojem blížící se ohnivé bouře.

„Nejprve se pořádně rozhlédni," tiskl mi ruku Péťa. „Nic mi neříkej, tady je poprvé vykulený každý, ještě si to pamatuji. Vidíš před námi ty jiskřičky? To je nejbližší archeologické naleziště, odtud jsme nedávno vytáhli pět kilo zlatých předmětů, od prstenů po pěknou zlatou dýku."

„Odevzdali jste je?" zeptal jsem se.

„Jistě – a ta dýka už je vystavená v muzeu v Káhiře," přisvědčil. „Popsali jsme ji tak detailně, že by se asi velice těžko prodávala. Je u ní dokonce cedulka, že ji objevila česká výprava! Zato prsteny se někam rozkutálely..."

Rychle jsem se osmělil, na to horko se dalo zvyknout. Když to Péťa viděl, pustil mou ruku a řekl:

„Pojď za mnou, půjde se ti lehčeji. Ale neotálej, máme před sebou trochu delší putování. Největším problémem je náš pěší akční rádius. Nad pět kilometrů je to fuška, zatím

bylo v našem dosahu nálezů dost a dost, ale náčelníci už uvažují o dalších studních, aby naše působiště rozšířili.“

Vyrazili jsme. Chůze byla podobná brodění, jenže tam má člověk hlavu nad vodou, tohle se víc podobalo chůzi proti silnému větru. Až na to, že tu žádný vítr nefoukal a odpor závisel pouze na rychlosti našeho pohybu. Navíc jsem měl zvláštní pocit lehkosti, jako kdybych se nacházel na Měsíci nebo jiném světě s nižší gravitací. Je těžké něco popsat, když se to vymyká všemu co známe.

Zkrátka, kdo to nezažil, nepochopí.

Péťa nasadil ostřejší tempo, ale ani on sám je dlouho nevydržel. Pohybovali jsme se volnou chůzí, byl to skoro jako tanec v nižší gravitaci, ale námaha odpovídala klusu. Nechtěl bych tak pochodovat padesát kilometrů. Péťa měl pravdu – pět kilometrů je zátěž pro zdatného sportovce, ale ne pro starší pány vědce. Ferďásek se držel v závěsu a na rozdíl od nás nevypadal unaveně. Asi má trénink.

Město naštěstí bylo dosažitelné, po pěti kilometrech se před námi rozevřelo údolí. Nahoře to písek zarovnal, tam byla písečná rovina, ale skály dole tvořily obrovskou mísu a v té míse se rozkládalo město...

Sestupovali jsme šikmo dolů. Péťa mi musel ukázat, jak se to dělá. Doposud jsme šli zhruba vodorovně, takže jsme nohama klouzali jako na bruslích. Nebo jestli jste někdy byli na hradě či zámku, kde návštěvníkům vnucují obrovské bačkory, aby jim nepoškrábali podlahy, v těch se také nedá kráčet, jen šoupat nohama. Stoupání i klesání dalo ale větší práci. Kvůli klesání jsme museli dupat, aby se noha propadla do podkladu, stoupání bylo jednodušší, stačilo jít jako po schodech a hmota nám pod nohama sama tuhla, jako kdyby tu opravdu byly nějaké neviditelné schody. Normálně dává výstup do kopce víc námahy než cesta s kopce, ale tady se mi zdálo oboje stejně namáhavé.

Zajímavé bylo, když člověk dupal oběma nohama na místě. Pak se totiž potápěl jako kdyby slézal po žebříku. Nahoru to ale tak jednoduše nešlo, tam jsme museli jít »po schodech«, i když se daly svinout do spirály jako točité.

Ferďásek se tu pohyboval očividně hbitěji než my.

K naší počáteční hloubce šedesáti metrů jsme přidali dalších sto padesát, než jsme dosáhli pevné vrstvy skály, na níž město stálo. Nad námi byla vrstva svou set metrů pouštního písku. Písku, který již před dávnými staletími město dokonale pohřbil. Vrstva původního povrchu svítila slaběji než skála pod městem, o niž se opíraly jen základy domů. Ulice a chodníky byly výš a svítily jen slabě, ale i ty byly zřetelné.

Péťa mě schválně zavedl před jednu z více městských bran, abych si vychutnal její mohutnost. Opravdu, když jsme před ní stáli, vypadala velice bytelně. Písek ji zakryl, ale tím ji dokonale zakonzervoval. Nepoškozená dřevěná vrata byla uzavřená a zdálo se, že jsou zevnitř zapřená, ale když nás pohled na ně omrzel, Péťa jako první vkročil do zavřených vrat. Nás duchy jen tak něco nezastaví!

Následoval jsem ho a tentokrát jsem ani nezavřel oči, když se mi dřevo vrat blížilo k obličeji. Sugeroval jsem si totiž, že je to jen nějaká holografie, kterou projdu jako nic – a bylo to správné uvažování, v mžiku jsem byl za vraty.

„Dodnes tu vartují stráže!“ ukázal mi Péťa dvě malé, vysušené postavičky, choulící se u vchodu do strážní věže. Strážné zřejmě tenkrát zasypal písek tak rychle, že se už nestačili vrátit. Podle polohy jejich těl jsem odhadoval, že se do poslední chvíle snažili otevřít dveře, jenže ty už byly zaváté a strážní nedokázali váhu písku překonat.

„Zdá se, že je to překvapilo nečekaně,“ podotkl jsem.

„Hynek to také tvrdí,“ přikývl Péťa. „Říká, že tohle má na svědomí nějaká gigantická písečná bouře, která město ve

velmi krátké době úplně zasypala. Většina lidí se před ní schovala v domech, jenže písek je rychle zasypal až po střechy a i nad nimi navršil vysokou vrstvu, takže se brzy v domech udusili. U většiny domů se střechy i stropy pod váhou písku propadly, tam to aspoň měli rychlejší, ale kde měli klenby silnější a vydržely, je dodnes všechno jako tenkrát. Na mnoha místech je znát, jak se lidé z posledních sil snažili dostat z pasti, ale nikdo neměl nejmenší naději."

„To by chtělo vyfotografovat!" navrhl jsem. „Bylo by to nejkrásnější svědectví o tehdejším životě."

„To by chtělo," přikývl Péťa. „Jen bys musel vynalézt foťák, který by tady fotil. Radši ti řeknu, jak to dopadne. Digitální fotoaparáty i kamery jsou tady úplně vedle. Fotí, ale výsledkem je čistě bílá fotografie nebo film. Profesoři sem tedy přitáhli klasické přístroje na kinofilm, ale film je všude jednolitě osvícený včetně okrajů, kam se normálně světlo nedostane. Osvítilo to i filmy uzavřené v kazetách a navíc umístěné v pevných černých pouzdrech. A protože jsou brány umístěné pod zemí, nedá se s filmem ani projít do sousedních světů."

„Hynek mi nějaké obrázky ukazoval..." namítl jsem.

„Řekl jsem, že do sousedních světů neproneseš film," opáčil Péťa. „Digitální foťák naštěstí projde bez problémů a když se tam přeměníš do normální hmoty, můžeš i něco nafotit. Ačkoliv – Šangédové to nevidí rádi."

„Dobře, to mi povíš později," přerušil jsem ho. „Radši se tu porozhlédneme, ne?"

Péťa souhlasil a protože tu nebyl poprvé, rovnou mě vedl do středu města s nejmasivnějšími budovami, v nichž se daly očekávat i nezasypané místnosti.

Bylo to ale smutné procházení. Postavičky lidí byly vysušené na kost, ať je písek zasypal hned, nebo zahynuli až nedostatkem vzduchu. Z polohy jejich těl přímo čišelo zoufalství. Na koho spadl strop, ten to měl aspoň rychle za sebou a netrápil se, ale lidé v neporušených místnostech se zřejmě dusili dlouho. Nejlépe dopadli ti, kdo si do konce svítili svícemi a olejovými lampami. Oheň spotřeboval ze vzduchu většinu kyslíku, takže zemřeli dřív a rychleji.

Péťa mě zavedl do velikého sálu, plného lidí. Zaživa to jistě byla městská smetánka, která se v sále shromáždila k nějaké zábavě, odhadoval jsem to na ples. Stolečky byly ještě plné vysušeného jídla, prázdné konvice tenkrát jistě obsahovaly nápoje, podél jedné stěny bylo pódium plné různých hudebních nástrojů. Hudebníci i vzácní hosté se však tísnili u dveří, které nešly otevřít, neboť za nimi byly desítky metrů tenkrát čerstvě navátého písku. Kolem bylo na stěnách plno držáků s napůl dohořenými pochodněmi. Právě to přepychové světlo všechny velice rychle zabilo, ale ani uhašení pochodní by jim tenkrát nepomohlo.

„Myslím, že by se to dalo vyfotit," napadlo mě.

„Neříkej!" podíval se na mě Péťa trochu výsměšně.

„Říkáš přece, že by se sem dal přinést digitální foťák! Kdyby mi tady Ferďásek postavil zrcadlo vljokra, změnil bych se do normální hmoty, nafotil bych co by šlo a zase bych se na cestu zpátky vrátil do allohmoty."

„Není tu dýchatelný vzduch," upozornil mě Péťa.

„Dýchací přístroj je malá zátěž," pokrčil jsem rameny. „Beztak by sem bylo nutné dotáhnout i nějaké baterie pro osvětlení. V normální hmotě je přece pod zemí tma."

„No, předneseme ten nápad akademikům," uvažoval Péťa. „Něco na tom může být..."

Opustili jsme plesový sál a Péťa nás ještě provedl po dalších místech, kde se dodnes zachovaly místnosti s lidmi tehdejší doby. Jak se zdálo, většinu písečná bouře přepadla znenadání a muselo to proběhnout večer nebo v pozdní noci, spousta lidí totiž zemřela ve spánku na lůžku.

„Všechno je tu jako v okamžiku katastrofy," vzdychl jsem si. „Skoro jako u Pompejí."

„Město stálo v údolí," doplnil mě Péťa. „Poblíž se dlouho tyčila vysoká písková duna. Hynek tvrdí, že lidé ve městě o ní věděli, ale nebezpečí do posledního okamžiku podceňovali. Pak přišla opravdu nečekaně velká bouře a písečná duna město zavalila."

„Jako v Pompejích," připustil jsem. „Jenže tam lidi zasypal žhavý popel, tady studený pouštní písek."

„Budeme se muset vrátit," promluvil náhle Ferďásek. Vypadal s cvikrem tak důležitě, až to bylo směšné a musel jsem se bez ohledu na pohřební okolí trochu pousmát.

„Víme," usmál se na něho Péťa. „Pojďme!"

„Jedna věc je mrzutá," vysvětloval mi, když jsme se obrátili na zpáteční cestu. „Nemůžeme se tu pohybovat příliš dlouho. Interakce s horninami není tak nevinná, aby představovala jen odpor při chůzi. Nejvíc to vadí žaludku. Pod zemí necítíme hlad, ale čím déle tu jsme, tím je návrat nepříjemnější. Do pěti hodin je to neškodné, ale pak to začne! Už jsem to zažil a nechce se mi hodinu zvracet!"

„A co oni?" kývl jsem hlavou k Ferďáskovi.

„Jim to nevadí," vzdychl si Péťa. „Jsou přece jen jiní. Ale vědí to o nás a raději nás včas varují. Nepodceňuj je! Ferďásek sice vypadá jako analfabet, ale je to jejich vědec zaměřený na kontakt s naší civilizací."

Nejprve jsme museli zdlouhavě vystoupat ze skalního údolí, než jsme před sebou spatřili studnu s větší kobkou na konci. Z této dálky se podobala opuštěnému továrnímu komínu, což vhodně doplňoval skalní blok pod ní, takže vypadala jako stojící a ne visící. Klec uvnitř nebyla vidět, ale čekala na nás, tak jak jsme ji nechali.

„Už jsem se lekl, že nám vytáhli nahoru výtah," řekl jsem žertem, když jsme se opět ocitli v kobce a ulehčeně jsem se nadechl vzduchu. Jakmile jsme vystoupili ze stěny do normálního světa, zmizelo peklo kolem a i vzduch se tu zdál chladnější.

„To by bylo nepříjemné," připustil Péťa. „Ale nebylo by nic ztracené. Prostě bychom vystoupali nahoru jako po schodech a vynořili bychom se někde poblíž domu."

„Horší by bylo, kdyby nás Ferďásek odmítl přeměnit do naší normální hmoty," nadhodil jsem.

„Máme spolu džentlmenskou dohodu, že nic takového neudělá," řekl Péťa. „A Ferďásek drží slovo."

„Díky, Ferďásku!" obrátil jsem se na našeho malého mimozemského průvodce, který však dělal že neslyší. Hbitě nám ale vytvořil zrcadlo vljokra, abychom se mohli vrátit do naší původní, přirozené hmoty.

Pak jsme se rozloučili a zmizel nám v betonové stěně. Zbýval už jen výtah, ale to už byla maličkost.

Jsme zase v našem světě!

=*=

Porada

V době naší návštěvy podzemí se zbylí členové týmu věnovali výkopům dřív objevených nálezů. Naleziště bylo třeba normálně odkrýt a zdokumentovat. Česká výprava nehodlala prozradit svá tajemství ani mimozemšťany.

Porada se konala po návratu vědců z archeologického pole a Péťa na ní přednesl můj nápad, jak nafotografovat aspoň nějaké části zasypaného města.

„Vymyslel to Tom," zakončil svůj příspěvek. „Zdá se mi to docela proveditelné. Podle mě by se případný nákup dýchacího přístroje zdůvodnil obavami z oxidu uhličitého v hlubších výkopech. Psí jeskyně... a tak dále..."

Vědci neodpověděli hned, zřejmě to zvažovali. Pak se ozval můj ochránce profesor Hynek Novák.

„Tak, jak to vypadá, to nejspíš proveditelné je," řekl. „Můžeme o tom do budoucna uvažovat."

„Proč ne hned?" reagoval ihned podrážděně Péťa.

„V současné době to není nutné," řekl profesor zvolna a rozvážně. „Podívejte se, hoši, co budeme s těmi fotkami dělat? Zveřejněním vyzradíme světu město. V dnešní době to prostě nejde. Egypťané by to pochopili jako zatajování nálezů a nejspíš by nás vyhnali, měli by ostatně pravdu. Uznávají nás jen protože od nás očekávají zisk – a ten jim poskytujeme i bez města."

„Pak ty fotky prostě nezveřejníme..." připustil Péťa.

„Proto bych to také odložil," řekl profesor. „Vypadá to jako reálná možnost, ale co bychom s fotkami dělali? Uschovávat je a třást se obavami z odhalení?"

„Máme jiné zájmy," přidal se k němu profesor Libor.

„Abyste byli v obraze," navázal na to Hynek. „Chceme jednat s egyptskou stranou o možnosti získání několika

exponátů pro naše Národní muzeum. Při množství našich nálezů se nám ten požadavek ani nejeví jako drzý. Jistě by nám nedovolili vyvézt skutečné vzácnosti, ale aspoň pár drobných předmětů by nám věnovat mohli.“

„Připadá mi to tak trochu jako škemrání psíčka o kost z bohaté hostiny,“ zavrčel Péťa. „Odevzdali jsme jim už nálezy za miliony dolarů, ani netuším, kolik jich Egypťané zašmelili, a nám by nedali ani dřevěnou žebráckou misku? Nevyužívají nás až příliš?“

„Využívají,“ připustil profesor Hynek. „Ale můžeme na ně jen zvolna. Vydírání by skončilo velice rychle. Jsme jen hosté na jejich území.“

„Tak nač tu jsme?“ vybuchl Péťa.

„To víš přece od začátku,“ zamračil se profesor Hynek. „Jsme tu, abychom objevovali a dokumentovali. Právě ve fotografiích vyvezeme pravý vědecký poklad. Předměty se rozkradou a podlehnou zkáze, ale rozmnožené dokumenty přetrvají. Tak zůstaly fotografie předmětů z Drážďanského muzea, když samo muzeum skončilo jako ruiny. Škoda, že Němci tenkrát nebyli důkladnější a zachovaly se obrázky jen nejzajímavějších exponátů. My jsme lepší, podle naší dokumentace se dá vytvořit i 3D-model.“

„No dobře,“ ustoupil Péťa. „V tom množství fotek by se jistě schovala i fotodokumentace z města.“

„Necháme si to na později,“ rozhodl profesor Hynek. „Nápad je to dobrý a časem to jistě zkusíme. Ale pro vás dva máme teď jiný, důležitější úkol.“

„Jaký?“ řekli jsme oba skoro současně.

„Půjdete jednat o další spolupráci s mimozemšťany,“ řekl profesor Hynek.

„Proč my dva?“ zmohl se Péťa na stručnou otázku.

„Protože vás chtějí," odvětil Hynek.

=*=

Pak se nás ještě pro jistotu zeptali, jak probíhala naše návštěva pohřbeného města. Odpovídal jim nejvíc Péťa, já jsem se na to ještě necítil, ale když se mě Hynek přímo zeptal, co mi z té výpravy nejvíc utkvělo v paměti, přiznal jsem dva momenty.

„Jeden se týkal města. Udivilo mě, jak mohla tehdejší městská smetánka pořádat ples v době písečné bouře, když na ulicích umírali bez pomoci lidé."

„To není nepochopitelné," řekl profesor. „Tak nějak se lidé chovají, když nechtějí přiznat, že se něco nezdařilo. Po katastrofě Černobylu rozhodli tehdejší mocipáni přidat k Závodu Míru demonstrační etapu „Kolem Kyjeva", aby ukázali, že se »vlastně vůbec nic nestalo«. Tato zbytečná fraječinka nejenže nebyla nutná, ale se závodem vůbec nesouvisela, jen poškodila závodníky radioaktivitou. Když ale půjdeme dál do historie, patří sem i nákladné plesy na dvoře krále Francie, když lidé umírali hlady a chystala se Velká Francouzská revoluce, která krále stála hlavu."

Očividně měl pravdu, také jsem měl ten dojem. Ale to nebylo všechno, musel jsem pokračovat.

„Druhý postřeh, co mi utkvěl v paměti, se města příliš netýkal," přiznal jsem. „Byl to Ferďáskův cvikr, na první pohled stejný jako ten, který jste měl v Čechách."

„My už si netykáme?" vyčetl mi s úsměvem profesor.

„Pardon," rychle jsem se omlouval. „Já zapomněl..."

„Abys měl jasno i v tomhle," pokračoval. „Ten cvikr není pozemský, ale mimozemský. A vůbec to není ta stará, primitivní optická pomůcka, jakou se ti jevil. Ten cvikr je taková ukázka nanotechnologií, na jakou se naše věda až dosud nezmohla a ještě dlouho nezmůže."

„Ten cvikr?“ podivil jsem se.

„Ten cvikr,“ souhlasil Hynek a vytáhl z kapsy pouzdro, kde měl přesně stejný.

„Mám ho totiž od Ferďáska,“ řekl. „Ne naopak, jak sis myslel. »Dukingel« je dost zajímavá pomůcka. Po optické stránce je to pouhé sklo bez dioptrií, ale jeho funkce... ani tě nenechám hádat, co to umí, neuhodl bys. Je to detektor psychických stavů a chceš-li, i detektor lži.“

„Něco jako ten americký?“ nevěřil jsem.

„Americký detektor lži je proti »dukingelu« primitivní jako bys chtěl srovnávat hrubě otesaný pazourkový nůž s protonovým nebo gama-nožem,“ řekl profesor. „Zkrátka, srovnávat se to nedá. Však také nemá americký detektor lepší věrohodnost než pětasedmdesát procent a vzhledem k tomu, že tím ovlivňují a někdy i ničí lidské životy, je to trestuhodně nepřesné. Mimozemšťané tvrdí, že dukingel je jiná třída! Můžeme se na něj plně spolehnout. A já si to po zkušenostech s ním myslím také.“

„Proč to měl ale Ferďásek dneska, když byl s námi ve městě?“ mračil se Péťa. „Očekával snad, že tam budeme lhát, či co?“

„Možná se chtěl přesvědčit, jestli se dokážete poctivě vcítit do osudů těch lidí,“ nadhodil profesor. „To by byl podle mě přiměřený důvod. Ani já jsem to v Praze neměl jen jako detektor lži. Podíval jsem se tím na své bývalé kolegy a nakonec i na dva nové absolventy, jednak na tebe Tome, ale i na toho druhého, Vojtěcha. Výsledek už znáte. Tom je mezi námi, zatímco dravější falešník Vojtěch získal místo na Karlově univerzitě. A tak je to asi správně.“

„Jak dopadli kolegové na univerzitě?“ zajímalo Péťu.

„Už jsem si tady kolegům postěžoval, ale to jste ještě byli dole ve městě," řekl profesor. „Raději to zopakuji pro všechny. Úroveň Karlovy univerzity neuvěřitelně klesla. Od rektorátu až po jednotlivé fakulty. Poslední mohykáni odcházejí na Olšany anebo do důchodů, na jejich místa se tlačí dravci, kteří mezi sebou uzavírají nekalá spojenectví proti posledním slušnějším, intrikují a pomlouvají. To je smutný obraz staroslavné Karlovy univerzity v současné době. Na jiných školách to není lepší. Akreditační komise, sestavená pro dozor nad úrovní vysokých škol, je zdatnou součástí spiknutí neschopných. Budoucnost vysokých škol nevidím v tomto světle růžově. Kolegové, co tam byli se mnou, mají bohužel podobný názor i bez detektoru."

„To je pravda," podrbal se na hlavě profesor Libor.

„Ono to ale souvisí se všeobecnou situací mezi lidmi," pokračoval Hynek. „Češi jdou po penězích jako Arabové, upřímného a poctivého považují za naivku, předurčeného k oškubání. Procházka po Praze s cvikrem na nose je dnes úděsná. Mezi tisíci nepotkáš jediného poctivého! Praha je dnes stejně plná darebáků jako Káhira!"

„Poslyš, Hynku, a nechodil jsi v Praze hlavně po okolí Václaváku?" zeptal jsem se ho.

„Chodil jsem především po okolí univerzity," vzdychl si. „Na Václavském náměstí jsem se jen trochu rozhlédl. Ale ono to jinde není lepší."

„Těm místům se dnes slušní lidé vyhýbají," řekl jsem.

„Myslíš, že jinde je to jiné?" obrátil se ke mně Hynek.

„Myslím," tvrdil jsem.

„Je krásné být optimistou," podotkl s úsměvem Hynek. „Jenže také se říká, že pesimista je na půlce cesty mezi optimistou a skutečností a je k ní vždycky blíž..."

„Hezký bonmot," zhodnotil jsem to. „Ale opravdu, při hodnocení jakékoliv společnosti hodně záleží na tom, kde se nacházíte. Budete-li Čechy hodnotit podle vzorků, které se nacházejí ve věznicích Pankrác, Bory nebo Mírov, asi dostanete obrázek národa vrahů a grázlů."

„Ale co takhle hodnocení podle profesorského sboru naší staroslavné Karlovy Alma Mater?" namítl Hynek. „To by přece měla být elita národa!"

„Měla – a v mnoha případech dosud je," trval jsem na svém. „Ale nedá se popřít, že se tam nahrnuli dravci. Ti se víc než o úroveň univerzity starají o vlastní požitky, proto se ve světových žebříčcích univerzit propadla Karlova tak hluboko, jak je dnes. Nejhorší je, že si tam ti dravci tahají své oblíbence bez ohledu na kvalitu. Což o to, Vojta aspoň nějakou úroveň má, ale dnes jsou tam i... škoda mluvit!"

„To my tady asi těžko změníme," vzdychl si Hynek.

„Napadlo mě, jak by nám v Čechách takový *dukingel* pomohl," řekl jsem. „Představte si založit tam stranu, nebo aspoň spolek, prověřovaný cvikrem. Taková společnost by mohla předem odmítnout všechny žraloky, kteří by ji buď chtěli jen využít, nebo ještě hůř – rozvrátit."

„Těžko," namítl Hynek. „Máme jen jeden. Někdo by brzy odhalil co je to zač, a nějaká banda by se spojila, aby ho zničila, případně i s jeho nositelem."

„Nemohli by nám jich mimozemšťané věnovat víc?" zkusil jsem uvažovat i s nimi.

„Při předávání nám řekli, že je to veliká vzácnost a že dělají ohromnou výjimku, když to svěřují barbarům jako jsme my. A to i když zrovna naší partě věří trochu víc."

„Takže je to v háji," vzdychl jsem si.

„Možná v háji, možná na dobré cestě," odvětil Hynek. „Dnes nás v době, kdy jste se s Ferďáskem procházeli po městě, navštívil další mimozemšťan. Zdá se, že mají mezi sebou nějaké spojení i pod zemí, kam naše rádiové vlny zaručeně neprojdou, ale ohlásil nám, že jsou s vámi dvěma spokojení a chtějí, abyste k nim přišli vyjednávat vy dva. Přitom naši žádost o vyjednávání minulý měsíc odmítli, že na to není vhodná doba. Teď nejspíš vhodná doba je, ale chtějí pouze vás dva. Nemám nejmenší tušení, co je k tomu vede, ale právě proto mi to nepřísluší kritizovat."

„Třeba doufají, že nás dva snadněji opijí rohlíkem," napadlo mě.

„Neposuzuj je!" napomenul mě Hynek. „Nepodezírej je z falše, kterou nesnášejí. Nikdy se nás nesnažili podvést, v našich vztazích nemá lež místo. Buď s vámi chtějí jednat kvůli vašemu mládí, nebo mají jiný důvod, který neznáme. Je to ale jejich přání a my je respektujeme."

„Já jen, že na takové jednání nejsme připravení," řekl jsem smířlivěji. „Jsem tady pár hodin, nevím skoro nic o zdejších poměrech – a měl bych vyjednávat?"

„O zdejších poměrech ví Péťa," řekl profesor Hynek. „Ty zase lépe znáš současné poměry v Čechách. A právě to by mohl být jejich důvod. Neříkám, že to bude zrovna tohle, ale – co my víme o jejich uvažování?"

„O čem bychom tam měli vyjednávat?" zajímalo mě.

„O tom se teď poradíme..." řekl Hynek.

=*=

Brochikea

Vybaveni »plnou mocí« jednat za celou naši výpravu jsme se přichystali ke studni. Péťa věděl, kde se nachází brána sousedních vesmírů, já jsem byl spíš jako přílepek, ale myslím, že jsme byli rozechvělí oba.

Ferďásek nás tentokrát už čekal, nemuseli jsme ho ani přivolávat. Jen si nás prohlédl cvikrem – až jsem se otřásl, když jsem si uvědomil, že to není obyčejný pohled – a pak nám vytvořil zrcadlo vljokra, které nás změnilo v duchy.

Tentokrát už jsem se nezdržoval zkoumáním zrcadla ani analýzou svých pocitů při změně, prostě jsem prošel hned za Péťou, abychom byli připraveni.

Jakmile Ferďásek smazal zrcadlo vljokra, požádal nás, abychom trochu posečkali a zapadl do betonové stěny. Hned se však vynořil, jenže seděl v něčem, co mi nejvíce připomínalo nafukovací člun.

Pefridu, dopravní prostředek mimozemšťanů. Zřejmě se mohl pohybovat i pod zemí – no tím lépe!

„Nasedat!“ vyzval nás Ferďásek.

Musel nám ukázat, jak to myslel. Bublina se podobala gumovému nafukovacímu člunu překrytému větší oválnou bublinou. V ní byly po stranách neviditelné dveře, naštěstí pro nás duchy prostupné. Ačkoliv – nejen pro duchy...

Ferďásek nám názorně předvedl, jak se dá vmáčknout dovnitř a my jsme to po něm zopakovali. Stěna bubliny kladla větší odpor než skály kolem nás, ale když povolila, vstoupili jsme a náš průvodce nám doporučil posadit se.

Dosedli jsme do pohodlných nafukovacích sedadel – a pak jsme se rozjeli.

Panečku, to byla jízda! To bylo něco jiného než pěšky se ploužit do pohřbeného města! Rychle jsme se potopili, jako letadlo do mraků, do podložní skály nacházející se hluboko pod

domkem, ale to nestačilo, zanořovali jsme se stále hlouběji. Zakrátko jsme byli kilometr hluboko a dýchali jsme jako lokomotivy. Ne námahou, ale horkem. Kolem nás byl větší žár než pod domkem i ve městě.

Na Zemi se provozují i hlubší doly, ale v této hloubce je v nich žár, že by tu člověk bez větrání a chlazení dlouho nevydržel.

Prorazili jsme dalšími dvěma geologickými vrstvami.

Každý zlom nám zakrýval, co je pod ním, protože sám svítil jako červený nebo žlutý koberec. Pokaždé když jsme prošli zlomem, jako bychom se ocitli v dalším podzemním patře. Tady v hloubce byla patra jednotvárná. Nebyly zde žádné dutiny, ani přírodní jeskyně, ani stopy činnosti lidí. Tady byl v horninách takový tlak, že by jakékoliv dutiny rozmačkal, ledaže by byly něčím vyplněné – stlačeným plynem, ropou či aspoň vodou. Podzemní města, hrobky, jeskyně i jednoduché skrýše zůstaly nahoře, tady byly jen hrbolaté a nezřetelné vrstvy různých hornin. Sem lidská noha opravdu nikdy nevstoupila...

A pak jsem spatřil bránu.

Měla tvar kruhu, ohraničeného stejnou modrou čárou jako zrcadlo vljokra, jen svítícího mnohem intenzívněji. To byl tedy vchod do sousedního hvězdného světa! Svítila tu klidným modrým světlem, zřejmě byla stále otevřená.

Jedna ze tří posledních?

V hloubce dvou a půl kilometru byla dokonale skrytá před lidskými zraky, až mě napadlo, že jejich likvidace při pozemských válkách na povrchu nemohla vyplývat z obav mimozemšťanů, že by k nim mohlo zlo proniknout. Podle mě to bylo naprosto vyloučené. Spíš mi to připadalo jako neslyšný a tedy marný protest proti našemu barbarství.

Teď tu ale otevřená byla a zvala nás vstoupit. Nikdo ji nehlídal, Šangédové měli asi volno. Aspoň mě nepolekali.

»Pefridu« mezitím pod řízením Ferďáska vyrovnalo let a zamířilo přesně doprostřed podzemní kruhové brány. Měla průměr dobrých pětadvacet metrů, na všech stranách zůstala dostatečná rezerva. Ocitli jsme se na druhé straně, ale nic se tu zdánlivě nezměnilo, prostředí zde bylo stejné.

„Tím jsme oba vstoupili do Brochikeje, prvního cizího světa," řekl slavnostně Péťa. „Můžeme si blahopřát, sem se do této chvíle dostal jen profesor Hynek."

„Tys tu také ještě nebyl?"

„Když říkám jen Hynek, tak nikdo jiný!" trval na svém.

„Brochikea," opakoval jsem zasněně. „Neznámý cizí svět! Takže jsme tady druhý a třetí pozemšťan?"

„Ano," přikývl Péťa. „Jenže se to vyslovuje jinak. Je to správně »Brochikea« a to »r« musíš trochu ráčkovat, asi jako Francouzi."

„Břochikea," opakoval jsem po něm.

„Hynek říkal, že jim nemáme komolit jména, není to zrovna zdvořilé. A tím víc jméno jejich světa!"

Ferďásek nás poslouchal a jen se uculoval. Nic neřekl, jen dál vedl pefridu k cíli. Po průletu branou jsme nabrali směr šikmo vzhůru a rozjeli se ještě rychleji. A to teprve byla jízda! Skoro jsem měl pocit, že sedíme ve startujícím letadle. Dva kilometry hloubky jsme překonali za chvilku, nebyla to ani celá minuta, měli jsme tedy – pod zemí! – rychlost automobilů formule-1 a zakrátko byl nad námi už jen poslední strop – rozhraní povrchu.

Vylétli jsme z písečného břehu nad hladinu řeky, pak kolem nás prolétlo cosi jako velké zrcadlo vljokra – a byli jsme na povrchu!

A navíc v normální hmotě a v dopravním prostředku ***pefridu***, které – jak jsem konečně pochopil – zastává nejen úlohu

gumových člunů, ale i automobilů, železnic, letadel a po přeměně v allohmotu i podzemní lodi.

Na Zemi není tak univerzální dopravní prostředek!

A kdyby jen dopravní prostředek!

Průchod zrcadlem vljokra byl tak rychlý, že jsem si všiml i další pozoruhodnosti. Obraz krajiny před námi se v témže okamžiku zrcadlově obrátil – vpravo bylo vlevo a naopak. Jsme snad pod zemí obrácení? Zřejmě ano. Kdo ví, jaké procesy ve hmotovém zrcadle vljokra probíhají?

Jedině setrvačnost zůstala sama sebou, když jsme pak začali nabírat rychlost. Přitom jsme stoupali jako stíhačka, vyslaná dohonit nějakého hodně nevítaného narušitele.

Neměli jsme čas prohlížet si podivné modré rostliny na břehu řeky i dál. Ano, byly to ty z Hynkových fotografií! Teď jsme tu byli i my, jenže rostliny se zakrátko změnily v modrý koberec hluboko dole.

Netrvalo dlouho a opět jsme začali s ***pefridem*** klesat.

Naším cílem byl shluk bublin. Vzpomněl jsem si, jak jsem si jako malý kluk hrál s bublinami, ale místo foukání jednotlivých koulí jsem ponořil konec stébla do mýdlové vody a vytrvale foukal a foukal, až bublinky ze sklenice vybublaly, přetekly a vytvořily bublinové »hrnečku vař«. Něco podobného teď bylo hluboko dole před námi a letěli jsme k tomu rychlostí střemhlavého bombardéru, který se chystá odpálit rakety na nic netušícího nepřítele.

Pefridu je ale dokonalý dopravní prostředek. Klesání se začalo plynule zpomalovat, až jsme plavně dosedli na jemný písek před shlukem bublin. Ferďásek nás požádal, abychom se postavili – a v tom okamžiku pefridu zmizelo.

Mimozemšťané fakt nemají problémy s parkováním!

Stáli jsme vedle sebe a prohlíželi si bublinovatý shluk před námi. Zblízka bylo vidět, že je v každé z nich aspoň jeden zdejší člověk, ale většinou v nich bylo víc lidí.

Vlastně to bylo město.

„Verlid!“ řekl pyšně Ferďásek.

=*=

Ferďásek nás vedl do nejbližší bubliny, vyčnívající ze zákrytu. Byla to větší průhledná hala a čekalo tam na nás pět zdejších lidí. Všichni byli jako vejce vejci podobní Ferďáskovi, což byl ovšem jen povrchní dojem. Tak nějak se nám zdají podobní jeden druhému i Japonci, Číňané a Vietnamci. Největší rozdíl byl v oblečení. Jen Ferďásek měl na sobě pytlovitý arabský oděv, ostatní byli od hlavy do paty zachumlaní v různobarevných kožešinách. Kdyby ji měl někdo přírodní barvy, podobal by se medvídkovi, jenže tu pravou »medvědí« hnědou barvu neměl žádný. Mimozemšťané měli kožešinky barvy modré, žlutohnědé kropenaté, modrozelené a zelené, jeden byl tak trochu jako dalmatin, bílý s černými skvrnami, jen Ferďásek vypadal lidsky, nebo spíš oblekem nejvíc podobný lidem Země...

Také v dalším se navzájem hodně podobali. Ferďásek měl na hlavě účes, kterému my lidé říkáme »ježek«. Dva z pěti zdejších měla účes stejný, tři měli hlavy kudrnaté, ale jejich kudrlinky byly malé a přilepené k hlavám, žádný široký vějíř vlasů. Ferďásek měl vousy svázané do kvádru jako staří faraonové, tihle se zřejmě holili, nanejvýš měli na bradě »ježka« jako na hlavě. Plnovous neměl nikdo.

Ferďásek nám ukázal, jak se do bubliny vchází. Nijak se to nelišilo od pefridu, prostě bylo nutné překonat někde odpor stěny a vtlačit se dovnitř. Mimozemšťané nás vítali zkřížením rukou na hrudi, což jsme opakovali, a přivítání bylo za námi.

Pak se mezi námi z průhledné podlahy, pod kterou byl vidět hladký žlutý přírodní písek, vyzdvihlo pět křesílek, stejných jako v pefridu. Zřejmě nebyly nafukovací, i když tak vypadaly, ale sedělo se v nich dobře.

Pak si mimozemšťan v modré kožešince, sedící proti nám, vzal slovo.

„Pozorujeme vaši civilizaci už dlouho," začal. „Jenže naše pozorování přinášejí většinou špatné výsledky. Občas narazíme na výjimky, jako je vaše výzkumná skupina, ale je jich tak málo, že to špatné ve vašem světě jednoznačně převažuje."

„Čemu říkáte »špatné výsledky«?" vskočil mu Péťa nesouhlasně do řeči.

„Třeba i tomu, že nesnesete kritiku vašeho jednání, jak jsi nám právě teď názorně ukázal," řekl mimozemšťan.

Drcl jsem do Péťi, aby raději zmlkl, ale Péťa se jen tak zastavit nedal.

„Mohu snad aspoň nesouhlasit s vašimi názory, nebo ne?" opáčil trochu jedovatě.

„Můžeš," řekl mimozemšťan. „Ale ne tak, že potlačíš můj názor hned, jakmile se ti znelíbí."

„Prosím tě, mlč a nech je dokončit větu!" sykl jsem na Péťu. „Souhlasit nemusíš, ale buď aspoň zdvořilý!"

Péťa se na mě zaraženě podíval.

„I ty, Brute?" vyhrkl po chvilce.

„Zkus mlčet a neskákej jim do řeči," navrhl jsem mu. „Jsme tu na návštěvě! Arogancí to zkazíš všem!"

„Dobře, už mlčím!" zvadl Péťa.

„Prosím, pokračujte!" vybídl jsem mimozemšťany.

„Proč?" usmál se smutně ten v bílé kožešině s černými skvrnami. „Vždyť o naše hodnocení ani nestojíte!"

„Já o ně stojím!" řekl jsem pevně. „Dokončete, co jste chtěli říci! Ať víme i to špatné, co si o nás myslíte. Já si o naší civilizaci iluze nedělám a souhlasím s vámi. Chci ale vědět, co se vám na nás nelíbí."

„To je něco jiného," připustil mimozemšťan v žluté kožešině hnědě kropenaté. „Dobrá, neskončíme. Chcete-li

vědět, co se nám nelíbí, je toho víc než dost. Začněme od toho nejmenšího. Vaše – jak si sami říkáte – expedice se zabývá hledáním cenných předmětů, skrytých pod zemí. Ty předměty máte podle všech známek odevzdat místním, nejprv je ale podrobně zaznamenáte. Záznamy mohou být skutečně, jak říká váš rádce Hynek, při větším rozmnožení trvanlivější než předměty samotné. Přitom ale dobře víte, že místní lidé se samotnými předměty nezacházejí, jak by měli. Měli by je ukládat do budov a chránit před zkázou, jenže oni je kradou, neboli používají pro vlastní prospěch. Víte to, ale přesto jim je odevzdáváte. Nám se to ale zdá pokrytecké. A přitom víte, že vás pozorujeme – takže si buď vlastní lživost a pokrytectví ani neuvědomujete, nebo vám nevadí, že tím zhoršujete náš dojem o vaší civilizaci. Není tomu tak?“

„Kdybyste víc zdůraznili náš zájem o zaznamenávání těchto předmětů, chápali byste to asi jinak,“ řekl jsem. „Ty předměty mají dvojí cenu. Jednak cenu materiálu – pro tu je místní lidé kradou pro vlastní prospěch. Mnohem větší je však jejich cena historická, neboť tyto předměty ukazují život v dávných dobách, o kterých je příliš málo záznamů. My se tento nedostatek snažíme napravit. Pro nás má větší cenu dokumentace než předměty samotné. Právě proto je místním lidem odevzdáváme – podle našich měřítek na ně mají jako místní právo. A za to nás nechávají zkoumat na jejich území.“

„Mají na ně právo?“ opakoval mimozemšťan. „Máme tomu rozumět, že jim to právo sami uznáváte?“

„Ano, uznáváme,“ řekl jsem pevně.

„Ale jiní lidé, když něco chtějí, právo místních často neuznávají,“ pokračoval mimozemšťan. „Vezmou si, co se

jim zlíbí a když to nedostanou výměnou, používají hrubou sílu a zaviní pokaždé spousty lidského neštěstí i bolesti.“

„To někteří lidé dělají,“ připustil jsem. „Nesouhlasíme s tím, ale když začnou používat sílu, nemůžeme jim v tom zabránit. Nemáme dostatečnou sílu, abychom se jim mohli postavit. Ani naše země na to nemá sílu.“

„Takže – kdybyste tu sílu měli, používali byste ji?“

„Ani to není jisté,“ řekl jsem opatrně. „Náš národ sílu nepoužívá už dávno.“

„Národ – tak říkáte určitým skupinám lidí, nebo ne?“

„Ano, národ je jistá skupina lidí,“ potvrdil jsem mu to. „Té skupině obvykle patří i jistá oblast, zvaná území. Naše skupina si říká Češi a obýváme území zvané Čechy. Tady, co hledáme památky, je území Egypta patřící Arabům. My jsme na jejich území jen na jako hosté, tak jako jsme teď my dva tady u vás v Brochikei.“

„Znamená to, že vaše skupina, národ Češi, nekrade, na rozdíl od národa Arabů, žijícího v Egyptě, který krade?“

„Tak to není,“ nesouhlasil jsem. „V našem světě krade spousta lidí, v Egyptě je jich dokonce většina. V Čechách kradou nejvíc cizinci a sami Češi patří spíš mezi okrádané. Nejhorší jsou velké národy, které kradou s použitím síly.“

„To už jsme vypozorovali,“ připustil mimozemšťan.

„A co se týká lží,“ pokračoval jsem, „někdy nemáme jinou možnost. Zejména když ti druzí proti nám okamžitě všeho zneužijí.“

„Tomu vlastně odpovídá, že místním lidem, Arabům, neříkáte úplně všechno. Například to zasypané město...“

„Ano, to jsme jim neoznámili,“ řekl jsem. „Zastáváme názor, že ponecháním úplného nálezu pod zemí zabráníme jeho rozdělení na jednotlivé předměty, které by místní lidé

ve velmi krátké době rozkradli. Právě ta úplnost nálezu nám brání uveřejnit to.“

„Zajímavý myšlenkový postup, ale možný!“ zhodnotil to náš mimozemský protějšek. „Jakási logika v tom je.“

„Ale mám dojem, že ponechání města neobjeveného znemožňuje pořídit o něm dostatečný popis i vám,“ přidal se Ferďásek.

„Znemožňuje,“ vzdychl jsem si. „Ale rozhodli jsme se odložit ten objev na pozdější dobu. Pořád máme naději, že se i v Egyptě rozkrádání památek časem sníží. Prostě tomu věříme.“

„I když současný stav takovou víru nepodporuje?“

„I když současný stav takovou víru nepodporuje.“

„Někdy nám připadáte až příliš optimističtí,“ prohlásil mimozemšťan v modré kožešince.

„Vy nám zase příliš pesimističtí,“ opáčil jsem drze, až se i Péťa přikrčil. „Podívejte se – vaše brány jsou v našem světě pro nás zcela nedostupné. Do této hloubky se my lidé vůbec nedostaneme, tak hluboko dokážeme vrtat jen úzké otvory pro čerpání podzemních tekutých látek. Naše civilizace vás ohrozit nemůže, rušení bran je podle mého mínění zbytečné a má jediný výsledek – ztrátu kontaktu.“

„Nezrušili jsme je,“ podotkl mimozemšťan. „Jen jsme je přestali používat. Ale domníváme se, že další sledování vaší civilizace je čím dál tím méně přínosné.“

„O přínosech nechci polemizovat,“ řekl jsem. „Možná se vám naše sledování nevyplácí. Totéž můžeme my tvrdit o našem výzkumu archeologických památek Egypta. My ale všechno nepřepočítáváme jen na okamžitý prospěch.“

„O prospěchu se v souvislosti s vaší civilizací vůbec nedá mluvit,“ řekl mimozemšťan. „Už deset tisíciletí vás

čistě z vědeckých důvodů sledujeme – zajímá nás, co ještě dokážete vymyslet ke své vlastní škodě...“

„To byste sledovali jen naše zbraně,“ vzdychl jsem si. „Ale my můžeme vymýšlet i prospěšnější věci než silnější a hrozivější zbraně. I když je pravda, že vědecký pokrok je u nás nejvíc vidět právě na zbraních.“

„Dobře, že to aspoň nezatajujete,“ řekl mimozemšťan.

„U vás nemáme důvod k utajování,“ řekl jsem. „Naše štěstí je, že nám neškodíte. I tak si myslím, že o nás víte víc, než o sobě víme sami.“

„Můžeš mít pravdu,“ připustil mimozemšťan. „Proč se ale věnujete výzkumu podzemních památek v Egyptě, kde se podle vašeho soudu krade víc než u vás? Vždyť právě vy pocházíte z jiné pevniny!“

„Naše území je na památky chudší,“ připustil jsem. „V Egyptě byla před mnoha tisíciletími rozvinutá a silná říše, kterou zkoumáme. Naše území nebylo v té době tak zajímavé.“

„Nebyli bychom si tím na vašem místě tak jistí,“ řekl mimozemšťan v zeleném. „Známe vaše území i zespodu. Máte toho pod zemí ještě víc než čekáte.“

„Omlouvám se, ale tohle nevím,“ přiznal jsem. „To je pro nás úplně nová informace. Doma je naše práce těžší. Tady nám významně pomáháte, u nás se k podzemním nálezům dostáváme mnohem složitější cestou.“

„A nechtěli byste to – s naší pomocí – prozkoumat?“

„Ano, bylo by výhodnější, kdybyste nám tutéž pomoc poskytli i v naší zemi,“ vzdychl jsem si. „Jenže vy jste se bran na naší pevnině zbavili...“

„Jen jsme je přestali používat," přerušil mě netrpělivě mimozemšťan v zeleném. „Odblokovat brány není pro nás žádný problém."

„Pomozte nám tedy i u nás," navrhl jsem jim.

„Za pokus to stojí," rozhodl mimozemšťan. „Kdo se toho úkolu ujmete? Dostanete podporu jako v Egyptě, jen ve známějším prostředí. Ale jen jeden z vás dvou!"

No – to tedy byla pecka! Znamenalo by to rozloučit se s Egyptem a jet domů, což se až příliš podobalo vyhazovu. Zájem o archeology bude doma jistě také, nicméně tam už nebudeme mít takovou volnost jako tady.

Podívali jsme se s Péťou na sebe. Ale téměř okamžitě jsem pochopil, že se Péťovi domů nechce, stejně jako mně. Říká se sice – doma je doma – jenže tady by to znamenalo vyměnit stůl, bohatě prostřený zlatem a pamětihodnostmi na jedno z nejmocnějších starověkých impérií za kouteček s ubohou ušlápnutou rozbitou keramikou únětické kultury. Pro egyptologa doslova degradace.

„Co s tím teď uděláme?" zeptal se mě Péťa. „Hodíme si korunou, nebo si o to »střihneme«?"

„Zásadně si nestříhám," odmítl jsem druhé řešení. „Ty tady žiješ déle. Nestýská se ti už po domově?"

„Uhodl jsi, nestýská," opáčil. „Asi nám tedy nezbude nic jiného než to rozhodnout korunou."

Zalovil v kapse, ale zarazil jsem ho.

„Jestli se ti nechce, půjdu domů já," navrhl jsem mu. „Když jsem je tak pitomě požádal o pomoc, měl bych si to vypít sám a netahat tě do toho."

„Šel bys dobrovolně?" podíval se na mě udiveně.

„Bude to taková dobrovolná povinnost," přiznal jsem. „Ale když tu možnost dostaneme, bylo by neodpustitelné ji zahodit. Jeden z nás to zkrátka vzít musí. Nemyslíš?"

„To je mi jasné," přikývl.

„No tak vidíš, je to jednoznačné," podtrhl jsem to.

„Jen jsem nečekal, že mi tak snadno ustoupíš," řekl Péťa – zřejmě se z toho velice rychle otřepal.

„Poslyš, Pietro, vyčítal bych si, kdybych tam strkal za sebe někoho jiného, když jsem to navrhl. *Mea culpa, mea maxima culpa,* svědomí mi to nedovolí. Takže se v Egyptě moc neohřeju. Koukejte pokračovat beze mě, stejně jsem vám moc nepřispěl..."

„Dobrá, já to tak beru," řekl rychle Péťa, abych si to snad ještě nerozmyslel.

„Mým osudem je beztak ustupovat," vzdychl jsem si.

Vzpomněl jsem si v té chvíli na Vojtu. Také jsem mu ustoupil, jenže výsledkem bylo, že jsem získal zajímavější džob než bych mohl získat v Čechách. A ten teď stejným stylem prošvihnu... Lehce nabyl, lehce pozbyl... Měl bych se konečně naučit neustupovat, nebo aspoň ne tak snadno. Ačkoliv – kdoví? Je otázka, zda to nebude v Čechách ještě zajímavější! Budu tam mít domácí prostředí a se zdejšími výhodami to nebude k zahození.

První ústup mě odměnil Egyptem, druhý to anuloval. I když bych doma mohl být samostatnější. Uvidíme!

„Dohodli jsme se," obrátil jsem se na mimozemšťany.

„Viděli jsme to," konstatovali s klidem. „Dobrá, vrátíš se tedy na domácí území. Kolega Petr se vrátí k ostatním do tábora a vyřídí jim, na čem jsme se dohodli."

„To už se s nimi ani nerozloučím?" zachmuřil jsem se.

„Nebudeme se zdržovat nepodstatnými detaily," řekl mimozemšťan. „Nejprve se seznámíš s našimi prostředky. Měli jsme tak jako tak v úmyslu rozšířit naši pomoc, dáme vám proto ***pefridu*** a tím se vaše možnosti znásobí. Řídit je

musí náš vědec, znáte ho a neočekáváme žádný problém. Navíc vám dáme dorozumívací prostředky, abyste mohli být ve stálém spojení. Jsou dokonalejší a u vašich mobilů vám nikdo nezaručí, že je nebude poslouchat někdo, kdo by vám pak chtěl škodit.“

Péťa úplně nadskočil. To bude ale novina!

Přijali jsme tedy dárky. Mimozemské dorozumívací nářadí se neuvěřitelně podobalo náramkovým hodinkám.

„Zformovali jsme je do podoby, obvyklé u vás,“ ujistil mě Ferďásek, jako kdyby mi nevyslovenou otázku přečetl přímo z myšlenek. „Hynek nám zapůjčil ke zkoumání vaše hodinky. Tyhle ukazují jako vaše, navíc slouží jako vaše mobily. Místo radiových vln používají vrdafycho, s vaším rádiem se nemíchá a funguje i pod zemí.“

I to stálo za to! Rádio pod zemí nefunguje, tohle ano! A nedá se to odposlouchávat – to je další výhoda!

Bylo by to úžasné, nebýt toho vyhazovu...

„To je prozatím vše,“ řekl mimozemšťan. „Vy se teď, Petře, vrátíte k ostatním. Pefridu vás zaveze až na místo, vaše další výzkumy se tím urychlí. Tomáš tu ještě zůstane, než se naučí zacházet s novými prostředky.“

„Vás to naučím já,“ přidal se Ferďásek k Péťovi. „My dva tedy můžeme jít.“

Loučení nebylo dlouhé. Péťa na mě povzbudivě mrkl, ale byl očividně rád, že jsem vzal misi v Čechách na sebe sám a dobrovolně.

„Pozdravuj profesory!“ kladl jsem mu na srdce, jenže to moc vesele neznělo.

„To se rozumí!“ odvětil už zase bezstarostně.

Odešli – a zůstal jsem s mimozemšťany sám...

=*=

Hostem

Mimozemšťané si mě chvíli prohlíželi, ale pak zahájili další kolo vyjednávání. Šlo jim o můj souhlas s drobnými úpravami mé tělesné schránky, bez nichž – jak opakovaně zdůrazňovali – nemohu využívat jejich vymoženosti.

Nakonec jsem souhlasil, zejména když mě ujišťovali, že to na mně nebude zvenčí znát. Přitom to bylo lákavé. Například bych si mohl sám, bez pomocníka, řídit ***pefridu*** a jistě bych získal větší samostatnost. I hodinky – vlastně »fizer« – by byly užitečnější. Kolegům slouží jako mobil, ale musí si je strkat k uchu a mluvit do nich. S úpravou na mě budou mluvit telepaticky, jenže i naopak, telepatii budu umět i já. Určitě to bude lepší. Budu mluvit s kolegy a nikdo si toho nevšimne. Mobil odposlouchává kdekdo, »fizer« ne. Úprav mělo být víc, ale žádná nevypadala nebezpečná ani nepřijatelná, takže jsem nakonec kývl.

A musím uznat, měli to vymyšlené bezvadně. Seděl jsem proti nim, najednou se mi trochu zamotala hlava, ale v mžiku to přestalo.

„Musíš se to ještě naučit ovládat," řekl mimozemšťan.

„To je všechno? Dobrá – tedy do toho!" pobídl jsem je. „Hořím netrpělivostí!"

„V tom případě bychom tě měli pokropit vodou," řekl mimozemšťan ve žlutohnědě kropenaté kožešince.

„Máme jiné plány," přerušil ho vážnějším tónem ten v modrém. „Cizinec by měl prožít nějakou dobu v našem světě a pozorovat, jak žijeme my. Bude mu to užitečnější než dary, které by mohl zneužít."

„Tenhle je podle mého mínění nezneužije," zastal se mě ten v kropenatém.

„Kdyby žil dál podle svých starých zvyklostí, nedalo by se mu věřit," odporoval ten v modrém. „Zkusíme, jak si zvykne na naši kulturu."

Zarazilo mě to, ale tentokrát se mě na souhlas neptali. Povstali – a když jsem povstal s nimi, celá buňka – nebo bublina, či co to bylo – se vypařila stejně jako pefridu, ty jejich letadloautomobilodě.

„Však to jsou všechno pefridu," usmíval se na mě ten v zeleném, když si všiml, jak mě to udivilo. „Pefridu jsou univerzálnější, než si myslíš. Nejen dopravní prostředky, ale i obydlí. Nepotřebujeme pak to, čemu vy říkáte osady, vesnice a města."

„Ale co je tohle?" ukázal jsem na zbytek bublinového »hrnečku vař«, plného lidí.

„Vy byste to nazvali »vědecké městečko« nebo možná »vědecká základna«, jako je domek v Egyptě, kde pracují a současně pohromadě bydlí tvoji kolegové."

„Jinde tu takhle společně nebydlíte?" zeptal jsem se trochu pochybovačně.

„I my jsme společenští tvorové, jako vy," řekl vážně mimozemšťan v modrém. „Vytváříme z našich pefridu malé shluky, podobné vašim vesnicím, jen jsme si v nich blíž. Když se ale vyskytne něco mimořádného, sjedeme se – nebo spíš slétáme se – do větších skupin, odpovídajících vašim městům. Nenajdeš tu ale megalomanské stavby jako vaše mrakodrapy. Ty už jsou příliš velké, než aby jejich obyvatelé dokázali sdílet něco společného. Žijí pak v nich, aniž by se navzájem znali... to ale musí být nuda!"

Podotkl jsem, že máme k zahánění nudy televizi.

„Známe ji," řekli vyhýbavě. „Jen nechápeme, jak se můžete u něčeho tak nesmyslného bavit... sedět a dívat se na

někoho, kdo se vás snaží bavit, aniž by viděl koho... Co je na tom zábavného? Kdyby vás aspoň spojovala hudba nebo něco jiného, co se dá sdílet! Ale jak často vidíte ve vaší televizi něco opravdu zajímavého? Zachytili jsme jen jednou něco takového, říkáte tomu, tuším, koncert. Ale jen jednou. Zkrátka – vaši zábavu nechápeme.“

„Já někdy také ne,“ přiznal jsem. „Ale některým lidem se televize líbí a tráví u ní spoustu času.“

„Když nemají nic lepšího...“ připustil nesouhlasně modrý mimozemšťan. „Ačkoliv – vám se naopak nemusí líbit naše kultura. Ale to musíte posoudit sám. Už si pro vás letí.“

Ukázal mi šikmo nahoru. Řítila se tam na nás bublina pefridu s jedním pasažérem – pilotem. Byla ještě daleko, ale letěla rychle a zakrátko byla u nás. Pak pefridu prudce zabrzdilo, plavně dosedlo dva metry od nás – a rozplynulo se. Před námi stál další mimozemšťan.

Ačkoliv – při bližším pohledu jsem pochopil, že to není mimozemšťan, ale mimozemšťanka.

Podle oděvu se to poznat nedalo. Mimozemšťanky zřejmě nenosí sukně, ale úplně stejné kožešinové oblečky jako mimozemšťané mužského rodu. Vlasy... má kudrnky stejné jako tři z pěti chlapů... ale přece jsem si byl jistý, že je to příslušnice ženského rodu mimozemšťanů.

Stačil mi jediný pohled. Asi jako když si naše ženy či dívky natáhnou pěkně přiléhavá trička... ačkoliv pak může člověk na některých oči nechat...

No, zíral jsem na ni... Bylo to jasné na první pohled, ale zíral jsem na ni, jako bych tomu nemohl uvěřit.

Mimozemská ženská měla totiž čtyři prsy!

Dva a dva, pěkně do čtverečku. Napadlo mě, že je to automaticky vyřazuje z průzkumu Země – jejich chlapi se tam ještě mohou vydávat za domorodce, i když poněkud zakrslého vzrůstu, ale ženské...

Ačkoliv – v muslimských zemích by se objevit mohly. Kdyby si vzala na sebe burku, nebo podobný oděv, nikdo by si jí tam nevšiml. A kdoví, kolik jich chodí po Egyptě nebo v Sýrii, kde je od místních ženských neodlišíš. Tam by mohla mít i obličej draka, ještěra nebo žáby a nikdo by to nezaznamenal. Napadlo mě, že to může být ten pravý důvod, proč ještě nezanevřeli na Egypt ani na Sýrii. Jsou tu války jako všude, ale jejich ženy – průzkumnice tu jsou nejlépe maskovatelné.

Ale ba ne – v Sýrii nejsou, tam je dnes příliš horko. Sluncem, ale mnohem víc střelným prachem a semtexem, nebo co to tam zrovna používají. Ale Egypt, to je jiná!

Tahle však měla na sobě slušivou huňatou kožešinku jasně červené barvy, sice v ní byla od hlavy po paty, jenže tvary jejího těla spíš zdůrazňovala, než aby je zakrývala.

„Tohle je ten cizinec?“ hrnula se rovnou ke mně jako velká voda. „Hrozná čára, habán! Ale buď nám vítán!“

Paradox! Musím navštívit úplně cizí svět, aby mě tady někdo považoval za habána! Já – přikrčený střízlík! Co by potom řekla na nějakého skutečného habána?

Pozdravila mě zkřížením rukou na monstrózní hrudi, ale sotva počkala, až její pozdrav opětuji. Napadl mě – ani nevím proč – starý obrázek Neprakty, jaký je rozdíl mezi křesťanskou a muslimskou otrokyní. Obě na trhu s otroky vystavovali nahé, ale zatímco křesťanka zakrývala jednou rukou svá ňadra a druhou to dole, muslimka na tyto partie nedbala a obě dlaně si tiskla na obličej. Tahle by se také

musela dát k muslimům, na obličej by jí dvě ruce stačily. Jako křesťanka by ale neměla šanci.

Buď si nevšimla, jak na ni vyjeveně zírám, nebo ji to nijak nevyvedlo z míry. Obrátila se raději k pánům.

„Už ho nepotřebujete? Smím si ho odvézt?“

Když dostala lakonickou kladnou odpověď, obrátila se opět ke mně.

„Takže letíš se mnou, jasné?“ oznámila mi.

Čistě formálně to znělo jako otázka, ale byla to otázka řečnická. Na ně se žádná odpověď neočekává, nanejvýš si řečník vzápětí odpoví sám.

„Jasné, takže jedeme!“ prohlásila.

Popadla mě za ruku a vtáhla mě do pefridu, které se tu vedle ní znenadání objevilo. Posadila se s rozběhem, mě uvrhla do sedadle vedle sebe – a šli jsme nahoru do nebes jako startující interceptor.

„Kam vlastně letíme?“ zeptal jsem se jí stísněně, když jsme se vyšplhali nad mraky a letěli už hodnou chvilku.

„Do naší školy, přece!“ pohlédla na mě pobaveně, jako kdyby čekala, že to už dávno vím.

„Mám naši vysokou školu,“ upozornil jsem ji.

„To je možné, ale určitě nemáš naše základy znalostí,“ trvala na svém. „U nás tedy začneš pěkně od základů.“

„Ještě že mě nechcete dát rovnou do zvláštní školy!“ řekl jsem aniž bych si uvědomil, že tuhle českou specialitu tady nejspíš neznají. A kdoví, jestli by pochopila pravou českou ironii a sarkasmus.

„Trochu zvláštní to bude,“ podívala se na mě značně kritickým pohledem. „Ještě nikdy jsem neučila takového habána.“

Proboha – učitelka! A pilotuje letadlo při rychlosti, na jakou si troufají jen naši stíhací piloti!

V té chvíli pefridu sklonilo nos – kdyby ovšem nějaký mělo – šikmo dolů a opět se vnořilo do mraků. Vynořili jsme se v nějakém hornatém kraji, samé hory, lesy a údolí, občas se pod námi zavlnila voda horských bystřinek.

„Tady máte školu?“ podivil jsem se trochu.

„To kvůli tobě,“ ujistila mě. „Říkali mi, že jsi byl sice i na poušti, ale pocházíš z mírnějšího pásma a ze zvlněné krajiny, proto jsme se přesunuli se školou sem do podhůří. I pro naše žáky to bude příjemná změna.“

Měl jsem na jazyku, že pocházím z rovinatého Polabí, ale spolkl jsem to. Přece nebudu vyžadovat, aby tady kvůli mně natáhli nějakou napodobeninu Labe!

Pefridu mířilo dolů a já jsem prožíval pocity pilota bombardéru nalétávajícího s odjištěnými raketami na cíl. Pak nás to oba trochu přimáčklo dopředu, jako kdyby se před námi objevily dva naprosto průhledné airbagy.

Ještě krátké brzdění – a dosedáme na kamenitou půdu před dalším bublinkovým »hrnečku vař«, jenže mnohem menším než bylo »vědecké městečko« Verlid.

Zřejmě zdejší škola...

=*=

Věštectví bych se měl vyhýbat, jak to půjde. Spousta povolání mi určitě půjde lépe.

Bublinkové »hrnečku vař« totiž nebyla zdejší škola, ale vesnice. Tihle lidé prostě kupí domky co nejtěsněji, aby měli k sobě blíž. Na rozdíl od našich paneláků mohou být oddělující stěny podle chuti průhledné i neprůhledné, propouštějící zvuk i tvrdě izolační, jak se komu zachce.

Kdysi se i na našich vesnicích lidé více scházeli. Já si ještě pamatuji, jak ženy společně draly peří, ale to už také patří

minulosti. Žádná hospodyňka pro pírko přes plot neskáče, když si může v obchodě koupit místo baculatých peřin lehkou prošívanou deku. Dřív ženy na táčkách spolu předly len, ale to už nepamatovala ani moje babička, blahé paměti. I ta už o tom jen slyšela.

U nás na vsi pořídili v dobách začátků televize obecní televizor. Obrazovka nebyla větší než talíř, ale to nikomu nevadilo, hlavně že se tam něco hýbalo. Televizor dali do školy a tam se pak scházela půlka vesnice. Chlapi si nosili z protější hospody pivo, při nezajímavých pořadech řešili vzadu úplně jiné problémy, ale celá vesnice byla nádherně pohromadě.

Nejspíš to byl poslední čas vesnického života »pěkně pohromadě«. Později si televizor pořídili všichni, obecní televizor skončil ve školním kabinetu mezi čolky a žábami v lihu, a obecní shromažďování skončilo. Definitivně.

Tady ale společné táčky kvetly jedna báseň.

Děti se tu hemžily, až mi to připomnělo školku nebo jesle, ale nebyla to úctyhodná instituce jako u nás a nikdo tady na školku nečekal fronty na ouřadech. Rodiny s dětmi se prostě domluvily, děti »sesypaly« do jedné bubliny pod dozorem toho, kdo měl právě chuť a volno dohlížet na ně, případně jim chystat nějaké hry. Paráda!

A střídají se u toho, takže si každý budoucí hlídač dětí dopředu chystá nějakou zajímavost. Dvojitá paráda!

Dětské hřiště? Žádný problém! Postavit kupu atrakcí, houpaček, skluzavek, pískovišť a prolézaček trvalo třem nadšencům – dvěma ženským a jednomu chlapovi – sotva dvacet minut – a děti si měly kde hrát celý zbytek týdne. A neokoukalo se jim to. Další parta hlídačů, střídající předešlou, totiž dětské hřiště takzvaně vymetla a zakrátko sestavila jiné – třeba ve vodním stylu, s bazénky, vodními skluzavkami a umělými vlnami. Třetí paráda!

Kdyby se to podařilo zavést u nás na Zemi, to by byla teprve paráda! Jenže u nás by to asi nešlo. Ouřady by na to narukovaly, objevily by dvacet přestupků proti zákonům a všechno by ouředně rozkulačily.

Víme, jak to u nás dopadlo s Klokánky!

Přitáhnout do takhle sehrané vesnice cizince, to chtělo pořádnou odvahu! Vždyť jsem neznal z tohoto světa skoro nic, museli mě učit jako malé děcko! Naštěstí se začátků mé výuky chopil místní stařešina, který ještě pamatoval doby, kdy mimozemšťané navštěvovali Čechy a chlubil se mi, že byl dokonce i v Praze!

Tím u mě hrozně zabodoval, jenže se brzy ukázalo, že zná jen Staré a Nové město, Hradčany a Malou Stranu. Ostatní čtvrti tenkrát ještě neexistovaly. Byl u nás zkrátka někdy v patnáctém století. Vyznal se dokonce ve vírách podjednou a podobojí a nadchl mě, že fandil té druhé.

Z toho se ihned vynořila moje otázka na věk zdejších lidiček. No – čekal jsem, že to může být lepší než u nás, nám průměrný lidský věk hodně srážejí válečné ztráty, ale nečekal jsem, že to bude takový rozdíl.

Ano, stařešina Deslak se pamatoval na oba Jany, Husa i Žižku, dokonce je prý i osobně zahlédl, jenže to už byl expertem na výzkum Země, ne nějaký mladíček s mlékem na bradě. Když se to sečte, průměrný dosažitelný věk je tu šest set let, ale ani osm set let není nedosažitelných. Takže počítejme zhruba desetinásobek toho, co u nás. A většina života tu připadá na aktivní věk, ne na nemohoucí stáří ani na dětství. Dětství se tu počítá jen do pětadvaceti let, kdy většina dětí končí »běžné vzdělání«, které však odpovídá naší univerzitě, jenže je proti ní univerzálnější.

U mě ale stařešina začal s elementárním učením těch nejzákladnějších věcí. Například jako se děti učí chodit na

nočníček. Tady totiž vůbec nemají záchody našeho typu. Ani takzvané »turecké«, ani »evropské«.

Ono to totiž hodně souvisí s oblékáním.

Jejich kožešinkové oblečky nazývané »ancub« jsou podle mě absolutním vrcholem oblékací technologie. Kam se na ně hrabou naše těžkopádné textilní továrny! Jeden takový »ancub« mi hned prvního dne nabídli, ale nejprve mi museli pěkně polopatě vysvětlit, co to je a jak se s tím zachází, než jsem pochopil, jaká je to bomba!

A samozřejmě jsem neodmítl.

Brochikeané nemají těchto kožešin plné šatní skříně – vlastně nemají ani ty šatní skříně. Nepotřebují je. Každý člověk má jediný »ancub« na patnáct až dvacet let – to je zhruba jeho životnost.

Kam se na ně hrabou naše textilie!

Zajímavé je to u malých dětí. Známe, jak rychle děti vyrostou z oblečků, takže musí každým rokem dostat nové a nové, pokud je při své hravosti nezničí ještě dřív. Přitom jsem si vzpomněl na svá dětská léta. Kolik natržených košil, kalhot i bundiček mi máma obětavě spravovala nebo při větším poškození vyhazovala a jak si se sousedkami notovala ve stěžování »ty šaty na dětech jen hoří...«

A pak ty skříně plné odložených oděvních součástek, z nichž některé se použijí jen málokdy, ale schovávají se »pro strýčka Příhodu«, protože se občas přece jen hodí.

Jako mé černé kvádro, pořízené na promoci a použité pak už jen jednou na pohřbu... neumím si ani představit, kdy bych je opět vzal na sebe!

Co už se o šatních skříních popsalo papíru! I v písních je máme! *Seděmdesiat sukieň mala a predci sa nevydala...* A ty problémy s nimi! Plné skříně molů, velké prádelny a čistírny, dokonce i celá specializovaná povolání pradlen.

Nic z toho na Brochikei nenajdete.

Brochikejský »ancub« je ideální v mnoha směrech. Slouží stejně dobře jako pracovní, turistický a slavnostní oblek a dokonce i jako pyžamo, protože se nesvléká ani na noc. To si my pozemšťané nemůžeme dovolit, v krátkém čase bychom nesnesitelně zapáchali. Musíme své oděvy střídat a udržovat – prát, čistit, některé součástky i žehlit a kdo o to nedbá, chodí brzy ve špinavém oblečení a své okolí obtěžuje zápachem.

»Ancub« tyhle nevýhody nemá.

Neustále je stejně čistý a svěží. Špínu eliminuje již při vzniku, plynule odsává a neutralizuje pot. Kolikrát zdejší děti spadnou do bláta! Jenže když vstanou, jsou opět čisté jako sklíčka. Jen nezakryté části, jako ruce a obličeje, jsou v takových případech od bláta, ale jen do chvíle, kdy si dítě otře ruce o kalhoty a rukávem si přejede přes obličej. Tyto části oděvu pak účinkují jako ručník – odstraní špínu hned při prvním přetření.

Paráda! Kam se na ně hrabou naše textilie!

Naše šatní skříně nám umožňují měnit vzhled podle potřeby i podle nálady. Visí v nich kvádro pro slavnostní příležitosti vedle obyčejných flanelových košil, svetrů, džín... A co papíru se už popsalo o tajemství dámských šatníků! Vzpomněl jsem si na taneční, kam mě maminka přihlásila a pak tam se mnou chodila nadšeněji než já sám coby »gardedáma«. Z tehdejšího kvádra jsem vyrostl dříve než jsem dostudoval, na promoci jsem tedy dostal nové. Ale co holky, každá měla na sobě na každou taneční hodinu úplně jiné šaty! To ale muselo stát peněz!

Obyvatelé Brochikeje mají každý jediný »ancub«, ve kterém chodí, baví se i spí. A přitom jsou pestřejší než my. Základní barva »ancubu« je bělostná, ale dá se podle chuti obarvit třeba pětkrát za hodinu a kdykoliv si vzpomenete – kdyby to někoho bavilo. A nejen čistě obarvit. »Ancub« se dá pokrýt téměř libovolným vzorkem, jaký si vymyslíte. Stačí si jej představit a vyslat telepatický příkaz. Můžete pak chodit nejen v tygří nebo

gepardí kůži, ale i ve vzorku s motivem podzimního různobarevného listí, případně ve vzorku ze zajímavých kamínků.

Paráda parád! Kam se na to hrabou naše textilie!

A na konec jsem si nechal jejich nejpozoruhodnější schopnosti – a sice, jak »ancuby« souvisí se záchody?

Jednoduše.

»Ancuby« je totiž plně nahrazují. Proto v domech na Brochikei žádné záchody nenajdete. Ani turecké, ani naše evropské. Prostě tu nejsou. Nejsou potřebné.

Kdysi jsem na Zemi slyšel, že úroveň civilizace se dá celkem spolehlivě odhadnout podle záchodů. Podle tohoto hlediska je Brochikea o třídu až o dvě vyšší než naše. I kdybyste svůj záchod celé hodiny denně pulírovali, bude to pořád záchod. Zápach můžete nanejvýš překrýt nějakou voňavkou, ale bude tam.

Brochikea žádné záchody nepotřebuje.

Je to vůbec možné?

Je to možná trošku složitější na pochopení, ale musíte si uvědomit, že »ancuby« jsou pokročilejší záležitostí než očekáváte. Když je máte na sobě, starají se nepřetržitě o čistotu vašeho těla, odstraňují pot i odumřelé vrstvičky kůže, ale to zdaleka není všechno. Dokáží totiž zasahovat i zevnitř. Kdo má na sobě »ancub«, nepotřebuje chodit na záchod, protože tuto potřebu necítí. Nechce se mu.

Stařešina mi diskrétně sdělil, jak se dá tato vlastnost »ancubů« dočasně vypnout. Je vhodné tak třikrát do roka zrušit odstraňování výměšků plynule »ancubem« a zkusit si párkrát původní přírodní způsob. K tomu účelu jsou zde nejvhodnější oblíbené toulky přírodou, zejména lesy, které tu zabírají mnohem větší procento povrchu než na Zemi.

Pochopitelně, vždyť na Zemi pokrývají hříšný podíl povrchu obydlí, od vetchých chatrčí po vesnice a města. Navíc k tomu patří i nespočetné plochy pokryté asfaltem. Jedete-li

v Čechách po silnici, uvidíte na mnoha místech na jednom sloupku značky „konec obce“ i „začátek obce“. Sousední vesnice se tam dotýkají a neponechávají přírodě mezi sebou ani metr – k nemalé radosti řidičů, nucených trvale omezovat rychlost na hlemýždí padesátku. Dálnice a obchvaty to řeší jen za cenu likvidace další přírody. A to nemluvím o různých průmyslových a obchodních zónách, prorůstajících krajinou jako rakovinné nádory.

Nic z toho na Brochikei nenajdete.

Nejvíc je tu, stejně jako na Zemi, moří. Jenže zdejší moře jsou čistá. Nikde na nich neplavou vrstvy odpadků ani olejových skvrn. Ani řeky se zde nemění v koryta plná páchnoucích splašků.

Kdysi jsem o tom diskutoval s kolegy ze sousedních fakult. Zamýšleli se nad způsobem, jak řeky co nejúčinněji vyčistit. Padl tam i návrh na změnu konstrukce jezů, aby nadbytečnou přepadávající vodu nepropouštěly po plynulé šikmé ploše, ale nechávaly ji volně padat z výšky jako u vodopádů. Taková voda s sebou strhne vzdušný kyslík, provzdušní se a zvýší se její samočistící schopnost.

Nápad by to byl dobrý, kdyby nenarazil na realitu. Za každým takovým jezem by se řeka změnila v koryto plné saponátové pěny. A to by bylo možná ještě horší.

Na Brochikei neznají saponáty. Ne že by je nemohli vyrobit, ale – nepotřebují je.

Příroda je zde neuvěřitelně svěží a čistá a přitom není ponechaná sama sobě, jak si nesmyslně představují ideál naši ekologisté. Lesy tu nemají blízko k pralesům, ale spíš k lesoparkům. Liší se tím, že tu nejsou udržované cesty.

Ano, právě cesty mi na Brochikei nejvíc chybí! Cesty a domy. A železniční tratě, náspy, tunely a mosty. Možná i pavučiny elektrických drátů. Ne že bych je tak nutně potřeboval, ale krajina je bez nich taková... nezvyklá.

Turista ve zdejších lesích jen občas narazí na jiného turistu. Zato potká více lesníků, kteří se o ně starají. Díky nim tu nejsou všude neprostupné pralesy, ale kultivované lesoparky. Nenajdete zde typické smrkové monokultury, hamižně vysazované pro rychle rostoucí dřevo, proto jsou také nejvíce oblíbené kůrovci. Tady se vlastně dřevo ani netěží. Nikdo je nepotřebuje, není pro to důvod.

Nemohu si pomoci, Brochikea se mi zalíbila. Zdejší lidé – a proč je tak nenazývat, vždyť jsou lidmi více než my – nežijí ani v přírodě, ani proti ní. Ponechávají přírodě více volnosti než my, ale také více využívají vymožeností své civilizace.

Tohle jsem se dozvěděl od sympatického stařešiny Deslaka, který fandil Janu Husovi.

Ale když jsem navrhl udělat si do přírody menší výlet, trochu moji netrpělivost zchladil.

„Napřed škola," řekl. „Ani malé děti nepouštíme do lesů a pouští, dokud o nich nevědí to nejnutnější."

Raději mě naučil zacházet s oblečkem »ancub«.

=*=

Zdánlivě je »ancub« příliš jednoduchá věc. Oblek je telepaticky naladěný na majitele a s výjimkou dupaček mimin, řízených jejich matkou, příkazy od cizích ignoruje. Těch příkazů ostatně není tolik.

Nejdůležitější jsou příkazy k oblečení a svlečení. Před naladěním a po odložení má »ancub« podobu tenisáku a čeká na příkaz k oblečení. Pak skočí na svého pána, rozprostře se po jeho těle, nakadeří a ztuhne. Horší je, že se bez opačného příkazu nedá ani svléknout.

Dalším příkazem je příkaz k přebarvení. K tomu si musí člověk co nejlépe představit barvu i vzorek, kterým má být povrch »ancubu« pokrytý. A »ancub« to přesně provede – jak snadné! Kupodivu dobře působí povrch bez vzorku, jen obarvený.

Barva je však potřebná, základní barvou je totiž bílá – a to bych si připadal příliš andělsky.

A anděl přece nejsem...

Poslední příkazy aktivují nebo naopak deaktivují dvě opačné funkce »ancubů«. Jednou je již zmíněná schopnost ničení produktů odpadu přímo v těle, potlačující nutnost – jinak přirozeného – procesu vyměšování, druhou je proces syntézy živin přímo v žaludku, který potlačuje závislost na přísunu potravy. První z těch dvou bývá trvale aktivní, ale dá se občas vypnout, druhá je naopak trvale zablokovaná, ale dá se občas uvolnit. Člověk potom nepotřebuje jíst ani pít, což může v extrémních případech významně pomoci.

Zdejší lidé to tak mají odedávna. Jídlo si ponechávají v původní podobě a jedí nejen z nutnosti příjmu potravy. Jídlo je významným společenským prostředkem, proto se většinou odbývá společně a hodně se při něm mluví. Řeší se při něm problémy a spřádají plány.

Občasné výlety lidí do přírody slouží nejen k jejímu poznávání, ale vedlejším – a mnohdy i hlavním účelem je právě přepnutí obou těchto funkcí a jak někteří žertují, k »pročištění těla«. Nemusíte však na takové výlety tahat těžké zásoby potravin ani z hladu zabíjet živočichy, abyste v divočině přežili. Ačkoliv i na Brokichei existují přírodní pouště s opravdu extrémními podmínkami! Snad se stihnu na ně podívat, ale nejprve o nich musím víc vědět. Zdejší lidé děti samostatně nepouštějí do lesů ani do pouští. Až když vědí, jak se v přírodě chovat a čeho se vyvarovat...

A já jsem pro ně – vlastně taky teprve dítě...

Nejprve tedy bude škola...

=*=

Škola

Kdo by jako já hádal, že škola musí být jen úctyhodná kamenná budova, měl by se vyhýbat povolání věštce nebo hadače. Neuhodl by. Ani kdyby na Brochikei čekal školu coby úctyhodný shluk bublin.

Škola tu totiž není žádná pevná budova, ale žáci se učí povětšinou doma, nebo aspoň ve vesnici, kde bydlí. Snad jedinou výjimkou je dle mého mínění akademické město Verlid, pokud se tam sejde dostatečné množství dětí.

Tady ve vsi bylo naštěstí dětí jako smetí. Bylo to ale dané tím, že vesnici tvořily prakticky samé mladé rodiny, kde jsou děti něčím přirozeným. Nebylo to tím, že by ve vsi staří vymřeli, ale tím, že se mladé páry prostě dohodly na společném životě, vyhlédly si vhodné místo a vesnici si založily. Pár starších tvořili rodiče a prarodiče, odhodlaní pomáhat mladým s výchovou. Povolání učitele bylo vždy vítané a učitelé tu byli velice vážení.

Tak jako stařešina Deslak, zdejší zkušený kantor.

Nebo profesorka Lubay, která mě sem přivezla.

Jsem tu prý v dobrých rukou...

=*=

Od prvních nesmělých krůčků kráčela zdejší škola ke stále těžší a složitější látce – a to všechno tak hravě, jak se pozemským školákům ani nezdá.

Jan Ámos Komenský by byl na vrcholu blaha a styděl by se za pozemské školy, které ani po staletích nedokázaly naplnit jeho známé heslo »škola hrou«. Tady to kupodivu fungovalo a jeho metody slavily nečekané úspěchy.

Nečekané jen pro mě, ale ne pro zdejší...

Vystudoval jsem převážně humanitní obor, proto bych nikdy neočekával, že zvládnu vyšší matematiku a fyziku na úrovni, kdy bych mohl opravovat Alberta Einsteina.

Ale už teď bych měl jistý problém najít společnou řeč s pozemskými špičkovými matematiky i fyziky. Nejen pro odlišnou zdejší terminologii, ale i pro jejich úroveň.

Ani jsem si neuvědomoval, jak rychle se vzdaluji od špiček pozemské vědy.

Vezměme si takovou obyčejnou věc, jako je »ancub«. Tenisák, který se změní v perfektní kožešinku, která nejen v zimě hřeje a v létě chladí, ale umožňuje majiteli úplnou nezávislost na okolí. Nejen nezávislostí na příjmu potravy i na vyměšování! V tom oblečku se nemůžete ani utopit, neboť zajistí i hladinu kyslíku v krvi a proto nepotřebujete k potápění drahé potápěčské přístroje.

Uvědomíte si ale přitom, oč vlastně jde? A že by měl protestovat zákon o zachování hmoty, když tady na jedné straně nenápadně mizí hmota – dokonce přímo z lidského těla – a na druhé straně jiná může – nebo nemusí – vznikat na tak přesně a dokonale vymezeném místě, jakým je vnitřek sevřeného žaludku?

Přírodní zákony však neprotestují. Ne že by byly na Brochikei diametrálně odlišné od Země, ale zřejmě nemají nejmenší důvod protestovat. To všechno se děje, aniž by je někdo porušoval – včetně zákona o zachování hmoty. Ano, hmota se tu jen přeměňuje. Řízenou, přitom naprosto neškodnou anihilací na jedné straně a vznikem jiné hmoty na straně druhé. A klíčem je k tomu energie.

Jenže už při přeměně jediného gramu hmoty v energii se našim vědcům začínají protáčet panenky hrůzou, neboť rovnice pana Einsteina udělá z jednoho jediného gramu hmoty větší prskavku, než byla ta Hirošimská.

A v Brochikei jde o tisíce tun hmoty denně.

Zatímco vědci na Zemi dmou hruď pýchou, když se jim na největším stroji světa v Cernu občas podaří srazit jednoduché

částice za vzniku jiných, tady se mění hmota v energii a následně v jinou hmotu prakticky všude.

A řídí to oblečky, kterým zdejší lidé důvěřují natolik, že do nich balí i mimina a neznají pak ani plínky.

A protože zákon zachování hmoty žádá, aby se hmota ani neničila, ani z ničeho nevznikala, jen se přeměňovala, »ancuby« mění likvidovanou hmotu ve vzduch.

A potřebnou hmotu vytváří z hmoty, kterou si vezmou z nejbližšího okolí – většinou také ze vzduchu.

Stařešina mi tvrdil, že se tak děje odedávna, ale že to má ještě jeden efekt. Dávní tvůrci již před tisíciletími tyto oblečky naprogramovali aby jako odpad vytvářely vzduch. Jenže jako etalon nevzali jeho tehdejší průměrné složení, ale jakýsi idealizovaný mix prvků. Postupem tisíciletí se stalo, že se složení vzduchu na celém světě přizpůsobilo tomuto počátečnímu nastavení.

Ono to vlastně nevadí. Brochikea má aspoň tak zdravý vzduch, jak to jen jde. Je v něm více kyslíku než na Zemi a prakticky žádné škodliviny, přírodní ani umělé.

To je ovšem bomba!

Ano, jenže zatím o těch oblečcích vím setsakra málo. To i školáci možná vědí víc o atomových elektrárnách.

Mám hodně co dohánět...

=*=

Dalším, velice rozšířeným prostředkem jsou pefridu.

Podrobně to budu brát, až zvládnu matematiku nutnou k jejich pochopení. Zatím jsem získal jen první povrchní dojem. Pefridu je koncentrované a řízené silové pole.

Ale i tady musím smeknout (kdybych měl aspoň co!) před tvůrci tohoto zázraku.

Pefridu nejsou stroje, které by byly někde připravené sloužit zdejším lidem. Pefridu si každý podle své potřeby vytvoří sám a sám je také řídí. K tomuto – ale i k jiným účelům – slouží

v Brochikei »givlygeb«, centrální mozek zdejšího lidstva. Má k dispozici obrovské zdroje energie, získávané přímo z hmoty, a tuto energii propůjčuje podle požadavků zdejším lidem, stejně jako »ancuby«. Na rozdíl od nich má díky centrálnímu zpracování větší možnosti.

Zeptal jsem se – já nevšímavec! – k čemu mi to bude na Zemi, když tam není »givlygeb«. Odpověď mě neměla nijak překvapit. »Givlygeb« na Zemi je už dávno, jinak by tam nefungovaly pefridu a Ferďásek by nám tam nemohl pomáhat. A protože tam »givlygeb« je, budu ho využívat i já, až se tam vrátím. Takže potřebuji znát i pefridu.

Pefridu jsou totiž jedním z jeho projevů. Vlastně ani nejsou hmotné, je to jen tvarované silové pole. Základní bublina má po svém vzniku tvar koule, ale nikdy původní koulí nezůstane. Lidé je vytvářejí a mění si je podle své potřeby – jednou může sloužit jako letadlo, jindy jako dům. Dá se tvarovat libovolně takže může nabývat i velice bizarních tvarů, může být průhledná i neprůhledná. Zkusil jsem si pefridu vytvarovat v podobě vlastní automobilové fantazie, něco jako americký křižník silnic s obrovskými ocasními ploutvemi, jaké se vyráběly v polovině minulého století, a s ním jsem se proletěl nad rozsáhlým jezerem. Představil jsem si sebe jako automobilového závodníka, chystajícího se překonat automobilový rychlostní rekord na známém Solném jezeře. Určitě jsem překonal rychlost zvuku, jen to nikdo oficiálně neměřil.

Bublina pefridu je schopná tvarování nejen zvenčí, ale i uvnitř. Pohodlná sedadla v domech, prakticky stejná jako v letadlech... Není problém stvořit libovolný kus nábytku, potáhnout povrch strukturou dřeva a získat věrohodnou náhradu moderního i starožitného nábytku.

Problém je jen v tom, že to nikdo nedělá. Až na mě, když jsem si to chtěl v rámci zaučování vyzkoušet.

Obyvatelé Brochikeje se na hmotu neváží. Rozhodně ne tolik, jako my. Obydlí mají spartánsky prostá, bývá to zpravidla jediná univerzální bublina. Člověk není schopný využít současně více než jednu místnost, naše byty jich ale mají skoro vždy víc a šlechtická sídla na Zemi mívala až stovky komnat. Proč, když do některých komnat panstvo nepáchlo, jak byl rok dlouhý? Taková zjevná nadbytečnost a okázalost byla pro tento druh lidí příznačná.

Lidé na Zemi využívají vícepokojové byty zpravidla tak, že si každý pokoj přizpůsobí jinému účelu. Ložnice je určená k spaní, návštěvy se tam nevodí. Obývací pokoj je zařízený k obývání, i když u mnoha rodin tak nákladně, že tam ani sami nechodí. Parádní pokoje bývají většinu roku pečlivě opečovávané, ale k bydlení nejsou. Člověk slouží svému bytu, místo aby to bylo naopak.

Obydlí na Brochikei se nejvíce podobají japonským. Žádné skladiště věcí, určených k ohromení návštěv. Byt – bublina je obvykle prázdná a teprve podle potřeby vzniká nábytek. V noci postele, pohodlím převyšující přepychová vodní lůžka, ve dne podle potřeby stolky a židle.

Častější jsou proto zvětšené bubliny s desítkami stolků a pohodlných židlí – či spíše křesel, kde se lidé scházejí jako u nás v hospodách a luxusnějších kavárnách. Tady se žije nejvíc, tady všechno pulsuje a jiskří. Lidé se scházejí, aby si popovídali a přitom se tu jí a pije jako na hostinách starodávné pozemské šlechty.

Ale ani přílišná prostota není ideální. Japonci mají své byty zařízené tak stroze, že tam není místo pro knihy. Tím se nijak nezdržují a když knihu přečtou, prostě ji vyhodí. Někteří ji aspoň odkládají na veřejných místech, aby si je mohli vzít jiní zájemci, ale neuchovávají je doma. Nemají je totiž kam dát, v japonském bytu prostě není místo na zbytečnosti jako knihovničky a Japonci

zkrátka nepočítají s tím, že by jednou přečtenou knihu ještě někdy otevřeli.

Knihy neuchovávají ani tady na Brochikei.

Ale ne, protože by to nedokázali! Jen používají již desítky tisíciletí lepší záznamové prostředky. Netušil jsem, že Brochikejskou knihovnu nosím přímo u sebe!

Přesněji na ruce. Protože knihy tu zastupuje fizer.

Ano, mé nové hodinky.

=*=

Čím je civilizace vyspělejší, tím méně lidí smí tvrdit, že o ní zná úplně všechno. Ale nikdo to nemůže znát ani ve zcela primitivních společnostech. Lidských znalostí je zkrátka takové množství, že se do jedné nebohé hlavy ani nemohou vejít.

Tvrdili to naposledy o Leonardovi da Vinci, v mnoha oborech velice všestranném, malíři i sochaři. Dosáhl prý vrcholu technické úrovně své doby a v mnoha bodech ji daleko předčil. Jenže ani on neznal všechno.

Ani tady na Brochikei se všechno vědění nemůže vejít do jediné hlavy. Ve všech civilizacích jsou tedy odborníci, specializovaní na jeden obor. Říká se, že člověk může znát buď ***všechno o ničem***, nebo ***nic o všem***. Odborníkem může být buď v oboru, kterému opravdu rozumí, ale který zahrnuje jen velice úzký srpek lidských vědomostí, nebo má širokánský rozhled, rozumí všemu, ale o všem ví jen tak nepatrný zlomeček, že se do odborné diskuse s pravým odborníkem pustit nemůže.

Mně na Brochikei nedali na výběr.

Protože budu na Zemi jediný, kdo bude vědět vůbec něco, nezbývá mi nic jiného než ono ***nic o všem***. Měl bych tedy získat všeobecný přehled, bez detailních znalostí toho kterého oboru. A protože mi nedali na výběr, musel jsem se spokojit s tím, co mi nabízeli.

Jak se říká, darovanému koni...

Musel jsem ale uznat, že to byl rozumný návrh. Jako odborník na jeden jediný úzký obor bych byl asi na Zemi také platný, jenže mohl bych být prospěšný jen v jediném úzkém srpečku vědomostí. Všeobecné a široké vzdělání mi bude jistě platnější. Nebudu přece nic vynalézat, jen se musím naučit všechno používat.

Kolik majitelů počítačů skutečně programuje? Postačí umět je používat a programování ponechat odborníkům. Ani já nebudu vymýšlet vymyšlené a objevovat Ameriku, to udělali jiní a mnohdy už dávno! Potřebuji jen vědět, jak se co dá nastavit. Ale k tomu se nemusím vrtat až v jádru. Největší nevýhodou linuxu proti Windowsům je právě to, že tam uživatel občas musí jít pomocí úplně primitivního editoru až do kořenových souborů, protože jinak se to ani nastavit nedá. Uživatel linuxu, který to nezná, je vydaný na milost a nemilost nějakému »guru«, který mu to dokáže nějakým šamanským způsobem nastavit.

To mi naštěstí na Brochikei ani později doma na Zemi nehrozí, z těch dětských plenek tam programování dávno vyrostlo. Editovat nějaké iniciační soubůrky by ani nešlo, neboť mnohé obsahují tak složité informace, že se v nich těžko kdo vyzná.

Dokážete snad popsat strukturu jablka »zlipchas« se všemi podrobnostmi, s jeho jemně kořeněnou vůní a chutí, včetně generátoru náhody, aby každé jablko bylo maličko jiné než ostatní? To dá rozum, tak složitý popis se nedá vložit do vzorníku primitivním textovým editorem!

Kdo by se tím ale chtěl zdržovat? Prostě si poručíte »zlipchas« a natáhnete ruku. Požadované ovoce se vám zhmotní na dlani a zbývá jen popřát – dobrou chuť!

Kdybych ale chtěl vložit do vzorníku něco, co tam dosud chybí – například nějakou pozemskou specialitku, nebudu ji popisovat. Najdu si vzorek, nechám analyzovat, určím, které parametry mají být náhodné, odzkouším, zda výsledek vypadá

podle mého očekávání a pak to vložím pod zvoleným jménem do vzorníku.

Vzorník na Brochikei totiž nezná pozemské ovoce. Zná jiné, většinou lahodnější, ale jahody z něj nedostanu, ty tam ještě nikdo neuložil. To bych měl umět napravit. Doplním tam na Zemi nejen jahody, ale nepotřebuji na to znát, jak konkrétně to bude ve vzorníku zapsané.

Profesorka Lubay mě učila ovládat analýzu a syntézu, zatímco profesor Deslak mě seznamoval s Xeslmenovým silovým polem, nazvaným podle objevitele, žijícího někdy před třiceti tisíciletími. Tohle univerzální pole je základem nejen pefridu – dopravních prostředků, domů, ale i mnoha dalších využívaných vlastností.

Mám hodně co dohánět...

Ale i když všechno stihnout prostě nemohu, znám toho víc než dost.

Na Zemi víc než kdokoliv...

=*=

Návrat

Postupně se při mé výuce vystřídalo osm učitelů. Pan Deslak a paní Lubay se mi věnovali od začátku do konce, ostatní přicházeli a odcházeli.

Na konci pátého roku jsem mohl posoudit výsledky.

A při srovnání s Karlovou univerzitou z toho pražská Alma Mater vyšla jako opravdu chudá příbuzná.

Ne že bych neměl po jejím absolvování vědomosti, na které bych mohl být hrdý, ale týkaly se jediného oboru.

Všechno – o ničem...

Tady se mi věnovali v mnoha oborech, místy značně odlišných. Tedy – **nic o všem**, jenže... každé takové **nic** se dalo srovnat s pozemským **všechno**... Panebože, teď bych snad mohl na Zemi složit doktorát z deseti různých oborů!

Můj původní obor – egyptologie a archeologie – mi bezesporu zůstaly, jenže teď jsem navíc ovládal na vysoké úrovni i matematiku, fyziku, biologii... uvidíme, jak to na Zemi uplatním!

Přitom – nemohu si pomoci, můj pobyt na Brochikei se podobal nezasloužené rekreaci.

=*=

Slíbený výlet do přírody se mnou starý pan profesor Deslak uskutečnil již po půl roce. Ale upřímně řečeno, byl jsem trochu zklamaný.

Zvolili jsme si rozsáhlý les a urazili v něm zhruba sto kilometrů. Obdivoval jsem přitom vitalitu starého pána. Na šest set pozemských let, po které chodil po Brochikei, měl až obdivuhodnou výdrž. Je však nesmyslné srovnávat nesrovnatelné – my dva jsme přece jen odlišné živočišné druhy. Stejně nemá smysl srovnávat kozu s koněm nebo lišku s medvědem. A to, že má někdo drobnější tělesnou schránku, nic nevypovídá o jeho schopnostech.

Když říkám, že lesy na Brochikei jsou upravené a spíš podobné lesoparku než pralesu, neznamená to, že v nich nenarazíte na nebezpečná místa. Ani v našich lesoparcích není všude bezpečno. Dokud se budete zdržovat pouze na cestičkách, riskujete nanejvýš ukopnutý palec, upadnout můžete i na čisté rovině, ale sejděte pár metrů s cesty a už se můžete i v čistě upraveném jezírku utopit. Vy asi ne, ale chcete ručit, že se to nemůže stát batoleti?

Lesy na Brochikei jsou bez cestiček a nehrozí v nich jen utopení. Narazíte tu i na masožravé stromy bofchyňgo, schopné ulovit i pozemského medvěda. Postačí vyhýbat se smradlavým místům, obklopeným kostmi zvířat. Člověku bofchyňgo nebezpečný není. I kdyby vás lapil v noci, kdy všechny varovné známky přehlédnete, obalte se bublinou pefridu a ta vám zajistí bezpečí. Až strom zjistí, že nejste jedlí, vyvrhne vás. Tato zkušenost není nic příjemného, ale není ani příliš hrozivá.

Zeptal jsem se profesora Deslaka, proč ty nebezpečné stromy nevyhubí, ale ten jen pokrčil rameny.

„Co se v přírodě vyvinulo, to tam patří," řekl. „Včetně predátorů. Uvažuj nezaujatě! Z pohledu rostlin jsou přece vražedná i býložravá zvířata! Nemá cenu hubit masožravé živočichy, po nich býložravce a ani potom nic nevyřešíme, i rostliny samy mezi sebou tvrdě bojují o místo na slunci, o vodu i o živiny, spousta cizopasí na jiných a používají tak zákeřné prostředky, až by tomu jeden nevěřil. Stačí, že nás neohrožují."

„Ale malé děti se nedokáží chránit a dravé stromy by je ohrozit mohly," namítl jsem.

„Malé děti do lesů nepouštíme," odvětil profesor. „To se ví, bezpečnost především, ale malé děti ohrozí kdeco, ty musíme chránit i v pefridu. Kolik je na světě míst, odkud se dá spadnout a polámat si ruce a nohy?"

Prošli jsme tedy lesem bez jediné cesty, byl poměrně schůdný. Noci jsme trávili v bublinách pefridu, abychom se

nemuseli bát dravé zvěře. Párkrát jsme se také vyhýbali dravým stromům bofchyňgo, ale to bylo snadné, nehrozilo nám žádné nebezpečí. Dvakrát na nás znenadání zaútočilo zvíře podobné medvědu, jenže když zjistilo, že na nás do bubliny pefridu nemůže, zklamaně odklusalo.

„Vlastně to nebezpečné není," zhodnotil jsem to, když jsme dorazili do předem ohlášeného cíle.

„Pravda," přikývl Deslak. „Brochikea je civilizovaný svět. Ve vesmírech jsou mnohem horší divočiny."

Bylo by zajímavé podívat se na nějaký necivilizovaný svět, ale toho si jistě užiji dost i na Zemi. Musel jsem se raději tím víc soustředit na učení. Co zanedbám, mohlo by mi brzy chybět.

Takže jsem si odpustil krásy zdejší přírody, zato jsem po závěrečných zkouškách, podobných státním zkouškám na Karlově univerzitě, mohl s klidným svědomím opustit Brochikeu a vrátit se domů.

Bude to zajímavý návrat.

=*=

Rozloučil jsem se s profesory Deslakem a Lubay, kteří se mi na Brochikei věnovali nejvíc. Kromě těch dvou jsem se tady za celý svůj pobyt s nikým neskamarádil.

Na Zemi by to bylo opravdu divné, ale na Brochikei to byla jen nevýhoda mého »individuálního školního plánu«. Ve školní vesnici byly jen rodiny s malými dětmi, nikdo zde nebyl ve studentském věku. Byl jsem tu oddělený od ostatních studentů a neměl jsem příležitost se s nimi blíže seznámit. A k tomu jsem měl pořád plno učení.

Loučení tedy bylo poměrně krátké. Poděkoval jsem profesorům, vytvořil si letadlo pefridu a za chvíli už jsem svištěl na označené místo, kde na opačné straně podzemní hvězdné brány byla – Praha. Od Verlidu to bylo asi stejně daleko jako Praha od Káhiry, ale letěl jsem nadzvukovou rychlostí, takže let netrval ani hodinu.

Na označeném místě byla běžná zalesněná krajina, nic tu nepřipomínalo přítomnost tajemné hvězdné brány. Ale čekala v hloubce dvou kilometrů – jen na mě.

K vytvoření hmotového zrcadla vljokra jsem Ferďáska nepotřeboval, umím je udělat sám. Stvořil jsem si je ještě nad zemí, prolétl jím – a pak jsem již jako nehmotný duch mířil dolů. Musel jsem chtě nechtě zavřít oči, když jsem se řítil proti korunám a kmenům stromů, nezastavily mě však a pod nimi jsem se vnořil do skal. Pocítil jsem to na mírně zvýšeném odporu – jako když skočíte z vysokého prkna do vody. Otevřel jsem oči a hned jsem se orientoval.

Ohnivé kolo dole v hloubce pode mnou bylo otevřené, nikdo je nehlídal. Neřešil jsem, jestli bylo otevřené celou tu dobu, nebo je teď znovu otevřeli, hlavně že tu bylo.

Prolétl jsem skrz ně a obrátil oči vzhůru. Odsud zdola bylo dobře znát typicky zakroucené koryto Vltavy, podle něhož jsem se snadno zorientoval. Zjistil jsem, že jsem i tady dva kilometry hluboko, zhruba pod Vyšehradem.

Chvíli jsem se kochal pohledem na Prahu »zdola«. Je to úžasný pohled. Praha je archeologicky bohatá, na první pohled jsem viděl snad ještě víc ukrytých skrýší, než kolik jich bylo v Egyptě. Nezvyklý byl i pohled zdola na novější tunely metra, ale chtěl jsem se nejprve ukázat doma, proto jsem zamířil šikmo vzhůru.

Aby mě nikdo nespatřil vystupovat ze skály, vynořil jsem se na povrch v zapadlém koutě a rychle jsem proletěl zrcadlem vljokra.

Jsem opět na Zemi – a hmotný.

Neměl bych budit rozruch mimozemským dopravním prostředkem, ale pefridu se naštěstí umí dobře přizpůsobit. Dokáže napodobit i vzhled automobilu a již ze dvou metrů to vypadá dost věrohodně. Dole má dokonce i něco jako kola, i když se neotáčí. Typ se ovšem nedal určit, byla to má vlastní tvorba ve

stylu amerických křižníků silnic asi tak z poloviny minulého století.

Přijedu ale domů mravně po silnici...

=*=

Pochopitelně jsem rodiče pořádně překvapil. Nečekali mě a můj návrat byl pro ně šokem, asi jako když jsem jim před pěti lety mobilem stroze oznámil, že narychlo a bez loučení letím do Egypta. Prostě jsem znenadání vstoupil do obýváku a hrnul se hned do jejich objetí.

„Ale to jsou k nám hosti!“ přivítal mě táta a stiskl mě, jak byl zvyklý, medvědím objetím.

„Jsi doma jen na skok?“ vítala mě i máma.

„Ne, přijel jsem natrvalo,“ oznámil jsem jim.

„Snad už jsi tam neskončil?“ staral se táta. „Vždyť jsi nám vykládal, jaká je to tam pro tebe životní šance!“

„Ano, byla to životní šance,“ nepopíral jsem to. „Ale tu jsem využil a teď mám pokračování doma. Bude to tak lepší, aspoň mě budete mít pod dohledem.“

„Co to máš ale na sobě za maškarádu?“ pohoršila se trochu mamka. „Vypadáš jako medvěd z karnevalu!“

No ovšem! Měl jsem »ancub« zbarvený hnědě... jistě jsem v něm vypadal jako plyšový medvídek.

„To teď budu nosit pořád,“ ujistil jsem oba.

„To ale budeš budit pohoršení!“ věštila mi máma.

„Myslíš?“ pochyboval jsem a přebarvil si myšlenkou ancub nenápadněji. Dolní část získala modravou džínovou barvu a horní část napodobovala flanelovou kostkovanou košili. Rázem jsem vypadal skoro jako v době studií.

„Jak to děláš?“ zarazila se máma.

„Tenhle oděv se dá přebarvovat podle libosti,“ odvětil jsem, jako kdyby to byla ta nejobyčejnější věc. „Naučím vás to brzy také.“

To »brzy« ovšem nemohlo být tak rychlé, jak rychle se to řekne. Aby mohli používat ancub, museli by nejprve ovládat telepatii a to nebylo úplně jednoduché. Naštěstí to našim nepřišlo divné, měli jiné dotazy.

„Za celou dobu jsi nenapsal ani řádku!“ vyčetl mi táta. „Neodpovídal jsi ani na naše dopisy!“

„Neodpovídal, protože jsem je nedostal,“ odvětil jsem klidně. „Kolegové mi občas vzkazovali, že mi píšete, ale nemohl jsem si dopisy převzít osobně a kolegové je zase odmítali otevřít.“

„Jak to?“ zvážněl táta. „Ty jsi s nimi nebyl?“

„Nebyl,“ přikývl jsem. „Měl jsem samostatnou misi.“

„A proč je tedy neposlali za tebou?“

„Byl jsem mimo dosah pošty,“ řekl jsem po pravdě. „Zavolám jim, aby mi teď všechno poslali domů.“

„Co tady ale budeš dělat?“ starali se oba.

„Zakotvím u archeologů, tam po mých zkušenostech z Egypta chňapnou s otevřenou náručí.“

„Snad tě tam... nevyhnali?“ domyslel si to táta.

Měl částečně pravdu, ale už jsem to tak nebral. Partu v Egyptě brzy doplnil jiný nováček a se mnou se jen občas bavili fizerem, který měl naštěstí dosah až na Brochikeu. Ale nebylo to denně. Neměl jsem na dlouhé řeči čas a oni také měli svoji práci. O dopisech z domova jsem věděl, ale nerozhoupal jsem se ani k jedné odpovědi. Můj pobyt na Brochikei měl zůstat co největším tajemstvím a mohl bych se podřeknout. Věděla o mně jen naše parta archeologů, ale i ta musela všechno držet pod pokličkou, stejně jako své vlastní toulky pod zemí.

Ferďásek jim teď místo pouhého poskytování zrcadla hmoty vljokra pomáhal i s podzemní dopravou pomocí

pefridu, což prudce rozšířilo jejich možnosti, takže ani oni neměli na dlouhé rozhovory čas.

Svět na mě skoro zapomněl, což bylo jen dobře...

Mám zlaté rodiče, upřímné a čisté, to je vidět na první pohled, zejména když má člověk na očích dukingel. Hned se starali, co se mnou bude dál. Musel jsem je ujistit, že to nebyl vyhazov, ale změna působiště s vyššími možnostmi, která se dá chápat i jako »vykopnutí směrem vzhůru«.

„Mám teď dokonce služební automobil," řekl jsem na závěr, abych trochu rozptýlil jejich obavy.

„Automobil?" podíval s na mě táta. „Kde ho máš?"

„Na dvorku za barákem," řekl jsem. „Nechci zbytečně provokovat sousedy."

„Proboha – jak jsi ho tam dostal?" připomněl mi táta, že se k nám na dvorek s autem nedá přijet.

Nějak jsem to nedomyslel. Prostě jsem to plácl, abych nemusel prozrazovat mimozemský původ pefridu. Ale jak se říká, šídlo v pytli neutajíš a rodičům jsem lhát nechtěl. Asi mi nezbude než říci jim všechno.

„On to vlastně ani pravý automobil není," zkusil jsem to ještě nějak zamluvit, ale lhát neumím, zvláště když lhát ani nechci.

„Co si máme představit pod pojmem »pravý a nepravý auťák«?" chytil mě táta za slovo.

„Třeba auťák, který je – i není," řekl jsem tajemně, ale už jsem se rozhodl jít s pravdou ven.

„Pojďte se na to podívat," pozval jsem je na ukázku.

Moc mi nevěřili, ale dali se přemluvit.

Na dvorku za domkem, kam se opravdu nedalo zajet, se objevil červený bourák, jaký svět neviděl. Byla to moje fantazie, něco mezi mercedesem, porschem a americkým křižníkem silnic.

Mamce bych vlastně splnil životní sen. Vždycky chtěla červené auto, ale dokud mě vydržovali na univerzitě, nikdy na ně s tátou neměli. Ne že bychom auto neměli vůbec, ale vždycky bylo ojeté a hlavním hlediskem byla cena. Na barvu měla máma prostě smůlu.

„Tímhle vás budu vozit," ukázal jsem jim na auťák.

Trochu je to zarazilo, zvlášť když táta poklepáním na karoserii s údivem zjistil, že se to příliš podobá nafukovací atrapě. Pak se automobil znenadání rozplynul.

„Jak říkám, on to vlastně auťák je i není," pokoušel jsem se rozehnat jejich chmury v obličeji. „Ale jezdit se v tom rozhodně dá lépe než ve skutečném autě."

Otočil jsem se a vrátil se do obýváku. Naši mě trochu zaraženě následovali.

„Dáte si aspoň kafe?" zeptala se máma, aby prolomila počínající nepříjemné ticho. Kývl jsem a táta také. Máma zapnula konvici a dala na stůl tři hrnky.

„Můžeš nám nějak přijatelně vysvětlit, co to vlastně bylo?" obrátil se pak na mě táta, když jsme už všichni tři seděli za stolem a pomaličku usrkávali horkou kávu.

„Před vámi nechci mít žádné tajemství," začal jsem. „Ale neměli byste se tím chlubit sousedům."

„Nezapletl ses nakonec s vojákama?" starala se máma.

„Ne, to nemá s armádou nic společného," uklidňoval jsem ji. „Ale dobře, vám to řeknu. Byl jsem celou tu dobu v jiném světě, u mimozemšťanů. Chápete to?"

„Ne," odvětil okamžitě táta. „Myslíš opravdu nějaké ufouny?"

„Ufouny zrovna ne," usmál jsem se.

Ačkoliv – kdo ví? Jak může vypadat letící pefridu na obrazovkách radarů? Zespodu je to disk. Neviditelný není, na fotografii se objeví, i když je poloprůhledný a tím spíš, když je neprůhledný. Základní barva je kovově stříbrná. Na

Brochikei mi sice tvrdili, že pozorování Země omezili, ale... kdo zaručí, že si někdo z nich občas na náš svět »jen tak ze zájmu« neodskočí? Nebo ze sportu, z hecu či jak si to nazve. Nemusí o tom nikdo vědět. Obsluha vojenských radarů zatím šediví obavami z »nepřátelského útoku« či jiné podobné kraviny.

„Podobají se hodně nám lidem," ujistil jsem je.

Musím ovšem vynechat, že jejich ženy mají maličko odlišnou postavu. Stejně by mi to nevěřili...

„Naučili mě spoustu věcí," pokračoval jsem raději. „Ale teď jsem se vrátil. Možná i něco z toho uplatním."

Řekl jsem to tak sebejistě, jak to šlo. Rodiče ale na mě koukali pořád stejně nedůvěřivě. Nedivil jsem se tomu. Který rodič by přijal lhostejně zprávu, že se mu syn vrátil z výletu u mimozemšťanů, o kterých svět vlastně v úbec nic neví? Hlavně že mi to uvěřili!

Teda – doufám!

=*=

Před návštěvou kolegů archeologů jsem si udělal výlet pod Prahou. Vzal jsem si pod zem notebook s podrobnou mapou Prahy, kam jsem si chtěl zakreslovat nějaké nálezy. Musím začít od těch dostupných, abych kolegy přesvědčil, že nekecám a opravdu vím, kde jsou uložené. Až později smím vyrukovat s těmi obtížněji dostupnými.

Jenže Praha je na archeologické památky bohatá až příliš. Na mnoha místech se při zemních pracích narazí na ledacos, ale velkou část lidé zatají, aby je archeologický průzkum nezdržoval. Je to sice protizákonné, ale když se na to nepřijde, není kdo by viníky zažaloval.

Strávil jsem v podzemí s přestávkami týden, neustále jsem zakresloval další a další nálezy. Osamocené hroby

i zatím neobjevená souvislá pohřebiště, základy zničených dávno ztracených staveb, až po jednotlivé úkryty, kam si lidé schovávali cennější věci »pro strýčka příhodu«.

Od jednoduché a už jen slabě zřetelné jámy, skrývající kožený váček s pěti pazourkovými noži, po ukryté pušky, náboje a ruční granáty, nepochybně z druhé světové války. Někdo sem ty zbraně zakopal a už se k nim nedostal.

Mohlo jít o odbojáře, který skončil s kulkou u zdi za Heydrichiády? Buď jak buď, zapomenuté zbraně tu čekaly na odhalení a nejspíš už budou patřičně zrezavělé.

Místy jsem narazil i na skutečné poklady. Především to byla skrýš, podle mého odhadu z doby svatého Václava, kde si někdo do veliké kameninové nádoby uložil několik váčků mincí a zřejmě truhličku šperků. I v mém barevně zkresleném podzemním vidění jsem rozpoznal, že jsou z více různých materiálů. Převažovalo ale zlato a stříbro.

Skrýš měla na tehdejší dobu přímo hrozivou ochranu. Nad nádobou totiž ležela kostra. U ní nebylo nic, takže se mi přímo vnucovala myšlenka, že jde o pozůstatky otroka, zabitého v roli mrtvého strážce pokladu. Odpovídalo by to jednak hodnotě pokladu, která v očích majitele vyžadovala mimořádné ochrany, ale také jeho bezcitnosti.

Kdo to mohl takhle uložit?

Slované nikdy otroctví neprovozovali. Znamenalo by to, že poklad i se zabitým otrokem patřil někomu z těch, kdo v Čechách s otroky obchodovali. Staré zápisy tvrdí, že to byli výhradně Arabové a Židé. Proč ale tak důkladně chráněná skrýš?

Napadla mě jedna z možných historek.

Starý otrokář onemocněl nebo utrpěl zranění a cítil, že se blíží jeho konec. Nařídil tedy svému otrokovi vykopat

bezpečnou skrýš a naskládat do ní nejcennější věci svého majetku. Aby to bylo co nejjistější, otroka nad pokladem zabil nebo nechal zabít – jednak »příliš mnoho věděl«, ale také mohl být pro pána nejméně cenný a jeho hodnota rolí strážce pokladu stoupla. Při tehdejším strachu z mrtvých to mohla být velice účinná stráž! Zejména když ostatní otroci nevěděli, co pod mrtvým od této chvíle leží.

Obchodník pak asi napsal – či dal napsat – pro svého dědice v daleké Arabii list s popisem úkrytu pokladu.

Dědic – nejspíš syn – si však poklad nevyzvedl, takže tu zůstal přes celá tisíciletí. Proč? Možná dopis nedostal. Cesty tehdy nebyly bezpečné, dopis se mohl cestou ztratit i s poslem. Nebo dopis dostal, ale něco neočekávaného mu zabránilo poklad si vyzvednout. Nemoc, smrt, cokoliv.

Mohlo se také stát něco, co ani starý protřelý otrokář nečekal. Skrýš založil poblíž tehdejší obchodní stezky na břehu Vltavy. Přišla povodeň, voda vystoupila z koryta, zanesla veškeré okolí bahnem a úplně změnila ráz okolí. Stačilo, aby proud vody odnesl orientační body – nejspíš stromy – a nikdo už skrýš podle popisu nenašel.

Tomu by ostatně odpovídala i silná vrstva naplavenin nad skrýší. Vltava se zkrátka občas rozvodní a s proudem vody přináší i bahno. V Praze na Starém městě naplavené bahno postupně zaneslo ulice natolik, že měšťané museli probourat nové vchody z bývalého patra a přízemí jejich domů se změnilo ve sklepení.

Vyzvednutí pohádkového pokladu však bude obtížné i dnes. Může za to opět Vltava. Vrstvy naplavenin dosáhly za ta staletí úctyhodné tloušťky a nad pokladem se nachází blok dnešních domů. Základy končí metr nad starověkou skrýší a teď bude teprve obtížné se k ní dostat. Musel bych

skrýš velmi přesně zakreslit a k jejímu odkrytí by se musel vykopat šikmý tunel. Budu mít asi hodně práce přesvědčit kolegy archeology, aby se pustili tak neobvyklou cestou k tak nejistému nálezu.

Ledaže bych někoho z těch, kdo o věci rozhodují, vzal s sebou pod zem. Což si ale musím dobře rozmyslet.

Neměl bych prozrazovat tajemství.

=*=

Zaměstnání

Ačkoliv jsem návštěvu kolegů archeologů odkládal jak to šlo, nakonec mě neminula. Bez ní to prostě nešlo.

Jenže se ukázalo, že jsem si od ní sliboval až příliš. Navštívil jsem je, dostal jsem se i k hovoru s ředitelem, kterého jsem si ve svém nadšení představoval jako svého budoucího šéfa, ale tam jsem tvrdě narazil. Když jsem si předtím líčil, jak dychtivě po mně hrábnou, až jim nabídnu své zkušenosti z Egypta, netušil jsem, jak je ta představa šíleně naivní.

Ředitel mě z toho vyvedl rychle, jako koně ze stáje.

Zaměstnat mě nemůže, podle jakýchsi tabulek má již plný stav a na víc nemá peníze. Využívat mých externích služeb také nemůže, neměl by mě z čeho platit.

Nabízel jsem tedy, že budu pro ně pracovat zadarmo, ale to jsem narazil ještě víc. To už prý podle něho zavání kriminálem, protože něco takového není v Čechách legální a žádné předpisy to neumožňují.

Panebože, to je ale vůl!

Nabízím mu tady na zlatém podnose něco, po čem by měl nadšeně hrábnout oběma rukama a on – hanba mluvit! Jen vůl třikrát korunovaný může vyhodit husu, snášející zlatá vejce! Ale tady se takový vůl našel! I když musím uznat, že jednal přesně podle předpisů, vymyšlených ještě většími voly.

Opustil jsem jeho kancelář rozpálený do ruda, mohli by o mě sirky zapalovat, ale nebylo mi to nic platné. Měl své předpisy jako betonovou přehradu proti všemu.

Co teď?

Vidina, že budu mít regulérní zaměstnání a s ním také pravidelný příjem, se mi vzdálila do nedohledna. Koukám, jak tenhle stát trestuhodně mrhá schopnostmi lidí! Hlavně že máme všechno perfektně podložené zákony, předpisy a vyhláškami!

Mám se přihlásit podle předpisů na pracovním ouřadě a vzít nabídku zaměstnání prodavače v supermarketu za minimální mzdu? No to snad ne!

Rozhodl jsem se bojkotovat pracovní ouřad, kde by mi už z principu nemohli nabídnout zaměstnání odpovídající mé kvalifikaci. I kdybych uvažoval jen diplom z Karlovy univerzity, bylo by zaměstnání prodavače trestuhodným mrháním mými schopnostmi. A to ani nepočítám vzdělání z Brochikei, odpovídající aspoň pěti až šesti pozemským univerzitám!

Budiž, o tom zatím nikdo neví, ale...

Měl bych se v první řadě uklidnit, ale nějak to nešlo. Do ústavu jsem jel normální hromadnou dopravou, máma mi dala jízdenku, ale na odchodu jsem neměl sílu trpělivě čekat na autobus. Na parkovišti jsem si zhmotnil pefridu ve tvaru auta, nasedl a vyrazil.

No – neujel jsem ani kilometr a vůbec jsem se nestihl uklidnit, když – tu máš, čerte, kropáč! Policejní hlídka!

A jak se dalo čekat, když smůla, tak borová! Dvě auta přede mnou klidně pustili, ale mně přikázali odbočit na kraj a zastavit.

Jakmile dojde na silniční kontrolu, jsem automaticky vinen. Policajti nemohou přehlédnout, že nesedím v autě, ale v klubku silových polí mimozemšťana Xeslmena, což rozhodně není auto podle jejich předpisů. A až dojde na papíry, jakože to bude určitě první, co je bude zajímat, je to ještě jasnější. Nemám žádné. Ani řidičské oprávnění, ani papíry na auto, které vlastně není autem. Jsem rád, že mám aspoň občanku. Jak se říká – nemáš-li ani občanský průkaz – neexistuješ! K vydání pasu jsem se v Egyptě také nedostal – vlastně mám být rád, že vůbec žiju!

Napadlo mě zastavit, nechat pefridu rozplynout a hrát nechápavého ve stylu »jaké auto?«, ale to by je ještě více rozdráždilo, určitě by si to – a plným právem – vysvětlili jako útok na veřejného činitele, nebo jak se tomu dneska v mluvě

právníků říká. I pouhé zesměšňování policajtů je dnes trestné. Ba ne, tudy z té žumpy nevylezu!

Místo abych pokorně zastavil, přidal jsem obrazně řečeno plyn, objel je a zrychlil. Když jsem se ohlédl, viděl jsem ještě, jak za mnou vyráží služební auto s modrými majáčky, ale pro tuhle snahu jsem měl jen útrpný úsměv. Pefridu překoná bez velké námahy rychlost zvuku a pokud vím, tu ještě žádný automobil nedosáhl. Zakrátko jsem jim zmizel z dohledu a kdyby byli jen trochu soudní, vzdali by to. Jenže jsem zapomněl na jednu maličkost. Rychlejší než zvuk jsou radiové vlny a policajti mají vysílačky.

Čekali mě o pár kilometrů dál a tentokrát přichystaní jako při honu na vraha. Nesmlouvavý pokyn k zastavení a pro jistotu zastavovací pás s naježenými hřebíky přes celou vozovku. Kdyby mělo pefridu pneumatiky, asi bych daleko nedojel, jenže naši strážci pořádku si nevšimli, že nejedu po kolech, ale vznáším se nízko nad zemí a nebude mi dělat problém nad připravené hřebíky se nadnést. To jsem jim s velkým potěšením předvedl, jenže vytrvalost, jakou mi naopak předváděli oni, mě začala znepokojovat. Takhle by mě mohli vystopovat až domů – a co pak?

Dobrá, chcete zamotat hlavičky? Poslužte si!

Zpomalil jsem. Neměl jsem už v úmyslu policejnímu autu prostě ujet, ale ukázat jim, že to pronásledování nemá vůbec žádný smysl.

Zrcadla vljokra si nevšimli, neboť se právě v té chvíli esovitě vyhýbali jinému neukázněnému řidiči, který jim včas neuhnul. Jenže od té chvíle se honili za nehmotným duchovitým přízrakem a byl jsem rozhodnutý předvést jim něco, na co určitě do smrti nezapomenou.

Blížili jsme se k mému domovu a měl jsem teď velkou výhodu znalosti prostředí. Odbočil jsem do ulice ukončené křižovatkou ve tvaru »T«. Proti mně byla kamenná zeď, ulice

byla prázdná, ideální podmínky! S pronásledovateli za zády jsem se rozjel přímo proti zdi – a nezastavil jsem.

Zapadl jsem do těch kvádrů jako do holografického obrazu, jen mi v uších maličko mlasklo. Doufal jsem, že mé pronásledovatele nenapadne následovat mě! Ta zeď by je zastavila s větším rachotem, ale – snad měli dost času na brzdění! Jen jsem ze srdce litoval, že jim v té chvíli nevidím do obličejů. To musel být pohled pro bohy!

S pronásledováním byl ovšem konec. Rozhlédl jsem se pod zemí a nasměroval se domů. Vynořil jsem se přímo na našem dvorku, nechal rozplynout pefridu a zadem jsem přišel do kuchyně, kde máma připravovala oběd.

Snad se konečně uklidním...

=*=

„Tak nám pěkně pověz, jak si to představuješ!“ uhodil na mě táta u večeře, když jsme ve třech probírali novinky.

Přesněji řečeno, ty novinky byly jen dvě. Mé vyhození od archeologů a epizoda s policajty. V obou jsem hrál roli padoucha a cítil jsem se jako na pranýři.

„Věřím ti, že to tvoje gumový auto-neauto policajtům ujede, kdykoliv si vzpomeneš,“ pokračoval táta. „Jenže se šeredně pleteš, že ti to vždycky projde hladce jako dneska. Uvědom si, policajti jsou instituce, která si nenechá kálet na hlavy beztrestně! Věřím ti, že jsi jim dal ponaučení, že jim můžeš zmizet kdy si zamaneš, ale nechtěl bych se dožít ponaučení, které by mohli dát oni tobě.“

„Na mě nemůžou,“ ujišťoval jsem rodiče. „Umím procházet hmotou a zmizím jim kdykoliv bude třeba.“

„Dejme tomu,“ připustil táta. „Ale když to budeš dělat často, nakonec tě vysledují, že bydlíš u nás. A když jim ty sám zmizíš, budou popotahovat nás. To ti nevadí?“

„To by si mohli zkusit!“ vyhrkl jsem nahněvaně.

„Ale to víš, že by to zkusili!“ opáčil táta. „Možná jim zmizíš, kdykoliv tě napadne, ale pak si tím víc smlsnou na nás. My dva s mámou jim neutečeme.“

„Jenže vy jste přece nevinní jako lilie!“ namítl jsem.

„Kdybys měl spočítat všechny popravené nevinné ve světě, byl by jich pořádný almanach!“ řekl táta. „Chceš mi snad tvrdit, že naši policajti jsou jiní než všude jinde?“

„Nevinný člověk by měl být před nimi bezpečný,“ vrčel jsem nesouhlasně.

„Kde to žiješ?“ odfrkl si táta. „Policajti jsou všude na světě stejní. Všude hledají prvního obětního beránka a ten to pak za skutečné grázly odnese. A když se pak ukáže, že chytili nevinného, no tak ho zase pustí, pokud ho mezitím nepopravili, ale v každém případě mu zničí život.“

„Pěkně smýšlíš o našich policajtech!“ vytkl jsem mu. „Mají přece za úkol »pomáhat a chránit«, ne?“

„Jo, v televizních seriálech jsou policajti takoví,“ řekl táta. „Ale v životě jsou to jen lidi. Jak někdo dostane moc nad ostatními, až příliš často ji zneužije.“

„Takže si myslíš, že už je nemám provokovat?“

„To si tedy piš!“ přikývl souhlasně. „Budeš chodit se džbánem pro vodu až se ucho utrhne a pravidlo obětního beránka říká, že to odnesou nevinní. My s mámou budeme na ráně jako první. To chceš?“

„No dobře, nebudu je provokovat,“ slíbil jsem, i když ne příliš ochotně. „To nebude tak těžké...“

„Takže to druhé,“ měnil táta téma. „Chtěl bych teď od tebe slyšet, jak se hodláš živit? Co chceš dělat, když se mezi archeology nedostaneš? Přece nemyslíš vážně, že tě my s mámou budeme živit věčně!“

„O tom už taky přemýšlím,“ řekl jsem.

„Přemýšlet nestačí, budeš muset jednat,“ napomenul mě táta. „Když tě mezi sebe nevzali kolegové, měl by ses přeškolit na

něco jiného. A když se nenaskytne nic, musíš vzít, co je. Zrovna jsem venku viděl náborové letáčky na práci do zdejšího supermarketu.“

„To vezmu až na posledním místě!“ odvětil jsem prudčeji. „A ještě by mi někdo musel držet u hlavy pistoli! Nejsme za komunistů, aby doktoři dělali popeláře! Dnes už nikdo nespočítá, co všechno se tím promrhalo...!“

„Poctivá práce panu synátorovi nevoní?“ zaútočil táta.

„Práce v supermarketu je nekvalifikovaná,“ řekl jsem.

„No a?“ opáčil táta. „Nekvalifikovaná, ale poctivá!“

„Na to jsem nestudoval deset let, abych pak marnil čas někde u kasy nebo doplňováním zboží do regálů,“ odvětil jsem naštvaně.

„Jakých deset let?“ všimla si máma. „Snad pět, ne?“

„Deset!“ trval jsem na svém. „Prvních pět na Karlově univerzitě, druhých pět v Brochikei u mimozemšťanů.“

„Ale co když kvalifikovanou práci neseženeš?“ rýpnul si trochu táta.

„Když neseženu práci, budu podnikat!“ rozhodl jsem.

„Výborně!“ podotkl táta. „Jen se tak zeptám – v čem chceš podnikat? A kde na to seženeš počáteční kapitál?“

„Hele, tati!“ obrátil jsem se na něho trochu unaveně. „Podnikat se dá různě a na všechno snad počáteční kapitál nepotřebuješ. Mohl bych prodávat zlato, nebo ještě lépe, bezdomovcům levné trvanlivé obleky, auta a domky, aby měli kde bydlet. Ruce by mi utrhali!“

Tátu ta bezstarostnost zaujala a zamyslel se.

„Prodávat zlato...“ poznamenal. „Nejprve bys musel nějaké mít a ani pak to nemusí být výhodné. Ale prodávat bezdomovcům auta, obleky a domy? Není ti hanba dělat si srandu z táty?“

„Ani ne,“ řekl jsem. „Už přece víš, že oblek, co mám na sobě, je lepší než běžná konfekce. Mohl bych prodávat auta

i domky, jaké mají na Brochikei, tam se totiž domky neliší od dopravních prostředků pefridu.“

„Zapomínáš, že bezdomovci obvykle nemají peníze, takže si těžko něco koupí. A i kdyby, jsou to zkrachovalé existence, pronásledované exekutory. Cokoliv jim prodáš, exekutor jim vzápětí zabaví. A oni to vědí, proto také nic nemají a proto od tebe nic kupovat nebudou.“

„Omlouvá tě, tati, že nevíš, o čem mluvíš!“ odvětil jsem trpělivě. „Exekutor může zabavit majetek, ale oblek je nezabavitelný. Svléknout tě nikdo nesmí, ostatně to ani proti tvé vůli nejde. Auto a dům jsou v dosavadním pojetí majetky, které může exekutor zabavit a výhodně prodat. V pojetí Brochikei je to jen klubko vlnových polí. Mrkneš, rozplynou se a není co zabavovat. Právě proto by byly pro bezdomovce ideální.“

„Jenže bezdomovci už si na ten způsob života zvykli,“ řekl táta. „Obratem všechno prodají, aby měli na chlast!“

„Tohle se nedá jen tak prodat,“ řekl jsem. „Já musím lidi trochu upravit, aby to mohli používat. Bez úpravy to není použitelné. A když někoho upravím, on už tu úpravu nikomu prodat nemůže. Spíš může prodat vlastní ruku.“

„I vlastní ruku by prodali, kdyby jim za ni někdo něco nabídl,“ řekl táta skepticky. „Kšefty s orgány dneska bují, až to není přirozené.“

„Jestli to nebude tím, že ty lidi někdo zahnal do kouta a tam je mlátí, kdykoliv se pokoušejí zdvihnout,“ uvažoval jsem. „Jestli není chyba úplně jinde než v nich.“

„Kdoví!“ vzdychl si táta. „Víš o tom příliš málo než abys je mohl soudit.“

„Ty taky, tati,“ odvětil jsem. „Víš, docela mě zajímají, jak dokáží žít bez naší civilizace.“

„Jestli budeš dělat dluhy, můžeš se brzy ocitnout mezi nimi!“ strašil mě.

Na okamžik jsem se zamyslel.

„Vlastně to není hloupý nápad," řekl jsem.

„Opovaž se dělat dluhy!" varoval mě táta. „Jestli z nás na stará kolena uděláš bezdomovce..."

„Proč vás?" pokrčil jsem nechápavě rameny.

„Protože exekutoři jsou schopní ožebračit vinné jako nevinné!" odsekl táta. „Ty naděláš dluhy, nás za to vyhodí z baráku někam pod most! Jestli se ti to povede, budeme tě s mámou chodit ze hřbitova strašit!"

„Toho se nebojte," uklidňoval jsem je. „Dluhy dělat nechci a nebudu. Ale zajímá mě, jak žijí bez peněz!"

„To není život, to je živoření!" namítla i máma.

„Ale nemuselo by být," namítal jsem. „Asi se na ně půjdu podívat."

„Podívat – snad," připustil táta. „Ale nechtěl bych se dožít, aby tě napadlo dát se k nim!"

„Proč ne?" provokoval jsem.

„Když ti vadí poctivá, ale podle tebe podřadná práce v supermarketu, nemůžeš se spokojit s životem někde pod mostem! To by bylo ještě horší, nemyslíš?"

„Ale podívat se na ně půjdu!" řekl jsem.

„Ach jo!" vzdychl si i táta. Přece jen mě zná.

Ví, že tam půjdu...

=*=

Bezdomovci

Rozhodl jsem se podívat se za nimi hned ráno, dnes si ještě užiju pohodlí svého studentského pokojíčku. Bude to ale docela zajímavá studie. Táta s mámou se toho hrozili, ale když to vezmu nezaujatě – všichni mimozemšťané na Brochikei žili bez movitého i nemovitého majetku. A šlo to! Tušil jsem ale, že na Zemi to bude jiné.

Člověk, který bydlí v pefridu a je oblečený do ancubu, peníze vlastně nepotřebuje ani na Zemi. Mohl by tak žít i na poušti nebo za polárním kruhem. Jediné, co mu v tom může bránit, jsou naše zákony.

A jako vždycky, jsou za tím opět a jedině – peníze.

Výdělečně činný občan musí platit daně. Výše daní se počítá podle výdělku, daně zaplatí každý, kdo něco kupuje a přičtou se mu k tomu i daně z nemovitostí a silniční daně ve formě dálničních poplatků. Z daní se financuje veškerý provoz státu – desetitisíce úředníků, policistů, vojáků i ze všech nejlépe placených soudců a politiků.

Bezdomovci nemají příjem a finanční úřad od nich tedy daň ze mzdy nevybírá. Nemají auta, nemusí platit ani dálniční poplatky, netýkají se jich daně z nemovitostí. Jen daně ze zboží, v Čechách známé pod zkratkou DPH, musí platit všichni. Samozřejmě jen když něco kupují, ale jíst musí každý, takže tyto daně chtě nechtě platí i oni.

Do toho řádu a pořádku bych ale mohl vnést pořádný chaos. **Pefridu** není auto, ačkoliv může v dopravě zastávat stejnou funkci. Není to dům a ačkoliv se v něm dá docela slušně bydlet, nemůže být zahrnutý do nemovitostí. Oblek **ancub** zbaví majitele závislosti na nákupech v obchodech s oděvy i obuví a v nouzi se dá zapnout i funkce dodávání potravin přímo do žaludku, pak není nezbytné ani jídlo. Tak by si bezdomovci mohli žít celkem slušně a k životu by nepotřebovali ani korunu.

Říká se ale také, že každá teorie je šedivá, skutečnost je úplně jiná a kdo chce psa bít, hůl si vždycky najde.

Kdyby na tento způsob života přešel dostatečně velký počet lidí, nastal by citelný pokles výběru daní a to by už představovalo hrozbu. Politici by neměli prakticky na nic peníze – odpadla by jim sice starost o bezdomovce a lidi závislé na podporách, ale nemohli by si vydržovat armádu, policii a ohrozilo by to i jejich královské platy.

Divil bych se, kdyby je to nechalo v klidu.

=*=

Aby ale mohl někdo proti mně podniknout »potřebné kroky«, musel by o mně nejprve vědět. Takže všechno, co podniknu zpočátku, proběhne mimo zájem mocných. Měl jsem tedy volné ruce.

Najít dnes bezdomovce není problém. Kdysi jich bylo v Čechách jen pár exotických kousků, dnes jich je v Praze habaděj. Najít partu, která drží pohromadě, nebyl problém.

„Dobrý den přeji, pánové!“ oslovil jsem je, až na mě – a celkem pochopitelně – vyvalili bulvy.

Ti čtyři zabírali v parku tři lavičky. Dva společně seděli na jedné, dva proti nim polehávali každý na své. Potěšil mě provokační nápis na dřevěném opěradle jedné lavičky »Hotel Václava Havla«. **Dukingel** v mých očích je zobrazoval normálně, nejsou to tedy podrazáci. Zamířil jsem nejkratší cestou ke čtvrté, zatím prázdné lavičce.

„Mohu si k vám přisednout?“ zeptal jsem se jich čistě formálně, ale nečekal jsem na svolení a posadil se, aniž bych jim dal čas vzpamatovat se.

„Hele, ty nádhero, vyval co chceš, jo?“ vyštěkl na mě postarší chlap, zřejmě se vzpamatoval jako první.

„Mám pro vás nabídku,“ šel jsem rovnou k věci.

„Brigády nebereme a na žádnou víru nepřestoupíme!“ odsekl rezolutně, aby mě odpálil.

„Na brigády kašlu a víru si nechte svoji, pro mě za mě třeba ateistickou,“ nedal jsem se vytočit. „Nabízím vám něco jiného. Menší, ale teplý a suchý dům.“

Chvíli na mě civěli, jako kdybych byl nosorožec nebo hroch. Asi se nemohli rozhodnout, zda se mají dát přede mnou na útěk, nebo naopak po mně skočit a dát mi pár do zubů, abych z nich přestal dělat voly.

„Si z nás děláš legrácky, co?“ zavrčel vousáč výhružně.

„Nedělám,“ odvětil jsem.

V té chvíli se stranou na trávníku objevil domeček jako z pohádky o perníkové chaloupce. Dokonce i tašky na střeše vyhlížely jako z perníku a celý vypadal jako jen jen k zakousnutí. Však mi tahle textura dala práci!

„Cože?“ rozchechtal se vousáč, který to spatřil jako první. „Tohle? Tohle?“

Ostatní se museli ohlédnout, neboť měli tu perníkovou nádheru za zády, ale pak se rozchechtali také.

„Tohle myslíš vážně?“ popadal se vousáč za břicho.

„Nevšimli jste si, že by to sem někdo přivážel, co?“ upozornil jsem je na neobvyklý způsob, jakým se domek na palouku objevil. „Nechcete vstoupit? Zvu vás podívat se dovnitř, za to nic nedáte. Vstupné je zdarma!“

„Poslyš, mladej,“ zvážněl druhý s šedivými vousy. „Vyklop na rovinu, co to na nás hraješ?“

„Nic nehraju,“ zavrtěl jsem hlavou. „Nabízím vám ten dům k bezplatnému užívání, zatím na zkoušku. Nepůjdete se podívat dovnitř?“

Vousáč s šedivým plnovousem se neochotně zvedl, přistoupil k domku a chvíli nad ním uvažoval.

„Kde to má vchod?“ obrátil se na mě.

„Stojíte před ním,“ ujistil jsem ho. „Aha, ty perníkové dveře nemají kliku. Dovnitř vstoupíte, když se o ně opřete a protlačíte se skrz ně. Ukažte, předvedu vám to.“

Vstoupil jsem dveřmi, aniž by se otevřely.

Prostě jsem se do nich vmáčkl a vynořil se uvnitř, ale hned jsem od nich odstoupil, abych nepřekážel.

Stěny byly nastavené jako průzvučné, okna i horní půlka dveří byla průhledná zevnitř, takže jsem dobře viděl i slyšel, jak se ti čtyři přede dveřmi dohadují. Nakonec se ale shodli na názoru, že »je to zadarmo, tak proč ne?«

Prvního jsem musel trochu odtáhnout, aby mohli za ním vstoupit další, ale zakrátko byli uvnitř všichni čtyři.

„Není tu žádný luxus, ale je tu všechno, co potřebujete k přespání,“ ujišťoval jsem je. „Jsou tu čtyři postele, stůl a tři židle. Kdybyste si chtěli zahrát karty ve čtyřech, jeden musí sedět na posteli. Zbytečnosti jako lednička a televize tu nejsou. Výhodou zato je, že vám tenhle domek nemůže zabavit ani celá exekutorská komora dohromady.“

„Jak to?“

Zarazili se všichni, ale jen vousáč v sobě našel dost duchapřítomnosti, aby se zeptal.

„Jednoduše,“ usmál jsem se. „Dostanete k tomu malý ovládač s pěti tlačítky. To hlavní je klasické »ON-OFF«, neboli »zapnuto-vypnuto«. Tady je, zkuste si to!“

Podal jsem vousáči malý ovladač.

„Co to dělá?“ zeptal se zaraženě.

„Stiskněte »ON-OFF«,“ pobídl jsem ho.

Perníková chaloupka v té chvíli zmizela a stáli jsme všichni na trávníku vedle cestičky. Pod nohama jsem cítil hrbolky – kamínky i trsy trávy.

„Nějak se to podělalo," komentoval to vousáč.

„Nepodělalo se to, ale vypnulo se to," opravil jsem ho. „Zapněte to!"

Chaloupka se objevila a nepatrně nás nadzvedla.

„Kdyby vás nedejpámbu navštívil exekutor, prostě ten dům vypnete a šizuňk nemá co zabavovat," ujistil jsem je. „Když budete mít ovladač v kapse, budou na to exekutoři i policajti čumět jako telata na nová vrata, ale zabavit vám nemají co. Jen se jim nesmíte pochlubit ovladačem, ale předpokládám, že takovou pitomost snad neuděláte."

„Ale co kdyby nás třeba odvedli na direkci a tam nám ten ovladač sebrali? To oni dělají!" zkoušel mě vousáč.

„Má to pojistku," ujistil jsem ho. „Kdyby hrozilo, že vám ovladač odeberou násilím, stiskněte tak silně vypínač »ON-OFF«, až zapadne do tělesa ovladače. Od té chvíle je všem zlodějům – včetně policejních – k ničemu, protože s ním nic nesvedou. Jak se říká, zavřít vás mohou, pustit musí. Až vám ovladač vrátí, mačkejte ostatní tlačítka po směru hodinových ručiček tak dlouho, až tlačítko hlavního vypínače opět vyskočí. Tak pitomí přece nejste, abyste jim vyžvanili všechno!"

„Takže je to takový... nezabavitelný stan," zkusil to stručně shrnout chlap s krátkými černými vlasy a s černým strništěm na tváři.

„Se stanem to nesrovnávejte," nesouhlasil jsem. „Ten domek se nedá znehodnotit rozřezáním, zbourat se dá jen vypnutím pomocí ovladače a nikdo vám ho nemůže ukrást ani zabavit. Všimněte si, je v něm sucho a teplo a když stisknete tlačítko hlasitosti, neprojdou sem okolní zvuky. Další tlačítko ovládá osvětlení uvnitř. Má tři stavy: denní světlo, noc a večerní osvětlení, abyste si mohli večer číst nebo pro mě za mě mastit karty. Stěny jsou průhledné jen

zevnitř v místech oken a dveří, zvenčí jsou neprůhledné. Máte tu i nejnutnější nábytek, kdo by si přál víc?“

„Až na to, že to zvenčí vypadá příliš nápadně,“ namítl vousáč se šedivými vousy. „Musí to být jako z komedie?“

„O perníkové chaloupce je náhodou krásná pohádka,“ zatvářil jsem se uraženě. „V parku bude nápadné všechno. Jak byste si vlastně přáli, aby ten domek vypadal?“

„No – nějak nenápadněji,“ navrhoval vousáč.

„Co třeba jako stavební maringotka?“ přidal se rychle k němu chlap s černým strništěm na bradě.

„Stavební maringotka...“ zauvažoval jsem. „To vůbec není špatný nápad! Pak to ale nebude mít půdorys čtverce, ale obdélníka a uvnitř to bude jinak uspořádané. Půjčte mi zpátky ten ovladač!“

Vousáč mi ho zvědavě podal. Chaloupka kolem nás poslušně zmizela a v té chvíli se o kus dál od cesty, skoro až u nedalekého křoví, objevila maringotka v barvě khaki, která tu opravdu nepůsobila nápadně.

„Takhle by to mohlo být?“ optal jsem se jich.

„Mohlo,“ přisvědčil vousáč. „Ale co za to chcete?“

„Nic,“ usmál jsem se. „Nedělám to pro peníze. Jen si za týden přijdu pro vaše vyjádření. Budou mě zajímat vaše zkušenosti, jak se vám v tom bydlí a co vám ještě chybí ke spokojenosti.“

„Jenom?“ zvýraznil ještě svůj údiv vousáč. Ani jeho kámoši nevypadali inteligentněji.

„Možná vám k tomu za týden ještě něco přidám,“ řekl jsem klidně. „Tohle je jen na zkoušku, jasné?“

„Dobrá, to bereme,“ přikývl vousáč za souhlasného mručení svých kolegů.

„Tak si to užijte a mějte se!“ řekl jsem.

=*=

Do poledne jsem objevil ještě pět skupin bezdomovců. Všem jsem nabídl »stan s ovladačem« a všichni můj dárek vděčně přijali. V jednom případě jsem musel nabízenou »maringotku« na zvláštní přání upravit. Mezi bezdomovci byla i jedna mladá dvojice, pro kterou jsem musel oddělit »ložnici« od ostatních. Ne že by na tom nějak houževnatě trvali, v jejich situaci by se spokojili s čímkoliv, ale když mi to nesměle navrhli, proč jim nevyhovět? Dokonce jsem jim sám nabídl dvě »maringotky« místo jedné, ale ti dva zase nechtěli »trhat partu« a stačila jim zástěna navíc.

Rozdal jsem i pár menších karavanů pro jednotlivce, kteří se necítili tak společensky, aby se připojili k nějaké partě. Jeden měl opravdu nezvyklé přání. Maringotka byla podle něho pořád ještě příliš nápadná a shodli jsme se až na maskování v podobě hromady prken.

Proti gustu žádný dišputát!

=*=

Druhé kolo

Bydlení v pefridu nepřijali ani všichni bezdomovci.

Dvě party mě odmítly jakž takž zdvořile, další mě už rovnou poslala tam, kam se málokdo vypraví dobrovolně.

Dukingel, nanesený na mých očích, mi však tvrdil, že to myslí upřímně, bez postranních úmyslů. Nedůvěřovali mi. Jen jsem pokrčil rameny. Nechcete? Máte právo na vlastní názor i na rozhodnutí. Kdo chce kam, pomozme mu tam, nemusíme se zdržovat přemlouváním.

Většině se ale nové bydlení zalíbilo. Jedna parta mě dokonce doporučila u dvou dalších, čímž se jednání s nimi značně urychlilo. Když jim »maringotku« předvedli, sami po ní zatoužili a už vyhlíželi, kdy se objevím. Objevili se i individuální zájemci. Vyhověl jsem všem, nikdo se mi nejevil jako falešník.

Když jsem šel v Praze po kterékoliv ulici, spousta lidí mi před očima jiskřila jako vánoční prskavky. Jedni žlutě, jiní červeně, někteří jiskřili všemi barvami. Jen jsem ještě netušil, co která barva znamená. Na Brochikei mi nesvítil nikdo, tam se faleš nepěstovala.

Nemusel jsem ale čekat dlouho.

Tvrdě jsem narazil před charitativními útulky, kde mi nevybíravě nadávali, že jim odháním stálé klienty. Měli by ve mně vidět tak trochu kolegu, bezdomovcům jsem přece pomáhal jako oni a možná lépe. Reagovali ale nadávkami a hrozbami. Chápal bych je, také chtějí být užiteční, jenže jejich postoj byl z hlediska bezdomovců příliš sobecký, upřímné to od nich rozhodně nebylo. Dukingel to potvrdil. Během nadávání mi před očima krásně jiskřili. Pokrytci a sobci mi tedy budou na Zemi světélkovat žlutě.

Konec konců charitě zůstali věrní ti, kdo mě odmítli. Jenže jich bylo opravdu málo. Pefridu bylo rozhodně ve všech směrech

výhodnější. Nepožadoval jsem poplatek za noc a ani jsem se nezmínil o nutnosti přicházet střízlivý.

Během týdne jsem obkroužil většinu Prahy a konečně nastal čas, kdy jsem se měl podle svého slibu opět objevit u první party, kde jsem začínal. Maringotku měli sice na jiném místě, než jsem jim ji věnoval, ale poznali mě.

„Pojďte k nám pobejt!“ zvali mě hned dovnitř.

„Jestli si chvilku počkáte, dostanete taky ochutnat!“ slíbil mi vousáč.

Nemusel jsem hádat, co to má být. Za maringotkou se nad ohněm na začouzené kovové tyči opékala řádka buřtů, druhý vousáč je občas otočil, aby se rovnoměrně ze všech stran prohřály.

Přijal jsem pozvání a vstoupil. Přidělili mi u stolku místo kolegy, který se jim venku staral o večeři a pak se mi téměř obřadně představili. Ten venku s úplně šedivými vousy byl Pavel. Vousáč, který minule mluvil za všechny ostatní, se jmenoval Ivan a dva mladší, jakž takž oholení, byli Vojta a Zdeněk.

„Zajímaly by mě vaše zkušenosti s novým »domem«,“ projevil jsem jistou zvědavost.

„A chcete ty dobré, nebo ty špatné?“ zeptal se opatrně Ivan. „Máme oboje!“

„Všechny,“ přikývl jsem.

„Tak nejprve ty dobré, je jich míň,“ rozhodl Ivan.

To mě trochu udivilo, ale bude jistě lépe, ať se dozvím všechno, třeba něco z toho půjde vylepšit.

„Dobré je, že se v tom dá bydlet,“ začal Ivan, sotva jsme zasedli. „Je tu fakt sucho a docela teplo. A snadno se to dá přenést jinam, když nás z jednoho místa vyhoděj'.“

To jsem jim ale říkal už v první nabídce, takže to pro mě nebylo nic nového.

„No a teď to špatné,“ pokračoval vousáč Ivan. „Každý dům by měl mít záchod. Pravda je, že v maringotkách také nebývá, ale

přece jen tu chybí. Když chodíme poblíž do křoví, za chvilku je kolem příšerný puch.“

„To by se dalo vyřešit,“ přikývl jsem. Ivanovi kámoši mi připadali upřímní a ani dukingel neprotestoval.

„Už jsme o tom uvažovali,“ souhlasil Ivan. „Jenže i když se přenosný záchod dá sehnat, je ne-li ateisticky, pak jistě nekřesťansky drahý. Ale především, při vypnutí domu by nezmizel a exekutor by po něm skočil jako pes po předhozené kosti. A jestli si myslíte, že by exekutor nezabavoval záchod, tak jste se ještě se žádným nesetkal.“

„Jak to tedy děláte?“ zajímalo mě.

„Přesunuli jsme se blíž k veřejným záchodkům,“ krčil rameny Zdeněk. „Jak byste to řešil vy?“

„Dejme tomu, že řešení znám,“ pokrčil jsem rameny. „Jaké další nevýhody jste našli?“

„Potíž je v tom, že tady v Čechách to všude někomu patří,“ posteskl si Ivan. „Řeknete si – veřejné prostory patří všem. Jenže pak se přihrne nějaká baba z magistrátu hned s policajtem a chce po nás »poplatek ze zabraného veřejného prostoru«. To se ví, nic nedostala, ale aspoň nás donutila zabalit to a přesunout se jinam. Řekli jsme si, přesuneme se tam, kde to překážet nebude a usadili jsme se na paloučku uprostřed kruhového objezdu. Tam by to nikomu vadit nemělo – ale vadilo. Vyhodili nás ze správy silnic, že šoférům překážíme v rozhledu. Je to sice pěkná blbost, ale i oni začali něco kvákat o pokutách, na které zaručeně nemají nárok, protože nic takového žádný zákon nezakazuje. Ale použili na nás vyhlášku o nepovolených bilboardech. A i za ně se platí.“

„Takže se přesouváte z místa na místo podle toho, jak vás kdo vyhodí?“ usmál jsem se.

„Tak nějak,“ posteskl si Ivan. „Další chyby jsou jen o drobném nepohodlí. Například se uvnitř nedá rozdělat oheň, chybí tu komín, takže musíme vařit venku. Dneska to ještě jde, za deště je to horší. Není tu elektrika, svítí sice celý strop a na karty

to bohatě stačí, ale nemůžeme použít ani obyčejnou varnou konvici na čaj. O televizi nemluvím, ale to už by byl fakt hříšný přepych, že?“

„Jinak si na kvalitu domu nestěžujete?“ usmál jsem se.

„Jinak ne,“ kývl Ivan za souhlasného mručení kolegů.

„Dobrá,“ vzdychl jsem si. „Minule jsem vám slíbil, že je to jen na zkoušku a že si přijdu pro zkušenosti. Ty jste mi předali, díky. Ale pak jsem také slíbil, že vám možná něco přidám. Ale to už nebude jen tak, jako tohle.“

„Záleží na tom, kolik by to stálo,“ řekl váhavě Ivan. „Teď sice šetříme za bydlení v útulku, ale moc nemáme.“

„O peníze mi nejde,“ vrtěl jsem hlavou. „Zaplatili jste mi svými zkušenostmi. Zdá se mi, že spokojenost zatím převažuje, ne?“

„Ale to jistě!“ souhlasil rychle Ivan. „Není to poctivý dům, ale proti stanu je to hotový palác! A víte, na pohodlí si každý rychle a rád zvykneme. Mrzelo by nás, kdybyste nám ho teď sebral!“

„To nemám v úmyslu,“ řekl jsem. „Spíš naopak. Ale už vás aspoň napadlo, že tenhle dům... tak nějak nepatří do naší civilizace?“

„No, je to tak trochu technologický zázrak,“ připustil pomalu a opatrně Ivan. „Ale má to i nedostatky, které to znehodnocují. Třeba ten chybějící záchod...“

Mezitím vstoupil do »maringotky« kuchař Pavel. Nesl kovovou tyč se šňůrkou krásně vonících pečených buřtů. Rozdal na stoleček papírové tácky, zřejmě víckrát použité, a na ně buřty spravedlivě rozdělil. Spravedlivé dělení jsem odmítl a řekl jsem, že je nechci urazit, ale vezmu si jen jeden buřt »na chuť«. Hlad nemám a svědomí by mě hryzlo, kdybych je připravil o večeři.

„S tím si starost nedělejte,“ mávl rukou Pavel. „Když máme, dáme. Dal jste nám přece mnohem víc.“

A pak jsme se společně pustili do buřtů. Byly trochu připálené, ale nikomu to nevadilo, ani mně. Kamarádi při jídle seznámili »kuchaře« Pavla s dosavadním průběhem rozhovoru, aby ani on o nic nepřišel.

„To je fakt, chtělo by to komín a záchod," připojil se k výtkám svého kolegy i on. „Je to báječný dům, jen těch pár detailů mu chybí. Nechápu, jak je možné udělat něco tak nádherného s tak děsnými chybami?"

„A napadlo vás, že to nepochází ze Země?" řekl jsem.

„To myslíš vážně?" vytřeštil na mě oči Zdeněk.

„Snad jste se nesčuchnul s ňákými ufóny?" podíval se na mě vousáč Ivan pobaveně.

„S ufóny ne, ale... byl jsem ve světě Brochikea," řekl jsem zasněně. Břochikea – i s tím ráčkovaným »er« se mi opět připomněla. A možná bych se tam mohl opět podívat, mám přece klíče od brány, jenže vrátit se tam jen tak, jako provinilec? Jistě by se mě tam zeptali, čeho jsem mezitím na Zemi dosáhl. A musel bych přiznat, že ničeho...

„Je to jiný svět než náš," pokračoval jsem. „I když se nám tamní lidé hodně podobají. Při mém odchodu mi věnovali na rozloučenou pár darů a tohle je jeden z nich. V takových domech tam bydlí všichni, víte?"

„Ale tím víc mě mrzí ty nedostatky," nedal se strhnout Ivan mým nadšením. „Dům bez záchodu je přece děsivá, přímo katastrofální vada, ne?"

„Není to vada," řekl jsem. „Jen vám chybí ten záchod. Ale to předpokládá udělat další krok. Jinak můžete využít jen základní vybavení a ještě k tomu musíte mít ovladač. Všimli jste si jistě, že já k tomu domu žádný nepotřebuji?"

„Jednou jste ho po mně chtěl!" připomněl mi Ivan.

„Jednou," připustil jsem. „Potřeboval jsem, aby mi do procesu nikdo z vás nezasahoval. Ale já umím víc než to, co je

v ovladači. Například umím změnit tvar i zabarvení stěn a to ještě nevíte, co všechno pefridu dokáže!“

„Jak to ale děláte?“

„Ovládám to vůlí,“ řekl jsem. „Přesněji – říkám tomu telepatie. Ovladač umí vyslat omezené množství povelů, které se pefridu – toho domu – týkají.“

„Pak je to v háji,“ ulevil si Ivan. „My totiž docela určitě telepatii neumíme.“

„Ne tak docela,“ ujistil jsem ho. „Mám schopnost vám telepatii věnovat. Ale to už není tak snadné.“

„Dobrá, co to tedy obnáší?“ zeptal se mě Ivan přímo.

„Musel bych vás trochu pozměnit,“ řekl jsem. „Je to nenápadné, na mně také nic nevidíte...“

„...až na ten divný oděv,“ přerušil mě vousáč.

„To je ale opravdu jen jiný oděv,“ ujistil jsem ho. „Jen tak mezi námi, i ten pochází z Brochikei. A když svolíte s úpravou, dostanete i oblek.“

„Jen tak nám ho dát nemůžete?“

„Mohl bych,“ přikývl jsem. „Ale nejsem sadista.“

To je trochu zarazilo.

„Je snad na tom obleku něco... nebezpečného?“ staral se nejmladší Zdeněk.

„Nebezpečné to není, jen... nepříjemné,“ řekl jsem.

„V jakém smyslu?“

„Znáte všichni pohádku »Sedmero krkavců«?“ usmál jsem se. „Jak ti bratři po kletbě své matky obrostli peřím a změnili se v sedmero krkavců... můj oblek s tím má něco společného. Bez telepatie ho ze sebe nedostanete. Jen si to představte, že v něm budete celý život jako zakletí...“

„A to se to nedá sundat ani... na záchodě?“ třeštil na mě nevěřícně oči Zdeněk.

„No a to je právě to,“ řekl jsem. „Ten oblek se nemusí svlékat třeba rok. Začal jsem ho nosit na Brochikei a to je už

pěkná řádka let. Jen si – telepaticky, jak jinak – občas pozměním zbarvení. Spát chodím v pyžamu...“

...s těmi slovy jsem změnil barvu »ancubu« na světle modrou s obrázky andělíčků, podle vzoru svého pyžamka, jaké jsem nosil kdysi dávno ve školce...

„...dá se to nosit i do společnosti...“

Změnil jsem si oblek tak, aby barvou i střihem věrně napodobil společenský oblek.

„...a mezi vás chodím v džínách...“ a opět jsem změnil barvu i vzorek.

„Ale co ten záchod?“ chtěl vědět Zdeněk.

„Ten prostě nepotřebujete,“ usmál jsem se. „Po celou dobu, co to máte na sobě, nepotřebujete vůbec chodit na záchod. Proto ho tyhle domy nemají. Nepotřebují ho. Je to zkrátka mimozemská technologie, kterou těžko odlišíte od černé magie.“

„No jo, ale...“ zarazil se i Ivan. „Připomíná mi to starý vtip o pojízdných kamnech, ukončený otázkou: »Kam jde ale ten kouř?« Někam to přece musí mizet, ne?“

„Mizí,“ přisvědčil jsem. „Ale to vám těžko vysvětlím. To je totiž tak složitá technologie, že ji bez dvou univerzit od černé magie neodlišíte. Zkrátka – vyzkoušíte si to, až vám to věnuji.“

„To by mě sestakra zajímalo,“ zavrčel Ivan, ale pak se zase obrátil ke mně.

„Dejme tomu. Co ale pro to musíme udělat my?“

„Dát mi svolení k té úpravě,“ vzdychl jsem si.

„Jenom?“ podivili se všichni.

„A pak budete muset podstoupit aspoň krátké školení, jak s mými dary zacházet,“ doplnil jsem. „Je to jako když dostanete nové kolo. Kdo na něm nikdy neseděl, musí se nejprve naučit jezdit. Jinak si při prvním pokusu natluče.“

„To chápu,“ řekl Ivan, „já tedy to svolení dávám.“

„Já taky!“ „My taky!“ ozvali se ostatní.

„Dobrá – každý spolkněte tuhle kuličku," podal jsem každému jednu. „Neumím to rychle jako mimozemšťané, ale připravil jsem si na to tuhle medicínu."

Přece jen váhali, než se odhodlali pilulku spolknout. Byla velká jako tabletka léků, ale budila respekt původem. Pak se ale k tomu všichni čtyři odhodlali.

„Zapijte to!" řekl jsem a ukázal na stolek, kde stálo pět skleniček s oranžovou limonádou. Pátá byla pro mě.

„Bohájo, kde se to tu vzalo?" vyhrkl Pavel a všichni na to vytřeštili oči.

„To já," přiznal jsem. „To se teď také začnete učit!"

Přiťukli jsme si tedy jako o slavnostním přípitku.

»Na tu telepatii!« řekl jsem už telepaticky, když jsme všichni odložili skleničky.

»Proč ale měníte hlas?« zeptal se Pavel, ale podivil se i sám sobě – i on začal používat telepatii, aniž by chtěl.

»Musíte se naučit mluvit normálně jako dřív,« podotkl jsem s úsměvem. »Telepatie působí na lidi nezvykle.«

Školení jsem pak věnoval zbytek večera.

=*=

Vybrat si k rozšiřování mimozemské technologie naše pozemské bezdomovce mělo jednu výhodu. Lidé zahnaní společností do kouta neměli co ztratit a ochotně přivítali každé zlepšení současného stavu. Ti kdo měli ještě nějaký majetek, by se jistě mnohem víc rozmýšleli.

Ostatně – ani všichni bezdomovci to nepřijali. Někteří podlehli podezíravosti a odmítli moji pomoc. Nebylo divu, naše společnost pro ně nic dobrého neudělala. Bylo však mezi nimi i pár těch, co mi před očima jiskřili. Rozmýšlel jsem si, zda jim mám dát telepatii jako všem, ale pak jsem ucouvl. Člověk s telepatií může být nebezpečný, nemusí ji tedy mít všichni. V každé partě postačí aspoň jeden, který všechny ostatní obslouží.

Včas mě ale napadlo, že to zavání diskriminací. Jistě, je to diskriminace, ale kdo se chová špatně, má se většinou lépe než ostatní a to je přece ještě horší. Budu to zkrátka brát jako by tihle lidé neměli čistý trestní rejstřík. Na tom základě není diskriminace tak neobvyklá.

Jenže – jakýpak trestní rejstřík, když přece dosud nic špatného neprovedli? Ale na druhé straně – mohou. Stejně jako u nás nedostane barvoslepý člověk řidičský průkaz. Ačkoliv zatím nic neprovedl, je potenciálně nebezpečný.

Jenže v Austrálii mají nárok na řidičák i barvoslepí. Je k tomu nutná jen malá technická finta. V Austrálii se totiž každá barva na semaforech chová jinak. Zelená svítí, žlutá pomalu bliká, červená bliká rychle. Nejen u aut, ale i na semaforech pro chodce. A lépe to naučíte i slepecké vodící psy, ačkoliv psi jsou barvoslepí všichni. Jakmile světlo na semaforu bliká, zastaví se i pes.

Ano, ale ani v Austrálii neberou barvoslepé na školení pro strojvedoucí, kde jsou požadavky vyšší.

Horší je, že mám **dukingel** na očích jen já. Znamená to, že to mohu rozhodovat jen já. A budu odmítat všechny, kdo se od ostatních liší jen v mých očích, ale nikdo jiný je neodliší. A postižení budou zcela jistě protestovat.

Mám se ale s nimi hádat? Pokrytci by to mohli hnát až k soudům, toho přece nemám zapotřebí! Těm, co mi jiskří, dám zkrátka beze slova vysvětlení neškodnou pilulku bez účinku a budu tvrdit, že to na všechny lidi neúčinkuje.

Je to ale pokrytecké?

Trochu. Ale nutné.

=*=

Těch, kdo dál využívali služeb charity, byla jen hrstka.

Horší bylo přesvědčit většinovou společnost, aby to strpěla. Úředníci se ochotně ujali házení klacků pod nohy. Že by jasnozřivě poznali, jak je to pro ně nebezpečné?

Začalo to vyháněním bezdomovců i s novými domky z parků a jiných veřejných míst. Magistrátní úředníci na ně štvali policii i exekutory, naštěstí bezvýsledně.

Bezdomovci se drželi mého návodu – neprotivit se, pokaždé s úsměvem ustoupit, zrušit pefridu – už na to ani nepotřebovali ovladač – a obnovit si je o kus dál. Pokusy o výběr poplatků hanebně selhaly a při nájezdu exekutorů nechali exekutory i s jejich pochopy jen třeštit oči.

Po zrušení pefridu neměli jeho obyvatelé u sebe zhola nic než divný oblek, který se nedal svléknout ani násilím, jak se ostatně brzy přesvědčili policajti, když bezdomovce zatkli a chtěli jim v cele vnutit erární oděv. **Ancub** neměl žádné knoflíky ani zipy, nedal se rozřezat ani svléknout. Zadržený bezdomovec si ho s úsměvem zbarvil do vzoru erárních vězeňských »tepláků«, ale balíček s vnucovaným oděvem vrátil netknutý.

A co bylo nejhoršího, zadržení bezdomovci odmítali erární stravu. Nevyhlašovali žádné protestní hladovky, ale nedotkli se jídla s tvrzením, že nemají hlad.

Někdy tím vytočili policisty až k nepříčetnosti, ale ani pak neztráceli hlavu. Z jakéhosi neznámého důvodu jim nevadilo, když policisté proti nim použili všechny možné »donucovací prostředky«. **Ancub** neškodně pohltil většinu ran pendrekem, paralyzér vyvolával u zasažených útrpný úsměv, želízka se sice dala nasadit, ale ne na holou kůži a přes ancub vůbec nedřela.

Když ale policisté přitvrdili ještě víc, začaly se teprve dít věci! Součástí mého »školení« byl návod, jak se chovat v případě skutečného ohrožení. Pak už šly žerty stranou.

Když suverénní poručík vytáhl na jednoho zadrženého služební zbraň a začal vyhrožovat, že ho »v sebeobraně« zastřelí a pak bude tvrdit, že byl od něho napadený, dočkal se i toho napadení. Jen trochu jinak, než očekával.

Bezdomovec byl sice připoutaný kovovými »klepety« ke trubce ústředního topení, ale po této vyhrůžce se pouta

rozplynula, zadržený se znenadání obalil stříbřitou blánou jako housenka kokonem, načež »kokon« nečekanou silou prorazil zamřížované okno, vyletěl v oblacích cihelného prachu ze služebny a zmizel v oblacích.

A zkoprnělý poručík za ním jen němě zíral...

A samozřejmě, když se později pokusil uplatnit stejný nátlak proti dalšímu zatčenému, přivolal tím další nutnou opravu venkovní zdi, navíc s váháním statika, zda nebude lepší prasklinami narušenou budovu strhnout.

To už se o incident zajímala i Generální inspekce. Tím se problém zadržovaných bezdomovců posunul na vyšší úroveň, jenže pak vyšlo najevo, že šlo o nevyprovokované a tedy protizákonné vyhrožování zbraní, aniž by předtím došlo k fyzickému »napadení veřejného činitele«. Důkaz dostal státní zástupce v podobě malého DVD, kde byl celý průběh zatčení – včetně toho nejdůležitějšího okamžiku, kdy příslušník Policie začal vyhrožovat zbraní. DVD by se asi dalo zlikvidovat, jenže video se ihned objevilo na síti, odkud si je stáhlo pár stovek zájemců dřív, než Policie dosáhla zcenzurování. Pak už se to šířilo všemi cestami a nedalo se to zastavit.

Příležitosti se rovněž chopila Česká televize a pomocí záběrů opilců, válejících se v parku pod lavičkami, chtěla vyvolat patřičný odpor veřejnosti.

Několik výrostků se krátce po tomto vysílání pokusilo maringotky i s jejich obyvateli zapálit, ale neměli úspěch. Benzín na stěnách neulpěl, sklouzl vždy na zem a materiál maringotek byl zřejmě nehořlavý. Proběhlo to úplně bez povšimnutí Policie i médií a kdyby se video z této »akce« neobjevilo na internetu, úplně by zapadla.

Bohužel se Česká televize nestačila včas dohodnout s konkurenčními stanicemi. Jedna z nich naopak vysílala střízlivý rozhovor s bezdomovcem na pozadí maringotky, který věci uváděl na pravou míru.

Bezdomovci ubytovaní v maringotkách se v opilosti neválejí pod lavičkami v parcích, neboť mají na noc kam jít. V okolí maringotek je čisto a když se přesunují jinam, nezbude po nich ani stopa. Bezdomovci mimo maringotky nevaří, nekouří, nevyhazují odpadky, zkrátka se chovají civilizovaněji než »spořádaní« občané, po nichž na mnoha místech zůstávají odhozené alespoň nedopalky cigaret.

Magistrát hlavního města Prahy vydal novou vyhlášku o poplatcích za zábor veřejného prostoru, podle níž vzniká povinnost zaplatit za celý den už v první minutě záboru. Primátorka to v televizním interview označila za rozhodný krok proti »únikům z platební povinnosti«, které se »na území Prahy v poslední době nezřízeně rozmohly«.

Bezdomovci na to hromadně zareagovali, jak to nikdo nečekal. Ukázalo se, že pefridu mají schopnost vznášet se ve vzduchu jako horkovzdušné balóny. Bezdomovci začali s maringotkami parkovat nad sloupy veřejného pouličního osvětlení, kam je připoutávali poměrně tenkým a očividně nepříliš pevným špagátem. Když někdo z nich potřeboval vystoupit nebo naopak vstoupit, snesla se maringotka níž, ale nedosedla na zem, zůstala viset čtvrt metru nad zemí – a opět se majestátně vznesla. »Zábor veřejného prostoru« tak nevznikl a magistrátní vyhláška se ukázala jako velké plácnutí do vody.

Někdo ovšem musel být uvnitř, aby vznášení řídil, ale to bylo splněno vždycky. Když občas přece jen vystoupili všichni, pak se pefridu prostě rozplynulo.

To už muselo být každému jasné, že maringotky asi nejsou obyčejnými maringotkami a taktéž jejich obyvatelé nebudou obyčejnými bezdomovci.

Chytrému napověz, hloupého trkni...

=*=

Česká televize se rovněž nechtěla vzdát a pokračovala vyvolávat odpor veřejnosti vůči bezdomovcům především

pomocí záběrů, zachycujících páchání výtržností a krádeží v supermarketech.

Konkurenční televize zveřejnila vyjádření neoficiální mluvčí »maringotkových« bezdomovců Lenky Dvořákové, která divákům této televize vysvětlila, že kamarádi bydlící v maringotkách nekradou, neboť k tomu nemají nejmenší důvod. Supermarkety zásadně ignorují a nenavštěvují.

„Kde tedy nakupují jídlo a krabicový alkohol, když ne tam?“ zněla neomalená otázka reportérky.

„Nemáme zapotřebí kupovat,“ usmála se na ni Lenka nevinně. „Měla byste asi vědět, paní redaktorko, že nám magistrát hlavního města obstavil i tu nepatrnou finanční podporu, na jakou máme zákonný nárok, s odůvodněním dluhů za nezaplacené poplatky. Poplatky nám ale účtuje protizákonně, od vydání vyhlášky žádný veřejný prostor nezabíráme a tedy nehodláme platit za něco, co neexistuje. Ale my se bez toho obejdeme. Ať si magistrát strčí naše životní minimum do ***...pííísk!...*** Chci se jen ohradit proti nařčení z krádeží, žebrání a jiné trestné činnosti.“

„No dobře, ale čím se tedy živíte?“ opakovala otázku redaktorka v poněkud jiné, snesitelnější podobě.

„Musím vám prozrazovat všechno?“ usmála se Lenka.

„Bylo by to vhodné, jinak zůstanete v podezření, že si prostředky k životu obstaráváte právě těmi krádežemi!“

„Dobře, když to chcete tak nutně vědět...“ usmála se Lenka mile. „Živí nás mana nebeská, tak jako živila kdysi Mojžíšův národ na poušti.“

„Ale...“ zarazila se reportérka, „to je jakýsi pradávný biblický pojem! Co to má ale skutečně být?“

„Věčný chléb,“ odvětila s úsměvem Lenka. „Kdybyste si dali práci a sledovali některý náš příbytek po delší dobu, zjistili byste, že z nich málokdy vycházíme. Zábavy máme uvnitř dost a potřebu vycházet nemáme. Navíc vám dám návod, jak nás snadno odlišíte podle oděvu.“

„A to je možné?“ podivila se reportérka.

„Jistěže,“ přikývla Lenka. „Všimněte si, že naše oděvy neplandají a nedají se rozepnout. Záběry lidí ve vlajících a rozhalených bundách evidentně neukazují našince. Ale i když má někdo oděv jako my, kdo krade, nepatří k nám. My nemáme zapotřebí krást.“

Ke strávení této informace spotřebovala reportérka pár dlouhých vteřin, ale pak se opět vzpamatovala.

„Ale když nemáte žádné příjmy, jak sama přiznáváte, pak nutně porušujete zákon!“ vyjela na Lenku.

„Jaký zákon, prosím?“ zasmála se jí do očí Lenka.

„Neplatíte televizní a rozhlasové poplatky!“ upřesnila to reportérka. „A to je porušování našich zákonů!“

„Ale tyhle poplatky přece platí jen majitelé televizorů nebo radiopřijímačů!“ vrátila jí útok Lenka. „Žádné takové přístroje nemáme, proč platit za něco, co nepoužíváme?“

„Říkala jste, že máte uvnitř zábavy dost!“

„Máme,“ přikývla Lenka. „Považujete nás za ubožáky, co se nedokáží bavit bez vašich prolhaných bedýnek?“

„Čím se ale bavíte, když ne televizí?“ reportérka se raději tvářila, že poslední Lenčina slova přeslechla.

„Například studiem,“ nadhodila Lenka jednu možnost.

„Ale z čeho, proboha, můžete studovat?“ začínala čím dál tím ohromenější reportérka ztrácet trpělivost.

„Na internetu je dost elektronických knih, které se dají stáhnout a číst úplně bezplatně,“ odvětila Lenka vyhýbavě.

„Pak byste ale měli přístup na internet a zřejmě nevíte, že povinnost placení televizních poplatků mají i majitelé přístrojů schopných přijímat televizní signál po internetu!“

„My ale nemáme přístup na internet!“ usmála se Lenka s milým úsměvem. „Nemůžeme tedy přijímat ani televizní signál. Knihy čteme ze společné databáze.“

„Ale do té databáze je musel dostat někdo, kdo přístup na internet má!“ trvala na svém reportérka.

„Jistě,“ souhlasila s ní Lenka. „Náš sponzor přístup na internet má a televizní poplatky poctivě platí. Ale to přece neznamená, že je musíme platit všichni. My už sdílíme jen tu jednu jedinou databázi.“

„Ale když máte společnou databázi, jak do ní můžete vstupovat bez internetu?“ chytala se reportérka kdejakého stébla. „Vaše... příbytky jsou rozeseté po celé Praze!“

„Máme vlastní síť,“ ujistila ji Lenka. „Nekompatibilní s klasickými wifi a nepropojenou s internetem. Má to i své výhody, nemůže nás nikdo zavirovat ani sledovat. Hackeři ani Policie. A ušetříme i za antiviry.“

„A za co tedy utrácíte?“ napadlo reportérku. „Platíte vy vůbec za něco?“

„To dá rozum, bez peněz do hospody nelez!“ přikývla Lenka. „Když nemáme peníze, logicky za nic neplatíme. Proto nás v žádné hospodě ani supermarketu neuvidíte.“

„Chcete snad říci, že peníze ani nepotřebujete?“

„Bingo!“ odvětila Lenka. „Nepotřebujeme.“

„Ale to přece...“ lapala reportérka po dechu, „to přece narušuje základní principy naší civilizace!“

„Vaše civilizace nás vyvrhla,“ přešla náhle do tvrdého protiútoku Lenka. „Nezáleželo vám na nás, vyvrhli jste nás, proto i nám přestalo záležet na vaší civilizaci.“

„To ale naše civilizace nemůže strpět!“

„Bude muset,“ řekla Lenka.

=*=

Expanze

Kdo má mnoho, zajisté přidáno mu ještě bude.
Kdo má málo, odejmou i to jměníčko mu chudé.
A kdo nemá vůbec nic, na krchov ho rovnou dají!
Právo, lumpe, na život, mají jen ti, kdo něco mají!
Heinrich Heine, Běh světa (v Německu zakázáno)

Komunita bezdomovců je zatím v Čechách jen málo početná a její úplné vyčlenění z civilizace nijak nevadilo. Lidé kolem nich chodili bez povšimnutí, jen v dopravních prostředcích se od nich odtahovali. Je to ale pochopitelné. Kdo nemůže pečovat o svoji hygienu, ten obvykle nevoní.

Když už se takový vyvrženec musí setkat s oficiálním představitelem naší civilizace, musí počítat s tím, že bude vnímán jako přítěž. Jejich diskriminace nikoho nezajímá, nikdo ji neřeší, včetně těch, kdo to mají v popisu práce, jako jsou ombudsman nebo ministr pro lidská práva. Ti se raději věnují mediálně zajímavějším případům, byť velice vzdáleným oficiální náplni jejich práce. Starají se o to, zda Policie zachází dostatečně důstojně s vrahy a s vetřelci, chycenými na našem území.

Bezdomovec, vyhozený lékařem z ordinace, neboť mu »příliš smrděl«, se dostal do vysílání až když přímo před nemocnicí na ulici zemřel a i pak jen jako vítaná kuriozita, ne jako odstrašující případ lékařského hyenismu.

Donedávna bezdomovci platili aspoň nějaké daně, ať už z toho, co dostali formou zákonného životního minima, nebo z toho, co si kde vyžebrali. Při každém nákupu šla do státní pokladny aspoň daň z takzvané »přidané hodnoty«. Když úplně přestali nakupovat zboží a přispívat do státní pokladny, rozpočet to ani nezaznamenal. Jejich příspěvek byl ještě menší než příspěvek velkých podnikatelů, kteří »platí daně« jen v daňových rájích. Ti v Čechách poctivě platí jen daně za benzín, tabák

a alkohol a i to za ně platí obchodníci, kteří se v »daňové optimalizaci« nevyznají.

Do státní kasy však přece jen odvedou mnohem víc.

Celkově by mohla česká společnost nad bezdomovci jen mávnout rukou jako dosud. Nepřispíváte nám? Nemáte z čeho? Aspoň že nespotřebováváte!

Jenže i málokdy přemýšlející reportérce naší komerční televize došlo, že jde o »narušení základních principů naší civilizace«. Většině lidí to jako obvykle proletělo jedním uchem tam a druhým ven, neboť, jak se říká, neměli mezi těma ušima nic, čeho by se myšlenka mohla zachytit.

Ale spoléhat se na to nedalo...

=*=

Pokusy zapálit maringotky samozřejmě skončily, když se vznesly nad lampy pouličního osvětlení, ale nenávist některých lidí k bezdomovcům tím nepřestala.

Odnášeli to ti, kdo odmítli pomocnou ruku a zůstali věrní starému způsobu života. Dá se říci, že si svůj osud vybrali sami, což nijak neomlouvá pachatele násilí.

Nad lampami už dávno nevisely obyčejné maringotky. Jakmile se jejich majitelé naučili ovládat pefridu pomocí telepatie, přišli sice o teď už nepotřebné ovladače, zato se jim otevřely jiné možnosti.

Začala to parta, u které jsem začal. Jednoho krásného dne nad lucernou nevisela maringotka se symbolickými nepohyblivými pneumatikami, ale stříbřitý disk s okénky dokola, neboli klasické UFO. Ovšemže vzbudilo obrovský zájem Pražanů, až to začalo být jeho obyvatelům trapné. Změnili tvar pefridu na dvojitý lichoběžnostěn a přebarvili je na černou barvu.

Místo UFO – obrovská rakev.

Mezitím však móda různých tvarů a zbarvení zasáhla i ostatní »maringotkáře«. Nejčastěji se opakoval právě tvar stříbrného UFO, takže Praha brzy vypadala jako po invazi

mimozemšťanů, jen nad mnoha křižovatkami místo tanků tiše hlídkovaly vznášející se stříbřité disky.

Naštěstí se všechno postupem času okouká a zevšední, jen průvodcům turistů z toho ještě dlouho plynuly nemalé zisky. »Pražská UFO« se stala brzy pověstná nejen v celé Evropě, ale i v Číně a v Japonsku.

Tím by to nejspíš skončilo, kdyby ministryně práce a sociálních věcí nepřišla do vlády s alarmující zprávou.

Osm tisíc důchodců zrušilo bankovní účty, kam jim každého měsíce přicházel důchod od Správy důchodového zabezpečení. Došlo k mimořádné situaci, kdy pětašedesát milionů přišlo zpátky jako nedoručitelné.

Ministr průmyslu vtipně poznamenal, že by věděl, jak takto ušetřené peníze výhodně investovat, ale ministryně by to jistě věděla také, kdyby...

„Vám je zřejmě jedno, co je to za průšvih?“ obořila se na kolegu. „Uvědomujete si to vůbec?“

„Přebytky nás přece nikdy nebolely,“ podotkl ministr průmyslu. „Dejte mi je a já už budu vědět, co s nimi!“

„Takže si to neuvědomujete!“ odsekla mu ministryně. „Nechápete, co se stalo? Vypadlo nám osm tisíc lidí! Osm tisíc lidí manifestačně odmítlo vyzvedávat si důchody, to je přece sabotáž!“

„Jakápak sabotáž?“ usmíval se ministr průmyslu. „Jde přece o nevýdělečné osoby! Jestli ti blázni chtějí kašlat na pomoc státu, nechme je při tom...“

„Jenže těch osm tisíc lidí se nejspíš připojilo k sektě bezdomovců!“ pokračovala ministryně.

„No a?“ zlehčoval to i ministr vnitra. „Těm to naopak ohromně prospělo. Nikdo se nebouří, nedělá výtržnosti, nic od nás nechce... vždyť je to ideální stav!“

„To si jen myslíte," zavrčela ministryně. „Uvědomte si, pánové! Ti lidé samozřejmě přestali nakupovat, ale také platit daně. Kdyby strhli další, bude to průšvih jak hrom!"

„Osm tisíc důchodců nás přece nerozhází!" chlácholil kolegyni i ministr pro vědu a výzkum. „No tak ušetříme! Co je na tom špatného?"

„Víte, jako co mi připadáte?" naštvala se ministryně. „Jako podnikatel, který šetřil na zaměstnancích tím, že je všechny do jednoho vyhodil na dlažbu. Ano, ušetřil. Jenže pak na něho nikdo nepracoval, až se mu zrezivělá továrna sesypala na hlavu jako domeček z karet!"

„Osm tisíc lidí ještě není problém," trval však na svém ministr průmyslu. „Začalo by mě to zajímat až kdyby jich bylo stokrát víc!"

„Jen aby to nebylo brzy!" věštila ministryně.

Netušila, jak obludnou má pravdu.

=*=

Řetězová reakce obvykle začíná nenápadně.

Nejznámější je asi řetězová reakce štěpení atomových jader v atomových bombách, ale existují i řetězové reakce při chemických procesech. Jsou dokonce mnohem častější, neboť na nich závisí chod naší současné civilizace.

Mám na mysli chemické exploze a nejčastější bývají exploze paliva ve válcích spalovacích motorů. Současná pozemská civilizace na nich stojí a padá, bez spalovacích motorů se dnes prostě neobejdeme. Miliony automobilů krát počet válců krát počet obrátek... jímá vás z toho taky občas hrůza?

Řetězová reakce začíná obvykle nenápadně. Spalovací motory zapaluje nenápadná elektrická jiskra. Zažehne jen benzinové páry poblíž jiskřících kontaktů, jenže ty předají oheň dál, až najednou hoří celý obsah válce.

Útlum nastane, až všechno hořlavé palivo shoří. Píst vyfoukne zplodiny do výfuku a do válce se připraví další výbušná

směs. V každém válci motoru se to opakuje pořád dokola a naše civilizace stojí a padá s miliardami malých řetězových reakcí.

Jiným typem řetězové reakce je exploze trhaviny, ani to nemusí být mediálně mnohokrát propraný semtex. Tyto exploze nejsou tak časté, jsou mnohem silnější a jejich výsledkem je nejčastěji destrukce. Žádoucí jsou destrukce skály v lomech, které šetří práci kameníků, méně žádoucí jsou destrukce způsobené teroristy nebo vojáky, u nichž je dnes někdy obtížné poznat, kdo z nich je větší grázl.

Existují i řetězové reakce společenské, mezilidské. I ty můžeme dělit na žádoucí a nežádoucí, ale žádoucích bývá zpravidla méně. Žádoucím příkladem je sbírka na oběti přírodní katastrofy, bohužel častější jsou ty destruktivní – lynče, revoluce, převraty a puče. Nejhorším katalyzátorem řetězových reakcí je jakákoli ideologie nebo nedejbože náboženství a desetkrát hůř, když násilí přímo vyžaduje...

Ve světě je vlastně málo nenásilných ideologií...

Jeden člověk nemůže způsobit řetězovou reakci jinak než tím, že svůj »oheň« předá dalším a umožní jim, aby i oni mohli »zažehnout« další. Nedokázal jsem všechno předat všem, ale to podstatné – telepatii – ano.

Největší problém byl pro mě, že má »medicína« byla zčásti živá a vytvořit život je i na Brochikei nejtěžší. Dalo se to však zařídit a mohl jsem svým učedníkům svěřit úkol rozšiřovat telepatické schopnosti dál. Měli hlavně hledat potřebné kandidáty. V Čechách je nadbytek lidí žijících na hranici bídy, kteří už nemají co ztratit. Někteří mě pořád ještě odmítli, ale velké množství lidí souhlasilo a připojilo se k naší komunitě.

Začali si sami od sebe říkat Bublinové Bratrstvo podle sjednocovacího prvku – bublin pefridu.

Nemuseli se všichni odstěhovat do »bublin«. Mnozí se nedokázali s domy po rodičích rozloučit a zůstávali v nich. Ideologií Bublinového Bratrstva byla naprostá nezávislost na

současné civilizaci. A nebylo to těžké. Zrušit všechna konta, odpojit dům od elektřiny, plynu, vodovodů a jiných sítí, vyhodit nebo věnovat sousedům elektrické spotřebiče, zejména rádia a televizory.

Problémem byly daně z nemovitostí, neboť neplacení by mohlo vést až k exekutorské katastrofě. Bylo třeba, aby děti pomohly rodičům zažehnat to jediné, bohužel velice reálné nebezpečí. Výhodu zde měli důchodci s dospělými a samostatnými dětmi, které neměly svědomí nechat je na holičkách. Obyvatelé bublin měli i zde výhodu největší.

Problémem bylo i zajistit jinou zábavu lidem závislým na televizi. Naštěstí jsme měli knihy. Elektronické, ale i klasické papírové. Zbytečné ničení knih jsme od začátku nazvali barbarstvím a pomoc s úschovou knih byla stejně samozřejmá jako nabídka noclehu, když se někdo vypravil na výlet. Cestování se stalo dalším rozšiřujícím se druhem zábavy. Pefridu bylo přece lepším dopravním prostředkem než automobily, o hromadné dopravě nemluvě.

Samozřejmě bylo možné ubytovat se přímo v něm, byl k tomu jako dělaný, ale cestovatelé využívali svých cest i k seznamování s dalšími členy Bublinového Bratrstva.

Místo aby se uložili k odpočinku v zakotvené bublině pefridu, vyhledávali nejbližší místní bubliny, aby přistáli poblíž a nechali se pozvat k přespání, ovšemže až po delší večerní diskusi.

Pozvat cestovatele do bubliny se považovalo za projev dobrého mravu i když to nebylo nezbytné, neboť přiletěl ve vlastním pefridu.

Nejdůležitější roli hrály brochikejské mobily zvané »fizer«. Model vytvořený pro lidi se podobal hodinkám, každý měl na ruce svůj, ukazoval čas a nahrazoval i mobil. Fizery se nemohly bez poplatků připojit k placeným sítím současných telefonních operátorů, jenže vytvářely vlastní, nezávislou mobilní síť, kde

účastníci místo klasických telefonních čísel používali svá občanská jména. Databáze je vždy správně přesměrovala, jen u jmenovců napoprvé požadovala bližší určení, o koho má vlastně jít.

Ale kromě komunikační funkce zastával fizer i mnoho jiných funkcí. Ačkoliv byl malý, nahradil i velké televizní obrazovky, neboť dokázal promítat obraz na zeď nebo na jakoukoliv vhodnou plochu. Chybělo profesionální zázemí dosavadních televizí, ale to se dalo dohnat. Chtělo to jen sehnat pár nadšenců – a to nebyl problém.

Naštěstí jsem měl doma vlastní počítač a jeho pomocí jsem se snažil členům Bratrstva zprostředkovat kontakt se současnou pozemskou kulturou. Fizery neměly paměť, ale spojovaly se s pozemským givlygebem, jehož paměť jsem se neodvažoval ani odhadnout. Stahoval jsem tam knihy, filmy i televizní pořady a v elektronické podobě jsem je převáděl do naší databáze. Snažil jsem se uchovat v ní co nejvíc uměleckých děl různého druhu.

Pochopitelně jsem si i mezi nimi vybíral. Ne že bych trpěl utkvělou představou, že jedině já mám správný vkus, abych směl určovat, co by se mělo líbit i ostatním. U knih, filmů, obrazů i pořadů jsem se zamýšlel, jak by se na ně dívali Brochikeané. A když mi vyšlo, že by se od »díla« zděšeně odvrátili, bez lítosti jsem je smazal.

V naší pozemské kultuře je množství uměleckých děl, zobrazujících násilí. Pozemské dějiny jsou zkrátka krvavé a nebylo by správné šmahem vyloučit všechno, kde se objeví pohled na krev. Měl jsem na mysli heslo: »Kdo na své chyby zapomíná, opakuje si je«. Zamýšlel jsem se jen nad tím, zda takové dílo násilí přímo neoslavuje.

Z moderních »uměleckých děl« mi jich ovšem mnoho nezůstalo. Asi to byla daň za násilnickou povahu současné »kulturně konzumní« společnosti, které se filmaři dlouho trapně podbízejí.

Krátce po založení Bublinového Bratrstva v době, kdy se tak ani nejmenovalo, začali nadšenci pořádat divadelní představení nahrazující oficiální komerční zábavu. Brzy se ukázala životaschopnost těch představení. Fizer na čele uspokojivě nahradil profesionální kamery a záznamy jsme mohli uchovávat pro ty, kdo představení na místě nestihli.

Když se pak do řad Bublinového Bratrstva dostalo pár desítek příznivců historických bitev a pořídili si záznamy několika pečlivě připravených rekonstrukcí historických událostí, vysloužili si u ostatních členů Bratrstva uznání a získali pro své následující akce i další zájemce. Dalších akcí se účastnilo takové množství účinkujících, že masové bitevní scény předstihly i profesionální filmaře.

Zejména když se mezi ně dostalo několik absolventů FAMU, kteří v Čechách nemohli díky vleklé krizi českého filmového průmyslu sehnat zaměstnání. Nebylo proto ani obtížné získat je do řad Bublinového Bratrstva a hned jim poskytnout možnost pracovat v jejich oboru, na který byli připraveni. Amatérským skupinám hned zkraje dodali své znalosti a drželi poměrně vysoko i jejich úroveň.

Počátky těchto akcí mi unikly, ale když mi je někteří členové Bratrstva doporučili, podíval jsem se na záznamy, abych si je zařadil. Hovořil jsem pak s jejich tvůrci a kladl jim na srdce, aby nikdy nesklouzli k oslavám násilí pro násilí. Rekonstrukce historických událostí měly smysl, ale nechtěl bych, aby se zvrhly v bezduchá jatka.

»Skupiny historických rekonstrukcí« však tvrdily, že jim jde především o historii, ne o válečný sadismus. V tom jsem s nimi souhlasil. Ani oni nakonec nezůstali u válek, ale brzy začali natáčet i jiné žánry.

Bublinové Bratrstvo žilo svůj život...

=*=

Protiúder

Podle ministra průmyslu nepředstavovalo osm tisíc členů Bublinového Bratrstva žádný problém.

Problém podle něho měl být, kdyby jich bylo stokrát víc. Jenže jejich počet se hladce přehoupl přes milionovou hranici a pokračovalo to. Bublinové Bratrstvo spolklo jako malinu nejen část důchodců živořících pod hranicí bídy, kteří neměli co ztratit, ale začalo vysávat impotentní úřady práce. Do Bratrstva hromadně přicházeli nezaměstnaní. A protože se už na pracovní trh nevraceli, nemělo na stav zaměstnanosti vliv ani to, že nabídka volných míst začala převažovat nad strmě klesající poptávkou.

To už se ani ministr průmyslu blahosklonně nesmál. Ve stavebnictví zachraňovali situaci Ukrajinci, jenže začal se projevovat i další rozměr této krize.

Lidé přestávali stavět.

Pořád se našli odvážlivci, ochotní těžce se zadlužit na hypotéce a veškerou svou energii věnovat stavbě vlastního domu, ale ubývalo jich. Kdo dostal na vybranou buďto se svázat hypotékou a pár desítek let nedělat nic jiného než se starat o dluhy a novostavbu, nebo se dát k Bublinovému Bratrstvu a získat sice jen bublinu pefridu, ale s volností od všech dosavadních finančních starostí, nemusel dlouho rozvažovat. Známé heslo »můj dům – můj hrad« dostávalo při střetu s volností Bublinového Bratrstva na frak.

K Bublinovému Bratrstvu utíkali i lidé z nájemných bytů. Zejména v Praze to bylo jednoduché. Stačilo zastavit pod některou bublinou a přátelsky zamávat na obyvatele. Velice často následovalo přátelské pozvání na nezávaznou prohlídku s ukázkou, jak se v bublině žije. Nebylo obtížné to v diskusi porovnat s realitou předražených činžáků.

V Praze i ve městech v okolí, zůstávalo čím dál víc bytů volných. Dosavadní nájemníci se stěhovali do bublin pefridu nejčastěji z důvodů předražených nájmů, ale když už se mezi členy Bublinového Bratrstva dostali, dali často přednost úplné volnosti. V zaměstnání podali výpověď, zrušili konta v bance, vyhodili elektrické spotřebiče a už se k nim nevraceli.

Největší těžkostí byl požadavek vzdát se dosavadního hmotného majetku. Členové Bublinového Bratrstva měli jiné možnosti, avšak většinou příliš nehmotné. V Čechách nebylo snadné vyměnit majetek, často těžce získaný, za něco jiného, podstaty spíš duchovní.

Přesto členů Bublinového Bratrstva přibývalo.

=*=

Přátelská pozvání do bublin však nesla i nebezpečí.

Mnohokrát se při nich ukázalo, že návštěvníky jsou exekutor i s policejním doprovodem. Policista musel být ovšem v civilu, uniformovaný by se do bubliny nedostal. Bublina zavěšená ve vzduchu totiž neměla zvonek, bušit se na ni pěstí nedalo a výzvy policistů k otevření vchodu a zdržení se odporu neměly žádaný účinek. Spíš se dařilo překvapit obyvatele bubliny na zemi, kde je policisté bez velkých cavyků zatýkali a předváděli k výslechům, jenže ani to nemělo potřebné výsledky. Všichni zatčení svorně tvrdili, že bubliny mají skvělé zvukově-izolační vlastnosti, že by v nich nebyl slyšet ani start tryskové stíhačky přímo pod bublinou, takže je pochopitelně příliš snadné úředně policejní výzvy přeslechnout. Dovnitř bublin vidět nebylo, jejich stěny byly zvenčí neprůhledné, takže tvrzení, že si nezvaných hostí nevšimli, vypadalo věrohodně. Vylézt za nimi nahoru na kandelábr byla samozřejmě tak hraběcí až provokační rada, že nikdy ani nezazněla.

Podobně žalostných výsledků však exekutoři dosáhli, i když se dostali až do bubliny. Obyvatelé s nimi obvykle klesli na zem, tam se bublina se vším všudy rozplynula a exekuce byla

bezpředmětná. Policista sice mohl viníky zadržet a předvést na služebnu, ale tím si nikdy nepomohl. Členové Bratrstva se k odporu vyprovokovávat nenechali a když je policisté zadrželi, odcházeli s nimi na stanici, kde ochotně vypovídali, i když nebylo o čem. Jedině když policista překročil pravomoci a začal zadržené ohrožovat na životě nebo na zdraví, použili zadržení protisílu.

Ježe síla bubliny nebyla zanedbatelná a po zadržených zůstávaly v budovách díry jako po Faustovi. Jen jednou se policisté pokusili uplatnit vyhrůžky hluboko ve sklepních místnostech v domnění, že železobetonová budova takový drzý útěk překazí, ale přepočítali se. Zadržený se pomocí bubliny osvobodil s takovou razancí, že budovou otřásl, až v horních patrech padali policisté ze židlí, celá budova se na okamžik naklonila a díra v železobetonu i trhliny ve zdech byly ze všech dosavadních poškození největší.

Při všech těchto případech zadržení vzápětí dodali na příslušný soud video zachycující policistovo protiprávní jednání i se všemi vyhrůžkami. Policisté se tomu snažili zabránit preventivním zabavováním fizerů, aby zadržení neměli čím natáčet, jenže i v těchto případech video vždy na soud dorazilo.

Dalo mi sice práci vytáhnout jim vzpomínky z hlavy a zachytit je v trvanlivější podobě, ale šlo to. Konverze do formátu vhodného pro počítač byla již mnohem snadnější. Tyto nahrávky bylo těžké zpochybňovat, jakkoliv se i o to Policie snažila.

Kopie nahrávek se pravidelně dostávaly i na internet, odkud si je stahoval kdekdo.

Měli jsme zkrátka náskok.

=*=

Měl jsem v těch dobách starostí a práce nad hlavu.

Pro nové členy Bratrstva jsem zpočátku musel pořádat školení v zacházení s novými prostředky. Sešlo se jich pokaždé

aspoň třicet, aby vydali za normální školní třídu, jenže jsme v ní měli samé dospělé. Rozdíl proti žáčkům byl ten, že tihle přímo prahli po všem, co se dozvídali.

Školení dostávali všichni jen jedno. Jakmile se naučili používat telepatii, odkázal jsem je na záznamy »kursů pro pokročilé«, ze kterých se už mohli učit sami. Bylo nutné je naučit jen základům telepatie. Časem jsem vyškolil další školitele, abych na to nebyl sám, a ti to po mně převzali.

Horší je, že se nám do Bratrstva občas pokoušeli vetřít policejní agenti, vyslaní mezi nás právě s tímto úkolem.

Právě proto jsem si vyhradil první seznámení nováčků s Bratrstvem pro sebe. Dukingel jsem měl na očích jen já a byla to jedna z mála věcí, které jsem nemohl nikomu svěřit. Už na Brochikei mi řekli, že znát smýšlení jiných je příliš zneužitelné a proto to dávají jen neradi. Na druhé straně vyhodnotili, že to budu na Zemi potřebovat, takže jsem to přece jen dostal. Nesměl jsem však dopustit, aby se ty možnosti dostaly k vlkům v beránčích kůžích.

Dar telepatie jsem proto dával jen já sám.

Měl jsem připravené dva druhy »pilulek telepatie«. Pravé dostávala většina nováčků, ale když jsem mezi nimi objevil lidi sršící všemi barvami, dostávali jen neúčinnou napodobeninu. Postiženým jsme tvrdili, že »to neúčinkuje na všechny stejně« a oni sami »mají zkrátka smůlu«. Vzali jsme je mezi sebe, ale zůstali odkázaní na pomoc ostatních a sami nemohli nic. Bez telepatie nemohli uvnitř bublin používat ani fizer, i když ho, jako všichni, dostali.

Když pak někteří fizer slavnostně přinesli svým šéfům jako cennou kořist, byla jim k ničemu. Bez telepatie to byly opravdu jen hodinky. Ukazovaly, ale víc z nich nikdo nic nevytáhl. A když je později v armádních laboratořích rozebrali, přestaly ukazovat i jako hodinky a zbyla z nich jen nepříliš povedená ozdoba.

Věděl jsem však, že se nevzdají.

=*=

Přijmout do Bratrstva pár tisíc bezdomovců nebyl pro mě žádný problém. Horší bylo přijmout milion důchodců. Všechny jsem chtěl vidět, než dostanou pilulku telepatie, protože to už se nedalo vrátit a nechtěl jsem, aby se mezi Bratrstvo dostali podrazáci a policejní agenti. Neměl jsem ale čas jednoho po druhém objíždět, proto museli přijít oni za mnou. Jinak to prostě nešlo. Pilulky jsem nedal z ruky, ačkoliv mě kamarádi přemlouvali, že to za mě vezmou.

Trval jsem na tom, že to tak musí být a basta! První čtveřici, která mi nejvíc pomáhala, jsem naznačil, že jsem dal mimozemšťanům slib dávat telepatii lidem zásadně jen jednotlivě. Mimozemšťané si to přejí a já se jim protivit nebudu, aby nám výrobu »pilulek telepatie« nezarazili.

Výsledkem bylo, že mi členové Bratrstva vozili své známé po stovkách a udělali pro ně z pefridu velkou halu jako čekárnu. Když chcete vidět na vlastní oči milion lidí a nemůžete na tom ztratit mládí, máte na každého opravdu jen pár vteřin. Naštěstí jsem víc nepotřeboval, stihnout se to dalo. Ale u deseti milionů lidí to bude problém a celé lidstvo je prostě nad mé síly.

V Čechách ale probíhá jen pokus. Kdyby se osvědčil, jistě by se našlo nějaké řešení. Snad bych mohl doporučit mimozemšťanům někoho, komu by mohli svěřit dukingel na očích i s předáváním telepatie.

Zatím jsem ale na to byl sám...

=*=

V té době jsme založili Koordinační středisko k řešení mimořádných událostí. Lidé, na které nespravedlivě udeří státní moc, bývají příliš často vyvedení z míry. To přece nemůže být pravda, bývá jejich nejčastější myšlenka, jako kdyby nevěděli o případech nespravedlivého použití státní moci proti jiným, stejně nevinným.

V lidech je příliš hluboce zakořeněno anglické úsloví »Honesty is the best policy« a blízké české »S poctivostí nejdál dojdeš«. Dějiny justice však přetékají justičními omyly a dokonce i justičními vraždami a spoléhat se na to, že stačí být »poctivý« a už proto se mi nemůže nic stát, je přinejmenším naivní.

Koordinační středisko jsme proto vytvořili právě včas.

Nevzniklo volbami, prostě se na něm dohodla skupina členů Bratrstva, které nebylo lhostejné, co všechno proti nám státní moc chystá. Ani jsem se nedivil, že mezi nimi byli moji známí Pavel, Ivan, Zdeněk a Vojta, se kterými jsem v Čechách začínal. A pak jsem se ani nesměl divit, že mě velkou většinou zvolili předsedou.

Měl jsem mezi členy několik neformálních privilegií. Jako jediný jsem měl na očích **dukingel** a mohl jsem proto odhalovat pokrytce a poťouchlíky, kteří se mezi nás chtěli vetřít buď přímo s úkolem od Policie, nebo je vedla často až jiskřivě fialová škodolibost. A bohužel, jen já jsem ji viděl v podobě fialového jiskření. Také proto jsem nedal z ruky krabičku s dvojí náplní – v jednom oddílu pilulky telepatie, ve druhém neškodné napodobeniny.

Ale hlavní důvod, proč jsem dostal důvěru ostatních, bylo dlouholeté školení ve světě Brochikea. Když si totiž nikdo nevěděl rady, mě často napadlo něco, o čem žádný člen Bratrstva dosud ani netušil.

Zařídili jsme si cosi jako pohotovost a naučili ostatní, aby se v nouzi obraceli pro rady na nás.

Koordinační středisko bylo zkrátka potřebné.

=*=

Tou dobou jsem se trochu nepohodl s rodiči, zejména s otcem. Necítil jsem na té roztržce vinu, ale nemohl jsem mu tentokrát ustoupit. Káral mě, že v Čechách připravuji rebelii, měl bych toho nechat a najít si pořádnou práci, aby mě nemuseli s mámou živit.

Což byla rána vedle. Od svého návratu jsem naopak já živil je. Převzal jsem veškerou starost o jídlo a staral jsem se o ně podle mého soudu příkladně.

Faktem je, že máma občas vařila, ale jen proto, abych mohl její kreace ukládat jako vzory do kuchařské databáze – přesněji do paměti pozemského givlygebu, odkud jsme je všichni používali. Ani máma nemusela vařit jedno jídlo dvakrát po sobě. Nač se párat s vařením? Givlygeb každý požadavek splnil ve zlomku vteřiny. Mámina jídla pomalu zaplňovala seznam českých jídel, která si mohl poručit každý, kdo se telepaticky spojil s givlygebem. Vyhověl jsem vždycky i tátovi, kdykoliv vyslovil své přání ohledně jídelníčku.

Občas jsem sáhl i do archivu, odkud jsem vybíral jídla Brochikeanů. Nejčastěji mimozemské ovoce, ale i hotová jídla. Zpočátku jsem je vydával za čínské speciality, byla pro nás stejně exotická, ale jednou jsem omylem požádal o pečené »falénte«, které jsem si včas pořádně neprohlédl a až při porcování jsem zjistil, že má osm nožiček jako nějaká obrovská housenka. Nebyl to hmyz, ale obratlovec, jenže na Zemi se prokazatelně nic takového nevyskytuje, takže legenda o čínských specialitách vzala za své.

Rodiče však o mé mimozemské praxi věděli a dali se dokonce přemluvit i k ochutnání exotických pochoutek. Věděli i o mimozemském původu givlygebu a neměli tedy nejmenší důvod říkat, že mě oni dva živí.

Pravdou ale je, že jsem si žádnou práci nehledal.

Ne že by nebyla spousta poctivých zaměstnání, ale já jsem se po odmrštění kolegy archeology rozhodl věnovat bezdomovcům a později Bublinovému Bratrstvu. Testovat lidi jsem mohl jen já a měl jsem s tím plno práce, jenže ta nebyla ohodnocená penězi. Což bych ani nechtěl. Když na mě tedy otec naléhal, abych si našel klasické zaměstnání, i kdyby to mělo být něco podřadného, pozval jsem oba do Bublinového Bratrstva.

A jak se dalo čekat, narazil jsem. Rodiče odmítli vzdát se staré civilizace, neboli jak se říká diplomaticky – »obě strany sporu setrvaly na svých stanoviscích« a skončilo to tím, že mě otec poslal, ať si tedy jdu za nimi.

Zvedl jsem se a odešel.

=*=

Nenastěhoval jsem se k Bublinovému Bratrstvu hned. Nejprve jsem se musel postarat, jak všem zprostředkovat dosavadní přístup na internet. Dokud jsem měl soukromý počítač, sloužil jsem Bratrstvu i jako »styčný důstojník«. Po mém odchodu od rodičů jsem využil přízně jednoho počítačového nadšence Oldy, který se k Bratrstvu přidal jen částečně. Jako student bydlel u rodičů, proto se s naší civilizací úplně nerozešel. Tvrdil, že se po ukončení studia zařadí k Bratrstvu naplno, zatím však bydlel »normálně«, neboli »postaru«, chodil na přednášky i do divadla, jenže si bral s sebou fizer a průběh představení nahrával – zatím jen do archivu. Nabádal jsem ho, aby zaznamenával díla, která neoslavují válku a násilí.

Většina členů Bratrstva měla spoustu volného času. Vyvržení se měli lépe než kdykoliv předtím, dokonce lépe než zbytek národa. O hygienu se jim staraly obleky ancub, nemuseli chodit do práce, nestarali se o to, co budou jíst a kde budou spát. Všechno potřebné měli přímo v bublině. Málokdo se však spokojil s hraním karet, ta zábava rychle omrzela. Studium bylo zajímavé jen pro některé, pro jiné ne. Někteří se začali zabývat tím, co dřív měli jako hobby. Zajímavým koníčkem se stal úklid zanedbaných parků. Kupodivu se rozšířil, i když je všichni uklízeli bezplatně, čistě jen pro pocit dobře odvedené práce. Vzniklo několik kapel, jiní začali malovat obrazy.

Já jsem všechen volný čas věnoval přijímání nováčků.

To za mě nikdo udělat nemohl. Pořizováním databáze umění jsem pověřil Oldovy studentské kamarády. Rozdělili si, co

kdo udělá, aby zbytečně nedělali totéž, a pokračovali v tom, co jsem začal ještě u mých rodičů.

Tvrdil jsem jim, že jejich práce bude pro české umění opravdu klíčová. Co pečlivě zdokumentují, to se zachová, co ne – to časem zmizí »v propadlišti dějin«. V Egyptě to rozkrádali překupníci starožitností, ale ani v Čechách není jisté, co všechno zmizí...

Budou tedy zachraňovat...

=*=

Bublinové Bratrstvo nemělo televizory.

Mezi jeho členy bylo ale několik desítek lidí, kteří se od původní civilizace úplně neodloučili. Většinou to bylo způsobené ohledy na své nejbližší, kteří se nechtěli vzdát civilizačního komfortu za žádnou cenu. Žertem jim říkali »půlbratři« ale protože měli přístup k oficiálním zprávám, mohli předcházet nepříjemným překvapením.

Příkladem byl návrh nové daně, vymyšlené zřejmě právě proti Bublinovému Bratrstvu. Zákonodárci si údajně vzali inspiraci z britské ministerské předsedkyně Margaret Tchatcherové, která téměř stejnou daň navrhla v době své vlády v Británii. Zřejmě si však nevšimli, že její »rovná daň z hlavy«, stejná pro milionáře i pro bezdomovce, stála Margaretu premiérské křeslo, neboť se proti ní jako jeden muž zvedla celá Británie.

Britové jí to nikdy neodpustili a když později zemřela a v Parlamentu na ni pronášeli oslavné projevy, národ po ulicích bujaře tančil za zvuků písně »Witch is dead!« neboli »Čarodějnice zhebla!«.

Pro Brity tak zůstala starou čarodějnicí i po smrti.

V Čechách ale zůstala Margatera modlou, na kterou se nikdo nesměl křivě podívat. Národ viděl podle televizních komentátorů »rovnou daň z hlavy« jako správnou. Všichni

občané – úspěšný podnikatel jako samoživitelka – přece mají platit stejnou částku! Jen to je důstojné a spravedlivé!

Pro Bublinové Bratrstvo by byla likvidační jakákoliv daň a to byl zřejmě hlavní důvod pro její zavádění. Divné bylo už to, že ji nenavrhl ministr financí, ale ministryně práce a sociálních věcí, která by měla proti té asociálnosti protestovat jako první! Ta baba ministerská bohužel jako první – a kdoví, jestli ne jediná – pochopila, že Bublinové Bratrstvo je vlastně tvrdý útok vyvržených na systém, který je vyvrhl. Jenže ani ona nepochopila, že to pouhou jednou daní nezarazí. A také, že by mohla dopadnout stejně jako Margareta Tchatcherová.

Nebo ještě hůř.

=*=

Když protestuje dvacet lidí, vláda je ignoruje.

Když je protestujících tisíc, vláda je může ignorovat, ale spíš na ně pošle policejní těžkooděnce a rozpráší je.

Když je protestujících třicet tisíc, vláda proti nim také postaví těžkooděnce, ale snaží se s nimi vyjednávat. Když se ale protestů účastní půl milionu lidí a především, když přitom úplně vyřadí těžkooděnce – pak vláda padne.

Žádná politická síla v Čechách nedokázala postavit do protestní demonstrace milion lidí. Komunistická strana se kdysi holedbala milionem členů, ale když šlo do tuhého, postavilo se za ni pár tisíc »lidových milicionářů« a i to byli většinou staří pánové, pro které byly »Lidové milice« spíš příležitostí přivydělat si na tučných náhradách mzdy za absolvovaná cvičení.

Daň z hlavy je pro milionáře spropitné, ale pro chudší může být i likvidační. Když Bublinové Bratrstvo ohlásilo, že je nutné protestovat a zabránit přijetí této asociálnosti, přišel milion demonstrantů, většinou důchodců. Nevešli se ani na Letnou. Drtivá většina měla na sobě bíle zbarvené ancuby Bublinového Bratrstva a na rukou fizery, které jim zprostředkovaly projevy na prastaré tribuně.

Policejní těžkooděnce dav vytlačil do postranních ulic, některé zahnal na útěk, jiné úplně rozprášil. Ukázalo se, že těžkooděnci Bublinového Bratrstva jsou lépe vybaveni než ti policejní. Těžkooděnec Bratrstva byl běžný člen v hnědé kožešině, jenže obalený bublinou a ukotvený do vozovky.

Tonfy, obušky, pepřové spreje, slzný plyn, ani střelné zbraně nestačily na Xeslmenovo silové pole, nehnul s ním ani policejní obrněný transportér, který se pokusil najet do hradby lidí – jako kdyby narazil do zdi. Linie těžkooděnců Bratrstva nepropustně přehradily ulice a když se opřeli do obrněných vozidel, odtlačili je.

V několika ulicích těžkooděnci Bublinového Bratrstva naznačili pokus o obklíčení těžkooděnců Policie. Pravidla známé hry »Go« říkají, že obklíčená armáda je mrtvá, ale policisté, i kdyby tu hru neznali, čistě vlastním rozumem včas pochopili oč jde, nečekali až je Bratrstvo obklíčí a dali se rychle na ústup. Někde ještě spořádaný, jinde už panický, prchali jako křižáci před husity.

Nezáviděníhodnou úlohu měli i policejní provokatéři a příslušníci v civilu. Pozdě zjistili, že demonstranti mají na sobě uniformy a že dokáží cizí elementy odhalit.

Zpočátku to vypadalo, že mají na sobě uniformu jen těžkooděnci Bublinového Bratrstva – ty medvědí kožichy vyhlížely opravdu nebezpečně. Pak se ale ukázalo, že se na povel dokáží přebarvit všichni.

Armáda starověkého Říma deptala psychiku nepřátel rytmickým bušením zbraní o štíty a o zbroj. Cinkot zbraní dával nepřátelům jasně najevo, co je vbrzku čeká.

Bratrstvo předvedlo na Letné stejně synchronizovanou změnu barev. Bílý dav se na povel daný z tribuny změnil na žlutý, pak zelený, modrý i fialový. Při každé barevné kreaci vynikali v davu jako šedé sovy mezi papoušky tajní policisté a provokatéři.

Demonstranti je nechávali na pokoji, jen si před nimi odplivovali. Nemohli jim ale dát zřetelněji na vědomí, co si o nich myslí. Byl to výraz pohrdání, ne strachu.

Zatímco milion lidí na Letné zpíval – nejen hymnu, ale i písně Karla Kryla a též husitský chorál ***Kdož sú Boží bojovníci***, delegace se odebrala vyjednávat do Parlamentu. Tvořilo ji kolem statisíce lidí, takže se nedivili, když našli budovu Parlamentu prázdnou. Poslanci včas práskli do bot a zmizeli po anglicku. Delegace se proto obrátila na Hrad, kde ji chtě nechtě vyslechl prezident, který pak veřejně vyhlásil předčasné volby do Českého Parlamentu, který se během schůze stal neusnášeníschopný.

O daních už se ani nemluvilo.

=*=

Po převratu

Dalo by se čekat, že se po úspěšném převratu nahrnou do funkcí a tím ke korytům nové tváře, jak to při takových příležitostech zákonitě bývá. Nestalo se to však. Členové Bublinového Bratrstva se do funkcí nehrnuli. Za Bratrstvo jenom kandidovali do Parlamentu, kde to vypadalo jako po řádění hurikánu.

Dosavadní zavedené politické strany, pokud se vůbec do Parlamentu protlačily, tam měly ušlápnutou menšinu. I když se ihned spojily bez ohledu na dosavadní názorové rozdíly, jejich čtvrtina byla příliš slabá proti drtivé převaze Bublinového Bratrstva, které se okamžitě pustilo do změn. Mělo k tomu ústavní většinu a válcovalo opozici ve všech bodech, které navrhlo.

Kupodivu se jeho členové nesoustředili na rozkrádání, jako všichni dosavadní vítězové voleb, ať byli z kterékoliv partaje, ale i tak bylo jejich působení důrazné a opoziční nářky svědčily o tom, jak to ťalo do živého.

Bublinové Bratrstvo začalo přepracováním ústavy, ze které úplně zmizel Senát, Ústavní soud a několik dalších, podle Bratrstva zbytečných institucí. Pozměnili i Listinu základních práv a svobod. Z náboženských svobod zůstal jen zákaz nucení k jakékoliv víře.

Výzvy k násilí, vyřčené na politických i náboženských shromážděních i jen s tichou podporou organizátorů, měly být porušením ústavy a měly vést k rozpuštění organizace, ať by šlo o partaj nebo náboženskou obec.

Jedním z nejzávažnějších zásahů byla zásadní změna vlastnických práv na celém území Čech.

Celá plocha českého území měla být obecní a žádný občan, český ani cizí, nesměl v Čechách vlastnit pozemky ani budovy. Dosavadní vlastníci je od nynějška měli jen bezplatně pronajaté,

ale pronájem končí, když je přestanou využívat, nebo je začnou svévolně nebo z nedbalosti ničit.

Kolem tohoto bodu vznikl největší nářek. Přece není myslitelné sáhnout na svaté soukromé vlastnictví a zásadu, že si každý může se svým majetkem dělat co chce!

Bublinové Bratrstvo však argumentovalo rozkradením a zničením obrovského národního bohatství při privatizaci do rukou neschopných i všeho schopných. Jak nám ničili zahraniční »investoři« řízenou devastací staré i úplně nové podniky. Francouzi dostali téměř zadarmo nejmodernější český cukrovar a místo aby ho s péčí řádného hospodáře spravovali, prostě ho buldozery srovnali se zemí, aby jim nekonkuroval. Totéž se stalo se spoustou domů, zničených vinou nepodařených restitucí. Ano, vrátili jsme ukradené hodnoty, jen aby je dědicové původních vlastníků zničili. V Čechách byla spousta afér se squattery, kteří chátrající domy obsadili a Policie je vyhnala, aby domy dál nerušeně chátraly. Ukázala se jen lživost hesla, že »soukromník se o svůj majetek stará vždy lépe než stát«.

Toto zestátnění se však tolik neprojevilo. Opozice sice věštila katastrofu jako za komunistického »Únoru 1948«, jenže tentokrát to bylo jiné. Zemědělci měli jistotu, že jim půdu nikdo bezdůvodně neodebere, dokud ji budou užívat. Nemohli ji jen libovolně prodávat a už vůbec ne cizincům. Z lesů zmizely cedule se zákazem vstupu, veřejné plochy zůstaly veřejné. Pronájem byl bezplatný, výnosy z polí se nezměnily. O majetek mohl přijít jen kdo se o něj nestará, ani tím nikoho nepověří. Zloději to snazší neměli, neboť se na ně vztahovalo i ustanovení o bezdůvodném ničení.

Největší řev opozice ale zazněl s reformou justice.

Při posledním »demokratickém« převratu získala naše justice po vzoru jiných absolutní nezávislost. Ukázalo se, že to byla krutá chyba. Soudci přestali být závislí nejen na příkazech z partají, ale i na zdravém rozumu a dokonce i na zákonech. A to

určitě správné nebylo. Justice se stala nezávislou hydrou. I když rozhodla, že označení »justiční mafie« je pro ni urážlivé a tedy trestné, chovala se přesně podle mafiánských pravidel.

I argument, že soudci musí být dobře placeni, aby byli nepodplatitelní, se ukázal scestný. Vedl jen k tomu, že si soudci pro sebe vysoudili vysoké platy, ale tím hranici své podplatitelnosti jen mírně zvedli. Podplatit je nebylo ani teď nemožné, jen se to omezilo na opravdu velké žraloky, pro které justice nebyla hrozbou ani předtím.

Jak správně řekl známý americký gangster Al Capone: „Úplatek není věcí cti, ale pouze výše sumy."

Bratrstvo přiznalo soudcům pouze mírně nadprůměrný plat státních zaměstnanců a navíc přijalo zákon, že soudci musí za porušení zákonů pykat. Argument pro tento zákon byl, že soudci dosud porušovali zákony beztrestně. Každé druhé odvolací řízení končilo rozsudkem vyššího soudu, že »Soud nižšího stupně porušil zákon«, ale místo postihu se kauza vrátila soudci, který zákon opět lhostejně porušil. Tato praxe, jako vystřižená z Kroniky města Kocourkova, byla tak běžná, že se nad ní už ani nikdo nepozastavoval – a nejméně ze všech novináři, kteří by zbystřit měli. Soudci si dál stěžovali na přepracovanost, žádali soudní asistenty a ještě vyšší platy a spory se vlekly léta.

Jen pro prvních deset let měla platit výjimka, kdy dvě porušení zákona nepovedou ke konci soudcovské kariéry, ale jen k pokutě ve výši tří měsíčních platů. Současně však začalo platit, že soudce odsouzený odvolacím soudem pro třetí vědomé porušení zákona již nemá čistý trestní rejstřík a nesmí být proto nejen soudcem, ale ani advokátem.

Soudci samozřejmě protestovali. Podle nich se často nedá rozhodnout a neporušit přitom zákon, neboť v našem právním systému je příliš konfliktů, kdy jeden zákon žádá pravý opak toho, co druhý. Doposud si to ale vysvětlovali tak, že rozsudek závisí na jejich benevolenci, který z obou zákonů v odůvodnění

použijí. Konfliktních zákonů bylo čím dál víc, přibývaly jako houby po dešti a soudcům tuto libovůli umožňovaly.

Bublinové Bratrstvo však k tomu suše poznamenalo: při zjištění konfliktních zákonů musí soudce bezodkladně poslat do Parlamentu zprávu s popisem konfliktu zákonů a kauzu odložit do vyřešení Parlamentem. To mělo vést k rychlému odstranění vadných zákonů a tím k obnovení právních jistot občanů. Bublinové Bratrstvo zavěsilo nad soudce Damoklův meč – buď budou soudit spravedlivě, nebo odejdou. Třetí cesta neexistuje.

Změn bylo poměrně dost. Největší se týkala volebního systému. Bublinové Bratrstvo zavedlo odvolatelnost nejen poslanců, ale všech volených funkcí včetně prezidenta. Na druhé straně zrušila volební období. Každý politik může zůstat ve funkci libovolně dlouho, má-li dostatek voličů. Až ho jiný kandidát předstihne, nahradí ho.

Měl by to být konec kampaňovitého charakteru voleb, který vede politiky k nereálným slibotočům a umožňuje jim po zvolení na voliče kašlat. Další pravidlo volebního systému totiž říkalo, že žádný zákon neplatí, pokud se ve stanovené lhůtě, obvykle měsíční, sníží počet poslanců hlasujících pro jeho přijetí.

Znamenalo to, že poslanci už nesmí hlasovat proti vůli voličů. Silácká prohlášení těch dřívějších, že přece nejsou populisté a musí občas hlasovat i proti lidem, znamenala teď rychlé naplnění hesla »Pýcha předchází pád«.

Změn bylo víc, ale protestovali proti nim jen postižení a politici. Bylo jich však příliš málo. Bublinové Bratrstvo ohlásilo platnost nového systému za dva měsíce, takže si bylo zřejmě vlastními voliči jisté.

Alea iacta est – kostky jsou vrženy...

=*=

Přemlouvali mě, abych kandidoval na prezidenta, ale odmítl jsem. Prezident zemi reprezentuje a já jsem chtěl pro Čechy spíš něco dělat. Neodmítl jsem volbu předsedy Koordinačního

střediska pro řešení mimořádných událostí, ale prezidentem jsem být nechtěl.

Nikdo mě pořád nemohl nahradit při náboru nováčků do Bratrstva. Bylo jich teď méně, ale přicházeli stále.

K nesmírnému údivu dosavadních politiků pověřilo Bublinové Bratrstvo sestavením vlády nejsilnější opoziční stranu nebo její koalici. Neměli jsme zájem o ministerská koryta, ale vyhradili jsme si, že vláda se bude Parlamentu zodpovídat. S tím souviselo i to, že nesmí uzavírat za zády Parlamentu mezistátní smlouvy a už vůbec ne tajné nebo s tajnými dodatky, ani když na nich protistrana trvá.

Ministerstvo obrany dostalo současně za úkol starat se pouze o obranu vlastního území, nanejvýš o pomoc našim smluvním spojencům, ale jen při napadení na jejich území. Armáda dostala zkrátka zákaz útočných i trestných výprav a Česká republika se měla stát oázou míru ve světě, kde jsou útočné války a vraždy na objednávku vykládány jako »obrana národních zájmů« a agresor je hrdinou.

My válčit nebudeme.

=*=

Začít s bezdomovci byl asi nejlepší tah, jaký mě mohl napadnout. Tito lidé byli poslední, kdo mohl lpět na svém starém světě a majetku. Tím, že neměli oč přijít, vnímali lépe než jiní možnosti, které jsem jim nabízel.

Časem přišli pokorně i ti, kdo mě zpočátku posílali do háje a nechtěli se mnou nic mít.

Jak se říká, příklady táhnou. Jejich kolegové, kteří se k Bratrstvu dali, jim mohli ukázat, oč všechno se hloupým odmítnutím připravili. Někteří lidé našli v Bratrstvu nový smysl života. Předtím neměli žádnou budoucnost, teď ale měli možnosti, o jakých se jim nesnilo ani když byli částí staré společnosti.

Bratrstvo nepoháněla honba za penězi. Přesně tak, jak kdysi říkala Lenka reportérce: členové Bratrstva peníze na nic nepotřebují. Daň z hlavy se jim podařilo odvrátit a nic jiného je neohrožovalo. Bubliny pefridu, často v podobě »Pražských UFO«, visely ve vzduchu, Magistrát nemohl vybírat poplatek ani za »zábor veřejného prostranství«.

=*=

Po bezdomovcích jsme se soustředili na důchodce.

Je jich v Čechách kolem tří milionů a nejméně půlka žije v bídě. Politici od nich zřejmě žádný zisk neočekávali a jako se nikdo nestaral o bezdomovce, nestarali se naši »odpovědní« ani o důchodce.

Až na šmejdy, kteří je bez výčitek svědomí okrádali.

Myslím, že tentokrát udělali opravdu fatální chybu.

Důchodci se neradi loučí s mnoha starými předměty, které je obklopují a ke kterým je váže spousta vzpomínek. Proto to s nimi bylo těžší než s bezdomovci. Tak vznikla skupina »půlbratrů«, žijících ve svých starých domcích po předcích, kteří se museli u daní z nemovitosti spoléhat na své odrostlé děti, nebo – a to častěji – neodstřihnout se od důchodů, aby měli na daně.

Hodně jich to řešilo tím, že si z důchodů ponechávali jen částku potřebnou na daně a zbytkem přilepšovali svým dětem. No – budiž, i když čistší by asi bylo, kdyby naopak děti přispívaly svým starým rodičům.

Jenže důchodci ještě nebyli na odpis.

»Pilulka telepatie« totiž neumožňovala pouze používat telepatii k domluvě mezi lidmi, ačkoliv i tam byla velice efektivní, protože bourala jazykové bariéry. Telepatií jsem se mohl od počátku dohovořit s obyvateli Brochikei, aniž bych znal jejich jazyk. Naopak oni na hovory s námi měli skupinu expertů, která se urychleně naučila česky – jenže to bylo jen pár jedinců. Když mi dali telepatii, mohl jsem se domluvit i s ostatními. Teď

bych mohl díky telepatii mluvit s cizinci, kteří neumí ani slovo česky. Rozuměli by mi, i když já jim ne.

Jenže pilulka měla i jiné účinky.

Na Brochikei mě učili, že obnovuje organizmus podle původního vzoru, obsaženého v DNA, kam se hned zkraje sama vpašuje. Umí pak napravovat chyby a dá organizmus do pořádku. U mě se to ještě neprojevilo, ale u důchodců to mělo přímo viditelné účinky.

Dědkové i babky mládli.

Nešlo to tak rychle, jako když se pohádková postava ve filmu proměňuje morfingem, ale rozdíly se daly poznat srovnáním fotografií pořízených již s odstupem měsíce.

A s tím, jak se vraceli do mladšího fyzického stavu, obnovovalo se jim i myšlení, často již zasažené degenerací a nemocemi. Alzheimer i ostatní nemoci mizely jako sníh na slunci. Uzdravení nemocní přestali docházet k lékařům a začali se víc zajímat o dění kolem sebe.

Proti těm mladším měli více zkušeností, takže měli brzy nad mladšími převahu. Mohli by se směle vrátit i na svá dřívější místa do zaměstnání – jenže teď už po tom ani netoužili, nové možnosti byly pro ně lákavější. Naprostá většina u nás získala nový smysl života. Místo původních zaměstnání si nacházeli jiné, zajímavější činnosti.

Mezi členy Bratrstva se nenápadně vyrojilo množství nových umělců. Ti, kdo se dříve hudbě věnovali jen občas, začali ji pěstovat jako hlavní zábavu. Několik skutečných malířů začalo pořádat kurzy malování a vtáhli do svého oboru stovky nových.

V koordinačním středisku jsem řešil nesmělý dotaz sochaře, který by potřeboval nakoupit kámen na sochy, ale bez peněz to nešlo. Co s tím? Na Brochikei sochařství nepěstovali. Vzpomněl jsem si však na jednu jejich starší technologii, spočívající v rezonančním působení silového pole na krystaly, kdy se po překročení prahové úrovně skokově měnila jejich plastičnost

a kámen se dal tvarovat, aniž by se rozsypal. Sochaři pak stačilo prakticky cokoliv – kamení i písek, který si obalil bublinou silového pole a její pomocí sochu tvaroval jako z modelíny. Po vypnutí silového pole kámen ztuhl, vznikla socha pevnější než žulová a přitom vytvarovaná tak jemně, jako by to šlo jen z modelíny. Povrch pak mohl napodobovat leštěnou žulu, mramor, ale i kov a jiné materiály.

Sochař tím byl u vytržení, zejména když se mu dařilo tvarovat kámen přesně podle jeho představ. Nenechal si to ale pro sebe a začal zaučovat další.

České vesnice začaly zdobit skvělé sochy...

=*=

Ačkoliv Bublinové Bratrstvo získalo dostatečnou moc nad Parlamentem, nevyužilo ji do poslední možnosti.

Kdysi platilo nepsané pravidlo, že vítězná partaj nebo koalice získá křeslo ministerského předsedy a s ním právo sestavit vládu, kdežto opozice funkci předsedy Sněmovny. Ostatní funkce se rozdělí tak, aby vítězi zůstaly ty silnější, ale aby se dostalo i na opozici.

Pravicové strany však po svém vítězství prohlásily, že »Vítěz bere vše« a všechny důležité funkce obsadily, čímž na opozici nezbylo nic. Ta pravidla byla přece »nepsaná«!

Když potom pravice díky protilidové politice převahu ztratila, vzpomněla si na »nepsaná pravidla« a dožadovala se funkcí, které sama opozici nepřiznala.

Takových podrazů se v politice dějí desítky, menší se ani nepočítají. Bublinové Bratrstvo se zachovalo k opozici nečekaně vstřícně. Prosadilo sice změnu ústavy i zákony, které považovalo za důležité, ale nechalo opozici sestavit vládu – jev v politice opravdu ojedinělý.

Mělo to však háček.

Spolu se změnou vlastnictví budov a pozemků zrušilo Bublinové Bratrstvo daň z nemovitostí. Zdůvodnění bylo prosté.

Dosavadní majitelé přestali být vlastníky, takže by tuto daň měl vlastně platit stát sám sobě, což je nesmysl.

Ministr financí, kterému nevycházel rozpočet, se však pokusil podat novelu, zavádějící platbu za pronájem. Měla být jen ve výši původní daně z nemovitostí, takže ministr neočekával žádný odpor a opravdu, klasické strany novelu jednoznačně podpořily.

Jenže při hlasování byli všichni poslanci za Bublinové Bratrstvo jako jeden muž proti a novelu smetli se stolu.

Vládní opozice – jak krásný protimluv – sice spustila obvyklé lamentace o házení klacků pod nohy, ale míněním poslanců Bratrstva nehnula. Netušila, jak revoluční krok se za zrušením daní z nemovitostí ukrýval?

Pronájem byl téměř totéž co vlastnictví, neumožňoval však prodej nemovitostí cizincům. Jenže jeho bezplatnost uvolnila ruce milionu důchodců, kteří doposud platili daně z nemovitosti, nemohli být plnoprávnými členy Bratrstva a zůstali připoutáni k dosavadnímu peněžnímu systému.

Zrušení daně vedlo k lavinovitému odmítání důchodů. To státní pokladně na jedné straně značně ulehčilo, jenže na druhé straně to znamenalo další pokles obratu vnitřního trhu a s tím spojený nižší výběr daní. Bublinové Bratrstvo však nemohlo ustoupit, podrazilo by totiž důchodce.

A to přece nemohlo...

=*=

Katka

Koordinační středisko k řešení mimořádných událostí je většinu času nečinné, aktivuje se až vznikem události, vyžadující nějaké řešení.

Předseda Koordinačního střediska nesedí na trůně, ani v čele obrovského stolu. Od ostatních přítomných se ničím neodlišuje. Pro mě to znamenalo, že se mohu většinu času věnovat přijímání nováčků.

Vlastně jsem téměř nic jiného nedělal.

Členem Koordinačního střediska se stává kterýkoliv dobrovolník z řad členů Bratrstva. Podmínka členství je tu ovšem nutná. Lidé mimo Bratrstvo nemají možnosti, dané telepatií a spojením s givlygebem, takže by tu nemohli nic dělat. Leda radit, jenže jak chcete radit, když nic neznáte?

Členství v Koordinační radě jsem ponechal otevřené. Koordinační rada nemá pevný počet členů. Dosavadní členové si mohou přivést nováčky a pokud je aspoň trochu zaučí, mohou se stát dalšími členy. Musí samozřejmě znát něco o bublinách pefridu, ne jen to, že se v nich dá bydlet lépe než pod mostem. Dobré je, když se trochu šťourali v seznamech givlygebů, kde se dá ledacos objevit, ne jen aby si denně objednávali vepřo-knedlo-zelo s pivem, které jsem do seznamů vložil já, abych věnoval Čechům jejich oblíbené menu. Ostatně – i to vepřo-knedlo přece uvařila moje maminka podle tátovy chuti, zatímco já jsem občas vytáhl nějakou tu exotiku z Brochikei. Brochikea je starší civilizace než naše a za tu dobu se její seznamy ustálily. Už tam zkrátka nebylo co přidat. Chyběla tam ale tradiční česká jídla a tuto mezeru jsem díky mamince zaplnil.

Ale ani já jsem nemohl znát všechno. Byl jsem proto rád, když se v seznamech givlygebu šťourali i jiní. Stačilo procházet jednotlivými přihrádkami a občas si objednat. K tomu účelu jsem zavedl novou přihrádku »ukazovátek«, kam se dala ukládat

ukazovátka s českými názvy. Ačkoliv některé byly poněkud neobvyklé, zvlášť když měl jejich autor smysl pro humor.

Tak třeba – objednali byste si též »Vynikající ovocnou omáčku s hadími ocásky«? Já jsem při spatření toho názvu zařičel nadšením a hned jsem si to objednal. Vím totiž, že veškeré jídlo pocházející z Brochikei je jedlé a většinou má vynikající chuť i vůni – a to měl i tento pokrm, ačkoliv skutečně na první pohled vypadal, jako kdyby v jedovatě zelené omáčce plavaly šedohnědé hadí ocásky. Bylo to však ovoce, které tvar hadích ocásků jen poměrně úspěšně napodobovalo, ale chutnalo nakysle i s omáčkou, asi jako kdyby všechno bylo z pozemského kiwi – vždyť i to má přece zelenou barvu.

Když jsem se pak zeptal, kdo tuhle položku jídelníčku objevil, abych mu poděkoval, přihlásila se Katka.

Zvídavost jsem ocenil velkou pochvalou »omáčce s hadími ocásky« a všímavosti, kterou projevila.

Na oplátku mě požádala, zda bych jí nemohl vysvětlit Brochikejsný systém škatulkování a »přihrádek«, kterému podle svých slov pořád nerozuměla.

Trochu jsem se zastyděl. Pravda, všechny ty přihrádky byly popsané v brochikejštině, kterou jsem neovládal ani já, ale zřejmě jsem buď zapomněl, nebo jsem málo rozšířil způsob, jak můžeme všechny staré nápisy číst bez znalosti originálního jazyka, v němž byly napsané. Nebylo to ani složité. Stačilo vydat telepatický příkaz »přečti mi to« – a výsledkem byl srozumitelný telepatický makrojazyk, kterému rozuměl každý. Samozřejmě pokud měl telepatii.

Jenže jsem si nějak nemohl vzpomenout, komu jsem to už ukazoval. V každém případě jsem to teď mohl rychle napravit a Katce jsem poděkoval, že na tu chybu přišla.

Ukázalo se, že Katka je členkou Koordinačního centra už několik týdnů, jenže se držela v pozadí, takže jsem si jí nevšiml. Vlastně – v poslední době jsme se scházeli jen abychom si řekli,

že se nic neděje a všechno je v pořádku, takže schůzky byly příliš krátké.

Jako předseda Koordinačního centra jsem nemohl být ani poslancem v Parlamentu, my členové jsme nesměli mít jiné závazky, ale poslední dobou byl příliv nováčků menší a občas mi zbyl čas podívat se na návštěvní galerii, abych věděl, o čem poslanci jednají. Právě toho dne jsem se tam chystal – takže jsem Katce nabídl, ať se tam jde podívat se mnou. A docela mě potěšilo, když přikývla. Zřejmě ani ona neměla na práci nic jiného.

Procedura před vstupem do Parlamentu byla jako vždy stejně důkladná, jako zbytečná. Ostraha Parlamentu členy Bratrstva neviděla ráda a pokaždé si na nás řádně smlsla, aby nám ukázala, kdo je tu pánem. Nedokázal jsem jim za žádnou cenu vysvětlit, že oděv ***ancub*** nemá kapsy zevnitř ani zvenčí, takže u sebe nemůžeme nic schovat. Svlékací rentgen, poslední vymoženost zavedená starým obsazením Parlamentu, také nic nezjistil. Oblek **ancub** se jevil pro rentgenové paprsky jako olověná deka – operátor, který si ostatní nahé lidi s gustem prohlížel, na nás neviděl nic. Asi ho to také štvalo, ale co mohl dělat? Neměli jsme u sebe nic kovového, takže detekční rám nepípl a ruční skenery také ani ťuk. Ostraze zbyla poslední možnost kontroly – prošacovat nás rukama, ale to jsem vždycky komentoval jako uspokojování jejich nemravných chtíčů, což je sice vytáčelo, ale na druhé straně, aby mi nedávali zapravdu, raději už moc nezdržovali.

Na galerii jsme se usadili co nejpohodlněji. Byli jsme tu sami, návštěvníků bylo poslední dobou vůbec nějak málo. Poslanci projednávali vládní protikorupční opatření, která se nás nijak netýkala. Naši poslanci měli tedy volno, přesto tu seděli. Nemohli jsme si dovolit neúčast, aby toho nemohla využít vládní opozice. Nejvíce chybělo vládních poslanců. Zřejmě jim bylo fuk, jestli vládní návrh projde či ne. Věděl jsem, že naši se zase zdrží

hlasování a vítězný návrh získá svých povinných pět procent. Dokud poslanci jednali o manipulacích s penězi, měli volnou ruku. Peníze nebyl náš problém, jen nesměli do finančních problémů zatahovat Bratrstvo. Říkali jsme, že nás peníze nezajímají, nepotřebujeme je, nemáme – ale stát je od nás nedostane.

Navenek se zdálo, že je ve Sněmovně klid a ticho, ale to bylo jen zdání. Poslanci Bublinového Bratrstva neustále mezi sebou i s lidmi venku hovořili, jenže to nebylo znát. Jejich rozhovory zajišťovala na blízko telepatie a na dálku fizery, jenže i s těmi jsme hovořili neslyšitelnou telepatií. Sál tedy oživovaly pouze nudné řeči opozičních poslanců, prosazujících vládní návrhy.

Dalším bodem jednání byl exodus lékařů.

Jak se zvyšovaly počty bezdomovců a důchodců, kteří se dali k Bratrstvu, snižoval se objem peněz ve zdravotním pojištění. Dřív potřebovali lékaře nejvíc důchodci, jenže s odchodem k Bratrstvu se odhlašovali a lékaři měli akutní nedostatek pacientů. Někteří se rozhodli řešit to odchodem do lépe placeného zahraničí, jenže se ukázalo, že tam lepší podmínky nezískali, volná místa už obsadili odborníci z migrantů. Po jejich odchodu to však v Čechách zbývající lékaři díky menším počtům pacientů hravě zvládli a návrat lékařů začal být problematický.

Navrhl jsem Katce dát si zatím kafíčko a pár sladkostí jako v kavárně. Ochranka by nás samozřejmě s jídlem na galerii nevpustila a zákaz přinášení byl i na dveřích, jenže – my jsme opravdu nic nepřinášeli. Kdyby byly v nabídce givlygebu zbraně, mohli jsme si objednat na galerii bednu ručních granátů i velkorážný kulomet, naštěstí givlygeb tyto předměty neznal a proto je zásadně nedodával.

Katka přikývla, objednal jsem tedy dva šálky vídeňské kávy a dva talířky zákusků – pěkně půl napůl pozemské i z Brochikei,

rozložili jsme si je po lavici a sledovali, o čem se poslanci dohadují.

»Vážně by mě ani ve snu nenapadlo, že by mě někdo pozval na rande na galerii Poslanecké sněmovny!« usmála se Katka lišácky telepatií, aby to nikdo kromě mě neslyšel.

»Vždyť jsme tu jen protože nás zajímá, o čem jednají poslanci,« řekl jsem trochu udiveně. Vážně mě nenapadlo, že by to mohla chápat jinak. Ale na druhou stranu...

»To není rande?« usmívala se Katka pořád šelmovsky. Nevypadala zklamaně, že jsem nezabral hned na první její pokus, ale ponechala mi čas na vzpamatování.

Nejspíš si věřila, že její návrh neodmítnu.

»Vlastně to není tak špatný nápad« řekl jsem. »Ale na druhé straně, co my dva o sobě víme?«

»To se dá snadno dohonit,« usmívala se pořád.

»Ale to se přece nedá řešit v Poslanecké sněmovně,« trochu jsem se pozastavil nad naším okolím.

»Vsadím se, že se tady řešily i takové věci,« podotkla pobaveně. »Ale co nám brání jít jinam?«

»Třeba smysl pro povinnost!« opáčil jsem, ale už jsem se také zvedal, stejně jako ona.

»Takových je tu většina,« ukázala dolů do sálu. »Nic se nestane, když jich tu bude o dva méně...«

»Kam ale půjdeme?« zeptal jsem se jí nerozhodně.

»Já vím – ty bydlíš u Oldy, že?« řekla.

To o mně věděl skoro každý, ale všiml jsem si, že mi úplně nenápadně začala tykat. Ale nakonec – proč ne?

»Jo, bydlím,« souhlasil jsem. »Mám u něho počítač a přístup na internet.«

»V tom případě vím o lepším místě,« řekla.

Zamířili jsme k východu. Ostraha se na nás podívala divně, zejména na mě. Nikdy jsem tu nebyl tak krátce. Ale co jim je do toho, že?

=*=

Venku Katka vytvořila kolem nás pefridu, vznesli jsme se a zamířili na jih. Řídila ona, já jsem pořád nevěděl, kam vlastně poletíme. Ale neletěli jsme daleko. Pefridu s námi doletělo na kraj jakéhosi lesoparku a zůstalo zaklesnuté ve větvích rozložitého stromu, kde se změnilo v obvyklý disk, zvláštním způsobem zbarvený. Dolů a do stran byly stříbrné stěny neprůhledné, nahoru zůstaly průhledné. Nad námi byla hustá koruna stromu, takže jsme viděli jen listí, ale zdola na nás vidět nebylo.

„Tady bydlím poslední dobou já," řekla s úsměvem.

Pak vytvořila příkazem stoleček a obě sedačky, za letu otočené vedle sebe, obrátila ke stolečku čelem k sobě. Pak se na stolečku objevilo totéž co na galerii Sněmovny. Dva šálky vídeňské kávy a dva talířky zákusků.

„Tady nám nikdo vadit nebude," řekla spiklenecky.

Oba jsme si trochu usrkli kávy a vzali si zákusky, ale nejedli jsme.

„Proč bydlíš tady?" vyzvídal jsem. „Nemáš rodiče?"

„Vyhodili mě," přiznala. „Táta řekl, že přece nebudou podporovat anarchistku a ať si tedy jdu. Tak jsem tady..."

„To jsme dva," přikývl jsem. „Taky na mě táta tlačil, abych si našel nějaké klasické zaměstnání, i kdyby to byla otročina za pár šupů. Odmítl jsem – naštěstí mě vzal Olda k sobě, jinak bych přišel o přístup na internet."

„Nepotřebujeme přece internet," usmála se.

„Většinou ne," souhlasil jsem. „Ale přístup je dobrý, když chceme zdokumentovat, co se dá."

„Ty jsi původně dokumentarista?" zeptala se mě.

„Archeolog," prozradil jsem jí. „A co jsi původně ty?"

„Nejen původně," ujistila mě. „Povolání jsem naštěstí měnit nemusela, v Bratrstvu dělám jako předtím. Jen mám teď odlišné působiště."

„Co vlastně děláš?“ byl jsem vážně zvědavý, jaké má zaměstnání v Bratrstvu, které nikoho nezaměstnává.

„Učitelku,“ usmála se. „Mám jinou školu – bublinu pefridu na Chodově – a jiné děti. Ale učím jako dřív, jen si učivo přizpůsobuji přimícháváním nových poznatků.“

„Takže učitelka?“ usmál jsem se.

„Je nás tam víc a daly jsme dohromady školu,“ tvrdila.

Nezbylo mi než jí to schválit. Škola bude potřebná.

„Hele, říkají, že jsi byl u mimozemšťanů,“ poposedla si trochu blíž, aby jí nic neuniklo. „Je to pravda?“

„Je,“ vzdychl jsem si. „Byl jsem ve světě Brochikea. Něco mě tam naučili a vrátili na Zem. Od té doby to tady šířím. Sama můžeš posoudit, jestli úspěšně nebo ne.“

„A byly tam také nějaké krásné mimozemšťanky?“

„No jistě!“ řekl jsem. „Mimozemšťané se nám lidem docela podobají. Ale mimozemšťanky...“

Nezbylo mi než ji seznámit s odlišnostmi obyvatelek Brochikei proti pozemšťankám.

„A dá se taková... odlišnost... snést?“ zeptala se.

„Jistě,“ přikývl jsem. „Bylo mi srdečně jedno, kdo mě učí, mimozemšťan nebo mimozemšťanka. Byly tam dobré i učitelky. Na profesorku Lubay vzpomínám s úctou.“

„A předtím... v době studií...?“ vyzvídala dál.

„Člověk se má na studiích soustředit na studium,“ řekl jsem. „Dvěma pánům nelze sloužit a i když jsem zaslechl cosi o borcích, kteří zvládli oboje, sám takového neznám. Kdo se v době studií zabouchne, obvykle od nejbližších zkoušek vyletí jako čert z elektriky.“

„Jaký čert?“ zarazila se.

„Ententýky dva špalíky čert vyletěl z elektriky,“ začal jsem deklamovat dětské rozpočítadlo.

Rozesmáli jsme se tomu oba.

A bylo jasné, že od ní jen tak neodejdu...

=*=

Návrat ztraceného syna

Rozhodnutí představit se rodičům asi nepatřilo mezi ty nejšťastnější kroky. Počítal jsem, že tato příležitost pokácí všechny překážky a roztaví ledy, ale zapomněl jsem, že mě i Katku rodiče téměř vyhnali. Nemohlo to mít příchuť triumfálního návratu, když jsme neměli státem uznávané zaměstnání, oba dohromady jsme neměli ani vindru a co horšího, nemínili jsme přijít jako kajícníci. Necítili jsme se totiž jako viníci.

Letěli jsme nejprve k našim. Maminka se při spatření Katky v blankytně modrém ancubu, jemně zvýrazňujícím její postavu, skoro rozplakala, ale táta byl neoblomný.

„Máš zaměstnání?“ vyjel na mě. „Jaký máš plat?“

Nezbylo mi než přiznat, že peníze nepobírám, protože jsem pořád nezaměstnaný. Žiju na volné noze, ale mám se lépe než jindy a nepřišel jsem s prosíkem, aby mě vzali na milost jako kajícníka, ale v černém společenském obleku, jak se sluší a patří, představit rodičům své děvče.

Samozřejmě jsem neměl na sobě klasické kvádro, to zůstalo někde v Egyptě, ale ancub přebarvený jako černý společenský oblek – vpředu jakoby bílá košile a dokonce i modrá kravata. Zřejmě to ale dost nezabíralo.

„A co dělá ta tvoje?“ podíval se táta přísně na Katku.

„Je to učitelka,“ řekl jsem za ni.

„Chceš nám říci, že se od ní necháváš živit?“ vybuchl jako semtex. „Že tě hanba nefackuje! Odjakživa má chlap živit ženu a ne naopak!“

Dukingel nereagoval, táta to tedy myslel upřímně, bez záludností a sobectví. Byl o své pravdě pevně přesvědčený a plísnil mě nejspíš v dobrém úmyslu, aby mě obrátil na správnou cestu. Ovšem tu jeho.

„Katka mě neživí,“ odpálil jsem zamračeně.

„Je učitelka, ale v žádné škole neučí, co?“ hádal dál.

„Učí,“ trval jsem i já na svém. „Je to netradiční škola, ale děti tam chodí a učitelé je učí.“

„A není to náhodou taková ta... rebelská škola?“

„Jestli se ti to líbí, můžeš jí tak říkat,“ připustil jsem. „Na tom není nic špatného.“

„Slyšel jsem o ní v televizi, ale co tam o ní povídali... všechny rebelské školy jsou přísné!“

„Ty ještě naší televizi věříš?“ přerušil jsem ho.

„Kdyby to nebyla pravda, nedávali by o tom pořad!“ trval na svém. „Rebelské školy by měli zavřít i s učiteli, než úplně zkazí všechny děti, co tam chodí!“

„Prosím tě, tati!“ zarazil jsem ho. „Co by tam mohli učit špatného?“

„Viděli jsme to v televizi,“ řekl táta. „Děti tam chodí v uniformách jako v Číně a učí je tam samé komunistické nesmysly jako v Rusku! Vyrostou z nich grázlové!“

„Ale no tak, tati!“ mračil jsem se už doopravdy. „Od kdy zrovna ty věříš televizi?“

Táta mě přece jako malého kluka kdysi varoval, abych nevěřil všemu, co naše hromadně prolhaná média ukazují. Teď že by otočil a věřil jim? To snad ne! Pravda, televize ve škole Bratrstva cosi natáčela, ale nemám čas na kdejaké pitomosti a neviděl jsem to.

„To byl dokumentární pořad!“ pokračoval. „Všechny děti ve stejném červeném munduru! To v Čechách ani za komunistů nebylo! V každé třídě se našla černá ovce, co na pionýrský mundur kašlala! A tady – úplně všechny děti červené, jako by to byl pořad z Maovy Číny! Hanba!“

„A nebyla jejich učitelka taky v červeném?“ zeptala se nesměle Katka. „To by mohla být Zdenka, ta má odjakživa ráda červenou barvu. Děti se rády opičí a přirozeně chtějí vypadat jako

ona. Já mám ráda modrou, na mé hodině jsou zase všechny děti v modrém! Nikdo jim to ale nenařizuje, samy tak chodí!“

„Prosím vás, slečno, nelžete nám! Kdo by jim kupoval na každou hodinu mundur jiné barvy?“ namítl táta.

„To není jiný oblek na každou hodinu,“ snažila se mu to vysvětlit. „Děti si dokáží přebarvit obleky podle vlastní chuti. Podívejte se, jak je to snadné!“

Přišla v blankytně modrém ancubu, ale ten si rázem přebarvila na okrovou žluť. Slušelo jí to také. Naši na ni zůstali civět jako na div světa.

„Skoro lituji, že jsem ten pořad neviděl,“ zavrčel jsem. „To musela být agitka! Vsadím se, že neuvedli jiný záběr než ze Zdenčiny třídy, aby podpořili bláboly o červených uniformách! Ale koukám, národ jim na to pěkně skočil! Když i vy dva...“

„Říkejte si co chcete, uniformy se mi hnusí!“ trval na svém táta. „Televize ukazovala pár záběrů z Letné, z vaší rebelské demonstrace. To ti ale povím, vidět dva tisíce lidí v uniformách, z toho až mrazilo.“

„Dva tisíce?“ podívali jsme se s Katkou na sebe. „Naše televize tvrdila, že tam bylo dva tisíce lidí?“

„Jo, dva tisíce fanatiků!“ potvrdil to táta.

Takže i tentokrát televizáci nezklamali! Pořídit záběry z nějaké vedlejší ulice a tvrdit, že na Letné bylo nanejvýš dva tisíce lidí, to je tedy parádní ukázka manipulace! Jak by ale dva tisíce lidí dokázaly svrhnout vládu? Asi se na to budeme muset podívat! Dosud jsme televizi ignorovali, to ale byla chyba.

„Ukazovali aspoň, jak se tam lidé přebarvovali?“ optal jsem se, ačkoliv jsem již tušil, že naše televize uvedla z milionové demonstrace desetivteřinový záběr do boční ulice a v komentářích to vydávala za »celkový pohled na ubohý shluk ztroskotanců...« Televizní kameramani jsou v tom směru mistři. Když dostali opačné zadání, dokázali z ubohého hloučku politiků a jejich bodyguardů vyčarovat v zastrčené boční ulici ohromnou

demonstraci, vedenou údajně politiky Evropy na podporu neuvěřitelně oplzlého francouzského plátku, vhodného jen k otření bláta z bot.

„Nic takového neukazovali," opáčil táta. „Chceš nám snad tvrdit, že jsi tam byl?"

„Ano, byl jsem tam," řekl jsem. „Ale ne v té ulici. Stál jsem na tribuně, viděl jsem to pěkně na vlastní oči. Nebyly nás tam dva tisíce, ale milion! Milionová demonstrace se jen tak někde nevidí a v Praze vůbec ne! Je trapné, že i ty papouškuješ lži našich médií! A to jsi mě sám kdysi před nimi varoval."

„A tys tam byl?" ani neskrýval překvapení.

„Oba jsme tam byli," ujistil jsem ho. „To ještě každý zvlášť a každý jinde."

„Jenže chcete zničit Čechy!" namítl táta zaraženěji.

„To nemáme v úmyslu," vrtěl jsem hlavou. „Ale říkali to v televizi, že? Tak to přece musí být pravda, co?"

„Analytici se shodují, že když stát tu rebelii nezastaví, přijdou sem udělat pořádek spřátelená vojska," pokračoval táta. „To už tu bylo, ale může se to opakovat a bylo by to tisíckrát horší. Za Američany zůstávají všude ve světě jen hromady mrtvol."

„Vidíš – a není to tak dávno, co se naši médiamachři zaklínali nebem i peklem, jak mají Američané obrovskou úctu k lidským životům!" odfrkl jsem si. „Dnes přiznávají, že po nich všude zůstávají miliony vdov a sirotků, a už se nad tím ani odporem neotřesou."

„Ale divím se, že proti vám nikdo nezakročí!"

„Protože máme náš stát v hrsti," řekl jsem. „Necháme vládnout staré partaje, ale kontrolujeme je, aby proti nám nemohly přijmout nějaký zákeřný zákon."

„To analytici říkají taky," přikývl táta. „Jenže burcují národ proti vám, rebelům."

„Burcovat mohou, ale zatím proti nám nic nesvedli," pokrčil jsem rameny. „Většina národa nám fandí."

„Nevím, nevím," sýčkoval dál táta. „Prý v Čechách za poslední rok díky vám příšerně stoupla nezaměstnanost. Práce by byla, ale lidé jsou čím dál línější a nechce se jim dělat. Kam to jenom povede?"

„Nikam," opět jsem pokrčil rameny. „Nezaměstnanost stoupla, vyplácené dávky klesly. Nedáváme lidem dávky, ale smysl života. Naši lidé se začali starat o zvelebování měst a vesnic a dělají to zadarmo, proto se o tom v televizi nemluví. Kdyby na nás někdo pozval cizí vojska, byl by to zločin tisíciletí. Ale věřím, že k tomu nedojde."

„Proč si to myslíš?" mračil se táta.

„Co by tím cizáci získali?" usmál jsem se. „Prázdné bankovní trezory, nerostné bohatství žádné, nemáme zlato, ropu ani plyn..."

„Vyskakovat si nemůžeme," připustil táta. „Ale cizáci si důvod jistě najdou. Můžou nás vybombardovat do doby kamenné i pro výstrahu ostatním. Něco už světu nalžou."

„To je to pravé slovo, tati!" řekl jsem. „Lhát mohou, ale pravda nakonec vždycky vyplave."

„Pravda vyplave," přikývl, ale dodal: „I utopenci po nějaké době vyplavou, ale v obou případech je to pozdě!"

„A komu bys dával za vinu, kdyby nás cizáci napadli? Nám, nebo médiím, která jim svým lhaním nahrávají?"

„Víš, je mi divné, že se těm lžím nebráníte," řekl táta smířlivěji. „Kdo mlčí, souhlasí. Proč vlastně mlčíte?"

„My nemlčíme," namítl jsem. „Ale naše demokratická média nás nepustí ke slovu. To je podstatný rozdíl! Máme sice vlastní média, ale naše zprávy proniknou jen k našim lidem. Už jsem vám nabízel, dejte se k nám. Je nás hodně a bude nás ještě víc."

„Televize o vás tvrdí, že jste náboženská sekta," vrtěl táta hlavou. „Se sektami nechceme nic mít."

„S náboženstvím nemáme nic společného," řekl jsem. „Náboženství vede k pokrytectví a to my nepěstujeme."

„K pokrytectví?" podivil se. „To snad ne!"

„Ano, k velice nebezpečnému pokrytectví," trval jsem na svém. „Kdo tvrdí, že patří k jedině správné víře, stojí na okraji katastrofy. Začne tím omlouvat své špatné kroky, často i naprosto zřejmé zločiny, které by jiným neodpustil. To je kořen všeho zla na Zemi."

„A to vaše... náboženství... to nebezpečné není? Tvrdil jsi přece, že máte proti ostatním nějaké výhody!"

„Ano, ale to je jen konstatování skutečnosti, ne důvod k vyvyšování," opravil jsem ho. „Neomlouváme zločiny, naopak trváme na tom, aby naši lidé šli příkladem a nad jiné se nevyvyšovali. Neříkáme, že jsme výjimečný národ, který smí ostatním národům poroučet a dokonce jim občas i ***zkroutit ruce***, když nebudou poslouchat na zapískání – jako to hlásají jiní."

„To by ani nešlo," mínil táta. „Je nás příliš málo, než abychom mohli někomu poroučet!"

„Vždyť nikomu neporoučíme," ujistil jsem ho. „Vládu jsme nechali starým partajím a kontrolujeme jen zákony, aby tam partaje nepropašovaly něco asociálního."

„Prosím tě!" ohradil se táta. „Jak potom vysvětlíš, že vláda hladce prosadila snížení sociálních dávek?"

„To snad pochopíš," začal jsem. „Vláda nemá peníze. Výnosy daní opět klesly, musela zmenšit výdaje. Navrhla snížit nadměrné dávky, my jsme naopak protlačili zvýšení životního minima. Ve výsledku se nejnižší sociální dávky zvýšily a nejvyšší snížily, takže jsou i spravedlivější."

„Ale sebrali jste lidem i nějaké příplatky na invalidy," opáčil táta. „Jak teď mají žít?"

„A všiml sis, kolika invalidů se to týká?“ usmál jsem se. „Většinu handicapovaných jsme přijali do Bratrstva. Ti už žádné příplatky nepotřebují, mají všechno, co potřebují. Kromě toho u většiny z nich jejich postižení zmizelo.“

„Zmizelo?“ zachytila to máma.

„Zmizelo,“ opakoval jsem. „Je to jedna z výhod členů našeho Bratrstva. Telepatie vylepšuje i zdraví, i proto vás přemlouvám. Dejte se k nám, uvidíte, jak omládnete!“

„To nejde,“ odmítl nabídku táta. „Nemáme na to čas, oba musíme vydělávat, když jsi od nás odešel. Když jsi u nás bydlel, ani korunou jsi nepřispěl!“

„Neživili jste vy mě, ale já vás,“ opáčil jsem. „Žádné výdaje jste se mnou neměli a převzal jsem starost o jídlo, to je pořádný díl všech výdajů. A bylo by to čím dál lepší, kdybyste mě nevyhodili.“

„Šel jsi sám!“ řekl táta, ale už si nebyl tak jistý, věděli jsme všichni, jak to bylo.

„A nebylo by lépe se teď usmířit?“ vložila se mezi nás Katka. „Teď je k tomu přece nejlepší příležitost! A abych opravila váš pohled na naši školu, zvu vás na kteroukoliv hodinu, která se vám bude hodit. Přijďte se sami podívat, jak a čemu děti učíme!“

Táta s mámou se podívali na sebe.

„No – podívat se tam můžeme,“ řekla máma. „Za to nic nedáme. A budeme to mít aspoň z první ruky, ne?“

„Podívat se můžeme,“ ustoupil i táta. „Ale nemyslete si, že vám to projde jen tak. Budeme horší než televizáci! Nic nám neokecáte!“

„Jen přijďte!“ usmál jsem se.

=*=

V pasti

Nebylo to ještě usmíření, ale aspoň příměří, které nám mohlo přinést mír – přinejmenším s mými rodiči.

„Nevím," svěřila se mi Katka, když jsme se s našimi rozloučili a vraceli se do lesoparku, kde Katka bydlela, teď už i se mnou. „Vaši mi připadali příliš namyšlení. Proč je vlastně lákáš do Bratrstva, když jsou očividně proti? Třeba se pro nás vůbec nehodí?"

„To se ti zdá," chlácholil jsem ji. „Jsou upřímní, není v nich nic sobeckého, prostě tomu věří. Ale změní názor, když jim dáš věrohodné důkazy, jak to doopravdy je."

„Chtěla bych mít tvou jistotu," vzdychla si. „Říkáš to, protože máš kouzelné oči, nebo že to jsou tvoji rodiče? Takové oči bych chtěla mít také! Hned by se mi lépe žilo, kdybych si byla jistější svými bližními!"

„Na Brochikei říkali, že barbarům dávají dukingel jen velice neradi," řekl jsem. „Podle nich je hodně zneužitelný a proto mi ani neukázali, jak se to dá zařídit."

Zkusil jsem zavolat někoho na Brochikei, profesorku Lubay nebo profesora Deslaka, ale fizer mě s nimi odmítal spojit. Dřív jsem z Brochikeje volal do Egypta úplně bez problémů, ale teď to nešlo. Vina musela být v pozemském givlygebu. Zcela očividně neuměl přesměrovat spojení na Brochikeu, na Zemi nikdo takový nebyl, takže ohlásil, že to nejde – a basta! Měl jsem se na to přeptat ještě tam.

Ale napadlo mě něco jiného. Teď bych už se přece na Brochikeu mohl vrátit s lepší pozicí než na počátku. Jsou za mnou vidět výsledky, za které bych se nemusel stydět. Není to vhodná chvíle požádat je o další výjimku?

„To nebylo..." začala Katka, ale přerušil jsem ji.

„Víš co?“ řekl jsem. „Pojď se mnou na Brochikeu! Požádám je, aby ti také upravili oči. Když na to budeme dva, bude to lepší pro všechny.“

„Myslíš?“ zarazila se.

„Chtěla bys jistotu?“ optal jsem se jí. „Tak pro to něco vydržíš, ne?“

„Myslíš, že je cesta do tamtoho světa jednoduchá?“

„To je relativní,“ řekl jsem. „Pro většinu lidí našeho světa je Brochikea nedostupná. Já tam ale cestu znám. Tak co – bereš to?“

Katka chvíli váhala, ale pak opatrně přikývla.

„Dobrá, jdeme na to!“ řekl jsem. „Kdyby se ti zdálo, že havarujeme, zavři oči a spolehni se na mě.“

Převzal jsem řízení pefridu. Proletěli jsme zrcadlem vljokra a zamířili šikmo dolů. Zabořili jsme se do trávníku mezi dvěma domy, ale neohnuli jsme ani stéblo. Katka při tom skutečně zavřela oči – náraz do země vypadá opravdu hrozivě, ale jako dva allohmoťáci jsme pocítili jen nepříliš silný odpor nového prostředí.

„A jsme pod Prahou!“ řekl jsem. „Můžeš otevřít oči.“

Poslechla, ale pak si je ještě udiveně protírala, jako kdyby jim sama nemohla uvěřit. Pravda, pod zemí jako duch ještě nebyla. Neměl jsem ale čas na dlouhé vysvětlování.

„Jsme teď změnění v allohmotu,“ vysvětloval jsem jí stručně. „To je stav hmoty, která se s původní většinovou hmotou tak málo ovlivňuje, že jí procházíme jako mlhou. Jsme vlastně duchové. Rozhlédni se, jsi teprve druhý člověk, který vidí Prahu zespodu!“

„Ale vypadá to tu jako v pekle!“ řekla a otřásla se. „Je tu světlo přímo pekelné, hlavně ty barvy...“

„To není světlo, my to jen tak vnímáme,“ ujistil jsem ji. „Září tu jen nehomogenity, neboli skoro každé rozhraní. Dívej se, ale moc se mě neptej, nemáme času nazbyt.“

Nasměroval jsem pefridu ještě hlouběji do podložních skal. Zakrátko jsme byli v kilometrové hloubce, bylo nám horko a kolem to opravdu vypadalo jako v pekle. Ale to už se před námi objevilo zářící kolo.

„Brána do Brochikeje!“ ukázal jsem na ni. „Za ní se vynoříme na povrch a změníme v obyčejnou hmotu, jenže už v jiném světě.“

„Proto tu cestu nikdo nikdy neobjevil!“ vzdychla si.

„Nikdo z lidí,“ přikývl jsem. „Ale lidé z Brochikeje nás na Zemi navštěvují už tisíce let. Bohužel nás považují za zaostalý svět a proto své návštěvy omezují.“

Pefridu mířilo přímo do brány. Musel jsem zpomalit, i tak to vypadalo nebezpečně – jako průlet letadla tunelem.

Poslední metry – a kolo brány se mihlo kolem nás.

Jenže v té chvíli jsem měl pocit, jako kdyby pefridu vrazilo do napnuté neviditelné sítě. Hodilo nás to dopředu a oba jsme jako do airbagů vrazili do bublin, vytvořených před námi samotným pefridu – bylo to automatické, neboť já ani Katka jsme žádné povely nedávali.

Ačkoliv jsme před sebou žádnou překážku neviděli, cosi neznámého nás zastavilo a vrhlo zpět. Nehodilo nás to ale skrz bránu zpátky na Zem, vzápětí nás to zachytilo i zezadu a popostrčilo dopředu. Zmítali jsme se v bublině několik dlouhých okamžiků, než jsme se konečně zastavili a zůstali nehybně viset pár metrů od brány.

„Co je to?“ vyhrkla Katka.

„Nevím,“ zavrčel jsem. „Něco se tu děje.“

V té chvíli se před námi objevil zvolna houstnoucí stín. Měl sice takřka lidské obrysy, ale díval jsem se na něj stejně rozpačitě jako Katka. Na obyvatele Brochikeje, kteří jsou všichni menší postavy než my, byl příliš velký. Nedal nám však čas, abychom se s tím vyrovnali. Náhle jako kdyby se obraz zaostřil – a Katka leknutím slabě vykřikla.

Tohle nebyl obyvatel Brochikeje! Už ta velikost! Ale to ještě nebylo nic proti jeho vzhledu, když se před námi objevil se všemi podrobnostmi. Lidské obrysy měl jen na dálku, zblízka už vůbec lidské nebyly.

Tvar ještěřího těla vzdáleně připomínal tyrannosaura. Masivní zadní nohy na mohutném těle vyvažoval silný, jen trochu krátký ocas. Tím ale podoba s tyrannosaurem končila. Na poměrně krátkém krku sice byla hromotlucká hlava, jenže ji tvořila jen obrovská zubatá tlama, vedle níž byla na dvou stopkách dvě malá očička, ale chybělo jí čelo i s temenem – ten tvor tam očividně neměl žádný mozek! Ze zavřené tlamohlavy vyčnívala nahoru i dolů úctyhodná řádka silných zubů, šedých až do modra jako kalená ocel. Na rozdíl od tyrannosaurů měl ten tvor i mohutné přední tlapy, mezi nimiž mu z hrudi vyčnívalo cosi podobného půlce člověka – ramena, na nich téměř lidské ruce a skoro holá kulatá ptačí hlava s nepříliš velkým dravčím zobákem a dalšíma očima.

Došlo mi to. Před námi byl zřejmě Šangéd! Strážce bran, kterého jsem ještě neviděl, jen jsem o něm slyšel pár narážek od profesora Hynka Nováka, který však o nich ani nechtěl mluvit – pravda, setkání s touto obludou nepatřilo mezi příjemné zážitky.

»Aha!« řekl jsem telepaticky, aby to případně vnímal i netvor před námi. »Strážce brány Šangéd! Slyšel jsem o nich, jen jsem je nikdy neviděl. Zřejmě nás zastavil on, ačkoliv – nevím proč.«

»Nevíš?« zadunělo nám v hlavách jako rána do bubnu.

„Nevím," opakoval jsem. „Neděláme nic špatného, když chceme navštívit známé v Brochikei."

„Nemáte to dovolené!" zahřmělo nám opět v hlavách. „Zejména vy, nejvražednější plémě v širokém vesmírném okolí! Vy nemáte právo používat brány!"

„Naši známí na Brochikei nám slíbili pomoc, kdykoliv ji budeme potřebovat," nedal jsem se. „A protože ji právě teď potřebujeme, chceme je navštívit."

„Nemáte to dovolené!" hřměl Šangéd. „Nesmíte sami procházet branami! Jedině když máte někoho z Brochikeje jako doprovod, pak je odpovědnost na nich!"

„Tak mi to neříkali," namítal jsem. „Ostatně – minule jsem cestoval branou z Brochikeje také sám a nikomu to nevadilo. Proč to teď najednou vadí?"

„Kdo vám to tak řekl?" vyjel na mě Šangéd hrozivě.

„Ti co mě na Brochikei učili," odvětil jsem. „Třeba profesoři Lubay, Deslak nebo Chevarhy..."

„Zeptáme se jich tedy!" rozhodl Šangéd. „Zavolej je sem, aby ti podali svědectví!"

„Chceš nás zřejmě zabít, že?" opáčil jsem.

„Zatím jsem se vás ani nedotkl!" zahřměl Šangéd. „Když vám ti tři dosvědčí, co mi tu tvrdíš, nechám vás."

„To nás můžete rovnou sežrat!" odvětil jsem. „Než se sem někdo dostane, budeme mrtví. Na rozdíl od obyvatel Brochikeje totiž nevydržíme tak dlouho pod zemí. Neřekl bych, že z toho budou nadšení."

„Rozumné bytosti nekonzumujeme!" odsekl Šangéd. „Jestli vy ano, tím hůř pro vás!"

„My také ne, ale některá zvířata nás lidi žerou."

„My nejsme žádná zvířata!" vybuchl Šangéd.

„Rozumné bytosti uvažují," řekl jsem. „Vy nevíte, že je pro nás dlouhodobý pobyt pod zemí nebezpečný? Lidé na Brochikei

to vědí a pomáhali nám i tím, že nás včas varovali před překročením času. Vám to o nás neřekli?“

„Neznáme o vás všechny detaily!“ odvětil prudce.

„Tenhle tedy znáte ode mne,“ připomněl jsem mu. „Já zase nevím o nějakém zákazu návštěv Brochikeje. Buď nás tedy pusťte do Brochikeje, nebo nám uvolněte návrat, jinak zaviníte hodně nepříjemností.“

„Tohle si nezvykejte!“ vybuchl. „Jaké nepříjemnosti chcete Brochikeanům provádět?“

„Nepříjemnost jim způsobíte, když nás zabijete,“ řekl jsem. „Brochikeané s námi měli hodně práce a vy chcete jejich výsledky zničit. Nezapomeňte jim to tak sdělit!“

„Používáte nepřípustný psychický nátlak!“ hromoval nám oběma do hlav Šangéd. „Citové vydírání nepřijímám! Jen si to ještě zhoršujete!“

„Tahle vědomost vám až dosud chyběla,“ přidal jsem. „Můžete nás násilím zadržovat podle libosti, ale až budou Brochikeané zjišťovat, co nás zabilo, pravdu jistě odhalí. A pochybuji, že z toho budou nadšení.“

„Dál vás nepustím, dokud se to nevysvětlí!“ trval na svém Šangéd. „Ale jestli vám pobyt tady škodí... vraťte se tedy do svého nemravného světa a počkejte, jak vaši věc rozhodneme. A bez doprovodu se téhle bráně vyhýbejte!“

„Vrátíme se, jistě,“ přikývl jsem. „Jste strážci bran, to přece uznáváme. Ale vyřiďte našim známým ve Verlidu, že jejich pomoc opravdu potřebujeme.“

„Proč jim nezavoláte sami?“ odpálil mě Šangéd.

„Protože na ně ve fizeru nemáme kontakt,“ řekl jsem. „Z Brochikeje jsem na Zem volal víckrát, ale obráceně to nejde. Zřejmě to givlygeb na Zemi neumí spojit.“

„To jste si měli zajistit včas!“ vyčetl mi.

„Nepovažovali jsme to za nutné," řekl jsem. „V nouzi jsme je chtěli prostě navštívit. Vyřiďte jim to tedy za nás, když už nás dál nepustíte."

„Nezdá se vám, že si příliš dovolujete?" vybuchl.

„Nezdá," odvětil jsem. „Budete s nimi jednat tak jako tak, jistě se chcete přesvědčit, jestli říkám pravdu! A při té příležitosti je upozorněte, že potřebujeme pomoc. Pár slov navíc vám jistě neublíží!"

„Drzost vám vážně nechybí!" ulevil si. „Dobrá, když nic nevydržíte, vraťte se na svůj svět, vyřídím váš vzkaz."

„A pozdravujte je od nás!" dodal jsem, ale to už nás neviditelná síla prostrčila kruhem brány zpět do podzemí pod Prahou.

Celým kruhem brány před námi probleskovalo modré jiskření, zřejmě ji Šangéd něčím uzavřel. Jako její strážce ji jistě uměl ovládat. Ale hlavně že už jsme nevězeli v jeho síti jako muška v pavučině!

Oddychl jsem si a nabral směr nahoru.

=*=

„Ten byl ale hnusnej!" vzpamatovala se Katka, když jsme opět přistáli do koruny stromu v lesoparku. „Ještě že nás pustil! Ale jestli jsem to tam dole správně pochopila, je teď Brochikea nedostupná i pro tebe, že?"

„Obávám se, že máš pravdu," řekl jsem rozmrzele. „Snad aspoň někomu ve Verlidu vyřídí náš vzkaz."

„Ale co jsi to říkal, že nás zabije?" vrátila se k tomu, co slyšela během vyjednávání se Šangédem. „Pochopila jsem správně, že pobyt pod zemí není zrovna bezpečný?"

„Není," přiznal jsem. „Kdyby nás držel pod zemí déle, uškodil by nám. Lidé z Brochikeje tam vydrží, nevadí jim to, ale my jsme zřejmě choulostivější."

„Ale to jsi mi neřekl!" vyčetla mi.

„Nepočítal jsem s tím hromburácem," přiznal jsem. „Bez něho bychom prolétli jako střela a vynořili se, nic by nám nehrozilo."

„Ale věděl jsi, že tam na nás bude číhat!" vyčítala dál, jako kdybych za to mohl.

„Věděl jsem jen to, že Šangédové existují a říká se jim strážci bran," upřesnil jsem to. „Až když se objevil, došlo mi, kdo to asi je, nikdy předtím jsem žádného neviděl."

„Nikdy?" podívala se na mě pátravě.

„Nikdy!" opakoval jsem. „Zřejmě to předtím vždycky nějak předem domluvili, ale nikdy jsem žádného Šangéda u brány neviděl. Ani v Egyptě, ani tady v Praze."

„Aha," pochopila to. „Asi jde o včasnou předběžnou domluvu. A ty to teď domluvit nemůžeš, protože – jak jsi tomu ještěrskýmu halamovi tvrdil – nemáš na nikoho do Brochikeje kontakt."

„Tak nějak," přiznal jsem.

„Takže to hodíme za hlavu, dokud se ti neozve někdo z Brochikeje," shrnula to správně.

Víc jsme asi opravdu dělat nemohli. Stmívalo se a řekl bych, že ráno bude moudřejší večera.

„Mohl bych zavolat do Egypta," napadlo mě. „Je tam s našimi kolegy Ferďásek, to je jeden vědec z Brochikeje, který nám tam pomáhá – a podle všeho také pozoruje, co děláme dobře a co špatně. Kolegové by mu mohli vyřídit mou prosbu anebo mi dát kontakt na Ferďáska – ačkoliv je možné, že ho sami nemají, Péťa ho přivolával pískáním."

„Tak proč to neuděláš?" podívala se na mě vyčkávavě.

„Nechci do toho zbytečně zatahovat kolegy z Egypta," přiznal jsem. „To není jejich starost."

„Takže teď můžeme jen čekat..." vzdychla si.

„Jo – a dělat to co doposud," přidal jsem. „Máme toho na krku pořád dost, abychom se nenudili."

„Se mnou se nudit nebudeš,“ usmála se šelmovsky.
„Já vím,“ objal jsem ji...

=*=

Invaze

Ačkoliv to zpočátku nijak zle nevypadalo, v Čechách se schylovalo k bouři.

Rada Koordinačního střediska k řešení mimořádných událostí se rozhodla tvrdě zasáhnout proti českým médiím, neboť proti nám neúnosně štvaly zbytek obyvatel Čech.

Nemělo to však být pomocí násilného převzetí České televize nebo novin. Násilí mělo pro nás zůstat posledním zoufalým prostředkem k zabránění většího násilí. Napadl mě ale jiný způsob, jak česká média odstavit.

Členové Bratrstva dostali za úkol nabídnout nečlenům naše fizery. Lidé bez telepatie je mohli využít jen značně omezeně, nicméně i tak byl jejich přínos znatelný. Fizery se nosily na ruce místo hodinek a skutečně čas v klidovém stavu ukazovaly, jenže se daly využívat i jinak.

Prvním značným přínosem byla dorozumívací funkce. Fizery mohly dokonale nahradit mobily. Jediné, co zatím nezvládaly, byla schopnost hraní všelijakých her, ale jinak měly spoustu stejných funkcí. Dalo se s nimi telefonovat, posílat zprávy i obrázky, dokázaly fotografovat i pořizovat videa, mohly nahradit zápisník, budík i kalendář. Neuměly se ovšem dorozumět s placenými mobilními operátory, ale jejich vlastní komunikace zpoplatněná nebyla a zakrátko tak plně nahradily dosavadní mobily.

Úměrně s tím, jak se mezi lidmi začaly šířit fizery, lidé vypovídali smlouvy na mobily. Díky pojistkám proti nenadálému vypovězení museli mít majitelé mobilů oboje, tím víc vynikaly rozdíly mezi oběma technologiemi. Bylo znát, že fizery jsou o nějakou tu třídu lepší.

Reakce dosavadních mobilních operátorů byla snadno předvídatelná. Klesající tržby a zejména zisky je donutily podat

proti Čechám společně jako jeden muž arbitráž pro »zmaření jejich investic«.

Na poslance za Bratrstvo se samozřejmě v Parlamentu snesla vlna nevybíravé kritiky. Padala ostrá slova, často se opakovaly odborné ekonomické termíny jako »dumping«, »monopol«, »konkurence«, »nekalá hospodářská soutěž« a další, jenže nic z toho nepomohlo. Bublinové Bratrstvo výčitky ve věci »fizery versus mobily« odmítalo.

„Proč nechcete připustit, že fizery jsou dokonalejší?“ odráželi vytrvalé útoky partajníků.

„Ať jsou lepší nebo ne, rozdávat je zdarma je dumping jako podle příručky a prohranou arbitráž zaplatíme všichni rovným dílem!“

„Všichni ne,“ zašklebil se Pavel. „Vy na to jistě nedáte ani korunu, zaplatí to zase jen daňoví poplatníci!“

„Já aspoň nějaké daně platím, ale co vy, příživníci?“

„Kdo je tu větší příživník?“ ušklíbl se Pavel. „My jsme se předem dobrovolně vzdali poslaneckých platů, prebend a náhrad. Na rozdíl od vás nestojíme daňové poplatníky ani korunu!“

„Teď je ale bude ta arbitráž stát těžké miliardy!“

„Proč? Protože fizery vytlačily dosavadní smartfouny, ajfouny i ajpedy? I když těm chrtům zaplatíte, co chtějí, vyjde nás to pořád ještě levněji! Všimli jste si, že požadují náhradu ve výši, kolik jim lidé zaplatí za pouhé dva roky? Klidně jim ty prachy dejte, ať se nažerou! Od příštího roku už z Čech nevyvezou ani korunu!“

„Představujete si to příliš jednoduše!“

„Vždyť to není tak složité! Chtějí své peníze a když je dostanou, nebudou smět požadovat další.“

„A co když budou požadovat další?“

„Nic nedostanou, protože už dostali,“ odsekl Pavel.

„Vždyť už ta arbitráž úplně zruinuje státní pokladnu!“ namítl opozičně-vládní poslanec.

„K tomu beztak stačí málo," podotkl Pavel. „Nechali jsme vás vládnout, nezatěžujte nás tedy penězi! Jestli to je problém, pak ne náš!"

„Vy nás na penězích omezujete!" zaútočil poslanec. „Zablokovali jste nám vypsání daní z hlavy! Odstřihli jste nám i daně z nemovitostí! Je to tedy i váš problém!"

„Daň z hlavy je nesmysl!" kontroval Pavel. „Vybírali byste nejraději daně i od nemluvňat! Zdaňujte příjem, kde peníze vznikají! Nemovitosti, které neslouží průmyslové a zemědělské výrobě, žádný příjem nepřinášejí. Obytné domy zajišťují lidem ubytování. Příjem přinášejí činžovní domy, ale ten přece zdaněný je. Zvyšte si daně z příjmu i ze spotřeby, ale nedolujte peníze tam, kde nejsou!"

„Arbitrážní krizi jste ale vyvolali vy!" obvinil vládní poslanec Pavla. „Měli byste se na ní finančně podílet!"

„Už se na chodu státu podílíme," řekl Pavel. „Převzali jsme po materiální i zdravotní stránce starost o důchodce, na ty vaše vlády vždycky zvysoka kašlaly. Teď začínáme přebírat školství – ačkoliv jste nám přenechali školáky bez škol. Nevím, co si s prázdnými budovami škol počnete – ale to je vaše starost. My se bez nich obejdeme."

„Členové vašeho Bratrstva nepřispívají na zdravotní péči, lékaři proto dostávají málo peněz a utíkají nám za penězi do ciziny!"

„Ať utíkají!" pokrčil rameny Pavel. „Přejme jim, ať si polepší! Dobře jste je ale vystihl – utíkají za penězi! Horší je, že se nebudou mít kam vracet."

„Chcete jim snad zakázat návrat?" kohoutil se vládní poslanec. „To byste porušoval listinu základních..."

„Nikomu nic zakazovat nebudeme," uťal ho Pavel. „Je ale otázka, jestli je potom bude tady někdo chtít. Nikoho nebudeme v Čechách držet násilím, nikomu nebudeme ani bránit v návratu. Vítat je tu ale nikdo nebude."

„To nemůžete tvrdit!“ naježil se poslanec. „Naši lékaři získají v cizině odbornost, kterou jim ti zdejší budou jen upřímně závidět!“

„Ale nikdo je tu nebude potřebovat,“ řekl Pavel. „Naši lidé to nebudou. A jestli to nevíte, k Bratrstvu se přidávají další a další, dokonce i lékaři. Dnes nám ještě můžete říkat menšina, ale to se může brzy změnit.“

„Tomu se divím nejvíc!“ odsekl poslanec. „Vy přece těm lidem nemůžete nabídnout víc než mají dosud! Sami tvrdíte, že nemáte ani vindru! Buď to není pravda a žijete protizákonně z nějaké šedé ekonomiky, nebo to nechápu!“

„Vy toho nechápete!“ ušklíbl se Pavel. „Zajímalo by mě, kdo bude republiku na té arbitráži zastupovat! Podle nás je celá arbitráž nesmysl! Operátoři zkrátka nevydrželi konkurenci a zabalili to. Takových podnikatelů v Čechách ještě zkrachuje!“

„Tady jde přece o klasický dumping!“ tvrdil poslanec.

„To není dumping!“ zvážněl náhle Pavel. „Vy to ještě nechápete, ale to je první vlaštovka nepeněžního systému hospodářství.“

„Chcete snad říci – komunismu?“

„To přece není komunismus,“ namítl klidně Pavel. „Za komunismu mělo všechno patřit všem a kdo nesouhlasil, putoval do vězení nebo do lágru. My soukromé vlastnictví uznáváme a do vězení patří jen násilníci.“

„Zloději a podvodníci ne?“ rýpnul si poslanec.

„Bratrstvo nezná zloděje,“ opáčil klidně Pavel. „Našim lidem nikdo nic neukradne. Ani vaši exekutoři ne!“

„No dovolte!“ naježil se poslanec. „Jak nás můžete spojovat s exekutory!“

„To je přece jednoduché,“ usmál se Pavel. „Exekutoři, lupiči i zloději patří k peněžním systémům jako pověstné hrby k velbloudům. Opakuji, členům Bratrstva nikdo nic neukradne ani nezabaví! Zloděj, lupič i exekutor se změní v pohádkové

postavy, stejně jako poslanci, kteří hrabou těžké státní peníze pro sebe.“

„Ale to už je opravdu urážka!“ rozčílil se poslanec.

„No tak pardon,“ opáčil Pavel. „Vy jste zatím loboval jen za firmu svého zeťáka, ale ne za sebe, že?“

To už oba od sebe odtahovali...

=*=

Vedlejším efektem rozdávání fizerů byl vznik druhého mediálního centra v Čechách.

I když byly fizery malé, nahradily kromě smartphonů i televizory. Na rozdíl od televizorů byly snadno přenosné, nosily se na ruce jako hodinky. Neměly obrazovku, místo toho promítaly obraz na vhodnou reflexní plochu, v nouzi jim stačila i bílá stěna. Ale co bylo nejzajímavější, nic se za ně neplatilo. Fizery nebyly schopné přijímat televizní signál a kdo prodal či vyhodil televizor, mohl s klidným svědomím přestat platit koncesionářské poplatky.

Česká televize prohrála řadu soudů s neplatiči, kteří prokázali, že opravdu nemají televizor, ale »jen« fizer.

Menší chybou bylo, že se na fizerech dala přijímat jen jedna »stanice«, kde Bratrstvo podávalo zprávy. Bylo však snadné pouštět si na nich jednotlivé pořady, zaznamenané v bohatě zásobené databázi. Byly v ní nejen filmy, ale také záznamy divadelních představení všech žánrů od opery po estrády. Uživatelé fizerů nebyli vázaní na pevný program, ale každý si mohl vybírat, co se mu líbilo.

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání požadovala soudní zákaz »nepovoleného« vysílání, ale pohořela jako Česká televize u neplatičů. Fizery nespadaly pod radiové ani televizní vysílání. Prvoinstanční městský soud v Praze sice vydal »předběžné opatření« formou soudního zákazu, ale ukázalo se, že je nevymahatelný. Policii se nepodařilo objevit ani jeden vysílač. Fizery protiprávně neobsazovaly žádný radiový kmitočet, takže

podle definice nevysílaly, ačkoliv je bez problémů přijímaly miliony přijímačů.

A lidé si brzy všimli, že stanice Bratrstva dává odlišné zprávy než Česká televize. Podrobnější – a pravdivější. To byl poslední hřebíček do rakve České televize. Monstrózní studia na Krkavčích horách začala propouštět zaměstnance od uklízeček po neoblíbené moderátory. Jen státní dotace držela tento kolos dosud na nohou. Bublinové Bratrstvo, naštěstí pro televizi, proti těmto dotacím neprotestovalo, takže v Parlamentu procházely.

Šlo přece »jen« o peníze...

=*=

Stávku řidičů hromadné dopravy jsme zažehnali v tak krátké době, že to nikdo nečekal – nejméně ze všeho jejich zaměstnavatelé. Využili jsme kromě diskusních pořadů v »Bratrském studiu« i jejich odborových organizací a za dva dny, plné diskusí a přesvědčování, jsme přivítali téměř všechny řidiče jako nové členy Bratrstva. Řidiči odvolali mzdové požadavky a začali sloužit bez reptání a zdarma – k nelíčenému údivu manažerů dopravních podniků.

Přibyli nám nejen řidiči, ale i jejich rodiny. Pro nás to znamenalo zajistit pro jejich děti místa ve školkách, kam již docházely všechny děti Bratrstva. Naštěstí jsme přijali za nové členky i manželky řidičů, takže nám nechyběl dostatek dospělých, stejně jako jsme měli obsazené školy, kde učili učitelé od důchodkyň po čerstvé mladé učitelky.

Zato se zhroutilo několik supermarketů, kde většina našich nových členek dosud pracovala. Supermarkety už delší dobu stagnovaly, nepomáhala ani výměna manažerů. Ubývali jim zákazníci a chyběli jim i zaměstnanci, ochotní dělat za to málo, co jim platili.

V hromadné dopravě se ovšem začaly dít věci!

Jednoho z řidičů omrzelo popojíždět pomalu v koloně vozidel, obalil autobus bublinou pefridu, vznesl se do výše a na

nejbližší zastávce pefridu zrušil. Většině cestujících se to líbilo, ocenili, že tím dohonil hrozící zdržení, ale jiní si na ředitelství dopravního podniku stěžovali, že je řidič »nezodpovědně ohrožoval«.

Ředitelství si však nedovolilo propustit zaměstnance, který pracuje zdarma, řidiči si ovšem tuto epizodu mezi sebou brzy sdělili a během týdne létaly autobusy všechny.

Pokrok nezastavíš...

=*=

Čechy zažily v nepříliš dávné době několik invazí. Od vzniku Československa je napadli všichni sousedé, někteří i víckrát. Poláci a Maďaři v letech 1918, 1939 a 1968, Němci 1939 a 1968 a pokud to nebyly oficiálně uznávané státy, šlo aspoň o bandity, ať už si říkali banderovci nebo wehrwolfové.

Tanky, které se tentokrát převalily přes naše hranice, byly pro změnu čistě ze Západu. Nebylo ale jasné, čí jsou, protože neměly žádné rozlišovací znaky než stejné pruhy na korbách jako vojenská technika Varšavské pětky pod velením také tak spřátelených Sovětů.

Jak to říkal jeden francouzský král?

»Bože, ochraňuj mě před přáteli! Před nepřáteli se už nějak ochráním sám!«

Letadla, která krátce předtím rozstřílela na zemi naše – vlastně jen pronajaté – grippeny, měla výsostné znaky našeho spojence největšího. Tomu zřejmě patřily i tanky a pozemní jednotky. Němce by něco takového nenapadlo, neboť při každé vojenské kalkulaci nesměli zapomenout na milionovou armádu vycvičených přistěhovalců, které by měli v zádech.

Ve výsledku to ale bylo jedno.

Armáda České republiky – už tradičně – zákeřnost od spojenců neočekávala, ale beztak by odolala jen zhruba stejně silnému protivníkovi – a to by musela mít schopné velitele, jako krátce po vzniku Československa.

Prezidentovi nezbylo než – jako ve všech předchozích případech – vydat legendární rozkaz »neklást okupačním armádám žádný odpor«. Jen tak mohl doufat, že armády spojenců na svém postupu nezničí a nevyvraždí všechno, co se jim mihne v zaměřovačích. Vojáci České republiky i s technikou zůstali v kasárnách, kde ji později odevzdali do rukou spojeneckých důstojníků.

Vojska obsadila klíčové body ve městech neuvěřitelně hladce. Nikde se jim nikdo nepostavil na odpor. V první půlhodině Američané stříleli po všem, co se kde hnulo, ale když zjistili, že je nikdo neohrožuje, zakrátko vychladli. Počet mrtvých tak nedosahoval obvyklého průměru všech dosavadních amerických akcí – ministerstvo vnitra spolu s ministerstvem zdravotnictví později zveřejnili statistiku, podle níž přišlo o život sotva dvě tisícovky lidí, nezvykle málo ve srovnání s obdobnými demokratizačními akcemi.

Na mnoha místech – v Čechách také tradičně – vítaly okupační vojáky občané s vítacími transparenty. Hlasitě je povzbuzovali a děkovali jim za osvobození. Během tohoto »vítání osvoboditelů« však došlo k několika nehodám. Tank Abrams sjel ke straně silnice a rozdrtil svými pásy celý »uvítací výbor«, jiný rozmačkal auto i s lidmi, ale šlo přece jen o »nešťastné náhody«.

V Praze byl v čele vítacího výboru dokonce americký velvyslanec, který uvítal krajany srdečně v jejich jazyce.

Přepadové komando vtrhlo i do Českého parlamentu, kde je velice srdečně přijali členové »vládnoucí opozice«. Poslanci některých partají měli připravené modré pásky na rukávy, aby se odlišili od zbytku. Zavedli

zakuklené muže přepadového komanda dovnitř a ukazovali jim poslance za Bublinové Bratrstvo.

Začalo hromadné zatýkání, jenže tak náhle, jak začalo, tak také skončilo. Poslanci za Bratrstvo už na nic nečekali a všichni – včetně několika již zatčených – odletěli okny. Jen se po sále rozletěly střepy skla, ať je měly na svědomí pefridy prchajících poslanců, nebo kulky vojáků, vyslané za nimi. Ačkoliv se to zdálo neuvěřitelné a spojenečtí vojáci mířili jistě dobře, nedošlo ani k jednomu zranění. Bubliny pefridu se ukázaly být neprůstřelné, kulky po nich jen bezmocně klouzaly a odpadávaly.

Spojenečtí vojáci přivedli krátce poté do Poslanecké sněmovny dva vítací výbory i s americkým velvyslancem. Usadili je v sále na místa uprchlých poslanců z Bratrstva a nařídili jim odhlasovat novou Ústavu, jejíž vytištěný text i s duplikáty poslaneckých hlasovacích karet hbitě donesli zaměstnanci amerického velvyslanectví. Zbývalo přihlásit nové poslance a »regulérně« hlasovat.

Ještě nikdy v historii nebyla ústava kteréhokoliv státu na světě přijata tak rychle, bez diskusí a jednomyslně...

A přitom, podle »nestranných pozorovatelů«, naprosto demokraticky. Jako všude, kde dohlíží Američané.

Tím skončila poměrně krátká epizoda z historie Čech, kdy vládu sestavovala opozice a vítězná strana se omezila na kontrolu zákonů. Spojenecké armády v Čechách v čele s armádou Spojených států opět zachránily demokracii.

Přinejmenším na pár dnů...

=*=

Neoblomní

Koordinační středisko k řešení mimořádných událostí jsme svolali mimořádně hned v první hodině invaze. Bylo nám jasné, že vojenský odpor je absolutní nesmysl, šlo jen o minimalizaci škod.

Krátce předtím mě ale vyhledal bývalý voják Karel.

„Měli bychom se bránit," navrhl mi. „Když budeme pasivně čekat na katy, zničí nás."

„Na vojenský odpor nemáme a ty to víš!" odvětil jsem mu trochu příkře, neboť i ve mně situace vyvolávala pocit marnosti. „Nemáme vojáky, nemáme zbraně. S holýma rukama chceš jít proti tankům?"

„My přece nemáme holé ruce," přesvědčoval mě.

„A kromě toho – prostředky máme od mimozemšťanů a ti nemají rádi násilí, války a obecně ne zabíjení," dodal jsem. „V případě zneužití by nám je mohli odebrat."

„Nemusíme přece zabíjet," ujistil mě Karel. „Postačí, když je budeme znervózňovat. Ale tak, aby si nebyli jistí vůbec ničím. Ještě rádi odtáhnou!"

Nechal jsem si tedy objasnit jeho návrhy. Nakonec to nebylo marné. Tohle mít proti Sovětům, neroztahovali by se u nás tak dlouho.

„Dobrá, pojď se mnou," vybídl jsem ho. „Předneseš to Koordinačnímu středisku."

=*=

Koordinační středisko k řešení mimořádných událostí se tentokrát sešlo v sálu jedné zapadlé hospody. Byla delší dobu zavřená a sál byl zčásti plný všelijakého harampádí nynějšího majitele, ale to nám nevadilo.

„To jsme ale dopadli, co, předsedo?" zahlaholil na mě Pavel, který už na mě čekal. Přiletěl nám popsat obsazení Parlamentu »spřátelenými« vojáky.

„Hele, předsedo, máš snad kontakt na mimozemšťany, proč je nepožádáš o pomoc?“ zeptal se mě naivně Vojta.

„Ještě jsme nedopadli, teprve padáme,“ opravil jsem trochu Pavla. „Žádat o pomoc mimozemšťany je nesmysl, kaštany za nás z ohně tahat nebudou. Zásadně se na Zemi do ničeho nemíchají. Řekli by nám, že je to naše věc.“

Ani jsem neřekl, jak jsme s Katkou u brány pohořeli se Šangédem. A mimozemšťané na nás asi opravdu kašlali, zatím se ani neozvali. Jiná otázka je, jestli jim to Šangéd vůbec vyřídil, i když nám to slíbil. V každém případě jsem měl pravdu, že se na ně spoléhat nemůžeme.

„Musíme se z toho dostat sami,“ dokončil jsem.

„Sami toho ale moc nesvedeme,“ podotkl Pavel.

„To bych tak jistě netvrdil,“ namítl jsem. „Obsazení Čech vojensky nebyl problém, nebránili jsme se. Ale něco jiného je, aby u nás prosadili svoje pořádky. V tom zatím všude selhali a musí selhat i u nás.“

„Tady to prosadí,“ řekl nahněvaně Vojta. „Viděli jste ve zprávách, kolik lidí je nadšeně vítalo?“

„Viděli jsme to,“ připustil jsem. „Našich horních deset tisíc nadšeně přivítá kohokoliv, kdo jim slíbí privilegia. Ale když jim je potom nezajistí..?“

„Jsou to normální kolaboranti,“ řekl Vojta.

„Kdo se spojí s cizí mocností proti vlastním lidem...“ ocitoval jsem zpaměti znění paragrafu o velezradě. „Jenže teď tady vládnou oni. I když na bodácích vojáků se špatně vládne, však oni to také poznají.“

„Máme perfektní záznamy z Poslanecké sněmovny!“ hlásil Pavel. „Prodavaček si nikdo nevšímal, tak natáčely. Je tam jasně vidět, kdo těm vojákům pomáhal. Oni se sami označili modrými páskami! To ale znamená, že věděli o té invazi předem! A také měli připravené hlasovací karty pro všechny, kdo měli hlasovat místo našich poslanců.“

„Naštěstí má kdekdo fizer a může natáčet," souhlasil jsem. „Schováme si to a po odchodu okupantů uvidíme!"

„Jenže oni tady mezitím změní celý politický systém!" sýčkoval Vojta. „Četli jste jejich ústavu? Zabetonuje je ve vládě na sto let!"

„Současný Parlament nám nemusí vadit," namítl jsem. „Nikdo je nezvolil, takže všechno, co odsouhlasí, bude po právní stránce irelevantní, neboli nepodstatné."

„Jenže oni potají uzavřou desítky nevypověditelných smluv a těmi nás sešněrují úplně!" lamentoval Vojta.

„Naši Ústavu nezrušili," namítl jsem. „Jejich paskvil na ústavu tedy neplatí od samého počátku. Jakož i všechny smlouvy uzavřené proti naší Ústavě – a tam je neplatnost tajných smluv přímo uvedená. Smlouvy nemohou uzavírat nikým nevolené loutky."

„Ale spojenci je pak budou vyžadovat!" namítl Vojta.

„Vyžadovat mohou, ale nic nedostanou," odvětil jsem. „Oni ještě netuší, do čeho šlápli. Ale budeme muset také něco dělat. Podívejte se na Českou televizi, jak se samým nadšením rozplývá, jak nás hladce smetli, jenže v Čechách mají naše fizery obrovskou převahu nad televizory. Nejen početní, ale především v tom, že našim zprávám lidé věří."

„To je možná pravda, ale co z toho?" sýčkoval Vojta.

„Fizery mají jednu nepopiratelnou výhodu," řekl jsem. „Nemají vysílače, které by se daly vystopovat a vypnout nebo zničit. Znamená to, že budeme vysílat dál. Lži České televize nás nemohou odstavit. A toho musíme využít."

„Máš nějaký nápad, předsedo?" zeptal se s nadějí Pavel, ale viseli na mě očima všichni.

„Jistě!" odvětil jsem. „Vydáme návod pro obyvatele, jak se chovat pod okupační správou. Naši mi vyprávěli, jak se lidé dokázali semknout pod sovětskou okupací, proč to nezkusit i teď? Můžeme úplně beze změny použít to, co tenkrát zabíralo.

»Okupantům ani vodu!«, »Pomáhejme si navzájem!«, ale hlavně »Pro okupanty pracují jen zrádci!« Husákovi komunisté to torpédovali hesly o »normalizaci«, která byla podle nich podmínkou odchodu vojsk ze země, ačkoliv věděli, že neodejdou. Na to jim už neskočíme."

„Tohle nejsou Husákovi komunisté!" podotkl Vojta.

„Ale jsou!" ušklíbl jsem se. „Právě ti nejkovanější se nikdy nerozpakovali převlékat kabáty. Za Husáka to byli nejvěrnější komunisté, po Havlovi největší liberálové."

„Ale co ti mladí?" namítal Vojta.

„Zřejmě platí: »jablko nepadne daleko od stromu«," vzdychl jsem si. „Otec korouhvička, syn střešní kohout. Při každém obratu by z nich byli nejžhavější aktivisté. Ale tentokrát jim to nevyjde. Máme proti nim výhodu – nikdo z nich není členem Bratrstva, nikdo se mezi nás nevetřel a nemůže nám škodit zevnitř."

„Ale hesla jsou proti tankům málo," podotkl Ivan.

„Hesla pomohou, aby lidé nepropadli malomyslnosti," řekl jsem. „Zůstaly nám fizery a lidé nám budou věřit víc než jejich médiím. U těch se vlastně vůbec nic nezměnilo, plivají na nás pořád stejně a pořád stejně falešně. Musíme tedy udržet v našem zpravodajství pravdu. Kdokoliv patří k Bratrstvu a ocitne se poblíž nějaké události, změní se v reportéra a všechno podrobně natočí. Výhodou je, že nás neobjevili a pevně věřím, že neobjeví."

„Ale neměli bychom jen sedět s rukama v klíně," řekl Ivan. „To by jim nahrávalo."

„Jistě," souhlasil jsem. „Takže pro začátek musíme vymyslet návod, jak se chovat pod okupanty."

„Co navrhuješ?" řekl prostě Pavel.

„První bude pokyn pro členy Bratrstva," navrhl jsem. „Při jakémkoliv pokusu o zadržení, ať okupačními vojáky, nebo kolaboranty z naší Policie, na nic nečekat a uniknout pomocí

pefridu. Je známo, že u okupačních vojáků neplatí heslo »zavřít mohou, pustit musí«. Dostatečně prokázali, že dokáží držet nevinné lidi bez soudu celá desetiletí.“

„Ale co ostatní lidé?“ staral se Zdeněk. „Ti, co nemají možnosti použít pefridu?“

„To bude druhé heslo,“ řekl jsem. „Lidé si musí mezi sebou pomáhat. Znamená to, že se členové Bratrstva musí rozptýlit mezi nečleny. Dočasně tak zmizí i Pražská UFO. Lidé, kteří naše členy přijmou, budou díky jim nezávislí.“

„Myslíš, že na to nečlenové přistoupí?“

„Myslím si to,“ potvrdil jsem. „Uvědomte si, že se po vojenském zásahu zhroutí zásobování. Naši členové lidem nabídnou to nejdůležitější – potraviny a teplo na zimu.“

„Proč si myslíš, že se zhroutí zásobování?“ dorážel na mě nedůvěřivě Vojta.

„Zařídíme to!“ odvětil jsem. „Okupanti budou rádi, když se jim podaří odtáhnout se zdravou kůží.“

„Povídej, co máš v plánu!“ vybídli mě.

„Nápad pochází tady od Karla,“ pokynul jsem mu, aby svůj plán přednesl.

Kája se rozhlédl po sále a potěšilo ho, že viděl jen samé napjaté obličeje, ale žádného oponenta. I když zcela jistě očekával, že někdo nesouhlasit bude.

„Musíme se postavit okupantům na odpor,“ začal bez okolků. „Jinak si nás namažou na chleba a snědí.“

„Odpor – to se ti řekne!“ namítl pesimista Vojta. „Při jejich převaze je to sebevražda!“

„Technickou převahu jim necháme,“ prohlásil Karel. „Nebudeme s nimi bojovat jak jsou zvyklí oni, ale jak to bude výhodné pro nás.“

„Kdo z nás umí zacházet se zbraněmi?“ rozhlédl se Vojta po sále. Měl pravdu, nikdo se nepřihlásil. Ani Karel se k tomu nehlásil, ačkoliv byl dříve důstojníkem.

„Nebudeme používat střelné zbraně," řekl místo toho. „V těch jejich převahu nepředčíme. A nebudeme střílet do vojáků, jsou to taky lidi."

„Tak jakýpak odpor?" podivil se i Ivan.

„Vyřadíme jen jejich technickou převahu," řekl Karel.

„Ale čím?" chtěl vědět Vojta. „Čím, čimčarara, čim?"

„Tímhle!" řekl Karel.

Sáhl do batohu pod svýma nohama a položil na stolek před sebe nepříliš velký hranolek barvy khaki.

„Co je to?" natáhl se pro to Vojta, ale Karel ho jemně plácl přes ruku, aby na to nesahal, a Vojta se stáhl.

„To je magnetická mina," řekl Karel. „Nastaví se doba do exploze a přichytí se na železný povrch. Pak se prchá, dříve než to bouchne."

„Myslíš, že nás pustí k jejich tankům?" pochyboval Vojta. „Ty si budou hlídat ve dne v noci!"

„Na tanky sahat nebudeme," řekl Karel. „Soustředíme se na snadnější cíle. Miny nejsou všechno. Například tohle je přístroj pro noční vidění. Budeme je vidět, ale oni nás ne – a to bude nejdůležitější."

A položil na stůl takový trochu větší dalekohled.

„Chceš jít proti nim v noci?" došlo Vojtovi. „Jenže tyto přístroje mají jistě i oni! Proč by nás tedy neměli vidět?"

„Mají stejné, i tenhle pochází od nich," řekl Karel.

„No tím spíš!" nadskočil Vojta.

„Noctovisory pracují s infračerveným světlem," usmál se Karel. „Pefridu mohou být podle potřeby neprůhledné a to i jednosměrně. Stačí nastavit stěny, aby infračervené světlo vpouštěly jen dovnitř. Budeme tedy nepřítele vidět, ale od nás žádné infrasvětlo ven neprojde a budeme tedy potmě černější než uhel poprášený sazemi."

„Dobře, co tedy chceš vyhazovat do povětří?"

„Všechno, co protivníka patřičně zdeptá," řekl Karel. „Rozvineme proti nim zkrátka čistou partyzánskou válku. Účelem je – zbavit nepřítele zásob, hlavně paliva. Budeme jim vyhazovat do větru nejen cisterny, ale všechno, čím by se daly zásoby doplňovat. Především všechny mosty."

„Budou zabavovat benzín u benzínových pump!"

„Ty poletí do větru jako první," opáčil Karel.

„To by vyřadilo i civilní automobily!" namítl Vojta.

„To je účel," odvětil Karel. „Auta zkrátka skončí na špalkách, případně rovnou ve šrotu, ale lidem to neuškodí, když členy Bratrstva rozptýlíme mezi nečleny. Naši lidé budou ostatní živit, až se zhroutí zásobování."

„To se ale zhroutí prakticky všechno!" řekl Vojta.

„Všechno ne," opáčil jsem. „Bratrstvo zajistí nouzové zásobování obyvatel. Ti, kdo je přijmou pod svou střechu, strádat nebudou. Ale okupantům – ani vodu!"

„Ale co lidé, na které se nedostane?" zeptala se Katka. „Nemůžeme být přece ve všech rodinách!"

„Těm, na které se nedostane, budou podstrkovat jídlo i ostatní potřeby sousedé," řekl jsem. „Proto vyhlásíme to heslo – musíme si pomáhat."

„Ale co kolaboranti?" zajímal se Vojta.

„Chtěli svobodu, budou ji mít," řekl jsem. „Ať se sami starají! Při troše štěstí je »osvoboditelé« vezmou s sebou, až potáhnou z Čech."

„Armáda zorganizuje letecký most, bude se zásobovat vzduchem!" namítl Ivan. „To už tady přece také bylo!"

„To jim znemožní tohle!" sáhl Karel opět do batohu a položil před sebe čtvrtmetrový váleček.

„Co je to?" zazněla vzápětí společná otázka.

„Můj vynález," řekl Karel. „Jednorázový nastřelovací hrot. Přitlačíš k asfaltu nebo k betonu, tlumeně to práskne a z vozovky – nebo z ranveje – trčí deseticentimetrový ocelový hrot, podobný

hrotům zastavovacích policejních pásů, jenže větší. Prorazí každou pneumatiku – obrněných vozidel i letecké. A zanechají v nich zabodnuté trubičky, aby se guma nemohla sama sevřít.“

„A kolik jich je potřeba na takovou ranvej?“

„Řekněme takových dvacet až třicet napříč,“ odvětil Karel. „Když se v noci snesete v černém pefridu na letiště a nedaleko se začnou ozývat exploze určené k odvedení pozornosti, nastřílíte v klidu třicet hřebů a tiše zmizíte. Ostraha to pozná až když přistávajícím letadlům začnou praskat gumy na kolech.“

„Třicet takových hračiček...“ uvažoval Vojta. „Kolik vlastně váží? Unesete to vůbec?“

„Váha nás nezajímá,“ řekl jsem. „Nikdo to na zádech nosit nebude. Největší naší výhodou je, že si můžeme vše potřebné objednat až na místě. Nebudeme chodit ozbrojení a nemusíme tahat v batohu výbušniny. Budeme chodit jen tak nalehko, ale na místě si objednáme hřeby i miny. Tady Karel je musel přinést v batohu, ještě nejsou v nabídce, ale dám je tam ještě dnes.“

„Ty hřeby se dají snadno vyndat,“ namítl Pavel.

„Snadno ne...“ usmál se Karel. „Vytrhávali jste někdy nastřelené hřeby z panelu? Vyndat je dá pěknou fušku, jsou nastřelené do betonu. Ale letadla by byla poslední věc. Nejprve musíme vyřadit přívody paliva, tedy všechny železniční i silniční mosty. A tady mám ještě plány všech českých ropovodů.“

Sklonil se a vytáhl z batohu složku s dokumenty.

„No nazdar!“ vzdychl si Pavel. „Jdete na to zvostra!“

„Hrr na ně!“ dodal Ivan.

„Jinak to ani nejde,“ odvětil jsem. „Proto potřebujeme rozptýlit Bratrstvo mezi lidi. Nesmíme se od lidí odlišovat. Znamená to aspoň dočasně se vzdát ancubů. Ne úplně, ale musíme přes ně nosit klasické oděvy – stačí boty, kalhoty a bundy. Už jsem všechno přidal do nabídky givlygebů, stejně jako propan-butanové teplomety do zimních mrazů. Teď tam přidám magnetické miny a nastřelovací hřeby.“

„A můžeme jít na to!“ řekl Karel.

„Ať žije NATO! Ale za svý!“

=*=

Bratrstvo zformovalo několik partyzánských oddílů a již první noci se v Čechách a na Moravě zřítily všechny železné mosty. Vzplanulo také několik desítek vojenských i civilních cisternových kamionů a poblíž silnic vysokými plameny hořela i většina benzínových pump.

Magnetické miny nebyly vhodné pro kamenné mosty, jenže ještě téhož večera přinesl Karel do Koordinačního střediska lahůdku – dvoumetrový »točený salám« semtexu se speciálními rozbuškami a nastřelovací pistoli na běžné hřeby do panelů.

„Tímhle se semtex přichytí ke kameni,“ ukazoval, jak si to představuje. „Na konec se dá rozbuška, bez ní semtex nebouchne ani kladivem. Tohle shodí mosty, na které se nedají použít magnetické miny. A mám i další návrh!“

„Povídej!“ vybídl jsem ho.

„Poslat do větru i nejbližší mosty v Německu,“ řekl.

„To by už nebyl partyzánský odboj, ale terorismus,“ namítl jsem.

„Houby terorismus!“ odsekl Karel. „Ten je zaměřený proti lidem, ale tohle je jednoznačný útok na zásobovací linie nepřítele. V noci budou mosty liduprázdné. Můžeme položit na obě strany mostu červeně blikající majáčky, aby zastavily vlaky i auta. Dáme tím najevo, že nemáme nic proti lidem. Ale zásobovací linie jsou čistě vojenský cíl. Američané je přece také s oblibou bombardují! Za války je partyzáni vyhazovali do větru nejlépe pod vojenskými vlaky, my se spokojíme zničením.“

„Jenže Ženevské konvence uznávají partyzány pouze na vlastním území, ne u nepřítele,“ připomněl jsem mu.

„Ženevské konvence samy nezajistí, aby je Američané dodržovali,“ namítl Kája. „Uvědom si, když Američané někoho chytí, ať jsou vinní nebo ne, zacházejí se všemi na vlastním

i cizím území jako s teroristy. Podle nich mají nárok na status válečného zajatce jen jejich vojáci, tam to ovšem tvrdě vyžadují. Spoléhat se na Ženevské konvence je prostě naivita. Musíme jim dát najevo, že nebudou před námi bezpeční ani za hranicemi!“

„Správně!“ řekl Pavel. „Stačí mosty, nebo i cisterny?“

„Cisteren bych si na území Německa nevšímal,“ mínil Karel. „Ale mosty jsou zásobovací linie, ty nám nemůže nikdo vyčítat.“

„No dobře,“ ustoupil jsem. „Zkusit to můžeme. Jak to zatím vypadá v Čechách?“

„Pro nás dobře,“ hlásil Pavel.

„Ale zdá se, že jsme to vosí hnízdo pořádně nakopli!“ dodal Ivan. „Televize dští oheň a síru na teroristy, vláda vyhlásila mimořádný stav a po celé zemi je zákaz nočního vycházení. Vyhlásili odměnu deseti milionů za informaci, která povede k dopadení pachatelů.“

„Tolik, tuším, kdysi vypsali odměnu i za Heydricha!“ připomněl všem Zdeněk.

„To není v korunách, ale v dolarech!“ upřesnil rychle Ivan. Pravda, to částku podstatně zvýšilo.

„Pěkná sumička pro novodobé Čurdy!“ dodal Zdeněk.

„Moc si nás necení,“ zavrčel jsem nesouhlasně. „Už za první noc našeho odporu byly škody podstatně vyšší! Koruny jako dolary, pro Bratrstvo jsou oboje jen potištěné kusy papíru.“

„Ještě jim nedošlo, do čeho šlápli!“ broukl si Karel.

„A až jim to dojde?“ zaslechl to Pavel.

„Budou lapat po dechu,“ řekl Karel.

=*=

Noci odporu

Po druhé »noci odporu«, kdy »vyletěla do větru«, jak říkal Karel, i většina silničních mostů, spojujících západní Čechy s Prahou a s Moravou, se hon na pachatele změnil v hysterii.

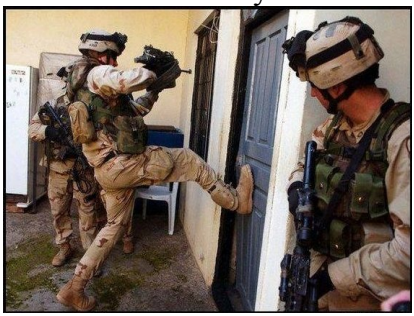

Na několika místech Prahy vtrhli spojenečtí vojáci do domů, které jim označili místní udavači. Vyvlekli ven obyvatele, naložili je do obrněných vozidel a odvezli je na Americkou leteckou základnu na letišti ve Kbelích. Tam je naložili do připraveného letadla Hercules a odstartovali směrem na západ. Zdálo se, že je chtějí odvézt z republiky a cílem mohlo být nejspíš oblíbené letovisko Guantánamo.

V letadle byl ale jeden člen Bratrstva, znal jsem ho jen podle jména Miroslav. Podle vlastních slov nepoužil k útěku pefridu, nechtěl sousedy v těžké chvíli opustit a zajímalo ho, co s nimi chtějí spojenečtí vojáci dělat. Ve chvíli, kdy se ozval, měl sice na hlavě jakýsi černý pytel, aby neviděl okolí, ale podle hluku věděl, že letí v letadle.

Koordinační středisko k řešení mimořádných událostí mu jeho postup schválilo. Mezitím si uvolnil ruce, neboť si pouta nechal rozpustit givlygebem, a poručil si náhradní fizer za »hodinky« odebrané při zatčení. Černý pytel na hlavě, bránící v rozhledu, obešel kamerou fizeru, takže si mohl prohlédnout, v jaké situaci se všichni nacházejí.

Chtěl se s námi poradit, co dál. Informoval jsem ho, že podle map letí přes Německo směrem nad Atlantik, načež se náš rozhovor přerušil.

Další jeho hlášení přišlo asi po deseti minutách, kdy nás držel v napětí, co se tam děje. Mezitím letoun přeletěl pobřeží a pokračoval v letu nad pláněmi Atlantiku. To už měl ale podle vlastních slov situaci pod kontrolou.

Ještě jednou se rozhlédl a pak začal jednat. Uprostřed trupu nákladního letadla vytvořil pefridu a silovým polem přitiskl ke stěnám letadla strážné tak pevně, že se nemohli ani hnout. Pak postupně zbavil černých pytlů nejprve sebe, pak všechny zajatce a vtáhl je do bubliny. Tím se situace otočila, ale Miroslav nevěděl, co dál. Pomocí pefridu ovládl letadlo zevnitř, ale nebyl si jistý, jak se zachovají strážní.

„Jsou k smrti vyděšení, zřejmě si nedokáží vysvětlit, co je přimáčklo ke stěně," hlásil nám. „Ale nepochybuji, že začnou střílet, až je uvolním, kvéry drží v rukou, až je uvolním, začnou střílet."

„Máš ponětí, kterým směrem letíte?" zeptal jsem se ho věcně. „Mohl by ses pokusit vytlačit bublinou zadní vrata nákladového prostoru a vyletět se zajatci ven. Vrata se za letu otevírají, když shazují náklad na padácích, snad se nic nestane, když jim je vyvrátíš. Pak už tě navedeme domů."

„Je tu úplná tma, ale dobře, zkusím to!" svolil Miroslav.

Odmlčel se, ale ozval se, neuplynula ani minuta.

„Je to v háji!" hlásil zaraženě.

„Co se děje?" pobízel jsem ho, aby nám to řekl.

„Zevnitř nebylo znát, kde je dopředu a kde je dozadu," pokračoval Miroslav. „Přeměnil jsem pefridu v hrot a vyrazil proti těm nákladovejm vratům, jenže jsem ve tmě nabral špatný směr, vyrazil jsem dopředu místo dozadu a roztrhl jsem letadlu čumák."

„Dostali jste se aspoň ven?" naléhal jsem na něho.

„Ani jsem nemusel," hlásil sklesle Miroslav. „Když jsem prorazil ven, letadlo se celé nafouklo, prasklo a za letu ho to roztrhalo na kusy. Letěli jsme asi moc vysoko, nebo co.

Odprejskalo to z nás do všech stran, kolem nás teď víří vzduchem jen spousta trosek.“

„To jsme nechtěli,“ řekl jsem odevzdaně, protože to byl můj nápad, aby se vytrhli z letadla za letu. „Na druhé straně, překazil jsi hodně špinavou věc a ti co se na ní podíleli... říká se, kdo mečem zachází, mečem schází...“

„Nejsme ani moc daleko od pobřeží,“ hlásil dál Miroslav. „Teď poletím chvíli rovně a řekněte mi, jak mám změnit směr, abych doletěl domů!“

„A co ostatní zajatci?“ zeptal jsem se ho.

„Všichni to komentovali souhlasně,“ řekl Miroslav. „Ani jsem se jim nechlubil, že to tak nemělo dopadnout.“

„Tak už jim to ani neříkej,“ poradil jsem mu. „Měli bychom ale vymyslet, jak to příště udělat lépe.“

„Jo, až budu příště sedět v tomhle letadle, budu moc dobře vědět, co a jak,“ otřepal se trochu Miroslav. „Je tu jen jedno plus. Všechny trosky napadaly do moře. Aspoň na zemi nic nerozbily a nikoho nezabily.“

„Teď to neřešte!“ vyzval nás Pavel. „Dopadlo to, jak to dopadlo, grázly nikdo nelituje. Jediný výsledek, který stojí za pozornost, je že zajatci jsou svobodní a letí domů.“

Rozhlédl jsem se po ostatních členech Koordinačního střediska. Zdálo se, že smýšlejí stejně. Oddychl jsem si, i v tomhle jsme pořád byli jednotní.

„Poleťte domů,“ vyzval jsem Miroslava.

=*=

Následující noci otřásaly vzduchem v Čechách další výbuchy a opět na mnoha místech obzor osvítily plameny. Hořely poslední nádrže zapomenutých benzínových stanic a na osmi místech explodovalo potrubí ropovodů Družby a Ingolstadtu. Kralupy osvítily hořící zásobníky rafinérie a brzy je následovaly nádrže Paramo v Pardubicích.

Kromě zdrojů hořely samozřejmě i cisterny. Bratři je pozorovali na jejich cestě a předávali si je, aby je zastihli na nejbližší zastávce. Cisterny vybuchovaly i za jízdy, bez ozbrojeného doprovodu ve dne, s doprovodem až za tmy.

V Čechách vypukla palivová krize. Dálnice osiřely, po Praze jezdilo metro a tramvaje, jinak byly ulice prázdné, až na tisíce zaparkovaných automobilů. Hasiči dohašovali kouřící trosky benzínových pump, ale z větší části už se stahovali do zbrojnic.

Bratři nabídli záchranářům, že budou převážet sanitky bublinami, ale záchranáři na ně zavolali Policii, místo aby jejich návrh přijali. Zřejmě dali přednost milionům dolarů odměny, kterou však nedostali, protože Bratři opět unikli. Záchranka zřejmě měla rezervy a zatím je nepotřebovala.

Do Koordinačního střediska navíc zavolali, abychom jim někoho poslali rozhodnout o kolaborantech. Zatčení se totiž vrátili domů rychleji, než s tím Američané počítali, takže nikoho nenapadlo chránit udavače. Svědkové se ale vrátili a situace se otočila s tím rozdílem, že tentokrát byla vina jednoznačná.

„Velezrada se ve válce vždycky trestala provazem," hřměl na nešťastné udavače jeden člen Bratrstva, když je spoutané přivlekli do místní sokolovny.

Podle vůle většiny se měl neprodleně konat soud, ale dorazil jsem tam včas, ještě než něco začalo. Naštěstí mě poznali a dostal jsem slovo.

„Nejsme soudci," začal jsem. „Nemůžeme nikoho po právu soudit."

„Pověsit udavače!" ozvalo se ze sálu.

„Trest smrti byl v Čechách zrušený," odpověděl jsem na ten výkřik. „A to je dobře. Věšet se nebude."

„Nenadržuj jim!" ozvalo se opět.

„Jsem ale pro hodně důrazné varování," pokračoval jsem, jako bych to neslyšel. „Svěřte mi je a ručím vám za to, že dostanou výstrahu, jakou do smrti nezapomenou."

„Jasně! Zlámat všechny hnáty!"

„Nebudeme jako oni, ale nevyváznou ani bez trestu," slíbil jsem dychtivým.

„Co s nimi chceš dělat?" zeptal se mě věcně Pavel.

„Dám je na půl dne do vězení, ze kterého polovička z nich zešediví," slíbil jsem.

„Kde máš jaké vězení?" pohlédl na mě Pavel užasle.

„Dá se to tak nazvat," řekl jsem. „Potřebuji dva lidi, aby pořídili dokument, který pak tady předvedou ostatním. Bude to ale drsné. Kdo se hlásí?"

Pavla jsem vybral jako prvního a pak se trochu váhavě přihlásil další ze sálu. Je vidět, že jsem měl pořád důvěru. Když jsem řekl, že to bude drsné, zarazili se všichni. Tak nějak tomu bylo ve známé básni »Záhořovo lože«, kde se Záhoř vlastně nedozvěděl oč šlo, dalo se to jen odhadnout podle toho, že se toho trestu zděsil i samotný ďábel.

„Dobrá, půjdeme na to!" řekl jsem, když neměl nikdo námitky. „Vytvořím si pefridu přímo tady v sále, naložte mi ty hříšníky a poletíme."

„Proboha, oknem ne!" zaúpěl kdosi, komu zřejmě na staré sokolovně záleželo.

„Klid, nepůjdeme ven oknem," uklidňoval jsem ho. „Dívejte se, uvidíte!"

Vytvořil jsem pefridu a pozval dovnitř nejprve Pavla. Prostupná část boční stěny ohraničující dveře slabě zeleně světélkovala a desítky ochotných rukou dovnitř naházely vzpouzející se udavače a udavačky. Počítal jsem je, bylo jich osmadvacet. Nakonec nastoupil druhý dobrovolník.

Naznačil jsem, aby lidé odstoupili od stěny, vytvořil na ní zrcadlo vljokra a projel jsem jím. Prošli jsme přitom sami sebou a někdo z pasažérů začal zvracet.

„Bábovky!“ zavrčel jsem. „Vždyť to ještě nezačalo! Vy dva teď nic nenatáčejte, tady nebude nic vidět. Řeknu vám včas, až to bude možné!“

Také u lidí v tělocvičně to vzbudilo respekt. A to ještě nebylo nic proti tomu, když jsme se začali potápět do parketové podlahy. Zpočátku zvolna, pak čím dál rychleji, až jsme zmizeli v nepoškozených parketách.

„Tohle také ještě nic není!“ ohlásil jsem dozadu mezi nedobrovolné pasažéry, odkud se ozval další dávivý zvuk. „Ale za chvilku to přijde, nebojte se!“

»Nebojte se« může znít různě. Z úst kata, který táhne odsouzence ke špalku, to zní přímo zlověstně.

Prošli jsme ještě sklepem sokolovny, ale pak už jsme pokračovali pod zemí. Nabral jsem okamžitě směr, kterým jsem si z dřívějška pamatoval krásnou podzemní jeskyni. Na dně měla jezírko a přístup sem byl výhradně vodními prameny. Vzduch v ní byl, ale byl zatuchlý, neboť se sem dostával jen rozpuštěný ve vodě. Jeskyně neměla vchod, takže jsem byl absolutně první, kdo se do ní dostal.

Zvenčí se podobala obrovské kýtě. Měla ale na délku třicet metrů a na výšku šest. Pronikli jsme do ní a vynořili jsme se ze stěny půl metru nad hladinou jezírka. Jeskyni osvětlovalo jen světélkování pefridu, ale i když to nebylo silnější světlo než od úplňku, osvětlilo ji to celou, nebyla to nijak rozsáhlá prostora.

Vytvořil jsem zrcadlo vljokra, abychom z allohmoty přešli zpátky do hmotné podoby. Trochu výš byla skalní plošinka, vlhká a kluzká, ale nad vodou. Zamířili jsme tam a přistáli na ní. Já i Bratři jsme rozsvítili ruční svítilny, aby nenastala tma, až pefridu přestane osvětlovat okolí.

„Teď můžete natáčet!“ pokynul jsem Bratrům.

Nebylo nutné delikventy nutit, aby vystoupili. Prostě jsem zrušil pefridu a všichni naráz stáli na maličko šikmé a kluzké kamenné desce. Jedna postarší žena uklouzla, ale kolemstojící ji zachytili, takže neupadla.

Vyskočil jsem na mírně zvýšený kámen a pokynem ruky k sobě přivolal oba Bratry. Stáli jsme nad hloučkem schlíplých viníků jako na tribuně.

„Tak, nemilí udavači," oslovil jsem hlouček pod námi. „Na vzniku této věznice se podílel spolu s bohem podzemí Plutonem i bůh Neptun, jak vám může potvrdit pohled na lesíček krápníků nahoře na stropě. Tohle pořád ještě není pravé peklo, to je trochu hlouběji, ale tam už je opravdu horko. Necháme vás tu nějakou dobu zpytovat svědomí. Uznejte sami, proti Guantánamu, které jste chystali na své sousedy a známé, jsou to přímo lázně. Máte tu i čistou pramenitou vodu, žízeň jistě mít nebudete. Kdo se cítí otužilý, může se i vykoupat. Voda tady má přímo ideální teplotu, ovšem pro tuleně, těm těch deset stupňů Celsia skvěle vyhovuje. Kdo chce, může si zkrátit čas hledáním východu. Předem vás upozorňuji, že tu žádný není, kolem jsou jen vrstvy vápencových skal, všemi směry nejméně sto metrů – dolů pochopitelně víc. Na co jsem zapomněl? Jo – světlo. To tu není, proto od nás dostanete ještě pár svítilen, potmě byste si toho patřičně neužili. Tma bývá někdy milosrdná, ale na druhé straně byste tady mohli popadat do různých trhlin a polámat si kosti. Zasloužili byste si to, i takový návrh už padl, ale nechceme být takoví sadisté. Chytejte!"

Postupně jsem si od givlygebu objednal deset svítilen, rozsvítil je a hodil do davu dolů.

„Baterky šetřit nemusíte, jsou velice kvalitní, vydržely by déle než půl roku, ale tak dlouho vás tu nenecháme." utěšoval jsem je. „Vysvobodíme vás dřív než se vybijí, tak dlouho byste tu nevydrželi, nemáte tu nic k jídlu. Aspoň trochu zhubnete, bude vám to lépe slušet."

Mrknutím oka jsem spatřil, že Pavlovi cukají koutky úst nad mou ironií. Druhý Bratr natáčel všechno soustředěně. Občas zabral celou jeskyni, ale nejvíc času tam bude mého projevu. Asi jsem si to měl předem připravit, tohle byla improvizace – ale ať!

Pak jsem kolem nás tří vytvořil pefridu, na stěně se na okamžik objevilo průchozí vljokra, které nás nevracelo skrz sebe, ale dalo se jím proletět – a zahučeli jsme do kamenné stěny jako duchové. Delikventi zůstali v nevelké jeskyni skoro sto metrů pod zemí. Bez ostrahy, ale i bez možnosti úniku. Tohle vězení bylo pevnější než Alcatraz.

„Jak dlouho je tam chceš nechat?“ zeptal se mě Pavel, když jsme opět stoupali skalami nahoru. Oba se pozorně dívali kolem, byli pod zemí poprvé a ještě to tu neznali.

„Tak čtyřiadvacet hodin,“ řekl jsem. „Jestli je někdo pro horší trest, můžeme se o tom ještě bavit.“

„Nedivil bych se, kdyby polovička z nich zešedivěla,“ uvažoval Pavel. „Řekl bych, že to postačí.“

„Já bych je raději pověsil,“ zavrčel druhý Bratr. „Ale tohle bude taky stačit. Nechtěl bych tam být ani hodinu! Doufám, že o tom budou vyprávět, až je pustíme.“

„Vrátíme se a předvedeme ostatním naše záznamy,“ rozhodl jsem. „Doufám, že to pochybovače uklidní.“

Šikmo nad námi jsem už viděl základy sokolovny, kde na náš návrat čekala dobrá stovka členů Bratrstva.

„Aby si někdo nemyslel, že to byla nějaká amnestie,“ doplnil Bratr, který prve horoval pro šibenici.

„Vystřídáme tam i další,“ slíbil jsem. „Kolaborantů je v Čechách tradičně dost a dost!“

„Měli by to ale vědět předem!“ mínil Pavel. „Možná by jich bylo potom méně!“

„Dám to jako video na internet,“ nabídl Bratr.

„Jsem pro!“ souhlasil jsem.

=*=

S okupací se život v Čechách změnil k nepoznání.

Lidé nevycházeli z domovů, pokud opravdu nemuseli. Ačkoliv vláda výjimečný stav i zákaz nočního vycházení brzy odvolala, ulice měst byly prázdné. Jen občas po nich projížděla obrněná vozidla a chlapi za kulomety ostražitě sledovali okolí. Nic se jim ale nedělo.

Množství lidí však dalo výpověď a přestalo chodit do práce. Podnikům to kupodivu přineslo úlevu, nemuseli jim platit ani na nesmysl zvaný kurzarbeit. Práce totiž nebyla a kdo podal výpověď, jen předběhl okamžik, kdy by ji tak jako tak od zaměstnavatele dostal. Někteří se hned přidali k Bratrstvu, ale většina nezaměstnaných zůstala doma. Na pracovních úřadech se nikdo neobtěžoval ohlásit. Živili je členové Bratrstva, příbuzní a nejčastěji rodiče. Důchodci byli členy už dlouho a v rámci vzájemné pomoci pomáhali svým dětem. Většina fabrik se zastavila, jen některé úřady pracovaly ze setrvačnosti dál. Hospodářští analytici se jen chytali za hlavy. Podle všech hospodářských pravidel měl být v Čechách už dávno hladomor! Hrubý domácí produkt se smrskl na pouhé procento, ne-li ještě méně, přesto lidé neměli hlad a nebouřili se.

Kdyby český stát neměl své elektrárny, byl by dávno na hromadě. Skomírající hospodářství jakž takž držel nad vodou jedině vývoz elektřiny. V Čechách se téměř žádná nespotřebovávala, tím větší odbyt byl za hranicemi. Metro v Praze jezdilo s hodinovými intervaly a ještě nebylo dost zaplněné, také tramvaje prořídly. Ani o ně nebyl zájem.

Z Čech úplně zmizeli turisté. Bylo to pochopitelné. Do Čech se kvůli zříceným mostům nedalo přijet autem, ani vlaky nejezdily. Prakticky jedinou cestou bylo letiště, jenže letadla musela mít dostatek paliva na zpáteční cestu, neboť v Čechách nebylo palivo. Za těchto podmínek byl výlet do Čech, stejně jako do všech zemí, sužovaných válkou, adrenalinovým zážitkem.

Hladové období dolehlo i na známých »horních deset tisíc« a nejvíc na pražskou smetánku. Většinou měli peněz dost, ale neměli je ani za co utratit. Obchody v Praze byly prázdné a většina byla zavřená. Nebylo zboží ani personál. Pro potraviny museli chodit na Americké velvyslanectví, které pro Pražany vedlo obchod s americkými vojenskými potravinami. Byly sice dražší, ale v dostatečném množství i sortimentu. O doplňování se starala ambasáda, přesněji zásobování okupačních armád na území Čech a Moravy. Mnoho lidí tam ale nechodilo. Na internetu se objevovaly fotografie fronty před ambasádou Spojených států s malou otázkou, jak se kolaborantům povede, až Amíci odtáhnou?

V Čechách nebyl výběr příliš bohatý. Američané nebo Bratrstvo? Třetí možností byla jen emigrace. Velvyslanec Spojených států velkoryse nabídl všem uprchlíkům z Čech zdarma cestu do Spojených států a brzké občanství, vždyť se jednalo převážně o velice vzdělané a schopné lidi, jenže tato možnost vypadala příliš dlouhodobě.

Jednotkou dočasnosti je totiž v Čechách jeden »furt«.

=*=

Odpor Bublinového Bratrstva se dosud projevoval jen ničením mostů, prostředků k dopravě a zpracování paliva, ale nedotýkal se spojeneckých vojáků. I kdyby chodili neozbrojení, nikdo by si jich nevšímal. Havarie Herculesu se odehrála nad Atlantikem poblíž pobřeží, vlny vyplavily poměrně dost trosek, ale odborníci na nich nenašli žádné stopy výbušnin, takže havárii přičetli technické závadě. To letadlo už mělo své dávno odlétané a nebyl žádný div, že na něm něco selhalo. A protože to bylo mimo dohled, ani se to neobjevilo ve zprávách.

Rozhodnutí hlídkovat u důležitých mostů však přišlo pozdě. Nebylo už co hlídat. Americká armáda se pokusila nahradit alespoň klíčové mosty montovanými vojenskými provizorii a pontony, ale to se ukázalo těžší než se zdálo. V noci i pod

dohledem hlídek pokaždé vyletěly do povětří. Nezbylo než zásobovat armádu i americkou ambasádu letecky. Zatím to šlo, nikdo si zítřkem hlavu nelámal.

Největším rozdílem mezi optimistou a pesimistou je prý jen informovanost. Pesimista je pravdě blíž. Ale někdy pravda, když už vyjde najevo, překvapí oba.

A oba nepříjemně.

=*=

První skupinku kolaborantů jsem nechal pod zemí déle než dvacet čtyři hodiny. Prostě jsem na ni zapomněl. Naštěstí mi je Pavel připomněl, takže jsme pro ně doletěli.

Člověk by ten nešťastný hlouček snad i politoval.

Promáčení, hladoví a prochlazení, tiskli se k sobě jako zmoklé slepice. Čtyři chlapi a jedna ženská zešedivěli, asi to opravdu nebyl žádný med. Jenže jsme nezapomínali, že tihle »nešťastníci« předtím udávali své sousedy a chystali jim nedobrovolný pobyt v klecích koncentračního tábora Guantánamo, kde deset let není žádná míra, ať vinný nebo nevinný, nikdo nikdy nestál před soudem. Naši udavači se nemohli ani vymlouvat, že by si něčeho takového nebyli vědomí. O Guantánamu ví celý svět.

Nicméně dva dny v hlubině bez oken a ve vlhku byly hodně drsné varování! Navíc se jim podařilo vydýchat tam vzduch, bylo jich na poměrně malou prostoru příliš mnoho a jeskyně se nevětrala. Přitékající voda s sebou přinášela rozpuštěný kyslík, jenže zkažený vzduch se hromadil a ve výsledku by nezemřeli nedostatkem kyslíku, ale na otravu oxidem uhličitým.

Že tam nebyl záchod, to už byla jen drobnost.

Přivezl jsem je zpátky a vypustil na ulici s dodatkem, že příště je za udávání zavřeme ještě hlouběji a tam už se to doopravdy podobá peklu.

Nemuseli jsme to vysvětlovat blíž.

Záhořovo lože také nikdo nezná.

=*=

Katastrofa přišla nečekaně.

Za jeden den havarovalo na letišti Kbely při přistávání pět amerických letadel. Příčina byla u všech stejná – hřeby na ranveji, kterých si zpočátku nikdo nevšiml, ale které ničily letecké pneumatiky. Dvě letadla navíc začala hořet, ale vycvičené posádky je včas opustily. Hasiči si s ohněm poradili, nicméně všech pět letadel bylo na odpis. Naštěstí byl uvnitř jen náklad potravin a munice. Podlehl zkáze, ale nedošlo aspoň ke ztrátám na životech.

Přivolaná četa sapérů ranvej rychle opravila – hřeby vyrvala ze země buldozerem a díry zarovnala, jenže to už bylo zřejmé, že se jedná o nepochybnou sabotáž.

Americká armáda převelela dispečery na civilní letiště Ruzyně, jenže když tam začala přistávat vojenská nákladní letadla, objevily se nastřelené hřeby na ranveji i tam. Opět dvě letadla shořela, neboť utrhla podvozky a při smýkání na břiše po ranveji vzplála od vzniklých jisker.

Tentokrát si však hlídka něčeho přece jen všimla. Na ranveji se v noci objevila černá postava a když zmizela, bylo na přistávací dráze rozmístěno opět ke třiceti hřebům. Jak se však na hlídané dráze objevila, to hlídka nedokázala vysvětlit, ostatně ani to, jak znenadání zmizela. Navíc byla díky černému obleku vidět jen nočním dalekohledem, ale i v něm pak náhle zmizela.

Nicméně to už byla aspoň nějaká stopa. Přivolaná četa ženistů v krátké době hřeby zneškodnila, nicméně stopa to byla a odborníci už se měli čeho zachytit. Toho dne žádné letadlo nehavarovalo a ostraha se na noc připravila lépe než dosud.

Hodina pravdy nastala krátce před půlnocí, kdy se na ranveji opět objevila ona tajemná černá postava a začala do betonu ranveje nastřelovat své hřeby. V té chvíli od budov letiště zahřměla salva několika snajperských pušek, postava zřejmě dostala několik přesných zásahů a zůstala ležet na betonu. Rychlé

vozidlo k ní dojelo během necelé minuty, jenže terorista, oblečený do podivné černé pěnové hmoty, byl již mrtev.

Snajpeři si připsali zářez.

=*=

Česká past

Zastřeleným teroristou byl, jak se brzy ukázalo, major ve výslužbě Karel Linhart. Pro odborníky CIA, kteří jeho tělo dostali ke zkoumání, to byl »neznámý terorista«, ale to už jsme dávno věděli, koho nám zastřelili.

Ačkoliv byl poměrně dobře vybavený, přece jen byla v jeho plánu drobná chyba. V době, kdy nastřeloval hřeby do ranveje, nemohl být obalený černým kokonem pefridu, který by ho jednak chránil před kulkami a hlavně skrýval před infra-dalekohledy Američanů. Otázka nějaké nehody pak nezněla »zda«, ale jen »kdy«.

Nahradilo by ho několik nadšených dobrovolníků, ale důrazně jsem jim to nedoporučil. Jednak jsem poukázal na to, že Američané už vědí jak na nás, ale především jsem všem slíbil, že vymyslím něco podstatně bezpečnějšího.

Kritickým okamžikem bylo vystoupení z pefridu ve chvíli, kdy nastřeloval hřeby. Přitom to podle mě nebylo nutné, jenže Karel uvažoval postaru. Jako voják si zřejmě neuměl nic jiného představit. Já jsem však uvažoval jinak. Podle mě se dalo zasahovat, aniž by člověk opustil pefridu a dokonce se dotčenému místu nemusel ani přiblížit.

Po krátkém pátrání ve spletité struktuře databází jsem to objevil. Na Brochikei to sice nepoužívali k sabotážím, ale dalo se to přizpůsobit současným podmínkám. Proto měli na Brochikei tak utěšenou krajinu, proto byla údržba lesoparků tak vzorná! Já jsem ale nechtěl stvořit utěšenou krajinu s romantickými kopečky a s obhospodařovaným kulturním lesem, ale naopak divočinu, kudy neprojedou ani tanky Abrams. Givlygeb přece dokáže stvořit oboje!

Během jediné noci se celý areál letiště Ruzyně změnil v něco hodně podobného Prokopskému údolí v dobách, kdy se krajinou toulali mamuti. Na místě, kde ještě včera byly dlouhé,

rovné ranveje, teď strměly vysoké černošedé skály. Totéž se stalo na letišti Kbely, kde skály, vzhledově podobné sloupům ze skalních měst Adršpach, Prachovské, Teplické nebo Tisské skály, obklopily bojová i transportní americká letadla. Pro ně tedy létání skončilo, zůstanou zde v Čechách jen jako exponáty v muzeu, ledaže by je sami Američané ze vzteku vyhodili do povětří. Ale to už bylo čistě na jejich vůli.

Nechal jsem zkoprnělé strážné, kterým se vztyčovaly skalní sloupy před očima, ať si záhadami lámou hlavy. Po znehodnocení letišť Kbely i Ruzyně jsem letěl k Ústí nad Labem, kde jsem znemožnil obnovu železničních mostů, neboť jsem na místě pustého nádraží vytvořil obrovskou skálu. Další cesta mě vedla podél hranic s Německem, které se za mnou měnily v neprůchodnou skalní hradbu.

Při těchto orgiích, podobných přírodnímu třetihornímu šílenství geologické bouře, mě v pefridu doprovázelo osm kamarádů. Předváděl jsem jim, co budou od zítřejší noci dělat oni. Při troše vytrvalosti bych zneprůjezdnil hraniční hory kolem Čech i sám, ale čím víc lidí, tím se potřebná doba zkrátí. Pefridu, ve dne černé, bylo v noci neviditelné. Ve viditelném světle zaclánělo hvězdy, jinak neodráželo ani infračervené a radarové paprsky. Jen proti světlejšímu pozadí, například proti obloze na horizontu, se mohlo jevit jako černý obrys, kterému Francouzi poněkud posměšně říkají »silhouette«. V noci a pod mrakem je nikdo nezjistil ani očima, ani jinými prostředky.

Čechy jsou kotlina, obklopená pohraničními horami. Ve starověku byly téměř neprostupné, zejména když byly prorostlé hustými pralesy, ale přece jen jimi aspoň místy procházely obchodní stezky. To se s vývojem evropské civilizace zvolna ale jistě měnilo. Hvozdy podlehly kácení i žďáření, pralesy ustoupily polím a ty uvolnily v moderní době místo osadám, vesnicím a městečkům.

Během jediné noci se však značná část Krušných hor změnila do podoby před mnoha tisíci lety. Američtí sapéři už nemusí pracně stavět pontonové mosty, neboť všechny přeshraniční silnice končily ve zdi strmých skalních štítů. Skály přeťaly spojení Čech s Německem. Na hraniční čáře zmizely cesty úplně a místo náspů a zářezů zůstala divoká krajina jako v dobách, než se do ní zakously buldozery.

Už teď bylo jasné, že jediným prostředkem, schopným překonat České přírodní pohraniční opevnění, budou jen vrtulníky – budou-li mít kam přistávat. Americký letecký most nepřipadal v úvahu, zásobování okupačních jednotek vrtulníky bylo příliš drahé. Američané již začínali chápat, že se pro ně Česká kotlina pomalu ale jistě mění v past. Tvrdohlavě ale zůstávali, rozkaz k ústupu nepřicházel.

Český vojenský žargon z husitských dob měl pro tyto jednotky, určené k zoufalému zadržování nepřítele, velice výstižný výraz.

Ztracenci...

=*=

Napoleonova armáda po »vítězné« bitvě u Borodina, kde Ruská vojska Francouzům řádně pustila žilou, slavně vstoupila do Moskvy. Napoleon netrpělivě očekával, kdy za ním přijdou parlamentáři s uznáním kapitulace, předají mu klíče od ruských měst a podřídí se mu. Nač ti hlupáci ještě čekají? Vždyť po dobytí jejich barbarského hlavního města je přece jasným vítězem on, císař Napoleon!

Moskva však byla pustá, až na pár tisíc milosrdných popů, ošetřujících bezmocné raněné. Obyvatelé uprchli se vším co dokázali odvézt – především s potravinami, které byly před blížící se zimou podmínkou k přežití.

Napoleon byl s postupujícím časem stále nervóznější. Zima se blížila – a to ještě neměl tušení, co to znamená! Armádě, u Borodina značně zkrušené, už chyběly zásoby. Vojsko obsadilo

nepřátelské hlavní město bez odporu, jenže tím získalo jen prázdná obydlí. Ale i těch ubývalo, neboť povětšinou dřevěné ruské domy na mnoha místech vzplály a shořely. A široko daleko kolem nebylo nic, co by mohli vojáci zabavit. Vesnice prázdné, sýpky vyhořelé. A to všechno příliš daleko od Francie, než aby mělo smysl poslat si posly pro vozy se zásobami.

Napoleon nakonec pochopil, že prohrál. Na bitevním poli byl do té doby suverénem, ale v Rusku upadl do pasti, jakou nejen předem nečekal, ale příliš dlouho mu trvalo, než zjistil, že už v ní je. Jeho armáda hladověla a nezbylo mu nic jiného než ústup, který se pak proměnil v bezhlavý úprk. Sám Napoleon ujížděl ve svém kočáru jako první, aniž by ctil pravidlo o kapitánovi, který má opouštět loď jako poslední.

Oni to pravidlo neplní ani všichni námořní kapitáni...

Váleční teoretikové samozřejmě rozebrali, že tohle se mohlo stát jen v Rusku s jeho rozsáhlými pustými pláněmi a také díky proslulé kruté ruské zimě...

Americká armáda spadla do pasti v Čechách a v létě.

Nebylo to přitom tak zřejmé, jako v Rusku. Rozdíly tu byly – a značné. Rusko je velice rozlehlá země, poměrně řídce osídlená, Čechy jsou naopak malé a hustě zabydlené. Napoleonova armáda se v Rusku vzdálila příliš daleko od Francie a poslům by trvalo dlouho, než by dorazili k cíli, kdežto Američané měli se základnami nepřetržité satelitní spojení. Obyvatelé, i ti co Američany vysloveně nevítali, se k nim nechovali nepřátelsky, jen lhostejně. Okupační vojáky si zvědavě prohlíželi, ale tím jejich zájem končil.

Jinak tu však podobnost byla, jen si jí včas všimnout!

Tak jako v Rusku, ani v Čechách se nedalo nic koupit. Nově dosazenou vládu lidé většinou ignorovali a navzdory jejím příkazům dodržovali heslo »Okupantům ani vodu!«. Pro Američany to byl šok, nikdo jim nic neprodal za české koruny, ale ani za dolary. Čechy byla první země, kde lidé o dolary vůbec

nestáli! Drtivá většina obchodů byla zvenčí zavřená a uvnitř prázdná a když vojáci vtrhli i do domů a chtěli tam zabavit zásoby, nikde nic nenašli.

V domech nebyl ani kus suchého chleba.

Ale vždyť lidé nevypadali hladově! Něco přece museli jíst! A přitom neměli v bytech ani lednice, kde by se daly potraviny uchovávat! Záhadný národ, tihle Češi!

To všechno znamenalo, že v Čechách, podobně jako v Rusku, museli vojáci dovážet všechno, od potravin po vodu. Když jejich zásobovači zjistili, že letadla nemají kde přistát, začali shazovat zásoby na padácích.

Šlo to, i když občas docházelo ke komickým situacím.

Zatím jen komickým...

Když byli v podobné pasti vojáci Paulusovy armády u Stalingradu, příliš komické jim to nepřipadalo.

Neměli už jídlo, docházela munice a když nedočkavě otevřeli bednu, která u nich přistála na padáku, našli uvnitř namísto toužebně očekávaných nábojů jen tisíce krabiček prezervativů. Jako by je v ruském obklíčení potřebovali! Za jiných okolností by se nad tím určitě rozřehtali, jenže vojákům wehrmachtu tenkrát už do smíchu nebylo, zásilka jim byla platná jako mrtvému zimník.

Američané se v podobných situacích zatím smáli.

Zatím...

=*=

Dominantou českých vesnic bývá náves.

Ještě nedávno by se dala využít i k přistání helikoptér, ale dnes už k tomu vhodná nebyla. Zpravidla na nich stály vysoké kamenné sochy. Místní umělci zjistili, že Bratrstvo i toto zvelebování obcí počítá jako záslužnou činnost a tak se vesnice již před okupací pyšnily sochami. A ne jednou, dvěma, ale mnoha. Skoro to vypadalo, jako by se v každé vsi pořádala soutěž v sochání. Nebyly to portréty známých občanů, ale fantazie na

libovolné téma. Dnes na českých návsích stály sochy vodníků, koní a jiných zvířat až po zvířata bájná, například okřídlených draků. Každá socha by však představovala smrtelnou hrozbu pro přistávající helikoptéry. Ty by mohly dosedat jedině na polích za vsí.

Jenže na českých polích se rozmohla móda vysokých kamenných menhirů. Oficiální fáma je vydávala za zbytek keltského osídlení, jenže tyto menhiry byly zajímavé tím, že zdaleka nebyly tak staré, aby Kelty pamatovaly.

Většina vznikla až za okupace.

Také ve městech probíhaly změny. Na místě širokých tříd s mnohaproudovými silnicemi se teď objevovaly malé utěšené parky. Rozrůstaly se, spojovaly a hbitě pohlcovaly asfalt původních silnic, až tam zůstávaly jen cyklostezky a chodníky. Auta beztak nejezdila, tak co?

Nenápadně se ovšem snižovalo množství přistávacích ploch vhodných pro helikoptéry. Na kdejakém místě stála – k velké radosti dětí – romantická zřícenina hradu, jenže pro listy rotorů byla... příliš kamenná...

Vhodně umístěné »přírodní skály« mohly plnit i úlohu protitankových zátarasů – ostatně ti, kdo je stavěli, měli na mysli právě to. Čtvrti měst se postupně měnily v zóny, kde by museli vojáci v případě útoku postupovat pouze pěšky, bez podpory tanků a jiné pozemní bojové techniky.

A to se nikomu moc nechce.

=*=

Ačkoliv v Čechách lidé po okupantech nestříleli, mezi vojáky narůstala nervozita.

Zahraniční společnosti zpočátku okupací netrpěly. Jim se vojáci vyhýbali. Až když se přerušily dopravní cesty a nebylo už možné vyvážet zboží z republiky, zastavily se i zahraniční továrny. Ukázalo se, jak málo podniků ještě patří Čechům. Bublinové Bratrstvo většinu zaměstnanců převzalo do péče, aby

se jich ani tato krize nedotkla, jenže pak se stalo, co jsme příliš nečekali.

Zahraniční investoři se s okupační armádou dohodli na zničení všech podniků, aby nezůstaly v českých rukou. Američané opuštěné továrny poctivě vyhodili do povětří za tiché spoluúčasti okupační vlády, která proti tomu nijak neprotestovala. Komentátoři médií to schvalovali, neboť majitel smí se svým majetkem naložit podle své libosti – a třeba jej i zničit.

O ekologické zátěži se nikdo ani slovem nezmínil.

Okupační vojáci se zpočátku chovali suverénně, byli tady přece pány. Občas se hrdě projížděli po ulicích měst v obrněných autech a za mířidly těžkých kulometů se cítili vládci nad životem a smrtí domorodců. Silnice jim patřily a auta jim uctivě uhýbala. Češi z nich měli respekt, někteří je obdivovali, ale i oni se jim vyhýbali. Na internetu pořád visela fotografie zmasakrovaného hloučku lidí z »vítání osvoboditelů«, kdy »uvítací výbor« nestačil uskočit před tankem Abrams a ten všechny, byť »nešťastnou náhodou«, rozdrtil svými pásy. Měla stručný titulek: »Dobře jim tak, neměli se plést do cesty!«

Jenže když později vzplály benzínové pumpy a začaly hořet cisterny, auta ze silnic zmizela. Okupanti sice benzín měli, ale už i oni začali šetřit. A jezdit po pustých silnicích bez povšimnutí domorodců přece jen nebylo ono.

Respekt měli pořád, ale obdiv už dávno ne.

Jenže postupem času se situace nenápadně, ale přitom rychle měnila k horšímu. První problém nastal s dovozem paliva. Nezdálo se to, ale každý tank je úžasný bumbrlíček a za jízdy se mu dělá v nádrži vír, jak dychtivě hltá motor palivo. Zničení železničních mostů se okupantů zdánlivě netýkalo, jenže po nich vyletěly do povětří i silniční mosty a to už byl větší problém.

Zablokování všech dosažitelných přistávacích ploch postavilo vojáky před holou skutečnost. Češi, ačkoliv na ně přímo neútočili, jim čím dál účinněji bránili zásobovat se nejen palivem,

ale prakticky vším. Vrásky na tvářích důstojníků logistiky se postupně přenášely i na velitele bojových oddílů.

A pak najednou – nebylo to úplně přes noc, ale skoro to tak vypadalo – posádky vojenských základen zjistily, že jsou prakticky v pastích. Ani teď jim domorodci nekladli odpor, ostatně lidé této země zřejmě vůbec neměli zbraně, ale vojákům v jejich základnách nebylo veselo.

Velitelství ještě na ústup nepomýšlelo...

=*=

Flotily, plující po Labi, jsme si pochopitelně všimli. V první chvíli jsme mysleli, že veze vojákům zásoby, ale lodě byly skoro prázdné a očividně na nich zbraně nebyly. Přehradit Labe v soutěskách nad Ústím by bylo celkem snadné, ale nechali jsme je plavat.

Poslední dobou nastal mezi Německem a Americkým velvyslanectvím také čilý helikoptérový ruch. „Vláda“ jim šla na ruku, dosadili si ji přece. Členové Bratrstva zjistili, že vrtulníky postupně odvážejí naši »smetánku«, neboli tak zvanou »elitu národa«. Komentoval jsem to příslovím, že »krysy začínají opouštět loď«, ale doporučil jsem, ať si jich prostě nevšímají. Jen ať využijí »nezištné« nabídky na občanství Spojených států – je to sice elita, ale dukingel na mých očích ukazoval, že jsou to největší pokrytci, lháři a sobci. Bez nich to bude v Čechách jednodušší.

Jenže někteří členové Bratrstva je sledovali dál a brzy zjistili, že na lodě, přistavené v Praze, urychleně nakládají majetek těch, kdo už ze země odletěli.

„Je to jejich majetek, nebraňte jim,“ doporučoval jsem jim, když to přišli hlásit na Koordinační středisko k řešení mimořádných událostí.

„To je otázka,“ namítal Vojta, který se toho účastnil. „Nakládají tam obsah trezorů České národní banky a také

vybavení kostelů. Obrazy, sochy, a hlavně zlaté předměty. Když to tak půjde dál, zůstanou kostely úplně prázdné.“

„A bude nám to vadit?“ opáčil jsem. „Majetek přece není náš zájem.“

„Já jen, že to patří k národnímu bohatství,“ řekl Vojta trochu zaraženě.

„To bylo bohatství odcházejícího věku,“ doplnil jsem ho. „I kdyby zůstaly kostely úplně prázdné, komu to bude vadit, když odejdou do zahraničí i představitelé církve?“

„Myslel jsem, že bude v Čechách svoboda vyznání,“ namítl zaraženě Vojta.

„Svoboda vyznání spočívá v tom, že můžeš věřit čemu chceš, dokud neomezuješ jiné,“ odvětil jsem. „Svoboda je hlavně o tom, že nikomu žádnou víru nevnucuješ. Modli se, ale nepřekážej! Tím hůř, aby tvá víra ohrožovala jiné na životech! To už není svoboda, to je zvrhlost!“

„Všichni věřící přece pro víru hlavy lidem neřežou! To se snad připisuje jen náboženským fanatikům.“

„Nemusí jít jen o teror,“ řekl jsem. „Vezmi si případy, kdy se lidé začnou hromadně modlit na silnicích a úplně je ucpou, že se ani záchranka neprotlačí! Anebo případy, kdy si lékař odskočí k modlitbě od rozdělané operace a nechá na operačním stole rozřezaného pacienta bez dozoru! To už jsou případy, kdy víra ohrožuje životy lidí!“

„To se snad nestává!“ namítl ještě zaraženěji Vojta.

„To se stává, i když zatím ne v Čechách,“ ujistil jsem ho. „Například v Anglii je to dnes dost běžné. A nikdo si tam nedovolí vyhodit takového hazardéra s cizím životem z nemocnice, aby nebyl obviněn z rasismu.“

„No potěš pámbu!“

„A svoboda znamená i volnost odchodu. I když si církve odvezou všechno, co jim patří, stavby tu nechají. Budou-li

prázdné, budou prázdné, smíříme se s tím. Můžeme tam dát duplikáty podle dokumentace, ale nevidím pro to rozumný důvod. A když banksteři odvezou všechno, co ještě zbylo v České národní bance, ušetří nám i práci s vyklízením.“

„Na Český zlatý poklad se kdysi lidé skládali!“ namítl Vojta. „A teď si to mají bankéři jen tak odvézt? Vždyť to měli jen spravovat!“

„Spravovali to tak, že si to přivlastnili,“ pokrčil jsem rameny. „Dejme císaři, co je císařovo, jen ať co nejdřív vypadnou!“

„To zůstanou Čechy úplně žebrácké!“ řekl nakonec.

„To bych neřekl,“ namítl jsem. „Zůstanou bez peněz a bez zlata. No a? Bez peněz se obejdeme od začátku a co se týče zlata, ani to není problém. Chceš vytvořit sochu ze zlata? Můžeš! Potřebuješ na to pět tun zlata? Givlygebu je šumafuk, jakou hmotu vytváří, potraviny nebo zlato. Jaká je ale cena takového zlata? Když ho můžeš mít libovolné množství, je jeho cena úměrná jen jeho užitku. A jaký je užitek zlata? Hezky vypadá jako kov, po chemické stránce je velice stálé, ale to je všechno. Vezmi to ale z opačné stránky. Když si dnes všichni, kdo jako krysy opouštějí loď zvanou Čechy, odnesou a odvezou všechno, co má pro ně – ne pro nás – nějakou pofidérní cenu, nebudou to už nikdy v budoucnu požadovat jako »svůj majetek«. Jen ať si odvezou i co jim nepatří!“

„Tím ale Čechy úplně ztratí cenu!“ namítl ještě chabě.

„Jak pro koho!“ pokrčil jsem rameny. „Odchodem vyžírků hodnota Čech pro nás jen stoupne. Uvědom si, co poslední dobou děláme! Zničili jsme infrastrukturu Čech. Znehodnocujeme silnice, nejsme už křižovatkou Evropy. Čechami neprojíždějí tisíce kamionů, nevybíráme od nich mýto. Ale potřebujeme je? Skály snadno odstraníme, až je nebudeme potřebovat. Pokud si je tu nenecháme trvale.“

„Co s nimi chceš dělat?“

„Můžeme si je nechat jako pomníky," doplnil jsem s úsměvem. „Jako připomínku odporu proti okupaci."

„Budou nám jenom překážet," zavrčel ještě.

„Komu?" zachytil jsem to. „Překáží tankům, překáží obrněným vozům, překáží i letadlům a helikoptérám, ale nemyslím si, že by překážely nám. Realistům skály nevadí a romantici se mohou na vrcholech skalních sloupů skvěle ubytovat s krásným výhledem po okolí."

„Já bych to tak nepodceňoval," přidal se k Vojtovi další chlap. „Bez vyžírků mohou být Čechy lepší pro nás. Ale úplně ztratí cenu pro Američany."

„Tím lépe – aspoň tím dřív odtáhnou!" usmál jsem se.

„To by bylo dobré, kdyby se zvedli, naložili na ty lodě a zmizeli," pokračoval chlap. „Jenže oni nemusí odtáhnout jen tak. Co když nás nejprve vybombardují – jak sami rádi říkají – do doby kamenné? Mohou za sebou zanechat jen spálenou zemi pro výstrahu jiným rebelům! Holedbali se přece, jak budou kroutit ruce zemím, které nechtějí skákat podle jejich pískání, jsou přece výjimeční a nejsilnější!"

To byl ovšem námět k zamyšlení.

„Něco udělám," slíbil jsem jim.

=*=

Spanilá jízda

Karlův nápad, vyhodit do povětší i mosty v sousedním Německu, jsme nakonec neprovedli. Nač trestat nevinné? Němci se okupace nezúčastnili, i když je Amíci pro účely propagandy také nehorázně využili.

Obavy z bombardování však nemusely být zcela liché. Američané bombardují po celém světě, bombardují často a bombardují rádi. Musí přece nahradit ve skladech staré, zrezivělé bomby novými. Bombardování je pro ně rutinní a většinou poměrně bezpečnou záležitostí. Napadají totiž nejraději protivníky, kteří letectvo buď nemají, nebo mají, ale o generaci nebo ještě lépe o dvě zaostalejší.

České grippeny zničili Američané mimo jiné i protože velitelství Armády České republiky úder od spojenců opět ani ve snu neočekávalo, takže je nenapadlo něco proti tomu udělat. Armáda České republiky tradičně nezklamala očekávání protivníků a nechala se jako vždy vyšachovat. Dalo se očekávat, že po nás budou další miliardy vymáhat Švédové, neboť Češi měli letouny jen pronajaté a dopustili jejich zničení, takže můžeme čekat další arbitráže...

Čechy měly za celou dobu své historie smůlu. Už král Václav usoudil, že bude lépe odvádět sousedům poplatek, než s nimi neustále válčit. Poslední odpor, který stál za to, kladli v Čechách husité. Zahnali i křížové výpravy, ale nakonec se neshodli sami mezi sebou. Bitvu u Lipan pak vyhráli Češi nad Čechy. A dnes?

Okupace opět proběhla hladce a bez odporu. Američtí vojáci během obsazování země zastřelili necelé dva tisíce lidí, ale – na odchodu by se už nemuseli tak ovládat.

Něco jsme proti tomu museli udělat. Ale co?

Uvažoval jsem nad tím jen krátce. Muselo to být něco, co by každého dostatečně varovalo. Každého, tedy vlastně – především Američany. A ti se jen tak něčeho neleknou!

Takže to musí... nahánět hrůzu!

Uvidíme!

=*=

„Hoši, sežeňte mi co nejrychleji nějakého schopného sochaře," požádal jsem členy Koordinačního střediska na nejbližší, teď už každodenní schůzce.

„Nač to potřebuješ?" chtěl vědět Pavel.

„Ale měl by umět vytvořit portrét i podle fotografie," doplnil jsem další požadavek.

„Hele, není to na současnou situaci trochu luxus?" zavrčel Vojta neochotně. „Kde to chceš stavět?"

„Někde, kde to bude denně obdivovat dvacet milionů lidí!" prozradil jsem jen to nejnutnější.

Už odpoledne přišli dva zájemci sochaři. Dostali ode mne sadu fotografií – přesněji záznamů fizeru, ale podle nich by to mělo jít.

„Tak hoši!" dostali ode mne ještě dodatečné znalosti, když kývli, že to zkusí. „Jako materiál použijete zlato, givlygeb vám dá, co si budete přát. Velikost chci rozhodně nadživotní. Socha bude stát na kopci a musí svítit na deset kilometrů! Text na podstavec vám dodám, až si to pořádně promyslím. A čím dřív to bude, tím lépe!"

„Kde to máme postavit?" ptali se.

„Tady v sokolovně," ujistil jsem je. „Tělocvična je dost vysoká. A dejte si záležet, vytváříte vlastně vzor pro givlygeb! Na definitivním místě sochu postavím já."

„Jasně, šéfe!" řekl starší.

Hoši se dali do práce a do večera byli hotoví. Byl to opravdu fofr, ovšem šlo to jen díky givlygebu. Zlato jim měklo

pod rukama, jako kdyby tvarovali modelínu, jinak by to trvalo podstatně déle.

„Výborně, hoši!“ ohodnotil jsem dílo. „Ještě ten nápis a poletíme.“

„A kam vlastně?“ ptal se mladší sochař.

„Na spanilou jízdu, jako husité!“ odvětil jsem.

„Do Německa?“ hádal starší.

„Trochu dál,“ ujistil jsem ho. „Můžete mě doprovázet, jestli chcete. Potřebuji pořídit o tom dokument.“

„Tak jdeme na to!“ hrnuli se ke mně oba.

„Ještě ne,“ krotil jsem je. „Poletíme, až bude tma.“

„Vždyť už je tma!“ ukázali mi na okna.

„Tady už je,“ přikývl jsem. „Tam ještě ne.“

=*=

Doufám, že to už nikdy nebudu muset opakovat... ...už kvůli tomu slibu nahoře...

Trvalo to celkem šest hodin. Šest hodin za doprovodu blesků a vytí hurikánu... Nový ostrov vyvstal z bouřících vln Atlantiku, bezohledně přeťal dráhy námořních kolosů, naštěstí zahnaných hurikánem. Napříště se mu už budou muset vyhýbat a objíždět ho, ale – zvyknou si.

Ostrov majora Linharta nebude obyvatelný. Vytvářel jsem ho jako pomník. Je to obrovská, čtyřicet kilometrů dlouhá a pět kilometrů široká, rozježená skála. Po obvodu spadá do moře tak strmě, že se nad něj dostanou jedině letadla, ale ani helikoptéry na něm nemají kde dosednout.

Strmá skála, šest set metrů vysoká...

A na nejvyšší špičce sedící pětimetrová zlatá socha, zářící v paprscích slunce a shlížející shora nejen na sochu Svobody kdesi hluboko dole, ale i na většinu mrakodrapů na Manhattanu.

Poloostrov Long Island je sice delší, ale nizoučký.

Apalačské pohoří je sice vyšší, ale je příliš daleko.

Východní pobřeží Spojených států je placka a ostrov majora Linharta bude nepřehlédnutelnou dominantou. Je to čtyři sta miliard tun velice kvalitní žuly.

Nepochyboval jsem, že ráno obkrouží ostrov a hlavně majorovu sochu roj helikoptér. Piloti a zejména reportéři si přečtou nápis na podstavci sochy – a patřičně se vyděsí. Pochopí, že narazili na něco, co jejich chápání přesahuje. Už to, že jsem ostrov stavěl uprostřed neočekávaného, meteorology nepředpověděného hurikánu, který zahnal do bezpečí jachty i námořní lodě – aby mi nikdo nepřekážel. Vyvolat hurikán přece není tak těžké, když víte jak...

Ten ostrov je vlastně vzkaz.

Socha má Američanům věčně připomínat oběti všech válek, které vedli od vyhlášení nezávislosti. Je jich pěkná šňůrka a jedna oběť teď bude shlížet na New York shora, aby se při pohledu na ni zastyděli.

„Socha je z čistého zlata – ale Manitú chraň Ameriku, jestli ji někdo poškodí! Zmizí-li socha, zmizí ještě téhož dne i Bílý dům ve Washingtonu," říká nápis pod ní.

To ale není všechno. Slibů je tam víc.

„Vyřiďte vládě i Kongresu, ať stáhnou všechny vaše vojáky ze základen z celého světa. Jestli se rok s rokem sejde a základny ve světě zůstanou, objeví se další skála, ne v moři naproti New Yorku, ale přímo na jeho místě."

A nemusí být ani tak vysoká.

Postačí i poloviční.

=*=

Ututlat se dá ledacos, ale ne čtyři sta miliard tun žuly, které každé ráno zastíní sochu Svobody i s New Yorkem.

Dovedu si představit i poradu generálů v Pentagonu, kde by se dohadovali, jak to monstrum odstranit. Stačila by na to atomová nálož? Pár atolů souostroví Bikini se přece pod údery vodíkových bomb úplně vypařilo!

A už slyším odpověď fyziků, že na tohle monstrum by nestačila ani ruská Car Bomba. Žula není korál a odpařit nevelkou placku v moři je něco jiného než narušit šest set metrů vysokou horu z tak odolného materiálu.

Smetete New York, ale ta skála se ani nehne!

A je vůbec reálné, aby ti, kdo tenhle ostrov vytvořili, dokázali postavit další na místě New Yorku?

To jsou vlastně dvě úplně odlišné otázky.

Na první, zda by to bylo technicky možné, odpověděl už sám ostrov. Prostě tím, že tu stojí.

Druhou otázkou je, zda by někdo dokázal i poloviční balvan postavit na místě největšího města světa. Američan by si něco takového představit dokázal. Proto by pro něho nebylo těžké uvěřit i tomu děsivému varování...

Zbrojařské lobby tentokrát neuspějí...

=*=

Letecký – či spíše helikoptérový – most mezi Prahou a Německem ještě zesílil. Neprchaly jen krysy, které jako první vycítily, že se loď potápí. Teď už byl úprk opravdu hromadný a na Americkém velvyslanectví se tísnily tisíce žadatelů o azyl. Nejvíc na tyto běžence zapůsobil televizní rozhovor s dámou, která nedávno zešedivěla v podzemní jeskyni, kam ji rebelové pro výstrahu zavřeli. Nechlubila se, proč tam byla, jen popsala, jaké to bylo příšerné. A to měla být podle rebelů mírnější varianta, což teprve horší vězení, kterému sami rebelové říkali »Peklo«?

„Každý, kdo v Čechách zůstane, se tam může ocitnout bez nejmenšího slitování!“ zdvihla ta dobrá žena varovně prst, jako kdyby tam trpěla deset let úplně nevinně.

Ve zprávách na fizerech se vzápětí objevilo jak video s tímto rozhovorem, tak další s několika drobnými detaily, které ta dobrá udavačka decentně zamlčela. Jednak video z podzemní jeskyně, z něhož bylo jasně patrné, za jakých podmínek tam ti chudáci dřepěli, ale pak také krátké video z břicha amerického

nákladního letadla Hercules, kde byli oběti paní udavačky natěsnáni s černými pytli na hlavách na cestě do karibského ráje na Guantánamu. Bohužel jsme neměli zadokumentováno, jak se letadlo nad Atlantikem roztrhlo. Technicky by to bylo možné, dokázal jsem přece zaznamenat i vzpomínky, dokud příliš nevybledly, jenže Miroslav nám je odmítl dát. Tvrdil, že to bylo příliš drastické a měl asi pravdu. Přemlouval jsem ho, že šlo o historicky závažné chvíle, ale nedal si říci, až jsem to vzdal, i když mě to samotného zajímalo.

Bude to tedy bez dokumentace... ach jo...

Americký velvyslanec odletěl z Čech helikoptérou do Německa a letadlem do Washingtonu na poradu a personál velvyslanectví pomáhal dál běžencům do helikoptér. Pro zavazadla nebylo místo, jen je označovali jmenovkami, vozili k Vltavě a nakládali je do lodí, přeplněných vším možným. Nechávali jsme je být, i kdyby nebrali jen své.

Ať si tedy jdou...

Byla to bezesporu elita národa. Odešla většina umělců z divadel, oněměl rozhlas i televize, zmizela část učitelů z vysokých škol a výkvět podnikatelů. I v Parlamentu bylo pusto a prázdno. Budeme mít nějakou dobu starosti, než tu citelnou mezeru zaplníme!

Ale na druhé straně, tento výkvět vítal okupanty a jistě při tom nestál na straně národa. Nikdo z nich se nepřihlásil za členy Bublinového Bratrstva a i kdyby, nejspíš by kvůli mým dukingelovým očím neprošel. Nejlépe to bylo vidět na bandě, zavřené na dva dny v jeskynním vězení. Byla to dokonalá sbírka pokrytců, závistivců a bezcitných šelem. Ta baba, co se v televizi tak okázale litovala, jak musela, chuděrka nevinná, celé dva dny trpět ve studené a vlhké díře kdesi pod zemí, klidně předtím poslala své bližní do stejně studených a vlhkých klecí koncentračního tábora Guantánamo. A ne na dva dny, ale neomezeně, jak je tam dobrým zvykem.

Jenže to byli plebs a nepatřili k elitě národa, jako ona!

Cítila se povýšená nad ostatními, ačkoliv jsme jí dali dost jasně najevo, že je vlastně – morálním odpadem.

Jenže v zahraničí ji jistě ocení jinak, a jistě lépe!

Možná. Ale my tu ztrátu uneseme rádi a s ulehčením.

Řekl bych, že Český národ prošel obrovskou morální očistou. Za hranice zmizely téměř všechny partaje. Nejen jejich funkcionáři, ale i většina voličů a sympatizantů. Po mnoha desítkách let skončilo vysílání České televize. Bez většiny protagonistů a bez diváků neměla její další činnost smysl. Monstrózní areál osiřel. Žádná škoda! Litoval bych jedině tvůrců proslulých českých filmových pohádek.

Ale když se sami přihlásili k »elitě«? Ať si tedy jdou!

Z Čech neutíkala jen elita národa, ale i spousta lidí, kteří se nikdy za elitu nepovažovali, ale v Čechách se jim dosud poměrně slušně dařilo.

Banksterům se zdařilo vyvézt z Čech bankovní aktiva a prakticky vše, co mělo nějakou cenu. Snad jim to v nové vlasti pomůže, ačkoliv je otázkou, jak uspějí mezi jinými žraloky. Mohli bychom to označit i za defraudaci století, kdyby nám ještě záleželo na penězích, jenže peníze byly to poslední, co by nás zajímalo.

Měl jsem naštěstí včas nápad vniknout do klenotnice na Pražském hradě a zachránit aspoň České korunovační klenoty. Jako duch jsem neměl problém vejít do zamčené katedrály gotickými zdmi a stejnou cestou vynést klenoty, změněné zrcadlem vljokra v allohmotu. Uložil jsem je na bezpečné místo – hluboko do jeskyně bez vchodu, bylo jich pod Čechami víc než těch známých a jen čekaly na objevitele. Vybral jsem si tu nejsušší, aby klenoty netrpěly vlhkem. I s ostatními jsem měl jisté plány.

Bez bankovní podpory se v Čechách zhroutil zbytek podniků i České sociální zabezpečení, beztak v poslední době

skomírající. Drtivou většinu důchodců jsme naštěstí včas přijali za členy Bublinového Bratrstva, takže přestali »zatěžovat« sociální systém, jenže stejně rychle ubývalo i zaměstnanců, kteří sem naopak přispívali.

Bankrot České národní banky, přesněji útěk banksterů za hranice, sociální zabezpečení zcela potopil. Lidé závislí na sociálních dávkách, kterým jejich vlastní pokrytectví znemožnilo vetřít se do Bratrstva, se ocitli bez prostředků. Jen pár sousedů je podrželo v rámci sousedské výpomoci.

Jenže tihle, místo aby si té pomoci vážili, si ji obvykle začali vynucovat a požadovali víc a víc. Běžné potraviny jim nestačily, chtěli tvrdý alkohol a hlavně cigarety, které v nabídce givlygebu chyběly. Dokud měli peníze, koupili si je na Americkém velvyslanectví, ale když Američané utekli »za kopečky«, nastal definitivní konec.

Nakonec ale – k vlastnímu i našemu štěstí – pochopili, že v Čechách nejspíš neuspějí. Jejich sousedé se bez peněz obešli, ale těmhle to bylo málo. Došlo jim, že udělají lépe, když budou následovat »elity národa«. Ačkoliv sousedním zemím nenabízeli své schopnosti, spoléhali se více na to, že něco získají jako uprchlíci před českým – rasismem.

Bylo čistě na sousedních státech, zda jim tento důvod uznají nebo ne. Po obrovských nářcích na příšerné poměry v Čechách, které tam profesionálně sehrála naše prolhaná prchající »elita«, se však zdálo, že uspějí i oni.

Budiž jim to přáno!

Americké helikoptéry odvozily z Čech všechny, kdo o to projevili zájem. Vozily je do Mnichova, odkud dál do Spojených států přesedali na vojenské letouny i na běžné civilní linky. Nikdo nezkoumal kdo je kdo, nepotřebovali ani pasy, stačily občanské průkazy. Spojené státy uznaly, že v Čechách už nefunguje ani vydávání pasů. Mezi české uprchlíky se nemohl v Mnichově

nikdo přimíchat, neboť tam přestupovali z helikoptér přímo do letadel.

Však oni si je ve Spojených státech přeberou! Sami jistě brzy poznají, koho vlastně s otevřenou náručí vítali.

I jim to budiž přáno!

=*=

Inspekce

Američtí vojáci opustili Čechy jako poslední. I oni bez zastávky přestupovali z vojenských helikoptér do letadel směřujících přímo do Spojených států. Jak se zdálo, začalo vyklízení i dalších amerických základen ve světě. Zůstaly po nich jen prázdné budovy základen a opuštěná vojenská technika, kterou však před odchodem zapálili. Výbuchy hořících skladů munice osvětlovaly okolí základen i další dny. Nikdo nehasil, bylo lépe nechat to vyhořet. Uvažoval jsem, že je pak srovnám se zemí a vrchní vrstvu nahradím ornicí, ale odložil jsem to na později, teď to nebylo nutné. Beztak musím stejným způsobem asanovat i zlikvidované továrny zahraničních majitelů, bude to při jednom.

Zajímalo mě setkat se znovu s Vojtou, měl by být pořád ještě asistentem na Karlově univerzitě. Měl by, ale nebyl tam. Odešel do Německa i s rodinou – se ženou Lenkou, kterou jsem znal, a se dvěma kluky. Škoda jich! Jenže – až teď jsem si to uvědomoval – Vojta by mi nejspíš v mých dukingelových očích svítil, mamonem a pokrytectvím.

Okupanti i s našimi emigranty sice z Čech odtáhli, ale nechali za sebou hospodářství i státní instituce v rozvratu a zcela nefunkční. Místy se objevily případy rabování bytů po uprchlících. Členové Bublinového Bratrstva se toho neúčastnili, hamižnost po majetku byla pod jejich úroveň, naopak se pokoušeli spoluobčany »umravnit«, bohužel na mnoha místech bezúspěšně.

Policie byla jako všechno v rozkladu a na některé věci prostě nestačila. Naštěstí dopravní policie neměla co dělat a její zbylí příslušníci pomáhali ostatním.

Vláda uprchla ze země spolu s okupanty a bylo třeba obnovit Parlament – bezvládí by nebylo dobré. Odchodem emigrantů se však podstatně změnily poměry, proto jsme staré

hlasování anulovali a požádali obyvatele o nové. Pro hlasování jsme občanům dali týdenní lhůtu s tím, že po té době obnovíme Parlament a vznikne i nová vláda.

Pak bude hlasování opět průběžné jako před okupací.

S vynulováním hlasů bylo třeba obnovit i kandidátní listiny. Nesestavovaly je už partaje, uprchlé s okupanty za hranice, ale objevilo se dost starých i nových kandidátů a po necelém týdnu dostali rozhodující počet hlasů, aby mohli regulérně usednout v Parlamentu.

Současně proběhla podobným způsobem přímá volba prezidenta. Minulý prezident sice vynikal »lidovostí«, ale v rozhodné chvíli nasedl s ostatními běženci do americké helikoptéry a odletěl s nimi. Patřil zřejmě k nim...

Novým prezidentem se stal můj starý známý Pavel. Umluvili jsme ho aby kandidoval a rozhodující hlasy měl od členů Bratrstva, které představovalo největší a vlastně už jedinou politickou sílu v Čechách.

Souběžně s volbami proběhlo i referendum o setrvání v Evropské unii. Dopadlo podle očekávání a republika se od Evropské unie i od NATO odtrhla. Parlament Evropské unie to vzal na vědomí a ačkoliv ihned proti nám vyhlásil všechny možné sankce, bylo to plácnutí do vody. Unijní média výjimečně tvrdila pravdu – Evropské unii sankce proti Čechám v nejmenším neuškodí. Hospodářské sankce ovšem neměly smysl. Oddělili jsme se počátkem okupace a obchod mezi námi a Unií byl v současné době nulový. Zákaz dovozu českého zboží obsahoval několik stránek položek, ale nic z toho jsme už dávno nevyváželi a totéž platilo o dovozu. Čechy Evropskou unii nepotřebovaly a sankce měly spíš uklidnit obyvatele zbytku Unie.

Jen tak na ně, na rebely z Čech!

Chtěl jsem si nechat funkci předsedy Koordinačního střediska k řešení mimořádných událostí, jenže na Sněmu mě přehlasovali. Koordinační středisko nebude potřebné, takže se

rozpouští. Členové se mají přihlásit za kandidáty do Parlamentu, nejspíš tam nahradí některé méně známé poslance. A protože se Sněmu zúčastnil i nový prezident Pavel, navrhl i řešení, co s dosavadním předsedou – tedy se mnou. Nabídl mi funkci premiéra a protože jsem se dost nezpěčoval, hned mě pověřil sestavením vlády.

Navrhl jsem ale vládu značně netradiční, jakou neměl v současném světě žádný stát.

Chyběla tradiční ministerstva, jako financí, průmyslu, zemědělství, dopravy, zdravotnictví, životního prostředí, školství, vnitřního rozvoje a obrany. Zůstala ministerstva zahraničních věcí a spravedlnosti, ministerstvo vnitra jsme přejmenovali na ministerstvo pořádku a nově nám vzniklo ministerstvo informací. I náplň jejich činnosti se změnila.

Ministerstvo informací mělo dohlížet na média, aby nepotlačovala nepohodlné názory. Nemělo je cenzurovat, ale dbát na to, aby dostala slovo i opozice. Byla to vlastně funkce tribunů lidu a proto mělo mít kdykoliv přístup do médií. Patřila však k tomu i povinnost ověřovat sporné zprávy, ať je přinese kterákoliv strana.

Ministerstvo pořádku mělo už podle názvu dohlížet na pořádek. Znamenalo to starat se o bezpečí obyvatel, řešit spory, zamezovat násilí a v krajním případě, když k násilí přece jen dojde, předávat viníky spravedlnosti. Spravovalo i bývalé katastrální úřady a staralo se o funkce matrik, ale na druhé straně přestalo řešit majetkové spory.

Pod ministerstvo zahraničí teď spadaly české jaderné elektrárny. Toto neobvyklé spojení mělo ale reálné jádro. Obyvatelé Čech přestali používat elektřinu, takže všechna šla výhradně na vývoz. Čechy teď vlastně stabilizovaly síť Evropy a získané prostředky sloužily k financování našich zahraničních vyslanectví a konzulátů.

Největší změna čekala ministerstvo spravedlnosti.

Prakticky všichni soudci se přidali k okupantům. Také pak s nimi odešli, protože právě oni mohli očekávat postih podle paragrafu o spojení s cizí mocností – velezradě.

Spravedlnost převzalo Bratrstvo, bezdomovci nejvíce deptaní předchozím režimem. V Čechách nezůstali soudci ani exekutoři, majetek přestal rozhodovat. Spravedlnost se teď věnovala zamezování násilí a v tom směru měla méně práce, takže soudy probíhaly rychleji než předtím.

Soudce teď jmenovalo ministerstvo spravedlnosti, ale ne doživotně, ale pro jeden konkrétní případ. Neposuzoval zákony, ale újmu a podle tabulek určoval v jistém rozmezí trest. Nepotřeboval ani právnické vzdělání. Parlament totiž zákony zjednodušil, až se všechny vešly do nepříliš silné knížečky. Ze zákonů úplně vypadly majetkové otázky, pak se ale mohl role soudce zhostit i právní laik.

Pod ministerstvo spravedlnosti se dostaly i věznice. Většina vězňů se těšila na amnestii, ta však měla nečekaný podtext. Přišla, ale týkala se jedině deliktů majetkových, ne násilných. Zloděje a podvodníky všeho druhu pak čekal pohovor s členem Bratrstva, který je nejprve seznámil se změněnou situací a dal jim pak možnost výběru.

V Čechách se zhroutil bankovní sektor. Znamená to, že nikdo už nemá v bankách žádná konta, ať k nim přišel poctivě nebo podvodem. Krádeže v Čechách téměř ztratily smysl. Nikdo nenosí peněženky, nikdo nemá peníze, takže nejsou možné ani finanční podvody.

Odsouzeným za majetkové zločiny Bratrstvo nabídlo jako poslední možnost emigraci do zemí, kde ještě peníze platí. Týká se to všech, nejen těch, kdo mají ulitá konta v cizině. Ty už nikdo zkoumat nebude, nikomu nebudeme v odchodu bránit. Má to ale háčky. Zkrachovalé sociální zabezpečení nepokryje ani domácí obyvatele a tím méně emigranty. A kdo získá cizí občanství, přijde tím o české. Nestojíme o občany, kteří slíbí věrnost jiným

mocnostem. Tak jak stojí v Bibli – Dvěma pánům nelze sloužit, chceš-li jiného, prvního musíš opustit.

Spojené státy však české zloděje odmítlo. Neuznali jim ani argument politického útisku, neboť je odsoudil již minulý, »demokratický« režim. Tím však o nic nepřišli, naopak. Je známo, že ve Spojených státech bývají zloději odsuzováni k drakonickým trestům, často i k dlouholetým nuceným pracím pro soukromé společnosti. Tam by naši zlodějíčci dlouho na svobodě nevydrželi.

Přijalo je však Německo. Na úřady působilo, že úpěli ve věznicích v Čechách a nikdo nezkoumal proč.

Třeba se tam napraví!

=*=

Předseda vlády, který neví, kde mu hlava stojí, pořád sleduje, co jeho ministři vyvedli a žehlí jejich průšvihy, je sice zaměstnaný, ale není dobrý.

Dobrá vláda průšvihy neřeší. Ne že by na ně kašlala, prostě žádné nemá.

Zhroucení financí by bylo pro každý stát katastrofou, ale ne pro nás. No dobře, zhroutil se i průmysl – ale nikdo ho teď nepotřeboval. Zemědělství ještě pracovalo, ale spíš ze setrvačnosti. Nikdo jeho produkty neodebíral, lidé hlad neměli.

Vyhlásil jsem, že zemědělství bude i nadále důležité.

Samozřejmě jsem sklidil posměch. Nikdo přece nic nepotřebuje, potravin má každý podle libosti, nač se ještě trmácet s hospodářstvím nebo s chovem zvířat?

Měl jsem však proti tomu argument. Givlygeb sice dá každému co potřebuje, ale potraviny jsou pokaždé stejné nebo skoro stejné, zatímco obilí pěstované na polích nebo chovaná zvířata jsou co kus, to originál. Jíst stále stejné jídlo může vést ke zdravotním problémům. Mohou tam chybět některé stopové prvky a tak podobně... Takže bude potřebné pěstovat obilí

i plodiny a chovat zvířata, aby se potraviny obměňovaly a nebyly jednotvárné.

Tím pádem jsem byl i pro obnovu zpracovatelských provozů, jako jsou mlýny, pekárny, mlékárny a jatky až po rozvážení. Musí se to ovšem od základů změnit! Potraviny nebudou určené ke tvorbě zisku, ale budou pro lidi, což na prvním místě znamená, že nesmí být šizené. Přestane hon za množstvím, tunami a miliony v bance. Musí se změnit všechny technologické postupy, neboť právě Čechy měly nejhorší potraviny v Evropě – dokud byl jediným účelem zisk za každou cenu, šizení, náhražky a »Éčka«.

Potraviny zkrátka musí vyrábět nadšenci a jejich první snahou musí být kvalita. Nebudou zásobovat všechny lidi trvale, ovšem potraviny z »ruční« výroby budou givlygeb vhodně doplňovat. Bude to vlastně takový »nadstandard«.

Nazval jsem to »individualizace potravin« a doporučil sedlákům i zpracovatelům, aby se nad tím zamyslili.

Skutečnost byla ovšem jiná. Givlygeb nebyl tak slepě jednoduchý, jako pozemští roboti. »Individualizaci« dělal i sám, ať šlo o skladbu stopových prvků nebo o tvarové odchylky. Mohl jsem mu při tom vymezit krajní tolerance, v jakých se má pohybovat. Kdybych třeba povolil velikost pomerančů od jednoho do dvaceti centimetrů, všiml by si toho každý – pomeranče by byly od višně po fotbalový míč a ty malé by fakticky nebyly k ničemu.

Jenže jsem cítil, že bude potřeba lidi něčím zaměstnat. Časem si jistě najdou uplatnění všichni, už dnes se spousta Bratrů dala na umění, ale teď je třeba zaujmout ty, kdo se takovým způsobem neuplatní. Vytvoří se tím nové vztahy, lidé se zase víc sblíží.

Škoda, že jsem se přitom neviděl, když jsem ve studiu fizerové televize tyhle bludy hlásal! Zvykl jsem si nelhat a tohle byl podvod, snad zařaditelný mezi »milosrdné lži«, nicméně kdo

by mě viděl dukingelem, ten by nade mnou soucitně pokyvoval hlavou!

A ještě hloupěji jsem musel působit, když jsem zjistil, jaká byla první »individualizovaná potravina« na Moravě.

Slivovice!

=*=

Vězeňství se v Čechách od základu změnilo.

Odpadly majetkové delikty. Zloději se odstěhovali za milionáři do ciziny, nedalo se ani podvádět. Zůstaly pouze násilné činy. Lidé už se nevraždili pro majetek, ale násilí úplně nezmizelo. Ze žárlivosti byly i vraždy. Méně časté než dřív, ale řešit se musely.

Vybudovali jsme ale novou věznici pro úmyslné těžké zločiny, především pro vraždy. Naučil jsem pár známých z Bratrstva používat hmotové zrcadlo vljokra a spolu jsme se poohlédli po jeskyních pod Čechami. Objevili jsme jich hned několik a vybrali jsme si tu největší v Moravském Krasu. Měla společnou vodu s Punkvou, ale nebyla lidem přístupná. Chvíli jsme dokonce váhali, zda by nebylo lepší prorazit tunel do Macochy a novou jeskyni zpřístupnit, ale nová jeskyně neměla krápníkovou výzdobu. Zřejmě se zde nedávno propadl strop níže položené jeskyně – nedávno v geologickém smyslu, což znamenalo i sto tisíc let.

Tady jsme zařídili věznici po nejtěžší zločince.

Jeskyně byla poměrně složitá, byl to vlastně soubor šesti menších i větších jeskyní. Voda byla jen v malém jezírku v dolní části. Zřídili jsme tam umývárnu – tekla sice jen studená voda, ale bylo jí dost. Dlouhé koryto jako v kasárnách a několik sprch, mělká vana na umývání nádobí, malé brouzdaliště a nejníže záchody. Každý vězeň dostane vlastní miniaturní ložnici velikosti polovičního vlakového kupé, v ní lampičku, skříňku a kovovou postel. Jedna větší jeskyně sloužila jako společná jídelna. Postavil

jsem tam terminál na přenos příkazů do givlygebu a velký stůl, kam givlygeb doručoval splněná přání.

Givlygeb by jistě dodal vězňům cokoli, jenže terminál přenášel jen omezenou množinu příkazů. Klíčem byl malý fizer bez telepatického modulu. Ukazoval čas a přenášel do terminálu příkazy s připojeným jménem vězně. Smysl toho opatření byl jasný – každý vězeň měl nárok jen na tři jídla denně a terminál jim je střídal. Výběr měli jen dvojí – jíst či nejíst. Lehčí vězni měli ale jídlo pestřejší, hromadný vrah měl nárok jen na univerzální omáčku s těstovinami nebo s rýží a masovou sekanou.

Terminál přijímal i různé stížnosti, ale ty jen předával dozorcům. Vyřizovat je měli do týdne, takže většinu týdne do věznice ani nedocházeli, stačil dohled nad kamerami. Ačkoliv byla věznice bez ostrahy, byla bez naděje na útěk. Kolem byla skála, denní světlo do těch prostor nezasvitlo od doby jejich vzniku, jen lampy na stropě nepřetržitě svítily. Čas ukazovaly fizery, ale vězňům ubíhal hodně jednotvárně.

Ve věznicích často platí »právo silnějšího« a fyzicky silnější a otrlejší vězňové ostatní šikanují. Pro tento účel jsem měl druhou věznici, jak jsem se zmínil již udavačům. Říkali jsme jí »Peklo« a byla nesrovnatelně horší. Horko jako v sauně, voda čerstvý vzduch nepřinášela, musel se obnovovat uměle. Naštěstí se dal givlygebu zadat i trvalý příkaz, aby se o to staral. I jídla bylo dost, ale výběr žádný – chléb a voda. Nejhorší byly noci. V tak pekelném vedru dokázal usnout jen hodně unavený člověk. Pobyt tam měl být proto jen krátký. Poprvé na tři dny, podruhé šest, pak dvanáct – s každým opakováním dvojnásobek.

Samozřejmě se tam hned první týden dostali největší grázlové. Jejich místa hned zaujali další, jenže po návratu prvních šikana mezi vězni velice rychle přestala. Nikomu se do »Pekla« nechtělo, zejména když to pokaždé mělo být na delší a delší dobu.

Ochránkyně lidských práv by jistě spustila srdceryvný nářek nad tím ponižováním, ale kriminál má být kriminál, ne rekreační penzion. Vojáci naší armády v době povinné vojenské služby, která »z nich dělala chlapy«, se neměli v kasárnách o mnoho lépe. Naštěstí ochránkyně zmizela za hranicemi, kde teď asi přednášela o útlaku v Čechách.

Vězňové měli společnou klubovnu, kde bylo několik klasických deskových her – dáma – šachy – a jako vrchol cynismu – člověče nezlob se. Byla tu i malá knihovnička s dvaceti knihami a s nápisem, vyzývajícím k šetrnému zacházení s těmito »bonusy«, neboť za měsíc přibude jen jedna nová kniha. Největším bonusem měly být balíčky mariášových karet, vydávané jednou za půl roku.

Účastnil jsem se výstavby, vytvořil jsem terminál i fizery s omezenými funkcemi, ale pak jsem to nechal na dobrovolných hlídačích. Ovšemže jsem je nejprve naučil používat hmotové zrcadlo vljokra a předal jim několik rad, aby na některé problémy nenarazili sami. Upozornil jsem je zejména, aby nezůstávali pod zemí ve stavu allohmoty příliš dlouho a aby se vyhýbali hvězdné bráně pod Prahou, jinak narazí na Šangédy, kteří by nemuseli být pro příště tak shovívaví jako když jsem tam chtěl letět s Katkou.

Bude lépe nechodit jim na oči!

=*=

Někteří z nich se kromě hlídání vězňů začali ve svém volnu věnovat amatérské archeologii. Maličko mě to zamrzelo, sám jsem chtěl právě v tomto oboru v Čechách vyniknout a nebýt premiérem, měl bych víc volna – a já jsem byl přece archeolog – profesionál! Nedal jsem však najevo rozmrzelost, naopak. Jen jsem s nimi dohodl, že nebudou staré poklady zbrkle dolovat ze země, jen je co nejlépe zdokumentují.

Pod zemí jsou poklady bezpečnější než v muzeích. Co je na očích, lidé snadno zničí a rozkradou. Američtí vojáci vykradli za okupace muzea v Bagdádu a nejhůř dopadly historické památky

na Ukrajině a v Čechách, kde je příliš horliví přisluhovači sami předali »do úschovy« – Američanům.

Svatá prostoto!

Německo mělo u Američanů »v úschově« svůj zlatý poklad, měly ho být stovky tun. Nedávno však požadovalo z »uschovaného« nějaké zlato a Američané jim je odmítli vydat. A Německo? Srazilo podpatky a na vrácení netrvá. Takže ze svého zlata už neuvidí ani plíšek.

Ani Ukrajina nikdy neuvidí svůj zlatý poklad Skythů, odevzdaný Američanům jako výraz vděčnosti za Majdan, stejně jako Čechy »uschované« muzejní zlato. Co papaláši neodevzdali Američanům, to sami vyvezli a za hranicemi dobře zpeněžili.

Naštěstí jsem stačil před jejich hrabivostí zachránit to nejcennější – České korunovační klenoty. Kupodivu po nich nevypukla sháňka. Ti, co na ně měli zálusk, se zřejmě domnívali, že je pouze někdo předešel. Kradli všichni, ale kradli tiše a nedělali rozruch, aby na sebe neupozorňovali.

Cennosti z kostelů si odvezla legálně církev. Patřily jí přece. Naštěstí je nerozprodávala soukromým sběratelům, ale rozhojnila jimi vatikánské sbírky, kde budou české církevní poklady v dobrém sousedství jiných, podobných cenností.

Proto jsem se ani nedivil, když ke mně občas někteří moji žáci přišli skrz zeď jako allohmoťáci a teprve u mě se měnili zrcadlem vljokra do přirozené podoby.

Jenže chlap, který tentokrát přišel skrz stěnu, nepatřil k mým žákům. On ostatně vůbec nepatřil na Zem. Byl to podle vzhledu obyvatel Brochikeje v černém ancubu, ale nepatřil k těm, které jsem znal.

„Pojď se mnou!“ vyzval mě. „Už na tebe ve Verlidu čekáme.“

„Ve Verlidu?“ usmál jsem se na něho.

Verlid je přece vědecké městečko na Brochikei! Že by přece jen vyslechli mou žádost o pomoc, když mě tam za nimi Šangéd nepustil?

„Tak to už jdu!“ odvětil jsem.

Návštěvník mi vytvořil zrcadlo vljokra, abych se mohl změnit v allohmotu a následovat ho skrz stěnu do sousední místnosti kde stálo také allohmotové pefridu. Nasedli jsme a zamířili šikmo dolů, rovnou do brány pod Vyšehradem. Nikdo zde nestrážil, branou jsme prolétli rychlostí, jakou bych si asi netroufal a hned za ní jsme zamířili vzhůru.

Vědecké městečko Verlid se nachází přibližně stejně daleko jako Káhira od Prahy. Očekával jsem, že nabereme nadzvukovou rychlost, abychom se tam necourali déle než hodinu, jenže můj průvodce znal kratší cestu. Nedaleko od Prahy – ovšem ve světě Brochikea – jsme vlétli do lesa, kde na velké mýtině stála další brána, tentokrát nadzemní.

Podzemní bránu ohraničovalo ohnivé kolo, nadzemní rámovala modře svítící čára. Spodní část kola byla zřejmě pod zemí, nad ní ho byly jen tři čtvrtiny. Proletěli jsme tím jako stíhačka, můj průvodce ani nezpomalil. Za otvorem byl opět les, kde jsme se museli ostře zvednout nad stromy – ačkoliv v allohmotě bychom prolétli i skalami. A to už jsem viděl hromadu bublin – vědecké městečko Verlid.

V té chvíli mě zamrzelo, že jsem ve spěchu zapomněl na Katku. Měl jsem ji vzít s sebou, mohli by jí hned dát dukingel! Ačkoliv – bude asi lépe nejprve to projednat.

„Jsme tady!“ hlásil Brochikean, když rušil pefridu.

Vstoupil jsem s ním do veliké bublinové haly, jiné než ta, kde mě uvítali předtím. Čekalo nás tu osm dalších, ale marně jsem tu hledal někoho, koho bych znal. Ani Lubay, ani Deslak

mezi nimi nebyli. Škoda. Celkově to vypadalo jinak než prve. Teď těch osm sedělo za podkovovitým stolem a mě postavili doprostřed podkovy, kde mě těch osm obklopovalo ze tří stran.

„Přivedl jsem ho!“ ohlásil můj průvodce.

Pak se přesunul a posadil se na poslední volné místo u stolu. Napadlo mě také se posadit, ale pro mě tu žádné křesílko nebylo. Musel jsem tedy stát. A napadlo mě, že to tu vypadá jako u soudu, kde stojím jako obžalovaný.

Bohužel, nemýlil jsem se.

=*=

„Naši inspektoři navštívili váš svět,“ začal Brochikean uprostřed podkovy. „A našli tam přímo odporné děje.“

To by mě zajímalo, jaké, pomyslel jsem si, ale neřekl jsem na to ani slovo.

„Tebe to nezajímá?“ pokračoval Brochikean a podíval se na mě přísně.

„Zajímá mě, čemu říkáte »odporné děje«,“ řekl jsem klidně. „V našem světě je odporných dějů podstatně více než na Brochikei, ale to přece víte už dávno. Spíš by byly zajímavé souvislosti, ve kterých jste je našli.“

„V souvislosti s tebou osobně,“ opáčil Brochikean.

„To by bylo horší,“ připustil jsem. „Já si ale ničeho odporného nejsem vědomý. Můžete je popsat blíž?“

„Sám si na ně musíš vzpomenout!“ hřměl na mě náhle Brochikean. „Bylo by příliš jednoduché, kdybychom je za tebe vyjmenovali! Vzpomínej!“

Aha, došlo mi. Něco se jim nelíbí, ale neřeknou mi co. To abych sám vzpomínal, co všechno se jim nemusí líbit. Zdá se ale, že jim vadí něco přímo na mně. Musel jsem udělat něco, co se jim může jevit jako odporné. Jenže co? Zrovna mě nic tak zlého nenapadá.

Ačkoliv – našlo by se toho možná víc, přemýšlel jsem. Nebylo asi všechno podle jejich představ. Ale my jsme se násilí

vyhýbali, kde to jen šlo! Je ale pravda, vždycky to bez použití síly nešlo. Kdy jsme ale komu ublížili natolik, aby se to dalo nazvat »odporné«? Byli jsme tak zdrženliví!

Ačkoliv... ne vždy, došlo mi. Ani my jsme protivníky nešetřili. I když oni nás ještě méně, ale my jsme se mohli a měli držet zpátky víc. Brochikeané si teď ledacos zjistili sami, takže asi nemá smysl něco tajit. Co by se jim ale nemuselo líbit? No – byly případy, kdy někdo přišel naší vinou o život, ačkoliv jsme to původně neměli v úmyslu a samotné nás to mrzelo.

Takže – nezbývá než kousnout do toho citrónu!

„Pokud vím, nikomu jsme neublížili úmyslně," řekl jsem. „Ale pamatuji si pár případů, kdy se nám nepovedlo všechno tak, jak jsme to původně chtěli."

„Jak to myslíš?" požadoval Brochikean vysvětlení.

Popsal jsem mu tedy situaci unášených zajatců uvnitř amerického letadla Hercules. Ano, radil jsem Miroslavovi, aby zajatce obalil bublinou pefridu a prorazil si cestu z letadla zadními nákladovými vraty ven, ale spoléhal jsem se na to, že tato letadla létají s otevřenými nákladovými vraty, když shazují na padácích nadměrný náklad. Nenapadlo mě ale, že si Miroslav ve tmě splete směr a roztrhne Hercules na přední straně, což mělo za následek úplný rozpad letadla a smrt celé posádky. Zajatci to v bublině pefridu přežili.

Brochikeiané to vyslechli se zájmem.

„Bylo ale opravdu nutné, aby se ti lidé dostali z toho letadla?" zeptal se jeden po mé levé straně. „Bylo snad na tom letu něco špatného?"

„Na letu samotném ne, ale v cíli letu pro ně chystali mučení," doplnil jsem. „To je úmyslné působení bolesti."

„Známe význam těch slov," zastavil mě Brochikean. „Snažili jste se tedy zabránit mučení lidí za cenu několika životů nepřátel, je to tak?"

„Dopadlo to tak, ale to jsme neměli v úmyslu," hájil jsem se. „Ano, poradil jsem jim vyvrátit zadní nákladová vrata a vyletět tudy ven, jenže Miroslav se omylem obrátil dopředu místo dozadu, místo nákladových vrat roztrhl trup a letadlo se pak rychle rozpadlo. Kdyby to udělal podle mé rady, dopadlo by to dobře pro obě strany, protože tato letadla s otevřenými vraty běžně létají."

Brochikeané chvíli mlčeli, ale zdálo se mi, že se mezi sebou usilovně radí. Jejich telepatii jsem však nevnímal.

„Tento případ by se dal pochopit i jako nehoda," řekl pak Brochikean uprostřed. „Ale to jsme neměli na mysli. Přemýšlej dál, tohle nebylo ono!"

Aha, pomyslel jsem si. Tohle nebylo ono, povídej dál. Chtějí, abych na sebe vyklopil všechno, ačkoliv mají asi v ruce jen jeden »odporný« případ. Ale nejprve mám na sebe prozradit co nejvíc. Jenže jsem pořád ještě netušil, co vlastně proti mně mají. Zkrátka jim toho na sebe řeknu co nejvíc a pak vyrukují se svou troškou do mlýna oni.

Jenže už jsem vážně netušil, co mají na mysli. Chvíli jsem ještě přemýšlel. Mohli by mi přičíst ve zlém založení podzemních věznic, tam se vězňům opravdu dělo příkoří, i když šlo o nejtěžší zločince. Ale nikdo tam nebyl naší vinou zabit a nedošlo tam ani k fyzickému ublížení. Tak co to, k sakru, mělo být?

„Nejsem si už vědomý ničeho horšího," řekl jsem po chvilce. „Tohle mě samotného mrzelo, ale necítím se tím vinen a především – nikdy jsem neměl v úmyslu zabíjet."

„Co ale řekneš na tohle?" zeptal se mě Brochikean.

Současně se přede mnou objevily – pozemské noviny.

„Co máte na mysli?" zeptal jsem se jich. „Tohle jsou cizí noviny, ne naše. Nevím, co v nich je."

„Je to článek hned na první straně," napovídal mi.

Přelétl jsem tu stránku očima. Angličtina mi nevadila a článek tu skutečně byl. Stálo v něm, že v Čechách pod vedením

vzbouřených teroristů mizí tisíce zavražděných lidí, tajně pohřbívaných do hromadných hrobů. Na důkaz byly u toho nějaké satelitní snímky, které ovšem mohly být odkudkoliv a hlavně, nezachycovaly hromadné hroby v Čechách, kde nic takového nebylo. Američané si dokáží vymýšlet neuvěřitelné pohádky. I v Jugoslávii zveřejnili »hromadné hroby«, ale když se po nich komise sháněla, našla na označeném místě jen zorané pole, kde nic nenašla ani sondami. Prostě šlo o pustý výmysl k ospravedlnění pozdějšího amerického bombardování.

„A vy tomu věříte?“ podíval jsem se na Brochikeany útrpně. „Podívejte se – těmto křiklavě barevným novinám se na Zemi říká »bulvár«. Těm, co tam píší články, jde jen o to, aby lidi upoutali, takže si nedělají starosti s pravdou. Všechno, o čem tam píší, je lež.“

„Proč by to ale psali?“ opáčil Brochikean.

„Protože i takové věci se na Zemi dějí,“ odvětil jsem a odhodil noviny ke svým nohám. „Ne u nás, spíš na jejich straně světa, ale dějí se a lidé to vědí. Ti, kdo nás chtějí zostudit a vyvolat k nám nenávist, klidně použijí i vlastní odporné zločiny a přičtou je nám. Právě bulvární noviny tyhle věci dělají, proto mě to ani moc nepřekvapuje. Ale tvrdím, že to je lež. V Čechách nás nedávno napadli. Při tom zabili něco kolem dvou tisíc úplně nevinných lidí, ale všechny mrtvé mají na svědomí jen Američané. My jsme je nezabíjeli ani v sebeobraně.“

„Proč?“ znejistěl Brochikean. „V sebeobraně bychom vám to uznali jako ještě jakž takž opodstatněné.“

„Nepostavili jsme se vojákům stejnými zbraněmi, jako oni použili proti nám,“ pokrčil jsem rameny. „V těch měli obrovskou převahu a kdybychom je použili, postavili by na tom opodstatnění své agrese. My jsme jim ničili pouze cesty, po kterých k nám dováželi zásoby. Bez nich jejich armáda nefungovala a i když jsme jim nezabíjeli vojáky, zahnali jsme je do opevněných táborů.“

„To si tedy ještě ověříme," Brochikean trochu oslabil své obvinění. „Ale máme tu nejhorší důkaz!"

Přede mnou náhle vyvstal třírozměrný obraz ostrova majora Linharta před New Yorkem. Pak se zvětšil a otočil nápisem na podstavci sochy ke mně.

„Socha je z čistého zlata – ale Manitú chraň Ameriku, jestli ji někdo poškodí! Zmizí-li socha, zmizí ještě téhož dne Bílý dům ve Washingtonu. Vyřiďte vládě i Kongresu, ať stáhnou vojáky ze základen z celého světa. Jestli se rok s rokem sejde a základny ve světě zůstanou, objeví se zde další skála, přímo na místě New Yorku."

„Tím jste přece dali jasně najevo, že chystáte nejhorší masakr v dějinách! To město má několik milionů lidí!"

„Tím jsme jen Američanům slíbili odplatu za všechny jejich zločiny ve světě," odvětil jsem zamračeně. „Jenže my jsme ji nehodlali provést!"

„Tak proč jste to vůbec chystali?"

„Nechystali jsme masakr," namítl jsem. „Uvažovali jsme, že před tak děsivou hrozbou couvnou a nebudeme ji muset splnit."

„Pak by ale ta hrozba neměla smysl!" upozornil mě.

„Neměla by smysl, kdyby věděli, že ji nesplním," řekl jsem. „Oni sami toho schopní byli. Už ve světě vyhladili několik měst, takže nepochybovali o tom, že i má hrozba je reálná. Pak ale smysl měla. Američané ucouvli a začali stahovat své vojáky z celého světa."

„A kdyby neucouvli?"

„Potom bych New York zničil," řekl jsem pevně. „Ale nejprve bych vyhnal lidi, aby nikdo zbytečně nezahynul. Ale opakuji, pravděpodobnost, že couvnou, byla vysoká. Byla to skoro jistota."

„Jak jsi chtěl lidi vyhánět?" zajímal se Brochikean.

„Vodou," odvětil jsem. „Postavil bych kolem města hráz a nechal bych tak dlouho pršet, až by stoupající voda donutila lidi uprchnout. Jenže voda by stoupala pomalu a dala by jim dost času k útěku. A až by bylo město úplně vyprázdněné, vytvořil bych místo něho skálu. Ale opakuji, byla to naprosto nepravděpodobná možnost."

„A to ti tolik vadili ti... vojáci ve světě? Opravdu bylo nutné tak masívní varování? Vždyť jen ta spotřeba hmoty odpovídá celosvětové spotřebě hmoty na Brochikei! Země má zatím nepatrný počet uživatelů givlygebu, ale ani dnes byste neměli používat tak megalomanská gesta jen kvůli nějakým vojáčkům!"

„Ti by nám ani nevadili," mávl jsem rukou. „Vždyť jsou ve světě už desítky let. Ale bylo to od nás stupňování požadavků. Nespokojili jsme se vyklizením Čech, žádali jsme vyklizení celého světa! Tím pochopili, že nám nejde jen o naše území, kde jsme jejich vpád i okupaci strpěli."

„No právě!" chytil se toho Brochikean. „První vpád jste strpěli, proč byste nestrpěli i další?"

„Protože druhý by byl podstatně ničivější," řekl jsem. „První jejich vpád skončil fiaskem. Obsadili nás, ale pak zjistili, že u nás jejich vojáci nic nezmohou."

„Ale tím spíš by druhý vpád ani nepodnikali!" opáčil Brochikean. „Nač potom tak kruté vyhrůžky?"

„Druhý vpád by nepodnikli," souhlasil jsem. „Místo toho by nás totálně vymazali z mapy světa. Stačilo by jim pár desítek nukleárních bomb, které na nás měli už dávno připravené. Zažehnání tak děsivého nebezpečí vyžaduje hodně silnou vyhrůžku, uznejte!"

„Vymazali by vás z mapy?" pochyboval Brochikean.

„Jen obrazně," přisvědčil jsem. „Území by zůstalo, jen většina lidí by se vypařila a zbytek by je brzy následoval ve smrti. Američané takové bomby mají a už jimi zničili dvě města. Nepochybujte o tom, že je na nás už delší dobu chystali. Pro

Čechy vyčlenili devětašedesát nukleárních bomb, ty by celé území změnily v mrtvou poušť.“

„To je ovšem podezíráte z nejhorších zločinů!“ namítl Brochikean. „Máte snad pro to důkazy? Měly by být ale věrohodnější než pouhé vaše obavy!“

„Už se na to začali připravovat,“ řekl jsem. „To, že od nás stáhli vojáky, aniž by se snažili zachovat si na našem území aspoň jednu základnu, byl první příznak. Dalším příznakem jsou tyhle noviny!“

Ukázal jsem na bulvární plátek ležící přede mnou

„Tam nic o ničení není!“ upozornil mě.

„Ale naznačují, že v Čechách žijí nejhorší zločinci na světě, kteří se nerozpakují hromadně vraždit a pohřbívat do hromadných hrobů. Je to proto, aby nikoho nenapadlo litovat nás, až nás vygumují z map.“

„To už někdy ve vašem světě bylo?“ zeptal se mě dost otřeseně.

„Bylo,“ přikývl jsem. „Vždycky, když se Američané někoho chystají přepadnout, začnou propagandou, ve které své budoucí protivníky očerňují jak mohou.“

„Jak třeba?“ chtěl vědět.

„Obviní třeba některý stát z hodně odporného zločinu, který však nikdo z toho státu nespáchal,“ řekl jsem. „Před vpádem do Afghánistánu někdo úmyslně zničil ve městě New York dvě veliké budovy i s lidmi. Obvinili z toho Afghánce, ačkoliv mezi údajnými teroristy nebyli. Přesto je přepadli a pobili zhruba tisíckrát víc lidí, než kolik jich zahynulo ve zničených budovách. Předtím lhali stejně jako v těchto novinách. I tenkrát byli Američané odhodlaní ke všemu, už tenkrát uvažovali o nukleárních bombách, jenže tehdy tím tak pobouřili světové veřejné mínění, že si tu největší špínu přece jen rozmysleli.“

„Nerozmysleli by si ji i proti vám?“

„Měli byste víc sledovat naši elektronickou světovou síť internet," poradil jsem jim. „Chcete-li, dodáme vám pro ni převodníky. Určitě byste si všimli, kolik Američanů zase hlásá názor »Nuke them!« – neboli »vybombardujte je nukleárně!« My jsme právě z toho odvodili, že jsou na naši úplnou likvidaci psychologicky připravení a nebudou se rozpakovat uskutečnit ji. Museli jsme jim dát výstrahu, aby se obávali trestu. Dali jsme jim ji – a dnes Američané vyklízejí základny. Uznali, že je to pádná výstraha. Takže bychom ji ani nemuseli uskutečnit."

„Zajímavé úvahy!" zavrčel Brochikean. „Přitom jste to tam jasně a jednoznačně napsali! Co nám ale dáte jako záruku, že byste to nesplnili, a třeba přesně tím odporným způsobem, jaký stojí na tom nápisu?"

„To, že jsme žádného Američana úmyslně nezabili ani když k nám vpadli a úmyslně zabíjeli naše lidi," řekl jsem. „Nepočítám vojáky ve zničeném letadle, ti nás samotné mrzí, ale snad jste už pochopili, že ani tam jsme neměli úmysl zabíjet, jen jsme chtěli ochránit naše lidi."

„Ale co ty tisíce zmizelých a zavražděných?" vrátil se pohledem k bulvárnímu plátku, ležícímu přede mnou.

„Nikdo nezmizel a nikoho nevraždíme," tvrdil jsem. „Máme ale v Čechách lidi, kteří mají na svědomí opravdu těžké zločiny, včetně úmyslného zabití jiných lidí. Takové musíme od ostatních lidí oddělit, aby už nevraždili. Jinde – a právě v Americe – to řeší zabíjením zločinců. Jenže bez dukingelu je nebezpečí, že za těžký zločin odsoudí a zabijí někoho, kdo to nespáchal. My vrahy nezabíjíme, jen je oddělujeme. Donedávna jsme měli tradiční věznice, domy se zamřížovanými okny a dveřmi. Jenže v Čechách vězně po okupaci vypustili na svobodu, aby mohli páchat další zločiny. Vymyslel jsem proto lepší řešení."

„Jaké?" zajímali se všichni.

„Místo do budovy, snadno dostupné nepřátelům, jsem je zavřel do podzemní dutiny," řekl jsem. „Přístup do ní je jen ve formě allohmoty, v našem světě neznámé. Jednak to vylučuje útěk vězňů, ale nikdo je ani nevypustí úmyslně jako nedávno. Řekl bych, že tak vznikla fáma o zmizelých lidech. Jsou sice pod zemí, vlastně jsou svým způsobem pohřbení, ale jsou živí. Ověřte si to, jsou v jeskyních pod východnější částí, zvanou Morava."

Brochikeané na sebe pohlédli.

„Už se tak děje," řekl po chvilce ten uprostřed. „Ve vašem světě to ověřuje tvůj učitel Deslak. Nejprve s tebou nechtěl nic mít, že jsi mu připravil strašné zklamání, ale teď šel zkoumat tvá slova na místo. Řekl, že by se ti měl za tu nedůvěru omluvit."

„Máte s ním spojení, že?" usmál jsem se. „Tak ho ode mne pozdravujte! Doufám, že má slova potvrdí."

„V této chvíli se stalo," řekl Brochikean. „Objevil vaši podzemní věznici a shledal ji tak, jak jsi řekl. Omlouvá se mým prostřednictvím, že ti nevěřil."

„Také jsem rád," oddychl jsem si.

Maně mě napadlo, co by se mnou asi dělali, kdyby se jejich obavy potvrdily a byl bych padouch, vyžívající se v sadismu, mučení a zabíjení. Co by asi se mnou dělali?

Ještě že to není pravda!

=*=

Trest

Už jsem si bláhově myslel, že jsem z toho venku, ale radoval jsem se předčasně. Hrdelní zločiny jsem vysvětlil, ale drobnější, které mi ani nestály za slovo, mě nenapadly. Bohužel, po těch nejhorších přišly na přetřes i ty slabší.

Můj pokus o průnik branou do Brochikeje, zastavený Šangédem, by ještě jakž takž přijali. Šangéd jim vyřídil, že je žádám o pomoc, čímž jim současně podal vysvětlení, proč jsem se o to pokusil. Měl jsem se ale obrátit přímo na Ferďáska v Egyptě a nepřekračovat hranice světů. Trochu mě zamrzelo, že i Brochikeané lpí na nepřekročitelnosti hranic, i když jde o hranice světů a ne hranice států, ale to bych ještě pochopil – jistě nemají zájem, aby jejich svět nekontrolovaně zaplavili barbaři z nerozvinutých světů – Země přece není jediný barbarský svět v jejich sousedství. Ale cestu kvůli žádosti o pomoc by připustit mohli, však bychom se i s Katkou vrátili.

Horší bylo, že jsem v Čechách neutajil mimozemský charakter jejich darů. Ale co čekali? Že se v Čechách dám na archeologii? Pokusil jsem se o to, ale neúspěšně. Navíc mě ani nepřitahovalo objevovat podzemní poklady, aby si na nich někdo namastil kapsy, jako v Egyptě. Věděl jsem přece, že se v Čechách krade jako v Egyptě, jediný rozdíl je, že v Egyptě se víc krade v malém, kdežto v Čechách převažují opravdu velké zlodějny.

Dobrá, jako archeolog jsem selhal na celé čáře. Navíc jsem to umožnil i dalším amatérům – jenže ti to podle mě nerozkradou, ale zadokumentují, jako čeští archeologové v Egyptě to pohřbené město.

Místo archeologie jsem začal podporovat bezdomovce a postupně jsem to rozšířil i na důchodce a další potřebné lidi. Co jsem tím ale zkazil? Podle mě nic. Lidstvo se sice dozvědělo o vlivu mimozemšťanů na náš svět, jenže ten vliv je teď spíš kladný. Dokonce i Američané přestávají válčit, ačkoliv poslední

dvě století prakticky z drobných nebo větších válek nevyšli. Kde je tu nějaká chyba?

A ta požadovaná pomoc? Ano, usoudil jsem, že jeden člověk je na takový úkol málo. Chtěl bych tedy, aby nás, lidí s darem dukingelu, bylo víc. Proč by to nešlo, když kandidáty na tento úkol pečlivě vyberu? Čím je vlastně dukingel tak nebezpečný, aby se nesměl dávat barbarům?

„Váš svět není na takovou změnu připravený!“ tvrdil mi Brochikean v čele podkovy, neboli předseda soudu, jak jsem si ho mezitím v duchu nazval. „Možná až za tisíc let bude situace příznivější, ale teď je to předčasné. Chtěli jsme vám to jen trochu usnadnit, ale ne předělávat systém vašeho hospodářství! To nemůže dopadnout dobře!“

„Budete se divit, jestli to přetrvá?“ zeptal jsem se.

„Divili bychom se,“ přikývl Brochikean. „Zkušenosti z jiných světů jsou ale hodně opačné. Nemáš sílu, abys to zavedl po celém světě! Nanejvýš na malém ostrůvku, ale nedokážeš změnit celý svět!“

„To je možné,“ připustil jsem. „Svět je pro jednoho člověka příliš velký. Ale mám dojem, že se to aspoň na tom ostrůvku velikosti Čech udržet dá.“

„A když ne?“ namítli.

„Podle mého mínění je potřeba to aspoň zkusit,“ trval jsem na svém. „Neříkejte, že to nejde, dokud to nezkusíte. Dejte mi čas a pak se můžeme bavit, jestli to jde nebo ne!“

„A víš, co bude znamenat, jestli to nevyjde?“ pokusili se mě zviklat. „Obvykle to znamená pokles úrovně celého světa hluboko pod počáteční stav. Opravdu chceš vzít na sebe zodpovědnost za něco takového?“

„Nějakou zodpovědnost unesu,“ holedbal jsem se.

„Dobrá, svěříme ti ji,“ couvl znenadání Brochikean. „Ale jestli ji přijmeš, neočekávej naši pomoc v případě, že ti to nevyjde!“

„Nechcete mi pomoci ani když to vychází!“ řekl jsem vyčítavým tónem. „Nevidíte to? Celé Čechy už přešly na režim podobnější Brochikejskému. Přitom jsem na to sám, nikdo jiný tam nemá moji klíčovou schopnost rozeznávat důvěryhodné lidi od nedůvěryhodných! Na té je to přitom postavené. Potřeboval bych aspoň pár pomocníků.“

„A jsi ochotný převzít zodpovědnost i za ně?“

„Jistě!“ holedbal jsem se.

Brochikeané se chvíli radili. A možná do toho vtáhli i další, u telepatie člověk nikdy neví, kdo se s kým baví.

„Zkusit to můžeme,“ prohlásil předseda, když se podle všeho shodli. „Profesor Ilch Erasyb nám právě připomněl historii světa Lýšuzde, kde se podobný pokus zdařil. Jenže na Lýšuzde byla již od začátku dokonalejší společnost než na Zemi... zkusit to ovšem můžeme, ale nebudeš se bránit zodpovědnosti!“

„Nebudu!“ slíbil jsem.

„Vrať se tedy do vašeho světa!“ pokynul mi předseda blahovolně. „Umožníme ti darování vlastnosti »dukingel« – stačí se zblízka dívat vybranému člověku do očí a přitom vyslovit klíčové slovo »vtórigó«. Dobře si ale rozmýšlej, komu to dáš, poslechne tě to jen jednou do roka.“

„I to by byla vítaná pomoc!“ nadskočil jsem.

„Ale nebudeš odmítat zodpovědnost nejen za sebe, ale ani za ostatní!“ připomněl mi.

„Nebudu!“ slíbil jsem, ačkoliv mi to už trochu začalo vrtat hlavou.

Co mají pořád s tou zodpovědností? Nejen za sebe,ale i za ostatní... Za sebe se zodpovědnosti bránit nechci a za druhé... jasně, když někoho špatně vyberu, měl bych za to zodpovídat také.

„Vykrucovat se z toho nechci,“ dodal jsem.

„Dobrá, vrať se do svého světa!“ pobídli mě. „Můžeš bez doprovodu, už jsme to domluvili.“

„Nedáte mi spojení na někoho zdejšího?“ vzpomněl jsem si na poslední chvíli. „Nevylučuji, že bych se občas potřeboval poradit.“

„Dobře, že tě to napadlo včas,“ vzdychl si předseda. „Spojení ze Země na Brochikeu je větší problém. Ale na Zemi se často nachází náš vědec Firgu Flibykej, pozemský givlygeb ho dokáže zavolat. Zapamatuj si ho!“

„Firgu Flibykej!“ zopakoval jsem to jméno a současně jsem ho ukládal do adresáře fizeru. „Nebudu ho obtěžovat bez příčiny, ale co kdyby...“

„Můžeš jít!“ propustili mě.

=*=

Návrat už ležel jen na mně. Nejprve jsem pomalým letem zamířil v pefridu do míst, kde za hvězdnou branou byly Čechy. Teleporty na Brochikei jsem neuměl a vlastně ani nechtěl použít. Nač spěchat, zdejší pobyt si přece rád prodloužím! V Čechách mi dění neuteče!

Ale přece jen mi to vrtalo hlavou.

Co měli pořád s tou zodpovědností?

Do jisté míry jsem to chápal. Poslali mě pomáhat při nějakých zasutých archeologických výzkumech, po nichž pes neštěkne, a já jim překopu Čechy, vyděsím světovou velmoc a fakticky prozradím vliv mimozemšťanů na náš svět. Ale když pomáhat lidem bylo tak lákavé! A že jsem nezůstal u bezdomovců? Měli se snad důchodci lépe, bylo by správné ani si jich nevšimnout?

A teď? Smím věnovat někomu dukingel! Rozumí se samo sebou, první bude Katka, ale další? I když by to mělo být až za rok, měl bych si to rozmyslet už teď. Dukingel je v Čechách klíčová schopnost, tu musí dostat jen ten, kdo ji nejlépe využije.

A jsem na místě. Teď brána vljokra a cesta do hlubin světa Brochikea. Doufám, že na mě u brány nebude čekat Šangéd. Je-li to s ním dohodnuté, neměl by mi už překážet v další cestě, ale

přece jen... nejsou v okolních vesmírech jen bytosti pohledné, některé jsou vysloveně ohyzdné. Ale nepříjemnosti můžete zažít i od člověka s tváří Adonise, kterému stoupne do hlavy i nepatrná moc dělat problémy.

Šangéd tu není – a teď nahoru domů!

=*=

První dukingel dostala, jak jinak, Katka. Nejprve jsme to prodiskutovali, následoval dlouhý pohled zblízka do očí – ovšemže delší než bylo nezbytně nutné – a klíčové slovo »vtórigó« pro givlygeb.

Zdánlivě se ale nic nestalo, jako kdyby se Katčiny oči nezměnily. To však bylo dobře, neboť teď viděla jen mě a bylo by hodně špatné, abych jí před očima začal jiskřit.

„Musíme se projít po Praze," vzdychl jsem si.

„Jinde nic neuvidím?" dívala se na mě zklamaně.

„Dokud se budeš pohybovat mezi členy Bratrstva, nic neobvyklého neuvidíš," řekl jsem. „Úplně vyloučené to sice není, lidé se občas mění, nedá se vyloučit ani změna k horšímu, ale Bratrstvo představuje výběr. Je mezi nimi málo z bývalých elit, ale tím víc opravdu upřímných lidí. A protože v Čechách zmizel zdroj zkaženosti, peníze, mají Bratři jen nepatrné příležitosti, jak a čím se zkazit."

„To je ale dobře, ne?"

„To je opravdu dobře," souhlasil jsem. „I když – úplně to vyloučené není. A kdybys na mě někdy spatřila nějaké jiskření, pak mi to v té chvíli řekni. Ber to jako svou první povinnost."

„Máš pocit, že by to mohlo někdy nastat?" podívala se na mě šelmovsky.

„Neříkal jsem vždycky lidem pravdu," řekl jsem, teď už vážně. „Asi to vždycky nejde, ale snažím se nelhat. Tobě lhát nechci ani v nejhlubších tajemstvích, ale mám k tobě prosbu – zachovávej je se mnou."

„Kdy jsi lidem vyloženě lhal?" chtěla hned vědět.

Dal jsem jí tedy hned dva příklady. První byla v tom, že moje pilulky na některé lidi neúčinkují. Účinkovaly, ale umínil jsem si – obrazně řečeno – důsledně oddělovat zrno od plev, takže jsem dával pravé jen lidem bez morálního kazu. Druhá lež se týkala »individualizovaných« potravin, kdy jsem chtěl dát nějakou práci i lidem, kteří by si ji sami nenašli. Obě ty lži měly své opodstatnění a neškodily tolik jako většina lží předchozích politiků. V prvním případě by pravda přinesla hodně zlé krve a lidé by na mě měli vztek. Když jsem to podal jako něco, co nemohu ovlivnit, brali to jako nepřízeň osudu a proti tomu se těžko reptá. V druhém případě by pravda připravila lidi o práci a o pocit, že jsou ostatním potřební.

Nakonec to i Katka označila za »milosrdné lži«, které se dají ospravedlnit právě tou milosrdností.

„Naučím tě připravovat »pilulky telepatie«," slíbil jsem jí. „Budeš je ale dávat jako já. Lidem, kteří by si je nezasloužili, dáš jen neškodné, ale nefunkční."

„Tím ale dělíme lidi na kasty," připomněla mi.

„Ano, dělíme," souhlasil jsem. „Přesněji řečeno, lidé se na kasty už dávno dělí sami. Například kasty nekuřáků a kuřáků, střízlivých a opilců, upřímných a podrazáků. My je tam ale nezařazujeme, zařazují se sami. My jen maličko zvýhodňujeme kastu upřímných. A to je dobře, tahle kasta byla donedávna podrazáky odstrkovaná, takže je dobře, že to napravíme. A všimni si, v Čechách netrpí ani příslušníci znevýhodněných kast. Lidé je chápou jako nevinně stíhané nepříznivým osudem a v rámci vzájemné výpomoci jim pomáhají."

„Takže je bezpodmínečně nutné, aby lež s neúčinnými pilulkami nikdo neodhalil," vzdychla si. „Já určitě nikomu nic neprozradím. Ale co až dáš dukingel dalším lidem?"

„Dukingel příště dostanou i lidé, kteří nebudou mít nic společného s pilulkami," řekl jsem. „Na pilulky vystačíme my dva. Budeme ale potřebovat soudce. Dnešní soudci se jistě snaží

soudit spravedlivě, ale teprve s dukingelovýma očima dokáží odhalit podvodníky. Jestli máme v Čechách něčeho nedostatek, pak je to spravedlnost.“

„To bude jistě potřebné,“ uznala. „Skoro se mi zdá, že těch dukingelových očí byla pro mě škoda.“

„A to zase ne!“ řekl jsem. „Jeden člověk je na celé Čechy málo. Když na to budeme dva, bude to veselejší.“

„Když to vidíš takhle...“

Jistěže mi to odpustila...

=*=

Nebyl jsem mimo náš svět tak dlouho, aby to vzbudilo pozornost, ale na příštím zasedání Parlamentu se ke mně přihrnula trojice, kterou jsem opravdu nečekal.

Dva by vyčnívali z davu, byli vysocí přes dva metry, ty bych asi nepřehlédl. Navíc byli nepřirozeně bledí, takže se odlišovali i barvou obličeje. Zajímavé na nich bylo, že byli oblečení v ancubu. To by dneska v Čechách zajímavé nebylo, jenže jsem si navzdory jejich výšce nepamatoval, že bych jim dával »pilulky telepatie«. A bez telepatie se nedá ancub používat, to už dneska ví každé dítě. Ještě než na mě promluvili mi došlo, že tihle dva nejsou ze Země.

Samozřejmě neuměli česky a mohli se dorozumívat jen telepatií, což však naštěstí šlo, takže nás dorozumívací problémy nečekaly. Telepatie je pojmořeč, které rozumí každý. My jsme zatím na Zemi vymysleli jen její náznaky v podobě piktogramů a dopravních značek. I když neumíte čínsky, dopravním značkám v Číně rozumíte. A v nouzi si všimnete i celosvětových značek s panenkou a panáčkem, abyste se nemuseli rukama nohama vyptávat.

Tihle dva svůj mimozemský původ ani netajili. A ten třetí, nám lidem nejpodobnější, byl rovněž mimozemšťan. Na Brochikeana byl příliš vysoký, ale mezi lidi by se i se svými dvěma metry zamíchal k nerozeznání.

„Přišli jsme vám pomáhat," oznámil mi jeden z těch vysokých.

„Výborně!" uvítal jsem ho. „Odkud přicházíte? Pojďte se mnou vedle do salónku, ať nás nikdo neruší!"

Odvedl jsem si je stranou a začal jsem se vyptávat.

„My dva jsme z Lýšuzde," sdělil mi jeden z těch dvou vysokých. „Pokud jde o jména, já jsem Gyzíd a kolega je Chyríd, doufám, že nás rozeznáte."

No potěš koště, pomyslel jsem si, podobní jsou si jako Japonec Japonci a ani jejich jména se zas tak moc neliší...

„A ty?" obrátil jsem se na třetího vzadu.

„Já jsem tu z jiného důvodu," odvětil suše. „Jmenuji se Narjare Baulod z Mrhyro, pomáhat vám nebudu, mám tu dohlížet a kontrolovat zpětné proudy."

„Pověřili vás tím na Brochikei?"

„Požádali nás o přátelskou službu," řekl Gyzíd. „Nás ale zajímáte i tak."

„No dobrá, čím chcete začít?" zeptal jsem se jich.

„Ze všeho nejdřív se tu musíme orientovat," doplnil kolegu Chyríd. „Asi se budeme nějakou dobu víc vyptávat než něco dělat. Slyšeli jsme, že tu máte dost jedinců, kteří ovládají telepatii a dá se s nimi hovořit."

„Je, ale podstatně víc je tu lidí bez telepatie," varoval jsem je. „Ty, kdo telepatii ovládají, snadno poznáte podle ancubů, lidé bez telepatie mají oděvy původní. Těm asi neporozumíte, ale na to si jistě brzy zvyknete."

„Nám to postačí," ujišťoval mě Gyzíd.

„Já se možná domluvím i s těmi bez telepatie," řekl Narjare Baulod. „My z Mrhyro vycítíme víc než ostatní."

„Dobře, zkuste to," pokrčil jsem rameny.

„Tobě to nevadí?" zeptal se mě Narjare Baulod.

„Ne, nevadí," usmál jsem se na něho.

„Ani to, že tě mám kontrolovat?" provokoval.

„Nemám co skrývat," odvětil jsem.

=*=

Řešili jsme právě ultimatum ze Švédska. Týkalo se – jak jinak – zničených grippenů. Švédská strana žádala nejen jejich plnou hodnotu, ale navíc i doplatit pronájem a to všechno i s úroky. Vydřiduši! Ministr zahraničí nám dokazoval, že je to vyděračství, že by měli požadovat buď jedno, nebo druhé, ale ne oboje najednou. Uklidnil jsem ho upozorněním, že jim nebudeme platit v dolarech, které beztak nemáme, ale ve zlatě, kterého můžeme mít víc než si kdo umí představit, takže nám to může být jedno.

Jenže v té chvíli mi zavolal Pavel, ať necháme všeho a přijdeme všichni do Sněmovny, neboť Parlament začíná projednávat změnu ústavy a měli bychom být u toho.

„Jakou změnu ústavy?" podivil jsem se.

„Navrhli ji tvoji poradci a vypadá to, že projde!" řekl Pavel jen tak na půl úst a ukončil hovor.

Hovor se odehrával telepaticky mezi mnou a fizerem, musel jsem to tedy říci nahlas ostatním, ale nemeškali jsme a vyrazili do Sněmovny. O žádné změně ústavy jsem totiž neměl nejmenší potuchy a to mě nabudilo víc než co jiného. Na změnu ústavy musí být ústavní většina, jenže tu Bratrstvo s přehledem mělo. Ale měl bych o tom snad jako premiér něco vědět!

Do sálu jsme vtrhli jako velká voda a zdálo se mi, že všichni čekají jen na nás. Což nebyl jen můj dojem, ale bylo tomu tak doopravdy. Nestačili jsme ani zaujmout svá místa za předsednickým stolem, když současný předseda vyhlásil hlasování o nové podobě Ústavy.

„Moment!" přihlásil jsem se s připomínkou. „Musím se přiznat, vůbec jsem ten dokument neměl v ruce! Jak o tom chcete hlasovat bez debaty?"

Ukázalo se, že všechno probíhá ve zkráceném řízení, na němž se usnesli poslanci v počtu sto procent a nejenže nikdo

nebyl proti, ale nikdo se ani neomlouval a nezdržel hlasování. Poslanecká sněmovna byla zkrátka jednotná, až to bylo podezřelé.

Přistrčili mi útlou knížečku s novou ústavou a Pavel vyhlásil desetiminutovou přestávku, abychom si ji stihli přečíst my, co jsme tu nebyli. Šibeniční termín – podle toho, v čem se bude nová Ústava odlišovat od staré.

Jenomže když jsem knížečku otevřel, začal jsem lapat po dechu.

Hlavní, nejdůležitější a vlastně jedinou změnou bylo, že Česká republika mění politický systém z parlamentní demokracie na konstituční monarchii. Prezident abdikoval a název země se mění na »Českomoravské království«, v jehož čele má stát sice zvolený, ale zato doživotní král.

„Proboha!“ zmohl jsem se na zaúpění. „Koho tohle mohlo napadnout?“

„Přišli s tím tvoji poradci,“ vysvětloval mi Pavel, tedy vlastně právě abdikovaný prezident.

„Já přece nemám poradce!“ opáčil jsem udiveně.

„Ale máš – ty dva nové!“ ukázal mi Pavel na ně.

Seděli na galerii a se zájmem sledovali cvrkot v sále. Chyríd a Gyzíd, mimozemšťané z Lýšuzde. To že mají být moji poradci? Ačkoliv – přišli nám pomoci, přímo jsem je neodmítl, dalo by se to tak chápat. Ale že by se za mými zády vrhli do takových hurá-akcí?

„Říkali, že jsi ochotný přijmout zodpovědnost za celé Čechy, i za nás,“ dovysvětlovával mi Pavel. „Je to tak?“

„To jsem slíbil mimozemšťanům v Brochikei,“ zaúpěl jsem. „Ale nemyslel jsem, že vyvedete něco takového!“

„Tvrdili, že se ničemu nebudeš vyhýbat!“ chtěl ode mě Pavel ubezpečení.

„Slíbil jsem jim, že se nebudu vyhýbat zodpovědnosti za to, co se v Čechách teď děje!“ upřesňoval jsem to.

„Takže druhým bodem bude volba krále a oni se nám zaručili, že to neodmítneš!“ uzemnil mě Pavel.

„Cože?“ zalapal jsem po dechu ještě víc. „Opakuj to!“

„Druhým bodem programu je volba krále,“ opakoval to s klidem Angličana. „Jsou jen dva kandidáti, já a ty, ale proti tobě nemám šanci. Hele – deset minut končí, máš to dočtené, budeme pokračovat ve schůzi!“

Panebože, to je snad jenom sen! Anebo je to trest za všechny mé hříchy od batolete po dnešek! Ano, slíbil jsem mimozemšťanům, že se nebudu vyhýbat zodpovědnosti, ale spíš jsem měl na mysli případnou trestní zodpovědnost za zločiny, kterých jsem se vůbec nehodlal dopustit. Ne že to vezmou takhle!

Jenže už se rozsvítila hlasovací tabule a Pavel vyhlásil, aby se všichni znovu přihlásili, že dá hlasovat.

Rozhlédl jsem se po ostatních členech vlády, ale ti to podle všeho chápali jako hotovou věc a chystali se ve vší vážnosti hlasovat.

V té chvíli se mi ozval fizer, někdo mě volal. Nikdo si toho nevšiml, fizer mě volal telepaticky. Přijal jsem hovor, ačkoliv se mi neohlásilo, kdo mě volá.

„Čekáme, že se nebudeš vytáčet!“ vnímal jsem.

„To je kdo?“ odpověděl jsem ve zmatku.

„To jsme my, Lýšuzďané!“

Podíval jsem se na galerii. Ano, seděli tam oba dva, třetího u sebe neměli. Ale dívali se oba přímo na mě.

„Slíbil jsi...“ pokračovali, ale přerušil jsem je.

„Já sliby plním,“ řekl jsem.

=*=

Monarchie

Vzalo to zkrátka obrat, jaký jsem nečekal.

Ta naprostá jednomyslnost mi byla podezřelá. Taková se vyskytuje spíš u diktatur, ale tuhle změnu jsem nejenže nevymyslel, ale ani nečekal. Jak to, že celý Parlament tak uchvátila? Drtivá většina poslanců byla členy Bratrstva, ale že aspoň ti zbývající nebyli proti?

V rychlosti jsem si nechal promítnout aktuální seznam poslanců – u průběžného volebního systému může být každý týden jiný – a nechal jsem si zvýraznit poslance nepřináležící do Bratrstva. Byli jen dva – Desider Vaňo za Svaz Romů a Věnceslav Forhajt za Koalici zahrádkářů a myslivců. I ti však hlasovali s ostatními. Dežovi Vaňovi bych se neměl divit, Cikáni mají tradici králů, takže mi to ani nepřišlo divné, ale nepostavil se proti ani pan Forhajt. Budu se ho na to muset zeptat.

Dobrá, očekávají ode mne, že se nebudu vykrucovat a vyhýbat odpovědnosti. Hlasovat proti tedy nebudu, ani když jsem změnu Ústavy nechtěl a nevyvolal. Rozhodoval jsem se ve fofru, protože už naskakovala čísla hlasujících. Stiskl jsem knoflík »Pro« a podíval se na tabuli. Plných sto procent – mě snad budou muset omývat!

Ale ve druhém hlasování, až se bude volit král, budu hlasovat pro Pavla. Byl přece dobrým prezidentem, proč by v tom nemohl pokračovat? Hlasovat sám pro sebe mi připadalo nemístné, i když politici pro sebe běžně hlasují.

Druhé hlasování započalo a tentokrát trvalo déle, než se na tabuli objevil výsledek. Ale bylo to jednoznačné. Tři hlasy pro Pavla, zbytek pro mě, takže bylo rozhodnuto.

Králem Českomoravského království dnes Sněmovna zvolila mě. Král Tomáš, v Českomoravském království toho jména První – to ale zní! Zajímalo by mě, kdo ještě hlasoval pro Pavla? Jeden hlas byl můj, takže ještě dva. Řekl bych – aspoň

dva! Ale zbytek hlasoval jako jeden muž a stejně hlasovaly i poslankyně.

Podíval jsem se na galerii, ale mimozemšťané už tam nebyli. Vytratili se po anglicku, ale nic bych za to nedal, že to spískali oni. Nejenže to navrhli, ale kdoví, jestli sami nějak na dálku neovlivnili i hlasování!

Dobrá, budeme tedy Českomoravské království! Však to taky půjde! Největším rozdílem je, že o prezidentský úřad by se občas vedly volební kampaně, kdežto o králi se nediskutuje. V Čechách nebudu první volený král, i když moji předchůdci nebyli žádná sláva. Snad Jiří z Poděbrad, zvaný »Husitský král«, trůnu žádnou hanbu neudělal jako jiný zvolený král Fridrich Falcký zvaný »Zimní«, který po bitvě na Bílé hoře z Prahy zbaběle ujel, ačkoliv se ještě mohl snažit o obranu dobře opevněného města, a zanechal Čechy na pospas Ferdinandovi.

Nebudeme ani jediná monarchie na světě, i když jiné se chlubí delšími rodokmeny svých korunovaných hlav. Délka rodokmenu nic neříká o současném panovníkovi, projevuje se nanejvýš vyšším stupněm degenerace.

Otázkou je, zda nás uzná svět.

=*=

Vlastně jsme si vyměnili pozice.

Pavla jsem pověřil funkcí premiéra, kde mě nahradil, stejně jako jsem já nahradil jeho. Trochu mi to připomnělo situaci v Rusku, kde se podobně střídal Medvěděv a Putin, ačkoliv tam to bylo dané pravidlem, že nikdo nesmí být prezidentem více než dvě volební období po sobě. Tohle pravidlo jsme zrušili, ale jinak to vypadalo jako v Rusku. Takže – nic nového pod sluncem, to už tady bylo...

Zbytek vlády se nezměnil, dostala důvěru jako když jsem ji vedl já. Celkově to proběhlo hladce.

Malička potíž nastala v Organizaci spojených národů. Českomoravské království uznalo jen málo států. Vlastně jen

Rusko a některé monarchie, i když zdaleka ne všechny – jen Británie, Dánsko a Švédsko. Organizace spojených národů vzala na vědomí zánik České republiky, ale nás za nástupnický stát neuznala. Místo abychom hladce převzali členství po České republice, byli jsme mimo. Nehlásily se k nám ani tradiční monarchie, zejména když se pyšnily dlouhými rodokmeny vládnoucích rodů a propracovaným systémem nástupnictví.

Volený král byl pro ně asi nestravitelnou pilulkou.

Například Saudský král prohlásil, že zvolenému králi z komunistického království nikdy ruku nepodá. Tím lépe, aspoň nemusím podávat ruku hadům jako on. Jordánský král se zase nechal slyšet, že Českomoravské království je neuvěřitelně xenofobní, uzavřené světu a odmítající dávat azyl utečencům před válkou. Pravdou je, že do Čech nikdo nepřicházel. Jednak do Čech nevedly cesty a navíc cizinci zde nedostávají peníze. Místní lidé si navzájem pomáhají, mezi členy Bratrstva je dost soucitných, kdo by pomáhali i cizincům, nouzí by tu netrpěli, jenže neexistence peněz cizince velice spolehlivě odrazuje.

Válečné uprchlíky bychom dnes přijali přátelsky, ale je otázkou, kolik z nich by se projevilo jako přátelských k nám. Měl jsem neblahé tušení, že by mi většina jiskřila před očima všemi barvami. Ještě že se k nám nehrnou!

I my jsme se však museli před světem nějak vybarvit. Nebude to ale zničeným průmyslem ani zemědělstvím, ani vývozem již rozkradeného přírodního bohatství. Svět už si zvykl škrtnout nás ze všech bilancí a v národním důchodu na obyvatele bezpečně zaujímáme poslední místo, méně než nic nemá opravdu nikdo.

Na druhé straně nemáme žádné dluhy – zaplatili jsme všechny pohledávky.

A k tomu zlatem, jako Švédům.

Ti zírali!

=*=

Nejvíc práce mělo naše ministerstvo zahraničí. Ostatní ministerstva se tak snažit nemusela.

Se změnou názvu a hlavně režimu se naše vztahy se světem znatelně zkomplikovaly. Po vzoru Američanů své zaměstnance evakuovala většina velvyslanectví a přerušila s námi diplomatické styky. Jako kdybychom byli prašiví, či co! Některé země si ponechaly aspoň budovy, jiné je úplně vyklidily a vypověděly i pronájmy.

Zůstalo u nás pár zastupitelských úřadů ze sousedních zemí. Turisté zmizeli a o zastupitele se Bratrstvo staralo jako o naše občany v nouzi. Nedá se tvrdit, že by strádali, ale přece jen... asi nejvíc jim vadil nedostatek elektřiny, i když se ji hoši z Bratrstva snažili nahradit Brochikejskou technikou. Obnovili jim světlo a teplo, ale ne počítačové spojení se světem. Fizerové zprávy je nenahradily. Později dostaly cizí zastupitelské úřady elektrické generátory, aby se mohly spojit s mateřskými zeměmi.

Ale to bylo až mnohem později...

Ministerstvo pořádku – dříve vnitra – se staralo jen o pořádek, který však málokdo porušoval natolik, aby byl důvod k zásahu. Dopravní policie neexistovala, nebylo nač dohlížet. Auta stála bez benzínu a nafty nehybně na špalkách. Lidé je likvidovali postupně, podle toho jak jim docházelo, že věk automobilismu v Čechách skončil a už se nevrátí. Pefridu byly jednoznačně lepší. Ani do šrotu se auta nedostala. V Čechách ztratily druhotné suroviny cenu i význam, mizely i popelnice. Příkaz pro givlygeb, který nepotřebnou věc anihiloval, byl jednoduchý a tak účinný, že byl pro mládež do patnácti let pro jistotu zablokovaný, aby děti jen tak z plezíru neničily i užitečné předměty.

Ministerstvo informací dostávalo na počátku existence až desítky stížností denně, ale brzy je urovnalo. Hodně mu pomohlo rozdělení rubrik fizerových novinek, umožňující každému zájemci zveřejňovat prakticky cokoliv. Některé příspěvky prostě

nezaujaly a jejich autoři buď pochopili, že o jejich výplody není zájem, nebo sklouzávali čím dál hlouběji mezi »Hvězdnou pěchotu« – neboli odmítané.

Někoho to omrzelo včas, jiní se trápili dál.

Zato na ministerstvu zahraničí se teď občas zapotili.

Nejobtížnějším úkolem bylo prosadit možnost pohybu pefridu mimo naše území. Ve spoustě států to byl problém takřka neřešitelný. Pefridu nebyl automobil ani letadlo. Na silnice nesměl, protože neměl poznávací značky, letadlo to nebylo, tam to nesplňovalo ještě víc podmínek, ani jako člun se nedalo zaregistrovat.

V Čechách žádné problémy nebyly. Pefridu řídil pilot jen nepřímo – mohl sice požadovat, kudy má letět, ale pohyb zajišťoval givlygeb včetně jištění nehod a jiných mimořádných stavů. V místech většího nakupení pefridů se zdálo, že se bubliny musí každou chvíli srazit, ale opak je pravdou. Givlygeb nebezpečí srážek prakticky vyloučil a pefridu létají bezpečně a tak plynule, jak se ostatním dopravním prostředkům ani nezdá.

V Čechách se mohly pefridu prohánět zcela libovolně. Na našem území nic jiného nelétalo a nejezdilo. Letecké linky vedou ve stratosféře, těm jsme cestu nekřížili, pár startovacích a přistávacích koridorů letiště Praha Ruzyně jsem zanesl givlygebu do výjimek. Ministerstvo zahraničí chtělo dosáhnout v jiných zemích dohody o využití výšek, nevyužitelných pro jiný druh provozu. Nejbližší sousedé, tak jak nás postupně uznávali, svolili, aby u nich pefridu létaly, kromě zakázaného okolí letišť, v pásmu mezi deseti a dvaceti metry nad terénem a střechami budov, kde je to pro letadla nebezpečné.

Francouzi ale to pásmo odmítli uvolnit, neboť pefridu podle názoru francouzských právníků nesplňují ani letecké předpisy, ani předpisy o provozu na komunikacích, takže do Francie nesmí a basta! Znamenalo by to buď Francii oblétávat, nebo ji přelétávat ve výškách družic, což ovšem znemožňovalo přistání. K Francii

se přidala Itálie, Belgie, Velká Británie, Lichtenštejnsko, Monako a část arabských zemí – ty už dřív neunesly formální vyvlastnění pozemků.

Česká vláda na to odpověděla uzavřením vzdušného prostoru nad Českomoravským královstvím pro letecký provoz těchto zemí. Tím ničemu nepomohla, nicméně dala najevo, že jen tak neustoupí.

Ostatní letecké společnosti využívaly výhod, že za průlet nad Českomoravským královstvím neplatily žádné poplatky, běžné u okolních zemí. Když ale český vzdušný prostor narušilo belgické dopravní letadlo, pefridu majora Novotného z ministerstva pořádku je přinutilo otočit o sto osmdesát stupňů a nejkratší cestou vzdušný prostor našeho království opustit.

Major Novotný byl před svým vstupem do Bratrstva vojenským stíhačem, znal tedy leteckou problematiku do podrobností a mohl si dovolit poměrně riskantní manévr. Za letu se posadil na pravé křídlo Boeingu a zatlačil je dolů, čímž letadlo dostal proti vůli pilotů i autopilota do náklonu a tím do zatáčky. Piloti ho ze své kabiny neviděli, ale pro pasažéry to byl jistě zajímavý pohled. Novotného pefridu bylo průhledné, takže to vypadalo, jako by letadlo nutil k zatáčce chlap jen tak sedící na konci křídla.

Letuška, přivolaná pasažéry, přivedla rychle k tomuto zjevu druhého pilota, který se chytal za hlavu a nechtěl ani věřit svým očím, jenže desítky fotoaparátů tento incident zdokumentovaly beze všech pochybností.

Belgie poté ustoupila, připojila se k Německu, Polsku, Rakousku, Maďarsku a Slovensku, kde měli Češi povolení létat v extrémně nízkých výškách, kam se letadla odvažují mimo start a přistání jen zřídka. Následovala ji Itálie, čímž se našim občanům otevřelo cestování k moři.

Pravdou je, že turisté z Čech dnes nejsou nikde vítáni. Nedávají totiž vydělat místním lidem, často závislým na turistice.

Neubytovávají se ani v nejlevnějších hotelích, nedávají vydělat restauratérům, neutrácejí za taxíky ani za jinou místní dopravu, nekupují suvenýry. Čert aby vzal ty české držgrešle! Kupují si jen vstupenky na pláže, ovšem jen tam, kde jsou řádně zpoplatněné. A někteří dokonce na plážích provozují nekalou konkurenci a turistům z jiných zemí zdarma nabízejí limonády a jiné občerstvení. Turisté to sice vítají, jenže pak ani oni nekonzumují a především neplatí za místní speciality.

Čert aby ty Čechy vzal!

Ačkoliv – někteří hoteliéři i restauratéři brzy přišli na to, jak Čechům účinně brnkat na strunu soucitu. Dávali se s nimi do řeči a když si postěžovali na těžký život, Češi se snadno dali obměkčit a darovali jim leccos – od šperků po zásoby trvanlivých českých potravin, ze kterých se potom hoteliéři finančně hojili. Někteří – ale bylo jich málo – při těchto příležitostech dávali i nevelké zlaté destičky, každá v ceně nového mercedesu. Přidávali však varování, že se to nesmí a aby se tím obdarovaní nikomu nechlubili, což ti nejenže radostně slíbili, ale i poctivě dodržovali.

Pořád ale byly ve světě země, kam jsme Čechům cesty nejen nedoporučovali, ale přímo vymlouvali. Zákaz to sice nebyl, ale případné odvážlivce jsme důrazně varovali, že se jich Českomoravské království nezastane, ani kdyby je tam chtěli veřejně popravit.

V Evropě to byly Francie, Británie, Norsko, Dánsko, Bulharsko, Rumunsko, země bývalé Jugoslávie, Albánie a Turecko. Ve světě to byly všechny státy, kde byl státním náboženstvím islám a kde se ani poprava nedala vyloučit.

Islám totiž vyhlásil Čechám fatwu...

=*=

Mé pojetí náboženské svobody se neosvědčilo. Myslel jsem to dobře, ale zvrtlo se to.

„Svoboda vyznání spočívá v tom, že můžeš věřit čemu chceš, pokud tím neomezuješ jiné," hlásal jsem. „Svoboda znamená, že nikomu žádnou víru nevnucuješ. Víra nesmí ohrožovat jiné na životech! Modli se, ale nepřekážej!"

Co si ale počít s náboženstvím, jehož podstatou je víra v nedotknutelnost Vyvolených a s tím spojené utlačování ostatních? Může být svobodně hlásaná víra, schvalující vraždění jinověrců a dokonce přikazující vraždit je?

Členové Bratrstva, oblečení jako věřící, navštívili pár náboženských společností a pořídili fizerem záznam jejich kázání. Výsledkem bylo, jak se dalo čekat, rozpuštění těch společností a vypovězení náboženských vůdců z Čech. Místní dostali na vybranou: buď se násilnické víry veřejně zřeknou, nebo mohou svobodně odejít prakticky kamkoliv mimo Českomoravské království. Většina jich zvolila tuto možnost a odstěhovala se – s tučným odškodněním – do Německa, kde je místní vřele přivítali.

Kdo by nevítal souvěrce, přinášející dolary?

Nesměli jsme se ovšem divit, když nám představitelé těchto náboženství vyhlásili fatwu. Vydali jsme varování před návštěvami zemí, kde by si Češi nebyli jistí životem, bylo jich však příliš mnoho.

Uspořádali jsme o tom velkou konferenci, ale ani tam jsme se nedohodli.

Absolutní svoboda vyznání dovoluje otevřené hlásání nenávisti k jiným lidem. Takhle tedy ne! A netýká se to jen náboženství, ale i jiných ideologií a kastovnictví. Jenže Bublinové Bratrstvo je vlastně také kasta privilegovaných, což naštěstí zmírňuje zásada vzájemné pomoci. Členové pomáhají nečlenům zásobováním produkty givlygebu a na vyžádání i rychlou přepravou pomocí pefridu, ale hlavně – nehlásají nenávist k lidem jiných kast.

Vždyť většině těch nešťastníků chybí jen troška toho štěstíčka, aby i oni byli členy Bratrstva!

Trochu mě znepokojovalo, že je to celé založené na klamu. Měl sice charakter milosrdné lži, ale při prozrazení by mohl ze dne na den uvolnit obrovskou nenávist.

Naštěstí jsme to věděli jen dva – já a Katka.

Ale také – mimozemšťané...

=*=

Světová konference

Počet států, které Českomoravské království uznávaly, se pomalu, ale jistě zvyšoval. Uznala nás i Austrálie, Čína, Indie a Japonsko. Zatvrzele nás ale odmítaly Spojené státy a islámské státy. Dalo se to pochopit, šlápli jsme jim na kuří oka a to se nezapomíná.

Chystaná světová konference pod záštitou Organizace spojených národů na téma »Proti násilí mezi národy« nám, jak se zdá, dávala šanci vrátit se do této organizace. Zdálo se logické, že Českomoravské království zdědí členství po České republice, jenže na nátlak Spojených států nás pod záminkou »nedemokratického režimu« nepřijali, ačkoliv v OSN jsou jinak bez problémů i vyložené diktatury. Jsou ale přátelsky nakloněné Spojeným státům – což rozhoduje. Jak se říká, jsou to darebáci, ale **naši** darebáci!

Problém byl, že se konference měla konat v sídle OSN v New Yorku a Spojené státy Českomoravské království dosud neuznávalo. Navíc – což bylo ještě nepříjemnější – nad územím Spojených států nesměla létat pefridu, neboť nesplňovala americké požadavky na bezpečnost leteckého provozu, zejména na nutnost registrace všech cestujících.

Museli jsme se proto rozhodnout. Buď účast na této konferenci oželíme, nebo tam budeme muset letět nějakou komerční linkou, neboť Českomoravské království žádné klasické vládní letadlo nemělo. Peníze nepředstavovaly problém, od doby, kdy se v Čechách zhroutily banky, jsme příjem za elektřinu schraňovali v trezorech České národní banky, která nám přece oficiálně patřila, i když z ní bývalí správci banksteři odvezli vše, co nebylo přišroubované. Trezory však zůstaly a brzy se v nich díky našim jaderným elektrárnám shromáždil i dostatek cizí měny.

Cizí měnu jsme poskytovali českým turistům na cesty do sousedních zemí. Místy – zejména v Itálii – jsou totiž zpoplatněny i pláže, takže se tam bez peněz nedá vůbec nic dělat. Museli jsme s tím spojit povinnost vyúčtování po návratu a vracení nespotřebovaných valut, jinak by tím někteří filutové podporovali uprchlé příbuzné v zahraničí, ale nedělali jsme s tím velké okolky. Kdo se chtěl vypravit do ciziny, dostal co potřeboval. Buď v bankovkách, nebo formou zahraniční platební karty, kterou po svém návratu vrátil na ministerstvo zahraničí.

Nebyl proto problém objednat a zaplatit i speciální let delegace Českomoravského království na rokování »Proti násilí mezi národy«. Původně tam měl letět jen náš ministr zahraničí Zdeněk, ale po krátké poradě jsme se rozhodli, že tam poletím také. Přece jen bude přítomnost krále, i když Američany neuznávaného, významnější. Z Evropy tam měli být králové hned tři – já, král Karl Gustav ze Švédska a Margareta, královna Dánská.

Rozhodnuto – uděláno. Bohužel se na poslední chvíli ukázalo, že speciál nebude – určené letadlo mělo poruchu, ale nabídli nám místo v běžném linkovém airbusu.

Nevadí, nejsme fajnovky.

Na letiště do Mnichova jsme doletěli všichni v jednom pefridu. Na poslední chvíli jsme se s Katkou dohodli, že ona nepoletí, aby byl v Čechách aspoň někdo, kdo přijímá nové členy Bratrstva – zejména šlo o »pilulky telepatie«, které jsem nikomu mimo ní nesvěřil. Katka prohlásila, že do Ameriky nespěchá a zůstane raději doma. Nebydlela už na stromě v parku, ale se mnou na Pražském Hradě, takže nás jen vyprovodila na nádvoří a mávala nám, dokud se naše pefridu neskrylo za střechami okolních budov.

Linkové letadlo bylo i s námi napůl prázdné. Údajně v něm měla letět i delegace z Izraele, ale ta let na poslední chvíli zrušila,

takže s námi letěli jen businessmané, kteří měli ve Spojených státech své kšefty.

Z letiště v Mnichově jsme startovali bez problémů. Po dosažení cestovní výšky třiatřiceti tisíc stop nám kapitán letadla popřál příjemný let a zanechal nás v péči tří velice příjemných letušek, které jsme trochu zklamali, když jsme opovrhli nabízeným občerstvením. Naopak jsme všechny, od letušek po pasažéry, pozvali na hostinu, uspořádanou nejen z českých, ale i z mimozemských pochoutek.

Přeletěli jsme pobřeží Atlantiku, které se brzy ztratilo v dálce za námi, když jsme naprosto nečekaně vletěli do turbulence. V těchto místech neměla být, ale byla. Letoun se vzepjal do výše, pak ale sklonil nos k zemi a všechno v kabině létalo vzduchem.

„Připoutejte se!“ ozval se výkřik kapitána z palubního rozhlasu.

Varování přišlo pozdě, několik pasažérů už létalo po kabině. Ostatní rychle zapínali pásy. My co jsme hodovali, jsme pochopitelně připoutaní nebyli, takže jsme se chytali všeho možného.

„Já to stabilizuji!“ vykřikl major Novotný, který letěl s námi jako odborník na letecký provoz, neboť jsme chtěli opět vyjednávat o povolení létání pefridu.

Než jsem stačil zareagovat, major Novotný vytvořil v přední části kabiny pefridu a pokusil se zevnitř srovnat let do vodorovného směru. Podařilo se mu to, ale pak se letoun roztřásl.

„Všichni ke mně do pefridu!“ vykřikl major Novotný.

Bylo to rozumné, letoun se otřásal, až jsem se obával, zda to vůbec vydrží. Členové naší delegace se vmáčkli do pefridu, ale ostatní cestující nechápali oč jde. Snažil jsem se přimět je, aby nastoupili za námi, ale chápali to strašně pomalu. Teprve když jsem v krátkosti vysvětlil jedné ze tří letušek, co se děje a co proti tomu děláme, došlo jí, že asi bude lépe poslechnout nás a všechny

tři začaly cestující ve spěchu přesvědčovat, aby se odpoutali a přesedli k nám.

„Zdeňku, převezmi řízení, půjdu k pilotům!“ zakřičel na našeho ministra zahraničí major Novotný.

„Počkej, jdu s tebou!“ přidal jsem se k němu.

„Já jsem bývalý pilot!“ varoval mě major Novotný.

„Já ale znám pefridu nejlépe!“ odvětil jsem.

Řízení se tedy ujal Zdeněk. Uměli to všichni členové Bratrstva, ale řídit volně létající pefridu bylo poněkud jiné než stabilizovat zevnitř dopravní letadlo. Silové pole se opíralo o sedačky, až mě napadlo, jestli by nebylo lépe pár jich anihilovat, aby se uvolnilo místo. Nápad jsem spolkl, musel jsem se propracovat dopředu a následovat majora.

Krátce jsme se zarazili na dveřích pilotní kabiny. Po teroristických útocích konstruktéři dveře pilotních kabin zpevnili, aby se nedaly násilím otevřít. Major Novotný na ně nejprve zaklepal, ale když to zůstalo bez odezvy, použil jsem na ně givlygebovu anihilaci. Dveře se od prostředka ke krajům vypařily a mohli jsme vstoupit.

„Co se tady děje?“ zeptal se major Novotný posádky. „Co mají znamenat ty vibrace?“

V první chvíli na něho vytřeštili oči, cizí lidé v pilotní kabině jsou dnes něco neslýchaného. Major se jim rychle představil jako bývalý stíhací pilot a přitom jim oznámil, že se snažíme let zevnitř stabilizovat, ale letadlo má stále snahu buď padat, nebo naopak stoupat.

„Nevíme co se děje!“ vysvětloval mu v rychlosti pilot. „Prostě nás to neposlouchá. Jako kdyby kormidla ovládal někdo jiný než my!“

„Má tahle mašina možnost dálkového řízení?“ zeptal se ho major.

„Jistě, jako všechny tohoto typu,“ dostal odpověď.

„Pak vás prosím, vypněte všechno, co se vypnout dá, jako po úspěšném přistání!“ požadoval po nich.

„To bychom se zřítili!“ vyjekl druhý pilot.

„Letadlo povedeme my!“ oznámil mu major. „Už teď ho stabilizujeme, budeme ho i táhnout. Nedivte se, jde to i zevnitř, ještě jste se nesetkali s možnostmi pefridu.“

Kapitán chtěl ještě něco namítat, ale v té chvíli se letadlo tak roztřáslo, že mu to trhalo rukama na řízení.

„Vypněte všechno!“ zařval na něho major.

Současně se obalil další bublinou pefridu a snažil se přímo z pilotní kabiny stabilizovat let. Když se mu to po chvilce podařilo, zavolal mě k sobě a řekl mi, abych piloty přesvědčil, aby si také nastoupili.

Kapitán ještě chvíli zkoušel cloumat kormidly, ale když se přesvědčil, že ho neposlouchají a letadlo přesto letí jakž takž rovně, odhodlal se a začal vypínat vypínače na palubní desce.

Zvuk motorů sjel o oktávu níž, pak ještě níž, až umlkl úplně. V letadle postupně zhasla světla až na nouzová. Let se tím kupodivu uklidnil. Letadlo bez motorů plachtilo dál a přístroje, pokud ukazovaly, nesignalizovaly nic vážného. Mnoho jich ale zhaslo.

Vtáhl jsem do naší bubliny oba piloty i navigátora.

„Zhasly mi přístroje!“ stěžoval si. „Jak poznáme, kde se nacházíme?“

„Zaměří nás givlygeb,“ odvětil major.

Před námi se objevil nevelký obraz bez obrazovky, jen tak ve vzduchu. Dal se tu rozeznat tvar Atlantiku, pobřeží Ameriky i Evropy a svítící tečka mezi nimi. Měli jsme ještě dvě třetiny cesty před sebou.

„Vidíte?“ ukázal na obraz major. „Víme kde jsme. Let je klidný, navzdory vypnutým motorům nezpomalujeme, takhle doletíme v pohodě.“

„Ale co cestující?“ staral se kapitán.

„Jsou ve druhé takové bublině," ubezpečil ho major. „Tou jsme vyrovnali let na počátku. Teď zajišťuje životní podmínky pro všechny cestující."

Po vypnutí motorů a elektrických generátorů se let zklidnil. Nabídl jsem zatím pilotům kávu a něco k snědku, sám jsem šel příkladem. Major Novotný však občerstvení odmítl s tím, že on jako pilot nikdy nejedl.

„To víte – ten až dosud řídil jen stíhačku, tam žádný komfort nebyl," vysvětloval jsem pilotům.

„To je k zbláznění!" řekl kapitán. „Kdyby mi někdo tvrdil, že se dá boeing táhnout a řídit letadlem umístěným uvnitř jeho kabiny, považoval bych ho za cvoka."

„A kdyby vám někdo řekl, že bude letadlo i s vámi řídit někdo jiný na dálku a ke všemu tak, abyste beze stop zmizeli v Atlantiku, taky byste mu nevěřil, co?" zašklebil se na něho major. „Přitom mám neblahý dojem, že právě to nastalo. Nějaká bestie se nás pokusila vykoupat."

„Tomu bych věřil spíš," odvětil vážně kapitán. „O této možnosti se ví už dávno. Tvrdí se, že takhle havarovalo už několik letadel. Nad Indickým oceánem i v Evropě. Pak se to svedlo na chybu pilota, někdy i na jeho úmysl."

„Zřejmě je to i náš případ," konstatoval suše major.

„Kdo tady komu vadí?" zajímal se druhý pilot.

„Možná my," řekl jsem sice klidně, ale nechtělo se mi přiznat si to. „Jsme delegace Českomoravského království na rokování »Proti násilí mezi národy«."

„To má váš král odvahu posílat své lidi do Spojených států?" vzdychl si kapitán. „Pokud vím, nemají vás rádi!"

„To víme!" odvětil jsem. „Ale nezdá se mi, že by tak rychle někdo dokázal zorganizovat takovouhle akci!"

„Já tomu naopak plně věřím," namítl major Novotný. „Poslyš, Tome, nezdá se ti, že bylo těch náhod nějak moc? Nejprve porucha speciálu, pak nám nabídli místa na této lince, ale

skoro současně odřekla delegace Izraele. Zdá se, že je někdo včas varoval. Zbývalo havarovat tohle letadlo, ale u možnosti dálkového řízení to ani nepřekvapí.“

„To by přece obětovali i ostatní cestující a posádku!“ zamračil jsem se.

„Všechny ne,“ opáčil major. „Ty důležité nenápadně varovali a stáhli. Ostatní jsou – jakže se jim říká? Vedlejší oběti neboli collateral damage, co?“

„Jestli je to tak,“ řekl jsem, „pak to mají u mě jako v bance!“

„Nejprve se musíme dostat na zem,“ připomněl nám všem major. „Nejsem si jistý, jestli to bude snadné.“

„Řekl bych, že pefridu přistane hladce i s boeingem,“ uklidňoval jsem všechny – a především sebe.

„Tomu bych věřil,“ přikývl major. „Jde ještě o to, jak se na to bude tvářit druhá strana.“

„Máte pravdu,“ zvážněl kapitán. „Bez generátorů nám nefunguje nic elektrického. Nejen přístroje, ani odpovídač. Budou nás považovat za neznámé letadlo.“

„No právě!“ ušklíbl se major. „Neznámé letadlo – neboli vetřelec. Správně by nás měli zkoušet kontaktovat všemi prostředky, jenže nám nefungují ani vysílačka, ani přijímač. V tom případě by nás měli podle mezinárodních pravidel navést na nouzové přistání, ale jestli si dovolím o něčem hodně pochybovat, pak o jejich poctivém úmyslu dodržet všechny předpisy.“

„V nejhorším případě se sneseme kolmo dolů jako helikoptéra,“ odhadoval jsem naše možnosti. „Dvě pefridu to podle mého mínění utáhnou.“

„Pefridu to utáhnou,“ opakoval po mně major. „Jen je otázka, jestli nás nechají v klidu kolmo dolů přistát.“

Jiskřička se na mapě posouvala blíž a blíž k Americe.

„Vidí už někdo pobřeží?“ položil otázku major, ale i když jsme třeštili oči dopředu všichni, nikdo nic neviděl.

„V tom případě letíme pomaleji než s motory,“ odhadl to kapitán. „Touhle dobou už jsme měli být na dohled.“

„Lépe když letíme pomaleji než rychleji,“ řekl major rozšafně. „Pefridu sice dokáže letět nadzvukově, ale to by mohlo boeingu utrhnout křídla. Pomalejší let nám nevadí.“

„Já vidím nějakého ptáka či co!“ hlásil navigátor.

„Ptáka v deseti kilometrech?“ zpozorněl major a také se zadíval dopředu.

Najednou sebou trhl a zařval.

„Chlapi, držte se! To je raketa a letí na nás!“

Na jakoukoliv jinou reakci než zkusit se čehokoliv chytnout bylo pozdě. Major ještě zkoušel varovat Zdeňka v kabině pro cestující, ale měl na to málo času a Zdeněk už asi nestihl varovat nikoho.

Záblesk byl opravdu oslňující. Kabinou boeingu svitla ohnivá záře, doplněná jiskřičkami světla, procházejícího tisíci děrami ve stěně. Bublina pefridu dostala obří rukou facku zleva, prohnula se až k nám, major s posledním zlomkem vteřiny uhnul obličejem, ale dostal od silového pole ránu do ramene, až odletěl a udělil kapitánovi krásný bodyček jako v hokeji. Vzápětí se celá kabina začala trhat, proděravěné kusy kokpitu odlétávaly do stran, kolem nás se ozval nervy drásající zvuk, jako když roztrhnete dlouhé prostěradlo a trup boeingu se rozpadl po délce i napříč.

Kusy letadla vířily dolů do vln Atlantiku, ale nahoře se dál vznášely dvě bubliny s lidmi.

„Já věděl, že nás nenechají v klidu přistát,“ řekl major spokojeně, že došlo na jeho slova, ale rozhlížel se dál.

„A je to tady!“ vykřikl podruhé. „Zdeňku, nastav stěny pefridu na noční režim! Jde po nás druhá rachejtle!“

Noční režim používaly pefridu při nočních útocích na kolony amerických cisteren. Při nočním režimu neodráží pefridu téměř nic – radar, viditelné světlo ani infračervené záření. Pokud na nás letěla nějaká raketa – a že se to po té první dalo čekat – pak musí oslepnout.

Ohlédl jsem se. Druhé pefridu, podobné dlouhé štangli tlustého salámu, najednou zčernalo. Naše ale nezčernalo. Prudce se otočilo a zamířilo dolů.

„Co je?“ obrátil jsem se udiveně na majora.

„Nesahej mi do řízení!“ zavrčel. „Vím co dělám!“

Raději jsem se ohlédl. Zřejmě jsme byli pro naváděcí čidla rakety viditelní, protože začala za námi točit zatáčku. Sledovala nás jako ohař svou kořist. A naše pefridu, místo aby ve všech částech spektra zčernalo jako Zdeňkovo, se před ní pokoušelo uletět. To je přece nesmysl, raketa má stokrát větší akceleraci než stíhačka, té neuletí nic!

Jenže major podle všeho zkoušel i nemožné. Pefridu s námi začalo zatáčet tak ostře, až se mi úplně tmělo před očima. Následující chvíle jsem neviděl ani neslyšel, dokud jsme opět nenabrali přímý směr.

„Teď se ohlédni!“ vybídl mě major.

Oblak ohně za námi a z něj vypadávající křídla, kusy trupu a ocasní kormidla.

„Člověče – snad jsi je nezabil?“ vyjekl jsem.

„Já?“ ohradil se okázale. „Já jsem přece tu rachejtli nevystřelil! Jen jsem opsal nejostřejší možnou zatáčku do protisměru, rachejtle pochopitelně za námi, a pak jsem se zneviditelnil. A rachejtle se potom chytila a navedla sama, bylo to přece její poslání, ne? Ti syčáci se sundali vlastní střelou! A oba dva najednou! Přejme jim to, chystali to přece na nás!“

Dolů do oceánu padaly trosky, ale bylo jich nějak víc než jsem čekal. Pak jsem viděl, jak hluboko dole pod námi rozkvetly dva padáky.

„Co to bylo?“ zeptal jsem se.

„Dvě stíhačky,“ řekl major. „Mám dojem, že to byly šestnáctky. Piloti se katapultovali, ale koupel v moři bych jim nezáviděl, jsme ještě daleko od pobřeží.“

„A teď jsme co?“ zeptal jsem se. „Viditelní nebo ne?“

„Teď jsme jim zmizeli z radarů,“ přikývl major.

„Možná se tam teď všichni radují, objímají a chystají šampaňské!“ řekl sarkasticky kapitán. „Člověče, jak jste to mohl tak přesně předpovídat?“

„Jednoduše,“ odvětil major. „Předpokládal jsem, že je napadne to nejhorší, co by je asi tak mohlo napadnout. A strefil jsem se, nebo snad ne?“

„Strefil,“ zachmuřil se kapitán teď už neexistujícího boeingu. „Ale když teď budu uvažovat stejným stylem, to znamená očekávat to nejhorší, vychází mi, že bych raději měl zůstat v troskách. Ty bestie nemají rády svědky!“

„Nechcete azyl?“ obrátil jsem se na něho. „Můžeme vám ho poskytnout.“

„Ve Spojených státech?“ ušklíbl se na mě.

„Ne, v Čechách,“ řekl jsem vážně. „V Čechách se vám nic nestane, tam dlouhé prsty grázlů nesahají.“

„To bych si dal taky,“ přidal se druhý pilot.

„Já taky,“ dodal navigátor. „Ale opravdu si věříte, že nás tam dostanete živé?“

„Věřím,“ odvětil jsem. „Jen bych vás musel přijmout do českého Bublinového Bratrstva. Chcete?“

Obě pefridu teď letěly v nižší letové hladině, odhadem do čtyř tisíc metrů. Obě byly v této chvíli neviditelné pro radary. Naše letělo jako dřív vepředu, řídil major Novotný a následovalo nás pefridu se všemi ostatními, řízené naším ministrem zahraničí Zdeňkem. A já jsem vpředu dával osádce sestřeleného boeingu pilulky telepatie.

Všem třem pravé.

Zasloužili si je.

=*=

Světová konference dopadla podle očekávání majora Novotného, který ji předem označil za zbytečné plácnutí do vody. Jediným kladným výsledkem mohlo být podle něho přijetí Českomoravského království do Organizace spojených národů, ale ani to se nestalo. Spojené státy totiž právem veta zakázaly Radě bezpečnosti vydat doporučení o přijetí Českomoravského království za člena OSN podle článku 4 Charty, bez něhož se o přijetí nedá jednat. Podle Spojených států Českomoravské království trvale porušuje Chartu OSN a hlavně, nedodržuje lidská práva, především právo na majetek.

Tím pádem se s námi na konferenci nikdo ani nebavil. Naštěstí se nás na půdě OSN nikdo nesnažil ani zatýkat. Pro jistotu jsme se v budově OSN pohybovali v sevřeném houfu, uprostřed něhož jsme drželi posádku boeingu, které jsme slíbili v Čechách azyl. Počítali jsme s tím, že po nás půjdou desítky dobře placených specialistů a nesměli jsme jim poskytnout šanci.

Přišli tam za námi i novináři, ale byli jsme pro ně jen exotická zvěř. Major Novotný jim zkusil vnutit video ze sestřelení boeingu, pohotově natočené Lenkou Dvořákovou, dokumentaristkou delegace, jinak též osvědčenou mluvčí Bratrstva, ale nikdo neměl sebemenší zájem video vidět, natož převzít a nedejbože zveřejnit.

Presstituti zbabělí! Však jim to pěkně osladíme, jen co se vrátíme do Čech!

Náš pobyt na konferenci byl tudíž zbytečný. Nechápal jsem, jak má tohle společenství jednat o násilí, když se letecké síly Spojených států v předvečer konference snaží jednu delegaci sestřelit – a nikoho to nezajímá. Ani pes by tam po nás neštěkl! Má se snad jednat jen o určitém typu násilí, zatímco jiné je promíjené?

To ať raději nejednají vůbec!

Po krátké poradě jsme se rozhodli manifestačně tuto zbytečnou a pokryteckou konferenci opustit a vrátit se domů. Ale ještě jsme si neodpustili závěrečnou ukázku.

Vstoupili jsme do sálu a před zděšenými zraky všech delegátů jsme nastoupili do pefridu, vytvořeného přímo na předsednickém stolu. Odstrčili jsme při tom všechny, kdo tam seděli. Nastupoval jsem jako poslední, ale předtím jsem se ještě naklonil k předsednickým mikrofonům.

„Nechcete nás – dobrá. Nebudeme se vnucovat. Ale s tímto přístupem ani vy nic nevyřešíte. Vaše jednání bude o ničem a u toho opravdu nemusíme být. Sbohem!“

Pefridu pak i s námi prolétlo zrcadlem vljokra a celé černé vyletělo stěnou mrakodrapu ven. Jestli nás dole před budovou čekají místní šerifové s příkazem k zatčení, nebo rovnou komando Národní gardy s ostře nabitými útočnými puškami, ať se načekají!

Vylétli jsme z boku mrakodrapu a nabrali směr šikmo vzhůru – domů do Evropy.

Doma je doma!

=*=

Moskevský protokol

Neúspěch v Organizaci spojených národů nás rozladil, situace v Čechách nás naopak povzbudila. Na obnovených ranvejích letiště Praha Ruzyně začala po dlouhé přestávce přistávat dopravní letadla plná turistů. Rozhodli jsme se starost o turisty ocenit jako prospěšnou práci a v Praze, ale i v jiných městech vznikl dispečink turistických průvodců.

Ve všech zemích světa jsou turisté zdrojem nemalých příjmů, v Čechách to bylo jinak. U nás turisté neutráceli své pracně vydělané peníze. Jakmile vstoupili na Ruzyni na půdu Českomoravského království, nepotřebovali ani jedinou minci. I bez ní mohli obdivovat dvě věci. Tradiční památky a lidi, kteří se jim snažili pobyt zpříjemnit. Vláda se nedávno rozhodla obnovit turistický ruch ne jako zdroj příjmů, ale jako výkladní skříň království.

Krátce po přistání turistického letadla se mohli turisté podle svého výběru připojit k některé z rychle vznikajících skupinek, organizovaných pod vývěsními štíty s nabídkou míst pobytu. Pod každým štítem stál průvodce a jakmile se skupinka zformovala, vyrazila pod jeho vedením na ochoz letiště, kde turisté nasedali do jinde nevídaných létajících lodí – pefridů. Pak se vznesli a zamířili k cíli.

Členové Bratrstva se o ně starali po celou dobu jejich pobytu. Návštěvníci, jak se turistům říkalo, měli na výběr ubytování v některém obnoveném hotelu. Krátkodobě si mohli vychutnat i pobyt v zavěšeném pefridu, změněném v dům, ale pro dlouhodobý pobyt nebyly pefridu vybavené – lépe řečeno, návštěvníci nebyli vybavení pro pobyt v pefridu. Příčina byla jednoduchá – nebyly tam záchody.

Někteří průvodci i tento nedostatek nouzově vyřešili. Možnosti různého tvarování pole byly nepřeberné a odpad se dal vyřešit anihilací, jenže tu musel řídit člen Bratrstva, návštěvníci

bez telepatie to nesvedli. Údržba hotelů však byla záslužná činnost, pro kterou se našlo dost zájemců.

Průvodci návštěvníky dopravovali, hostili a případně ubytovávali, a to všechno – zdarma. Pobyt v Čechách se stal velice atraktivní a aniž si to návštěvníci uvědomovali, rozšiřovali o Českomoravském království po sousedních zemích úplně jiný obraz než jaký stále šířili presstituti.

Zprávy médií se diametrálně rozcházely s realitou.

Jako skoro všude...

=*=

Světová zdravotnická organizace si velice znepokojivé skutečnosti všimla až když v nejvíce postižených zemích začala nabývat přímo obludných rozměrů. Statistiky však hovořily jasnou řečí. V celém světě prudce poklesly počty nově narozených dětí a v některých oblastech se dokonce děti přestaly rodit úplně.

Vědci začali bít na poplach, ale to bylo všechno, nač se zmohli. Příčinu neobjevili, i když se celosvětově tímto směrem zaměřily tisíce výzkumníků. Na jednu stranu by bylo snížení nebo i úplné zastavení přírůstků pozemské populace vítané, je nás ve světě už příliš mnoho, ale začal hrozit druhý extrém, že některé země budou vymírat. A to už nebylo tak žádoucí.

V Čechách jsme si celosvětového nebezpečí nevšimli, u nás se totiž zatím neprojevilo. Statisticky se sice rodilo dětí méně než v dobách Husákových dětí, na druhé straně prudce poklesla úmrtnost, takže celkovým efektem byl po dlouhé době růst počtu obyvatel. Prosté srovnávání počtů nebylo možné, statistiky za poslední léta zkreslila masová emigrace, ale situace v Čechách nevypadala tak vážně, aby si toho někdo všiml.

Ale už za hranicemi to vypadalo hůř. Prakticky v celé Evropě nastal citelný pokles natality a ani neustálý příliv uprchlíků z Afriky to nevyrovnal. Vědci a zejména média začali spřádat chmurné scénáře o vymírání Evropy, které může zastavit

jen ještě větší imigrace než dosud. Současný stav příznivcům migrace opravdu, zdá se, nahrával.

Statistiky jsou věc ošidná. Už Winston Churchill říkal, že věří jedině těm, které si sám zfalšoval. Svět však i bez jeho bonmotu ví, že právě statistiky jsou falšované velice často, podle toho, jak se to politikům hodí nebo ne.

Také tyto statistiky se staly brzy předmětem utajování a falšování. Některým politikům bylo nepříjemné přiznat, že právě jejich země patří mezi ty více postižené, i když se pořád nevědělo, co je příčinou. Tím víc popoháněli lékaře a obecně vědce, aby »už s tím konečně něco udělali«.

Bohužel – marně. Vědci si nevěděli rady.

=*=

Konečně jsme zjistili, proč nás některé země uznaly, ale nepomohly nám do Organizace spojených národů.

Byly to, jak jinak, špinavé politické kšefty. Američané s Rusy vyhandlovali Českomoravské království za vliv na Středním Východě. Přestanou se tam vměšovat, když se Rusové na oplátku nebudou zajímat o Čechy.

Musel jsem se však divit, že na to Rusové přistoupili. Američané přece nedávno stáhli všechny vojáky ze svých základen, takže se vlastně přestali skoro na celém světě vměšovat. Proč jim teď Rusové předhodili nás?

Když jsem si to však v hlavě probíral, nezdálo se mi to od Rusů tak proradné. Českomoravské království bylo na mapě světa jen nepatrný flíček, Střední Východ byl co do plochy mnohem větší. Kromě toho světové finančnictví považovalo Čechy za nejchudší národ světa. Hospodářská čísla v našem případě ovšem lhala o sto šest. Podle HDP jsme byli nejchudším národem ve světě, jenže to kritérium vůbec nic neříkalo o naší životní úrovni. Podle Světové banky jsme byli žebráci a přitom jsme obdarovávali turisty ze všech zemí světa, včetně bohatých

sousedů. Pravda, Arabové měli ropu, ale my jsme ji nepotřebovali.

V době, kdy svět přešel na barevné televizní vysílání, se posměšně tvrdilo, že Československo je světová velmoc ve výrobě černobílých televizních obrazovek. Je dokonce možné, že jsme byli v jejich výrobě skutečně nejlepší. Ale co to říkalo o naší technické vyspělosti? Vždyť už ty staré černobílé křápy nikdo nechtěl!

Teď nás tedy Rusové předhodili Američanům, jenže my jsme si z toho těžkou hlavu nedělali. Američané si na nás ze známých důvodů netroufali a v poslední době jsme jim vrátili množství odhalených agentů. Zkoušeli to pěšky přes hory i letecky, jenže měli smůlu, v Čechách byli příliš nápadní. Stačilo, aby vytáhli peněženku nebo kreditní kartu a každý věděl na čem je.

Ty z nich, kteří překročili naše hranice nelegálně a bez průvodců, jsme označili za nežádoucí a vraceli jsme je po krátkém pobytu v nadzemním zádržném zařízení. Ne po jednom, ale když se jich sešlo aspoň deset. Odváželi jsme je většinou do Mnichova. Byl tam jen konzulát, ale byl blíž než velvyslanectví v Berlíně.

V Praze Američané své velvyslanectví neměli. Když je tak demonstrativně opustili, už se nevrátili a konzulární služby pro ně zajišťovalo Polsko. Byl to ale handicap spíš pro ně než pro nás. Pro nás bylo vlastně velice výhodné, že Českomoravské království dosud neuznali. Mnichovský konzulát nám nevadil a bylo lépe vozit jejich agenty do Německa než mít ty štěnice přímo v Praze.

Dva týdny po nepodařené konferenci jsem ale dostal neočekávané osobní pozvání k návštěvě Moskvy.

Taky dobře! Chystal jsem se vyčíst jim, že nás prodali za Střední Východ, a oni mě sami zvou. Uvidíme, co jim řeknu! Za rámeček si to nedají!

Už se na to těším!

=*=

Ministr zahraničí Zdeněk v Moskvě vyjednal, že Rusko nebude proti pefridu. Na rozdíl od jiných nám nevyčlenili pásmo v nízkých výškách, místo toho jsme dostali mapku oblastí, kterým se máme vyhýbat v jakékoliv výšce. Tím nám vlastně prozradili rozmístění ruských strategických bodů – buď šlo o typické vojenské oblasti, nebo tam byly továrny vojenského komplexu, ale ty nás ani nezajímaly. Celkově mapka umožňovala plynulejší průlet než když se pefridu zdržovaly pomalým kopírováním terénu.

Nejrychlejší byla cesta oklikou. Přes Polsko ve výšce deseti tisíc metrů nad Baltické moře a přes Petěrburk do Ruska. Oblétávali jsme tak nepřátelská území Ukrajiny a Běloruska, kde byly pefridu zakázané, kopírovali jsme vlastně trasu plynovodu Nord Stream, který tudy vedl ze stejného důvodu – je jistě jednodušší vyhnout se některým státům, než se později bezvýsledně hádat, kolik plynu kdo ukradl bez zaplacení.

Ukrajina a Bělorusko se daly obletět i přes Maďarsko, Rumunsko a Černé moře, případně jsme je mohli přeletět ve výšce družic, cesta přes Petěrburk však byla nejlepší.

Opět nás letěla celá výprava. Pefridu měl řídit major Novotný, který měl také úlohu tlumočníka, doprovázel mě ještě ministr zahraničí Zdeněk a tisková mluvčí Bratrstva Lenka Dvořáková, která i dnes měla zdokumentovat co se dalo. Jen jsem se jí ze žertu optal, zda ji nepřešla chuť nás doprovázet ani po sestřelení boeingu nad Atlantikem, ale jen se smála a řekla, že pefridu věří víc než Američanům.

„A co Rusové?“ zeptal jsem se jí.

„Připadali mi srdečnější,“ odvětila.

Připadali... jenže Lenka nemá dukingelové oči... zatím mi všichni politici před očima jiskřili falší, pokrytectvím, lakotou

a někteří i krvavou barvou, signalizující vražedné úmysly. Byl jsem proto opatrnější. Až uvidím, pak teprve budu hodnotit.

Let probíhal bez problémů. Organizačně to zajišťoval major Novotný – byl to opravdu schopný člověk a jeden z mála upřímných vojáků, nemáme takové na rozdávání. Všude jsme byli předem ohlášení. U ostrova Gotland nás zvědavě sledovala letka švédských stíhaček grippen, ve Finském zálivu je vystřídaly stíhačky finské, ale ty byly dál, sotva jsme je zahlédli. Švédi i Finové nás však mohli obdivovat jen krátce, jen jsme se kolem nich mihli. Letěli jsme něco kolem čtyř Machů, takovou rychlost nedosahují ani nejrychlejší stíhačky.

Petrohrad, dříve Leningrad a ještě dřív Pitěrburk jsme minuli z jihu a pak už jsme se až do Moskvy drželi tratě, procházející ruskou rovinou a přímé jako málokterá na světě. Stavitelé hrabě Pjotr Kleinmichel a Pavel Melnikov ji podle carova přání narýsovali do mapy podle pravítka. Povídá se dokonce, že jediné křivé místo, objíždějící malé městečko, vzniklo tím, že trasu maloval podle pravítka sám car a v tomhle místě mu překážel jeho vlastní prst. Od té doby se tomuto kousku trati říkalo »Carův prst«, než to později narovnali.

Je to ovšem jen mýtus. Ve skutečnosti se tam trať vyhýbala většímu kopečku.

Nás nic neomezovalo a za čtvrt hodiny jsme hladce dosedli na nádvoří Kremlu poblíž obřího kanonu »Car puška«, kde nás už čekal uvítací ceremoniál.

Udělali jsme ale dobře, že jsme se ohlásili předem. Neměli jsme noční režim, ale jevili jsme se jako stříbrný šíp bez křídel. Rusové nás zachytili na radarech a jen to, že o nás předem věděli, zabránilo vyhlásit atomový poplach. I tak operátoři radarů kroutili hlavami. Na raketu jsme letěli příliš nízko a na letadlo příliš rychle. Mezikontinentální střely létají

rychleji, ale vysoko nad stratosférou a ne aby celou cestu prorážely tak hustý vzduch jako my.

Byli jsme ale tady a v pořádku.

Moskva, Kreml. Kdo by si to pomyslel, že?

=*=

Můj první dojem byl však nepříjemný. Vítací delegace mi svítila pokrytectvím a nejčistší byli ruští vojáci z čestné jednotky, kteří tu však dělali jen křoví. No potěš koště, to toho moc nevyjednáme, pomyslel jsem si.

A měl jsem pravdu, oficiální jednání za moc nestálo. Ruští delegáti na nás doráželi jako vosy. Během americké okupace jsme u nás zničili ropovody i plynovody, od té doby jsme je neobnovili a Rusku tím vznikla škoda. Navíc jsme úplně přestali odebírat jejich paliva a to také něco přidalo ke ztrátám. Podezírali nás, že jsme úplně přešli na paliva z Norska nebo kdovíodkud ještě a ptali se, jestli se hodláme vrátit, když nám dají větší slevu. Chovali se jako umanutí, těžko jsme jim vysvětlovali, že nic neodebíráme nejen z Ruska, ale ani ze Západu, že je Českomoravské království soběstačné, i když nám Američané vyhodili do povětří poslední zbytky průmyslu a nemáme co nabízet.

„Můžeme přijímat vaše návštěvníky," navrhl jsem.

„To by ale nebylo symetrické," namítali. „Povídá se, že čeští turisté nedávají nikde nikomu vydělat."

„To je pravda," připustil jsem. „Naši turisté jezdí po světě zásobení z domova, takže neutrácejí peníze, kde to není nutné. Na druhou stranu cizí turisté neutrácejí u nás, my návštěvníkům poskytujeme všechno zdarma."

To bylo pro ně zřejmě trochu nečekané sdělení, chvíli jim trvalo, než si to přebrali v hlavách.

„Tím chcete říct, že ekonomický efekt turistiky máte úplně nulový?" dovtípil se konečně jeden ekonom.

„Jistě," souhlasil jsem. „Turistika je v našem pojetí čisté poznávání a ne zdroj příjmů. Naši turisté jezdí všude s úmyslem poznávat cizí země a ne kdeco nakupovat. Náš styl života se neváže na hmotné předměty, jdeme spíš po duchovní stránce. Cizím návštěvníkům zase umožňujeme poznávat naši zem, pořád máme dost památek, které stojí za shlédnutí."

„Ale finančně je to nula od nuly!" namítl ekonom.

„To ano," připustil jsem. „Finanční stránka nás neživí. Máme zkrátka jiný styl života. Ale vyhovuje to nejen nám, ale i našim návštěvníkům. Nikde jinde nejsou tak vítaní. Přitom u nás neutratí víc než za letenku, a i tu platí doma. Můžeme se starat i o vaše návštěvníky, není v tom žádná klička."

„Ale ekonomicky to výhodné není," trvali na svém.

Opakovali to jako kolovrátek, nebyla s nimi řeč. Ropu ani plyn jsme nechtěli, beztak jsme na ně neměli peníze. Výměna zboží nepřicházela v úvahu z téhož důvodu. My jsme jim neměli co nabídnout, oni nám také ne. Bezplatná turistika je nezajímala. Nakonec jsem jim slíbil obnovu plynovodů a ropovodů, vedoucích přes naše území. Šlo by o nepříliš rozsáhlé opravy. Plyn ani ropu brát nechceme, ale proti tranzitu nic nemáme.

Trochu jsem je šokoval prohlášením, že ani za tranzit nepožadujeme žádné poplatky. Budeme jim ho zajišťovat zdarma – to už se ekonomové jen chytali za hlavy.

Ekonomické jednání bylo bezvýsledné, politické také. Na přímou otázku – proč nás nepodporovali v OSN – jsem dostával jen vyhýbavé odpovědi. Nejdůležitější osoba na Ruské straně – prezident – pořád mlčel a nechával za sebe mluvit své ministry a poradce.

Pak se stočila řeč na to, jak jsme prý donutili Spojené státy k takovému kroku, jako bylo vyklízení základen po celém světě. Odpověděl jsem jim po pravdě, že jsme před vjezdem do New Yorkského přístavu postavili Linhartův ostrov s pohrůžkou, že

stejný pomník dokážeme postavit na místě kteréhokoliv města, načež se Američané zalekli a začali vyklízet své základny.

„Američané aby se něčeho tak polekali?“ nedůvěřoval nám jeden z manažerů ropného průmyslu. „O tom ostrově se přece tvrdí, že vznikl nějakým tektonickým zlomem, či co se tam stalo...“

„Tektonický zlom pár set metrů od města – a nespadl tam ani jeden mrakodrap?“ zpochybnil jsem to. „A navíc, že by se ostrov vynořil z oceánu už s pětimetrovou zlatou sochou i s nápisy?“

„Pravda, to už je úplná pohádka!“ přikývl manažer.

„To není pohádka,“ řekl jsem. „Zdejší pevninská kra je silná a stabilní, tektonické procesy se tu neprojevují. Co byste řekli, kdyby na dohled od Moskvy přes noc vyrostla šest set metrů vysoká hora?“

„To je úplný nesmysl,“ odvětil manažer, přesvědčený o své pravdě.

„Rozzlobte nás – a mohli byste se toho dočkat,“ usmál jsem se trochu trpce. „Ale mohl bych vám tady v Kremlu postavit stejnou sochu majora Linharta, jako sedí nad New Yorkem. Kde by se vám nejvíce líbila? Co třeba mezi Carem-Puškou a Carem-Zvonem?“

„Do výzdoby Kremlu nám cizinci nesmí zasahovat!“ naježil se jiný.

„Jak myslíte!“ usmál jsem se. „Ani Američanů jsme se neptali! Linhartův ostrov jim překáží před přístavem víc než jedna socha na náměstí.“

„Já bych našeho hosta raději neprovokoval,“ vložil se – konečně – do řeči i ruský prezident. „Mohli bychom se dočkat nepříjemného překvapení. Už to, že sem přilétli tak podivným letadlem! Podle údajů naší protivzdušné obrany letělo čtyřnásobnou rychlostí zvuku, takže by s přehledem uletělo všem stíhačkám světa, našim také. Ale po přistání se vypařilo, to jsme

viděli všichni. Je to záhada na záhadu, ani ostatní divy bych nepovažoval za pouhou pohádku.“

Blikal mi také, politika bez přetvářky nenajdete nikde na světě, ale nebyly v něm všechny barvy jako u ostatních.

„Mohl bych si s vámi pohovořit mezi čtyřma očima?“ požádal jsem ho drze – ačkoliv jako král země, odkud nedávno s nepořízenou odtáhli Američané, jsem měl jistě nějakou váhu.

„Beze všeho!“ souhlasil. „Beztak si myslím, že jsme první kolo rozhovorů vyčerpali a víc už dohodnout nebude možné. Zanechme tedy zbytečných řečí a nechme hosty prohlédnout si naše pamětihodnosti. Také jich ještě máme dost k obdivování.“

Vstali jsme tedy od stolu a ukončili debatu. Mě pozval prezident, abych ho následoval.

„Nemám vám dělat tlumočníka?“ zeptal se mě major Novotný.

„Můžeme hovořit anglicky,“ odmítl jsem ho. „Má to být mezi čtyřma očima...“

Nechal nás tedy jít samotné.

=*=

Zakrátko jsme došli do nevelkého salonku, kde stálo na stolečku jakési pohoštění a poháry.

„Říkal jste, že budeme mluvit anglicky,“ oslovil mě prezident, když jsme se posadili. „Mluvte raději česky, já té řeči rozumím, i když vaši předchůdci se mnou mluvili rusky. Ale slyšel jsem, že vy mladší se už naši řeč neučíte. Podle mě je to ale škoda.“

„Tomu se nesmíte divit,“ začal jsem tedy česky, jenže pomalu a srozumitelně. „Když od nás odtáhli Němci, uměl německy každý. Po deseti letech uměli německy už jenom pamětníci. Nová generace jazykem okupantů opovrhla. Stejně tomu bylo po odchodu okupantů ruských.“

„Znám to,“ přikývl. „Brežněv nám zkazil reputaci ve světě na dlouho.“

Podíval jsem se na něho udiveně. Takovou upřímnost jsem od něho nečekal. A navíc se mi zdálo, že pokrytectví z něho jiskří méně než při jednání. Snad to myslel vážně!

„Vraťme se k jednání ve Spojených státech," navrhl. „Předně omluvte mé spolupracovníky, že vám nevěřili. Mám lepší informace, pro mě to není otázka víry, ale faktů a proto vím, že jste ten ostrov vytvořili, i když si z našich vědců ani jeden nedokáže představit, jak jste to dokázali."

„Vy tedy nepochybujete?" zeptal jsem se opatrně.

„Mám jasné důkazy, že je to tak, jak říkáte," přikývl. „Jiná věc je, že je to nad mou schopností pochopit. Musím to zkrátka přijmout."

„Dobře děláte, fakta jsou fakta," přikývl jsem.

„Takže se vraťme k faktům," pokračoval. „Nejprve se musím osobně omluvit za dohodu se Spojenými státy, že se nebudeme vměšovat do Českého království. Omlouvám to tím, že vám přitom nehrozilo žádné nebezpečí, zatímco nám to umožnilo dát Spojeným státům šanci vycouvat ze Středního východu bez ztráty tváře."

„Co vám dávalo jistotu, že nám nic nehrozí?"

„Linhartův ostrov – jak mu říkáte," odvětil. „Někteří lidé i u nás věří, že by se Američané jen tak něčeho nelekli a že ostrov vznikl přírodní cestou. Přesněji řečeno – chtějí tomu věřit. Ale vědci přírodní cestu vylučují, technici zase tvrdí, že je to nad síly pozemské civilizace. Já v tom vidím zásah něčeho nepozemského – rozmluvte mi to, logika na mě snad ještě platí."

„Nebudu vám to rozmlouvat," řekl jsem. „Udělal jsem to já, ale s použitím prostředků nepozemské civilizace."

„Možná se budete divit, ale věřím vám," řekl. „To, jak rychle Spojené státy vyklidily Českomoravské království a pak i své základny, muselo mít příčinu v něčem hodně drastickém. Zpochybňovat vznik toho ostrova nelze, je až příliš hmotný."

„Čtyři sta miliard tun kvalitní žuly," doplnil jsem ho. „Vytvořené přímo z energie podle známého Einsteinova vzorce, vzniklé anihilací stejného množství hmoty jinde ve vesmíru. Těžko ji odhadnete, převyšuje denní energetický výdej slunce. Ano, je to nad síly pozemské civilizace."

„Připusťme, že je to opravdu dílo cizí civilizace," řekl. „Klíčové je, jak se ta civilizace bude stavět k nám. Může nám pomáhat, ale může nám i škodit."

„Správně," přikývl jsem. „Zatím nám pomáhá."

„Pomáhá Českomoravskému království, chcete říci," doplnil mě. „Ale ostatním zemím očividně škodí. Co vás vlastně vedlo ke spolupráci s cizí vesmírnou mocností proti ostatním národům světa?"

Tím mě ale tvrdě překvapil. O takovou spolupráci přece nejde a nikdy nešlo!

„Nechápu, co tím myslíte," řekl jsem nejistě. „Ano, odstřihli jsme Českomoravské království od zbytku světa. Je to takový pokus, zda mimozemské prostředky pomohou ke vzniku lepší civilizace. Srovnání těch dvou nedopadá pro pozemskou lichotivě. A jestli jsme někomu uškodili? Českomoravské království je na mapě světa malý flíček. Býval to průmyslový stát, který Moskevskému diktátorovi stál za vpád obrovské armády. Gorbačov se ho ale vzdal, státeček se přidal k Západu a dopadl jak dopadl. Z vyspělé průmyslové země zbyla zaostalá kolonie. Český průmysl nám rozkradli, zemědělství zničili, zkazili i školství a nad výsledkem by zakladatelé jen hořce zaplakali."

„Neměli jste se trhat od Východu!" vyčetl mi.

„Kdyby nás Východ bestiálně neokupoval, nikdo by se netrhal. Přičtěme to za vinu Brežněvovi. Ale nechápu, čím bychom úplným odstřižením od zbytku světa komu škodili. Jen na nás naši kolonizátoři – dřívější i dnešní – přestali bohapustě vydělávat."

„To jsem ani nemyslel," vycouval trochu. „Zkusím k vám být upřímný. Říká se, že za pohromou nazývanou »Boží trest« stojíte vy. Co mi na to můžete říci?"

Přiznám se, netušil jsem, o čem vlastně mluví. »Boží trest«? Co to má být za podivnou pohromu?

Jenže mi úplně přestal svítit, takže to zřejmě nemyslel pokrytecky. Jen jsem zatím nechápal oč jde.

„Nevím, čemu říkáte tak vzletně »Boží trest« a velice pochybuji, že to má s námi nějakou souvislost," řekl jsem opatrně. „Ani nevím, co si mám pod tím představovat. Můžete mi to nějak srozumitelně popsat?"

„Mám na mysli světovou populační krizi," řekl. „Říká se jí různě, muslimové ji nazývají »Satanův škleb«, jinde se tomu říká i jinak, ale Českomoravské království je silně podezřelé, že v tom má víc prsty než je ochotné přiznat."

„Přiznám se, nemám tušení o nějaké populační krizi," řekl jsem. „V Čechách poslední dobou počet obyvatel spíš stoupá, ale to je způsobené tím, že stoupá průměrný věk dožití a umírá méně lidí než se jich rodí. Má se za to, že to způsobil odklon od chemicky znečištěných potravin a tím i zlepšení celkového zdravotního stavu lidí."

„Chcete tedy popírat, že za tím stojíte?" podíval se na mě přísně. „Chci k vám být upřímný a očekával bych totéž i od vás. Dobře, řeknu vám ještě víc. Američané se s námi chtějí proti vám spojit. Tvrdí, že se chystáte zničit svět."

„Chápu jejich postoj," přikývl jsem zamračeně. „Asi jsme je zbavili vlády nad světem. Ale to, že používáme kosmické síly, přece neznamená, že stojíme za kdejakou vymyšlenou pohromou! Nedávno vtrhli do Iráku, že tam chystají nebezpečné jaderné zbraně a co se ukázalo? Lhali jako dnes, rozvrátili kvetoucí zemi, přinesli tam jen chaos, násilí a smrt. Ano, máme mimozemské prostředky, ale jen pod podmínkou, že nebudeme škodit lidem. Upřímnost za upřímnost – nedávno mě mimozemšťané vzali na

výslech, že lidem škodíme. Byli tu na inspekci a dostaly se jim do rukou nějaké bulvární noviny, kde nás bez důkazů obvinili z hromadných vražd, mučení a teroru. S pomluvami máte jistě vlastní zkušenosti, dokázal jsem jim ale, že to byly prachsprosté pomluvy. Například jsme na našem území za americké invaze nezabili ani jednoho okupačního vojáka. Mimozemšťané to ocenili a mám opět jejich důvěru."

„Hm..." neodpověděl hned. „Ještě tak vědět, jestli mě právě teď neklamete... Přiznám se, očekával bych to..."

No jo, já na jeho místě asi taky. Jenže teď mi nesvítil vůbec, takže to myslel upřímně. Vlastně – ani já neříkám lidem vždy a za všech okolností pravdu, i kdyby to byly jen »milosrdné lži«.

Napadlo mě ale, že bych mu měl věnovat dukingelové oči. Vládce takhle silného státu by s nimi získal ohromný prostředek k prosazování pravdy, zejména když má kolem sebe smečku všech barev, dokonce i vraždychtivých.

Jenže toho se právě Brochikeané nejvíc báli, že by ty možnosti získal někdo, kdo je obratem ruky zneužije.

Pak mě ale něco napadlo. Dukingel smím použít jen jednou za rok, ale není přece jenom dukingel...

Natáhl jsem k němu ruku prázdnou dlaní nahoru. Sice trochu ucukl, ale bylo jasné, že mu nechci ublížit. Pak se mi na ruce objevil staromódní – cvikr.

„Vezměte si tohle!" pobídl jsem ho.

„Co je to?" zeptal se zaraženě a opatrně.

„Vypadá to jako brýle, ale je to od mimozemšťanů, jak jste sám viděl," řekl jsem. „Nasaďte si to – nebudete vidět o nic líp ani hůř, nejsou v tom čočky. Ale jistě tušíte, že to není ani obyčejné sklo."

Opatrně si cvikr nasadil a podíval se na mě.

„Jak mě vidíte?" zeptal jsem se ho.

„Jak? Normálně!" odvětil. „Co to má vlastně být?"

„Zavolejte sem teď někoho z vašich lidí," pobídl jsem ho. „Podívejte se na něho těmi skly, ale nic neříkejte."

Vytáhl mobil a kamsi zavolal.

Za chvíli přišel jeden z členů jeho delegace. Vybral si ale toho pravého – zářil mi krvavě, buď to byl vrah, nebo se k tomu chystal. Zatím byla ta záře ještě blikající, kdyby svítil nepřetržitě, už by mě asi varovalo i tušivo. Prezident ho požádal, aby se otočil ze všech stran jako manekýn a pak ho poslal pro dalšího.

„Co to má znamenat?" zeptal se chlap.

„Jen se o něčem hádáme," uklidňoval ho prezident. „Je to v pořádku, ustrojený jste přímo vzorně."

Chlap spokojeně odešel a prezident se obrátil na mně.

„Na náměstkovi jsem viděl jakési červené jiskření," oznámil mi s dychtivostí. „Má to něco znamenat?"

„Ano," přikývl jsem. „Ty brýle ukazují psychický stav lidí, na které se díváte. Ale vybral jste si toho nejhoršího. Červené jiskření signalizuje vraha. Buď nedávno někoho zabil, nebo se k tomu v dohledné době chystá. Na vašem místě bych se mu vyhnul, ten chlap chce vraždit. Být ta záře trvalá, už bych se před ním kryl."

„Mať bogorodnaja!" zalapal po dechu. „Má to snad i jiné možnosti?"

„Jistě," přikývl jsem a popsal jsem mu celou barevnou stupnici, kterou dukingel pokrývá.

„Vy mi ale nesvítíte!" podíval se ale na mě.

„Vy mně teď také ne," ujistil jsem ho. „Proto vím, že vám mohu věřit. Upřímnost za upřímnost. Signalizuje to jen povahové vady. A vadné lidi kolem mě nenajdete, ani v naší delegaci žádného nemám. Proto nemám problémy ani se zbytkem království."

„Že by Češi byli všichni takoví... andělé?"

„Nejsou," pokrčil jsem rameny. „Ale vybírám si lidi, kterým mohu věřit, ostatním odpovědná místa nesvěřuji."

„Moment – ale vy přece žádné brýle nemáte!“ podíval se na mě s náhlým podezřením.

„Nepotřebuji je,“ ujistil jsem ho. „Já mám takové oči. Brýle se dají ukrást, oči... těžko.“

Mezitím přišel další náměstek či co to bylo, ale byl to »jen« pokrytec od hlavy po paty.

„Takové brýle bych potřeboval!“ vzdychl si prezident.

„Zapůjčím vám je na rok,“ nabídl jsem mu. „Musíte mi ale slíbit, že je neztratíte a nenecháte si je odcizit. Bude lépe předstírat oční vadu, třeba dalekozrakost, aby ty brýle nebyly nápadné. Po roce si o nich opět promluvíme. Jste pro takovou dohodu?“

„Rok je příliš málo,“ namítl.

„Po roce vám smím upravit oči a brýle pak nebudete vůbec potřebovat,“ ujistil jsem ho. „To je ještě lepší!“

„Ale teď – nesmíte?“

„Nesmím,“ přikývl jsem. „Ani to nejde. Buďte rád, že vám nabízím tuto pomůcku. Mimozemšťané by mi nikdy neodpustili, kdybych ji dal nehodnému.“

„I tyhle brýle mají úžasnou cenu,“ přikývl.

„Vraťme se tedy k vašemu »Božímu trestu«,“ obrátil jsem rozhovor zpátky. „Tady pod dukingelem – to jsou ty brýle – vám tvrdím, že s tím nemám nic společného. U vás se s tím setkávám poprvé, neznám příčinu, ale pokusím se zjistit, co za tím vězí. Mám mimozemskou biologickou školu a všechno jsem snad ještě nezapomněl.“

„Za zlepšením zdravotního stavu Čechů tedy není jen lepší potrava, nebo se mýlím?“ pochopil další souvislost.

„Nemýlíte,“ souhlasil jsem. „Ale těch faktorů je víc. Pomáhá i to lepší jídlo a žádná chemie ve vzduchu.“

„Něco mi říkalo, že nám tato schůzka hodně přinese!“ liboval si. A bylo mi sympatické, že nehovořil jen o sobě, ale že očekával přínos i pro jiné.

„Přijel jsem vám vlastně vynadat za tu nepodporu na půdě OSN," usmál jsem se. „Ale upřímně řečeno, ani moc netoužíme po členství v té pokrytecké organizaci. Vlastně se nás to nijak nedotklo. A až budete jednat s Američany, ukažte jim vaši sochu majora Linharta. Jistě ji poznají, druhou takovou mají kousek před New Yorkem."

„Kde má ale ta naše socha být?" zeptal se opatrně.

„Mezi Car-Puškou a Car-Zvonem," řekl jsem.

„Tam snad žádná socha není!" nechápal.

„Teď ještě není," přikývl jsem.

=*=

Narjare Baulod z Mrhyro

Ačkoliv to někteří Rusové nebudou vidět rádi, umístil jsem jim na Ivanovské náměstí v Kremlu slíbenou sochu majora Linharta, sedící na skále vysoké deset metrů, aby příliš nevyčnívala nad okolní budovy, ale aby nebylo tak snadné ji odstranit. Využil jsem skutečnosti, že givlygeb si sochu pamatoval. Je to jeho zásada, nikdy nezapomene, co jednou vytvářel. Umínil jsem si stejnou sochu postavit co nejdřív i v Praze, major Linhart si ji zaslouží.

Teď teprve vynikne ona lež o »přírodním tektonickém původu« Linhartova ostrova, šířená ve světě přičinlivými presstituty, kteří nemohli skousnout skutečnost, že vznik ostrova je nad síly pozemské civilizace.

Asi bych Rusům nekazil posvátné panorama Kremlu, kdyby přijali fakt, že Linhartův ostrov zastrašil Američany a přinutil je vyklidit základny ve světě. Nechtěli to uznat, potřebovali tedy přidat důkaz. Což se i stalo.

Opravdu mě ale zajímalo, jak prezident Ruska využije dukingelové brýle. Na poslední chvíli jsem do nich nechal vložit identifikační krystal z fizeru, ale nic víc. Stačí, když budou hlásit svou polohu, proti zlodějům víc není třeba. Možná by bylo zajímavé, kdyby přenášely i obraz, ale to už by byla štěnice jako hrom a to dělat nechci. Hodím to raději za hlavu a vrátil bych se k tomu v případě krádeže.

Vnutil jsem ruskému prezidentovi i fizer. Ukázal jsem mu, jak se dá použít jako mobil, kamera i televizor, kde je naše, pravdivější vysílání. Hlavně jsme si ale mohli volat.

Díky mým očím se podařilo založit Českomoravské království, jediný stát na světě, kde nevládli pokrytci. Těm jsem vstup do politiky prakticky znemožnil. Nadávali nám sice jadrně, západní média se předháněla, kdo napíše větší kameňák, ale kdo chtěl, viděl, že to není pravda.

Podle Západu jsme byli xenofobové a rasisti, ačkoliv v Českém parlamentu seděl i jeden Vietnamec a tři Cikáni. Jeden tam byl zvolený za Svaz Romů a dva za Bratrstvo, neboť před mýma očima prošli bez problémů. Je ovšem pravda, že se populace Cikánů v Čechách zmenšila. Velká část jich využila pozvání Západu, odešla – a už se neměla kam vrátit. Jedno z lidských práv sice tvrdí, že každý má právo vrátit se do své země, jenže kdo získal cizí státní občanství, přišel automaticky o české, jeho domovskou zemí se stala ta druhá a my jsme odmítali »povinnost« přijímat odrodilce zpátky.

Nechceš-li být náš, dej se k cizím, ale nám dej pokoj!

Království žilo dál...

=*=

Slíbil jsem ruskému prezidentovi, že se poohlédnu po fenoménu zvaném v Rusku »Boží trest« a mezi muslimy »Satanův škleb«. Problém byl, že v Čechách se buď vůbec nevyskytoval, nebo byl tak zanedbatelný, že se ani nedal zkoumat. Tak jsem si to aspoň myslel – nepálilo nás to.

Postupně se k našim lékařům dostalo několik případů, které by pod tento jev mohly spadat. Několik zahraničních pacientů se rozhodlo využít nabídky Lékařské komory Českomoravského království na bezplatné ošetření turistů, kteří nepřijeli jenom za krásami Čech a Moravy, ale přijeli právě za tímto bezplatným ošetřením.

Nutno přiznat, že počet lékařů v Čechách byl dnes tak nízký, že ani nebylo možné udržovat tolik nemocnic jako za minulého režimu. Ukázalo se, že velká část lékařů brala své povolání nikoliv jako poslání, jak se obecně říkalo, ale jako znamenitý kšeft a se zhroucením finančního systému v Čechách úprkem odešla do zahraničí, kde dostala lepší finanční podmínky.

V Čechách zůstala velká část těch, kteří setrvali při »lékařském poslání« a vstoupili do Bublinového Bratrstva. Získali tak materiální zabezpečení stejné jako u ostatních členů

Bratrstva, jenže této skupině šlo opravdu o pacienty a ne o mercedes nebo nejnovější audi v garáži. Patřila sem především většina porodníků a dětských lékařů, takže v tomto směru zůstala v Čechách lékařská péče na výši.

Bylo to potřeba. Jak jsem tvrdil ruskému prezidentovi, u většiny lidí se prokazatelně zlepšila úroveň potravin, zmizely chemické přísady »éčka«, ale u členů Bratrstva se k tomu přidalo působení pozměněné DNA. Vedlo to mimo jiné i k pronikavému snížení nemocnosti a k prodlužování lidského věku. Důchodci přestávali užívat předražené léky a vraceli se do života, lepší zajištění rodin s dětmi vedlo k vyšší porodnosti. Jako se kdysi hovořilo o »Husákových dětech« v dobách, kdy komunistický vládce rozhodl zvýšit populaci zlepšením podmínek pro rodiny, tak se teď říkalo »děti krále Tomáše«. V obou případech se jednalo o početně srovnatelné zvýšení a ve spojení s prodloužením věku se to odrazilo i ve statistikách.

Počet obyvatel Čech a Moravy začal stoupat.

Místo nemocnice na kraji každého města jsme posílili nemocnice v Praze a zavedli rychlou lékařskou pomoc, která nejenže zastala úlohu dřívější Záchranné služby, ale postarala se o podstatně bleskovější dopravu nemocných k odbornému ošetření. Pacienti přestali chodit nebo jezdit ke svým obvodním lékařům a do nemocnic, ale z domova si zavolali Lékařskou pomoc, která je bleskově dopravila do Prahy za odbornými lékaři. Nepovažovali jsme volání kvůli drobnostem za zneužití. Jistě je lepší začít prkotinu léčit včas než čekat, až se z ní vyklube něco těžšího.

Jenže současně se zlepšováním zdravotního stavu lidí se snižovaly požadavky na Lékařskou pomoc a celkově jsme vystačili s menšími počty profesionálních lékařů, než za dob vlády Husáka.

Zdravotní pojišťovny zmizely »v propadlišti dějin«, ale zdravotnictví bylo materiálně lépe zabezpečené než dřív, zejména

když byli lékaři členy Bratrstva a mohli od givlygebu požadovat, co v dané chvíli potřebovali.

Když se do rukou našich lékařů dostali zahraniční turisté, vyhledávající bezplatné ošetření v Čechách, nebyl problém, aby mě lékaři i k těmto případům zavolali.

Tak jsem se s nimi seznámil i já.

=*=

Na první pohled šlo o jednoznačné případy.

Příčina neplodnosti může být na obou stranách, jak na straně partnera, tak na straně partnerky. Postačil pohled do mikroskopu, aby bylo jasné, že vina na neplodnosti není jednoznačně na straně žen. Ve všech případech šlo totiž o nepohyblivé spermie, neschopné splnit svůj úkol. Jenže druhá chyba byla na straně žen, kde šlo o neprůchodné vejcovody. V konečném rozsudku byla psaná oboustranná sterilita. Lékaři vyspělého Západu se s tímto jevem setkali dřív, takže si už také prakticky vyzkoušeli neúspěchy při pokusech o umělé oplodnění cizím »dárcem«. Tentokrát se chyba jmenovala »neschopnost uhnízdění vajíčka«, takže i tuto možnost prakticky znemožnila. Nepomohlo nic – ani největší lékařské kapacity na Západě, ani naši lékaři si nevěděli rady. Nanejvýš poradili adopci dětí, což ale byla rada hraběcí, neboť volné děti k adopci nebyly. Kdo děti nechtěl, ten je neměl. Nechtěné děti se nerodily, dětské domovy se brzy vyprázdnily.

Kéž by aspoň někoho napadla souvislost mezi tím!

Jenže při seznamování s těmito případy jsem přišel na další hledisko. Koincidence byla přitom stoprocentní, až mě přímo udeřila do očí.

Bylo to možné tím, že mám oči dukingelové. Sterilitu totiž vždy doprovázelo jiskření pacientů. »Boží trest« tedy postihoval jen lidi s nějakou vadou charakteru. Rusové asi vypozorovali, že postihuje výhradně jedince morálně vadné, i když před zákonem často zcela čisté. Proto mu tedy v Rusku říkali »Boží trest«!

Proč mu ale muslimové říkali »Satanův škleb«?

Až mě zamrazilo, když se mi dostaly do rukou tajné statistiky, zveřejněné nedávno skupinkou hackerů.

Muslimové byli neplodní všichni!

Samozřejmě jsem se hned pídil po dalších statistikách, kde se jen daly sehnat. A pokusil jsem si z nich sestavit výběr, který ještě nikoho raději ani nenapadl, aby nebyl obviněn z politické nekorektnosti – podle náboženství.

Výsledek jsem očekával, ale přesto mě překvapil.

Průměrná náboženství postihoval fenomén »Satanova šklebu« různě. Přibližně desetina vyznavačů východních náboženství, tedy buddhistů, hinduistů, šintoistů a dalších zůstávala plodná, stejně jako křesťanů. Postihovalo to ale i ateisty. Takže to nezáleží na náboženství, rozhodující je jedině pokrytectví vyznavačů. Sekty, které sebe prohlašují za »jedině pravé«, to postihlo zcela stoprocentně, vlažnější vyznavače ne. Charakterové vady se vyskytují i u ateistů, takže ani oni nebyli výjimkou.

Jenže muslim, který se nepovažuje za něco víc než nevěrec, prostě není muslimem. U nich je to přímo základ jejich víry, což se teď projevilo zničujícím způsobem. Muslimské země měly donedávna největší přírůstky, teď se to úplně obrátilo. Děti tam začaly chybět.

Co s tím ale můžeme dělat?

=*=

Lidstvo na nečekané podněty přírody reaguje různě, ale málokdy racionálně.

Příkladů se dá najít mnoho. Třeba na oteplování Země lidé reagovali až zoufalými pokusy o omezení spalování paliv, místo aby tyto zbůhdarma vyhozené prostředky dali na přípravu na toto oteplování. Oteplování nezastavili ani nezpomalili, neboť je působí sluneční cykly a ty ovlivnit je mimo možnosti lidstva,

takže tyto prostředky rozháželi, místo aby účelněji zmírnili následky sucha, s oteplováním nepochybně spojeného.

Něco podobného se stalo v souvislosti se »Satanovým šklebem«. Nelze mít vědcům za zlé, že na pravou příčinu nepřišli. Bylo nemožné najít i souvislost s charakterovými vadami, na to jsem musel mít dukingelové oči. Ta příčina byla tak těžko prokazatelná, že jsem se ji ani já neodvážil zveřejnit. Jenže náboženští vůdci nějak odvodili, že proti muslimům kdosi uplatňuje jakési čarodějné kletby a začali kázat, že je třeba nevěřící vyhladit, dřív než oni vyhladí muslimy. Že to postihlo i jiné? To prostě ignorovali.

Vypadalo to na totální náboženskou válku.

=*=

Pro jistotu jsem zavolal do Moskvy, abych splnil svůj slib, že se na to podívám. V napůl soukromém rozhovoru jsem naštěstí nemusel nic zamlčovat. Zmínil jsem se také o nebezpečí hrozící náboženské války.

Prezident mě vyslechl a podotkl, že to odpovídá i jeho pohledu a děkuje mi za zprávu. Může se aspoň připravit. Zeptal se mě jen, kolik procent muslimů v Čechách máme a byl hodně překvapený, když se dozvěděl, že žádné.

Muslimové z Čech odešli, když jsme jim vypověděli jejich imámy, neboť v našich mešitách kázali nadřazenost muslimů nad ostatními lidmi a z toho vyplývající nenávist. Místní muslimové dostali na vybranou: buď se násilnické víry veřejně zřeknou, nebo odejdou s tučným odškodným z Českomoravského království. Všichni se odstěhovali do Německa, kde je místní muslimská komunita přivítala.

„Také bych uvítal, kdyby odešli," povzdychl si ruský prezident. „Ti naši se chovají mírně, ale čert jim věř!"

Nezáviděl jsem mu. V Rusku je muslimů hodně.

Svoboda vyznání je v tom, věř si čemu chceš, jen tím neomezuj jiné, bylo mé krédo. A vida! Litoval jsem, jak se mé

pojetí náboženské svobody neosvědčilo, jenže kdyby se tím věřící řídili, nepostihoval by je ani »Boží trest«, ani »Satanův škleb«.

No jo, ale vykládej to fanatikům!

Budu se muset podívat, jak je to v Čechách s ostatními náboženstvími.

Třeba se z toho něco vyvrbí!

=*=

Když se ukázalo, s čím je neplodnost spojená, zkusil jsem v našich nemocnicích zjistit víc. Ukázalo se, že tato nemoc, dá-li se tak nazývat, je rozšířená i v Čechách, jen si jí dosud nikdo pořádně nevšiml.

V Čechách to bylo generačním odstupem. Zpočátku jsme do Bratrstva brali hlavně lidi na okraji společnosti, bezdomovce a důchodce – mezi nimi nebyl velký rozdíl. Časem se Bratrstvo omladilo, přibylo hodně mladých, co se nebáli života bez peněz a statků. Úplně mimo zůstávali lidé středního věku, kteří dosáhli v zaměstnání zajištěného postavení a nechtělo se jim opouštět dobré bydlo. Právě mezi nimi se udržovaly i charakterové vady, především pokrytectví. V zaměstnání to měli pokrytci snazší, však se také rozmohlo posměšné úsloví »Co Čech, to cyklista – nahoře se hrbí, dole šlape«.

Když se ale Bublinové Bratrstvo rozrostlo a naopak se začalo hroutit klasické hospodářství, převzali starost o tyto lidi jejich rodinní příslušníci, obvykle důchodci. Nemuseli se tedy měnit. Nepřišlo jim trapné ani že se o produktivní dospělé lidi starají jejich staří rodiče. Rodiny již založené měli, děti měli většinou odrostlé, »Boží trest« jim proto nepřipadal jako trest. Přesněji řečeno, ani o něm nevěděli a nikdy by to ani nezjistili. Výjimkou jsme ale nebyli.

Jenže příslušníci Bublinového Bratrstva prošli velice přísným výběrem. K našemu štěstí mezi nimi nebyli jen důchodci, ale i spousta mladých. A to byl důvod, proč se nám populační krize vyhýbala.

Čechy měly dětí dost...

=*=

Věděl jsem bezpečně, že se »Satanovým šklebem« nic společného nemám. Ani s vědomostmi z Brochikeje bych něco takového nedokázal a tím méně ti, kterým jsem něco z mimozemské vědy předal. Proto mě zpočátku nenapadlo spojovat tento jev s mimozemskou vědou.

Jenže když jsem nad tím začal vážně uvažovat, nedalo mi to a napadly mě docela logické souvislosti.

Naše věda nezná způsob rozpoznávání charakterových vad. Existují snad psychologické testy, které by je s jistým stupněm pravděpodobnosti dokázaly zachytit, ale jednak nejsou spolehlivé a dají se snadno ošálit, za druhé se bez minimální spolupráce vyšetřovaných nedají použít. Kdo je odmítne, na toho psychologové nemají potřebné nástroje a nic nezjistí. Naproti tomu dukingel rozpoznává tyto vady poměrně spolehlivě, rychle a bez testů nebo jiného druhu spolupráce. Podívám se na naprosto neznámého člověka a v té chvíli už vím, co je zač.

A přitom nevím, na jakém principu dukingel pracuje! To mi v Brochikei neřekli. Nejspíš to souvisí s tím, že je to i u nich poměrně utajovaná technologie, kterou nedávají každému barbarovi. Co s tím nadělali drahot! Tím pádem je však vyloučeno, abych to já – anebo kdokoliv z mých žáků, kteří znají jen slabý odvar mých vědomostí – mohl použít a dovést to k dokonalosti.

Já a moji žáci jsme to tedy způsobit nemohli.

Jenže – nejsme jediní, kdo se v našem světě pohybujeme! Jsou tu zástupci hned tří mimozemských civilizací! Brochikeany zastupuje Firgu Flibykej, neboli Ferďásek, ale kromě něho tu mohou být i jiní, jak se ukázalo při prověřování mých výpovědí při výslechu ve Verlidu. Vím i o třech inspektorech, Gyzídovi a Chyrídovi z Lýšuzde a o Narjare Baulodovi z Mrhyro. Také oni

se po našem světě volně pohybují, navíc jsou z jiných civilizací než Brochikeané.

Nakonec – zeptat se mohu, tím snad nic nezkazím.

Na všechny tři mám spojení přes fizerovou síť – tedy přes pozemský givlygeb. Jde jen o to odhodlat se žádat je o vysvětlení a případně o pomoc.

Situace na Zemi nevypadá růžově. Muslimové myslí džihád proti ostatním příliš vážně, z toho by mohl být pěkný masakr. Takže to za optání stojí.

Kým začít? Nejprve bych to zkusil u Narjara Bauloda. Je tu sám a kdyby v tom neměl prsty, získám v něm dobře vybaveného inspektora, který by v tom mohl udělat jasno.

Fizer jsem měl na ruce, stačilo pomyslet.

„Proč mě voláš?“ ozval se mi obratem.

„Potřeboval bych s něčím pomoci,“ řekl jsem. „Mohl bys mě navštívit?“

„Pověz, oč jde?“ zeptal se ochotně.

„Je to trochu choulostivá záležitost, raději bych jednal z očí do očí,“ vyhnul jsem se přímé odpovědi.

„Dobře, přijdu hned,“ svolil.

Aby si zjistil moji polohu, na to potřebuje vteřinu, nanejvýš tři. Horší bude, jak se ke mně rychle dostane, na Zemi nejsou teleporty. Kdyby se nacházel poblíž některé hvězdné brány, mohl by proletět na Brochikeu, teleportem poblíž brány pod Vyšehradem a za minutu je u mě jako na koni. Nesmí mě překvapit, když už teď vstoupí, třeba skrz stěnu. Oficiálním vchodem to jistě nebude.

Nepřekvapilo mě proto, že mu to netrvalo ani minutu, kterou jsem si odhadl jako minimální čas, ani to, že přišel stěnou mého pracovního pokoje. Vytvořil si vljokru a za další vteřinu byl dokonce hmotný.

„Vítej u mě,“ přivítal jsem ho.

„Neudivilo tě, že tu jsem tak brzy?“ usmál se trochu.

„Ani ne," oplatil jsem mu úsměv. „Čekal jsem to. Ve vašich světech máte teleporty, oklika přes některý váš svět to mohla zkrátit na pár okamžiků. Nepřekvapil jsi mě."

Oba jsme se bavili telepaticky – byl to vlastně jediný způsob dorozumívání, který jsem mohl použít. Jeho řeč jsem neznal a i kdyby uměl česky, bylo by asi nezdvořilé nutit ho používat moji řeč, když je telepatie jednodušší.

„Máš správný postřeh," řekl.

Nabídl jsem mu pohodlné křeslo, stejné jako jsem měl sám. Ve starodávně zařízeném pokoji působilo divně, ale zato mu bylo jistě bližší než náš pozemský nábytek.

„Tak povídej, co potřebuješ?" zeptal se mě, když jsme se oba posadili. Nabídl jsem mu ovoce z Brochikeje, ale odmítl je – asi to nebyl jeho vkus.

Vysvětlil jsem mu jednou delší větou problém nemoci zvané »Boží trest« a zeptal se ho, jestli o ní už něco neví.

„Překvapuješ mě," podivil se – jenže v té chvíli mi on sám trochu zajiskřil. Donutilo mě to zpozornět.

„Nesetkal ses s tím?" podíval jsem se na něho pátravě.

Vypadalo to, že se zamyslel. Po chvíli se mě zeptal, zdánlivě trochu nelogicky.

„Ty máš dukingelové oči, co?"

„Mám," přiznal jsem bez vytáček.

„Aha," přijal to a ještě chvíli přemýšlel.

„No dobrá, nemá smysl něco zakrývat," řekl. „Tyhle oči jsou dvojsečná zbraň. Budeme si tedy muset vystačit s pravdou, ať se děje cokoliv."

„Nic jiného než pravdu si nepřeji," opáčil jsem.

„Krutá pravda může i zabíjet," řekl. „Ale to snad není náš případ..."

„Tak ven s tou pravdou!" vybídl jsem ho.

„Má to jednu malou nevýhodu," začal oklikou. Nějak se mu do pravdy nechtělo, takže ve mně sílilo podezření, že ví víc než mi chce přiznat.

„Jsou dvě situace, které se vzájemně vylučují," řekl. „Jednak je to pravda, neboli opak lži, tak by se asi mělo jednat mezi přáteli. Druhý princip je tajemství, kdy pravdu nemůžeš říkat, nechceš-li způsobit neštěstí, neboť i pravda může ublížit. Tajemství nemusí znamenat lež, spíš mlčení. Když se stane, že se někdo zeptá tak zpříma, jako se ptáš ty, může i mlčení tajemství prozradit. Pak musí tajemství jít stranou, pravda je přednější."

„Také si to myslím," přikývl jsem.

„Ano, ale protože krutá pravda může i zabíjet, musím tě požádat, abys slíbil mé tajemství zachovat."

„Je snad pravda tak krutá?" podíval jsem se na něho pátravěji. Po tom prvním slabém zajiskření už nejiskřil, měl by tedy mluvit upřímně. A to i když jen přikývl.

„Před kým mám to tajemství uchovávat?" zeptal jsem se ho raději.

„Přede všemi," odvětil. „Ledaže by ses sám dostal do situace, kdy bys na přímou otázku musel buď lhát nebo zarytě mlčet. Pak můžeš tajemství svěřit dalšímu, ale opět za podmínky, že ho zavážeš nešířit to dál."

„Aha – takže mi nechceš lhát," přijal jsem to.

„Dukingelu se lhát nedá," přikývl. „Ale slib mi, dokud se tě někdo přímo nezeptá, neříkej mu to z vlastní vůle."

„To snad slíbit mohu," přikývl jsem.

„Takže se dozvíš tu krutou pravdu," usmál se, ale dost trpce. „Tu nemoc, jak jí říkáš, jsem způsobil já."

Mohl jsem to po tom tajemném úvodu čekat, ale přece mě to překvapilo.

„Proboha – jak?" zmohl jsem se jen na tuhle otázku.

„Vysvětlovat někomu, jak se to dělá, je práce na tři roky," odvětil. „***Sislyzja*** je hodně pokročilá nanotechnika. Tento stav –

neříkám mu nemoc, za normálních podmínek totiž neškodí – způsobují programované neorganické viry. Velice snadno se šíří, ale nakaženým nepřinášejí žádnou újmu, dokud nenarazí na kladný dukingel-test. V takovém případě vyřadí jeho rozmnožovací schopnosti, nic víc.“

„Proč jsi to ale udělal?“ popadl jsem konečně dech.

„Proč jsi ty založil v Čechách Bublinové Bratrstvo?“ zeptal se mě protiotázkou, nad kterou jsem musel chvíli přemýšlet, než jsem ji mohl zodpovědět.

„Chtěl jsem dát lidem nástroje Brochikejské civilizace bez nebezpečí jejich zneužití,“ řekl jsem. „Proto jsem lidi vybíral pomocí dukingelu. Proto mi ho Brochikeané dali, takže jistě i oni souhlasili s tím, co jsem dělal.“

„Ano, Brochikeané s tím souhlasili a pořád souhlasí,“ řekl Narjare Baulod. „Tvá metoda má ale jednu vadu. Dělí lidi na dvě kasty, jak tomu sami říkáte. Vzniká vám kasta privilegovaných neboli vyvolených a zbytek lidstva. Jenže ty dvě kasty jsou zárodkem budoucího zla.“

„Proto jsem i já použil tajemství,“ opáčil jsem. „Řekl jsem lidem, že telepatie, která je základem spolupráce s givlygebem, se dá implantovat jen části obyvatel, kdežto druhá část je neupravitelná. A zavedl jsem pravidlo, že si lidé obou skupin musí vzájemně pomáhat.“

„To byla lež,“ ušklíbl se Narjare Baulod. „Tajemstvím se to stalo tím, že jsi to nikomu neodhalil.“

„Odhalil,“ nesouhlasil jsem. „Ale jen na přímý dotaz a i pak jsem nejprve vyžadoval slib tajemství nešířit.“

„No – skoro jako my,“ přijal to. „Zůstávají ti tu pořád dvě kasty, které by se při prozrazení tajemství postavily proti sobě. Sislyzja je složitější, ale nezůstanou po ní dvě kasty, jen rovnoprávní lidé. V tom je to lepší.“

„Jenže ti druzí nejspíš vyhynou,“ vytkl jsem mu.

„Jistě," přikývl. „Je to taková... jak vy tomu říkáte... taková genocida darebáků. Ovšem bez zabíjení, bez krve."

„Už jste to někde vyzkoušeli?" zeptal jsem se ho.

„Jistě," přikývl. „Sislyzja napravila národy Lýšuzde, dva jejich představitelé dohlížejí na to, abys postupoval... jakže to říkáte... humánně..."

„A oni o vaší metodě vědí?" zeptal jsem se.

„To se rozumí, že ne," dostal jsem odpověď. „Tohle tajemství v jejich světě neví prakticky nikdo. Znalo je jen pár zasvěcených, jenže ti to na naše přání nešířili, takže si tajemství vzali do hrobu, jak se i tady u vás říká..."

„A jistě očekáváš, že se před nimi o ničem takovém nezmíním?" domýšlel jsem si.

„Dal jsi přece slib,"připomněl mi. „Leda kdyby se tě na to přímo zeptali, tak jak je v našich pravidlech. Ale pak bys i je musel nejprve zavázat slibem, rozumíš?"

„Jo, rozumím," přikývl jsem. „Jenže ta věc má jeden háček. Naši darebáci sami pochopili, že se proti nim vede genocida. A chtějí rozpoutat velké zabíjení, aby vyhubili ty, kdo jim škodí. Nevědí, že jim škodíš ty, domnívají se, že jsou to všichni lidé kromě nich."

„Zřejmě si ještě nepovšimli druhého efektu sislyzje," ušklíbl se Narjare Baulod. „Ten je ještě účinnější."

„Co to udělá?" chtěl jsem vědět.

„Zastaví to srdce každému krátce předtím, než spáchá vraždu," odvětil Narjare Baulod. „Vy tomu říkáte infarkt. Nebo něco, co se mu k nerozeznání podobá. Změní jednu kapku krve v jejich srdci na rosol, který ucpe tepnu a to je konec. Sislyzja je složitější než hlouček virů. Má svoji koordinaci a holografickou strukturu. Prakticky je to malá, samostatná inteligence. Něco jako vaše počítače, ty se také dají řídit soubory instrukcí, říkáte jim programy..."

„Počítače sestavené – z virů?" nedůvěřoval jsem mu.

„Jistě," přikývl. „Rozhodující jsou jejich holografické vzájemné vazby, založené na telepatii, takže nepotřebují pevné vodiče a spojují se i skrz živou hmotu, ve které jsou rozptýlené. Výsledkem jsou velice výkonné počítače, vaše se jim nemohou rovnat. Programují se na nanoúrovni, ale tyhle podrobnosti nepotřebuješ vědět a navíc je to fuška na několik let studia. Ber to jako něco předem daného, nebo jak vy říkáte... jako axiom..."

„Takže jsi zařídil, aby to škodilo jen darebákům..." povzdychl jsem si.

„To také byla nejsložitější část programu, kterou jsem musel ve vašem světě upravit. Sislyzja smí trestat jen lidi, kteří se chystají zabít člověka. Lýšuzďané byli jednodušší, jsou totiž vegetariáni, kdežto vy lidé se živíte i zvířaty a sislyzja nesmí zabíjet řezníky."

„Jenže ta vaše... sislyzja... lidi přece jen zabíjí!" skoro jsem vykřikl.

„Brochikeané zabíjení v sebeobraně připouští," ujistil mě. „Odpustili by to i vám. Sebeobrana to omlouvá."

No... při mém výslechu v Brochikei něco takového opravdu padlo, v sebeobraně je asi dovoleno ledacos.

„Problém bude i v tom," pokračoval jsem, „že spousta lidí nezabíjí osobně, ale najme si na to jiné a těm dává jen rozkazy."

„Vždyť ti to říkám, že zdejší sislyzja má nejsložitější program, jaký jsem kdy programoval," ušklíbl se Narjare Baulod. „Zabít přece neznamená vlastnoručně podříznout, mnohde stačí daleko méně. Například stisknout nepatrnou páčku zbraně nebo vydat rozkaz. Rozhodující tady je, aby si potenciální vrah přesně uvědomoval, co dělá. Musí mít pravou lidskou oběť i funkční zbraň! Nesmí to trestat lidi, co si na zabíjení jen hrají, třeba na těch vašich počítačích... jak vy tomu říkáte, počítačové střílečky..."

„To může být složité," připustil jsem. „Takový počítačový hráč – ten si opravdu myslí, že své protivníky ve hře zabíjí..."

„Naopak velitel, který vydá rozkaz, sám žádnou zbraň mít nemusí a přece je jeho rozkaz vraždou," rozváděl to. „To všechno jsem ale uvažoval. Uvidíme, jestli jsem něco zvrzal, nebo to je správně! Ale mohu tě uklidnit, považují mě u nás za špičkového odborníka na sislyzja!"

„Nechci tě soudit, ale tak závažnou věc bys podle mě sám rozhodovat neměl!" zavrtěl jsem nesouhlasně hlavou.

„Sám?" podíval se na mě divně. „To se rozumí, že ne sám! Celá vrchní rada Mrhyro se na tom shodla! Ano, je to pořád tajemství, i po tisíciletích od nápravy Lýšuzde, ale vrchní rada Mrhyro musí znát stará tajemství, aby mohla rozhodovat! Jsem tu za Mrhyro, mám pověření i před Brochikeany a i Šangédové uznávají právo použít sislyzje kdekoliv je to potřebné! Ti jediní vědí co to je i k čemu to je a neprotestují! Ano, sislyzja zabíjí! Ale je to ve stejné třídě jako sebeobrana! Smrt v těch případech postihne vraha místo oběti, jenže žádná navíc nenastane, to je i podle Šangédů v pořádku, neruší to pravidla! Kdyby to neuznali, nikdy by nás za hranice Mrhyro nepustili!"

Na to už jsem neměl co říci. Obrazně řečeno, vzal mi vítr z plachet. Ale vždyť i já jsem tak nějak počítal s tím, že darebáci odhalení dukingelem postupem času vyhynou. Jen jsem doufal, že sami přijdou na to, že by se měli svých charakterových vad zbavit. Na Mrhyro to vzali o stupeň razantněji. V jejich provedení zmizí darebáci už po jedné generaci, lépe řečeno, další generace nevznikne. Člověk se nerodí darebákem, jenže darebáci potomky vychovávají k obrazu svému, proto se přece říká, že jablko nepadá daleko od stromu.

Musím zavolat do Moskvy, ať dá prezident okamžitě rozkaz stáhnout ruské vojáky z míst, kde by jim hrozila při první přestřelce smrt. Sislyzja sice zabije útočníky dříve než vystřelí, jenže i napadení zemřou, když použijí zbraně. S válkami je zkrátka konec. Mrhyrané nás zaskočili, jenže jejich metoda vedla k nápravě světa Lýšuzde a na Zemi čekají stejný úspěch, jaký

argument je proti tomu? Nebudu přece protestovat proti něčemu, s čím souhlasím. I když nám to zavedli, aniž by se zeptali.

Ostatně, ani teď není úspěch jistý. Děti nevychovávají jen rodiče, ale mohou se na tom podílet i darebáci v rolích učitelů a duchovních vůdců, kteří sami žádné děti nemají, ale zkazí co mohou! Podařilo se jim obrátit ke katolické víře i potomky českých husitů! A kolik učitelů vedlo děti k bolševické ideologii? Rodiče to někdy stačili zachránit, ale ne vždycky! Zejména když nastoupí mocenský aparát, který děti rodičům bezohledně odebírá, jako v současném Norsku a v Británii! Tam ještě budou problémy! I když ti vychovatelé sami zůstanou bezdětní, získávají děti ke své zrůdné výchově od nezkažených rodičů! Barnevernet je horší než nacistická výchova v Hitlerjugend! Němci tam své děti dávali sami, Barnevernet děti krade.

Nedalo mi to svěřil jsem se Narjare Baulodovi se svou obavou z těchto problémů.

„Pohybuji se v Evropě dost dlouho, už jsem i na tento problém narazil," ušklíbl se. „Násilný únos trestají sislyzja podobně, i když ne tak tvrdě. Ale kdo zkusí násilím unést dítě... no, stráví pár týdnů v nemocnici. Je to slabší zločin než vražda, i trest bude slabší."

Ani jsem se neptal, co to s únosci udělá. Uvěřil bych, že to bude přiměřenější. Takže Barnevernet bude brzy věc minulosti, stejně jako Hitlerjugend. Tím lépe! Čechy byly poslední dobou proti tomu nelidskému systému chráněné, neboť emigrovala celá elita darebáků, podporující Norský systém, a ti, co zůstali, přišli o veškerý vliv. Jenže tím jsme darebáky jen vyvezli k sousedům a tam jich je tím víc. Metoda z Mrhyro je důslednější. Zamete s nimi po celém světě, i když možná způsobí vymření zemí, kde pokrytecká ideologie či náboženství zachvátilo většinu obyvatel.

Bude to ale škoda? Řekl bych, že ne.

Takže – pokračujme...

© 2015 Václav Semerád, Nová Ves

SLOVNÍK

allohmota = (allomass) hmota s otočeným spinem elektronů do imaginární roviny, s běžnou hmotou prostupná
ancub = nanobotický oděv Brochikeanů
bofchyňgo = dravý masožravý strom na Brochikei
bohájo = Boha jeho! (zaklení)
Brochikea = svět za první hvězdnou branou
Brusel = sídlo Evropské unie (Brusel - podle vzoru prdel)
collateral damage = vedlejší škody na civilistech, obvykle vícenásobně převyšující vojenské škody – běžné jednání armády USA
dukingel = indikátor psychického stavu
falénte = živočich z Brochikeje s osmi nohami (obratlovec, podobný housence)
fizer = spojovací prostředek z Brochikeje
givlygeb = centrální mozek planety
lubay = jméno z Brochikeje
mea culpa = moje vina (lat.)
menymata = mimozemský ovocný nápoj
Mrhyro = svět spřátelený s Brochikeou
nyčigó = viz "tušivo"
pefridu = nehmotný dopravní prostředek na Brochikei, sestávající jen ze silového pole
Šangéd = strážce bran
sislyzja = velice sofistikovaná nanotechnologie, která podle indikace psychického stavu zabraňuje kontrolované osobě škodit jiným
telekineze = přemisťování předmětů na dálku vůlí
telepatie = přenos myšlenek na dálku
tušivo = varovné paranormální vnímání chystaného útoku
Verlid = vědecké městečko na Brochikei

vljokra = hmotové zrcadlo, otáčející spiny částic a měnící tak hmotu v allohmotu a zpět
vrdafycho = médium přenosů, výhodnější než radiové vlny
vtórigó = instalace, převedení dukingelu
zlipchas = tropické ovoce na Brochikei

© 2015 Václav Semerád, Nová Ves